

РОБЪРТ ЛИПАРУЛО

13
ΠΛΕΜΕ

РОБЪРТ ЛИПАРУЛО

13 ПЛЕМЕ

Превод: Ивалина Иванова

chitanka.info

Тази история не започва сега...
Не започва и преди хилядолетие...

Нейното начало е в древни библейски времена, когато дванайсетте израилски племена, уморени да чакат завръщането на Мойсей в планината Синай, започват да се кланят на Златния телец. Заради прегрешението си много от хората са поразени от незабавна смърт, но четиридесет сред тях получават още по-жестоко наказание — вечен живот на земята. Прогонени от своя народ, те създават свое племе — Тринадесетото племе.

Сега, три хилядолетия и половина по-късно, останалите членове на племето продължават да търсят изкупление на греха си чрез собствено правосъдие — като убиват ненаказани грешници, надявайки се, че така ще си спечелят изгубеното място в Рая. Те са гениални стратегии, безпогрешни убийци и разполагат с най-напреднала технология, за да изпълняват своите мисии. Гневът им е двигател, който не може да бъде спрян.

Джагър Беърд е охранител на археологически разкопки в подножието на планината Синай. Той не знае нищо за безсмъртните, докато съвсем случайно семейството му не застава на пътя на племето и на поредната му мащабна акция. Изведнъж Джагър се озовава в битка за бъдещето. Той разбира, че няма избор и трябва да влезе в тази битка, за да спаси семейството си, но как един обикновен човек може да се изправи срещу Тринадесетото племе, срещу племето на безсмъртните?

Това е книга, която не бихте искали да пропуснете.
Умопомрачаващ екшън трилър, който ще прикове вниманието ви и
ще го задържи до последната страница.

RT-Book Reviews

Еди Ролинс не вярваше в духове, привидения или страшилища, но сега усети, че го побиват тръпки — сякаш го обля студена вода. Запромъква се с пистолет в ръка в сянката между двете лампи над вратите в задната част на огромната ниска сграда на *МикроТех*. На трийсет метра пред него клавиатурата на алармената система при една от металните врати изпиука и светна. Ролинс не видя никого там въпреки директната светлина от халогенната лампа и отдръпна оръжието си.

Странните неща го изнервяха: осемте години полицейска служба го бяха научили, че движещите се по тъмна алея сенки и отключените врати, които би трябвало да са заключени, вещаят неприятности. Вярваше, че именно присъщата му мнителност го правеше ценен. Тя му спечели и мястото на охранител в *МикроТех*, когато започна да си търси работа, за да компенсира мизерното заплащане, което полицията в Балтимор даваше на най-доблестните си мъже. Досега не му се беше случвало някоя от клавиатурите да издаде звук или да светне без нечия помощ по време на среднощната му обиколка на сградата. Освен това се чуваха и шумове, подобни на неясен шепот — можеше да е от вятъра, но инстинктът му подсказваше, че не е.

Помисли дали да не извика подкрепление по радиостанцията или поне да помоли Лари, който седеше пред цял ред монитори, да остави списанието си и да му каже дали камерите засичат нещо, което му беше убягнало. Но искаше да научи повече, преди да рискува да се изложи или още по-лошо — да се издаде — ако все пак имаше някой, от когото бе успял да остане незабелязан.

Огледа големия паркинг, наполовина зает от колите на служителите от нощната смяна. Светлината, която падаше от малкото лампи навън, беше бледа и безполезна. И все пак му хрумна, че може и да забележи нещо необичайно — светлина от фаровете на кола или товарен бус — но нищо не изскочи пред него.

Засмя се. Изразът „нищо не изскочи пред него“ не беше особено подходящ за ситуацията.

В края на паркинга започваше затревена тераса, която обграждаше цялата сграда и достигаше до висока ограда с обръчи от бодлива тел. Преди години, за да не се чувстват служителите като работници в затвор, компанията беше засадила редица дървета по средата на терасата. Красиво, но глупаво от гледна точка на охраната.

Еди огледа дърветата — повечето бяха с окапали листа по това време на годината. В клоните на едното от тях нещо светна и той присви очи. Можеше да си представи очертанията на оградата през клоните и си помисли, че именно тя бе привлякла погледа му, когато клавиатурата отново изпиука. Шест пиукания и резето на вратата се отключи с металическо шракване. Вратата се отвори и Еди се сниши и се затича, наблюдавайки осветената зона през мерника на револвера си. Светлината премигна, подобно на трептящите топли изпарения от горещ асфалт, и изчезна. Вратата започна да се затваря и Еди хукна към нея.

— Стой!

Тя се затръшна под носа му.

Еди беше почти до нея. Докато се опитваше да си спомни кода за достъп и едновременно с това да премести пистолета в лявата си ръка, се спъна в нещо и се строполи на бетонната площадка пред вратата. Претърколи се, за да види в какво се беше спънал, и едва не извика — може би щеше да изкрещи, ако дробовете му не се бяха сковали.

Чифт очи се взираха в него. Само очи зад невидими клепки, танцуваха на проблясващата светлина. На местата, отредени за главата и тялото, нямаше нищо. Зад очите се виждаха боядисаните в бяло тухли и една пълзяща от основите на сградата нагоре пукнатина. Очите примигнаха и се понесоха към Еди.

Страхът, който преди малко го беше парализирал, сега го подтикна към действие. Еди залази назад, за да избяга от приближаващите го очи. Подпря се на лакът, вдигна пистолета си и стреля, като инстинктивно се прицели на трийсет сантиметра под очите — изстрел в торса, ако това нещо въобще имаше торс.

Очите се олюляха и изчезнаха. Във въздуха се появи струйка кръв от улученото място, която се разпространи като тънка пелена по невидимите за Еди гърди и корем. Той гледаше с недоумение как очите се появиха отново, но този път наподобяваха тънки цепки. Заедно с растящото петно кръв те започнаха да падат бавно надолу, сякаш невидимото същество се свличаше по тухлената стена.

Вратата се отвори с трясък и от празния коридор ги заля флуоресцентна светлина. Но коридорът *не беше* празен — още очи излязоха оттам, те подскачаха нагоре-надолу и се носеха към него. Имаше и още нещо — то плаваше, въртеше се, сякаш танцуваше на лъчите на светлината: дълго острие на нож или меч. Острието проблесна и също се насочи към Еди. Всичко се случи за секунди, но сякаш забавено — както бързо въртящото се колело изглежда спряло. Еди насочи пистолета към очите и острието, но усети как нещо силно удари ръката му. Стреля в нощното небе.

Чифт очи, яростни цепки с потъмнели ириса, се приковаха в него. Усети удар под брадичката си и главата му се отгласна назад. Тилът му се удари в пода и експлозия от болка замъгли зрението му. Еди Ролинс изгуби съзнание.

Невея коленичи и сграбчи охранителя за косата. Дръпна рязко главата му встрани и насочи ножа към гърлото му. Една силна ръка я сграбчи за рамото и я издърпа назад.

— Невея — чу се гласът на Бен зад гърба ѝ. — Той е невинен.

Острието затрепери под напора на гнева ѝ.

— Той се опита да ни спре — извика тя, вперила поглед в пулсиращата под тънката кожа сънна артерия. — И простреля Елиас.

— Невея-я-я — произнесе бавно той с обичайния си плътен глас, подобно на баща, поучаващ детето си.

Тя въздъхна шумно и освободи рамото си от захвата му. Дръпна пистолета от безжизнената ръка на мъжа, удари го по слепоочието, за да се подсигури, и захвърли оръжието встрани. Очите ѝ срещнаха тези на Бен.

— Доволен ли си? — попита тя.

— Хайде, хайде — чу се гласът на Фин. Очите му подскачаха във въздуха и тя си представи как невидимото му тяло също подскача, как ръцете му се мятат по начин, издаващ вълнение и тревога — обичайното му състояние.

Тя хвърли поглед към камерата отляво над вратата. Обективът бавно се извърташе встрани от тях. Камерата беше заснела охранителя на земята, но очевидно никой не го беше видял — иначе автоматичният режим щеше да бъде спрял, а фокусът — задържан върху него. *МикроТех* изработваше изделия, които изискваха стерилна среда и охрана. Това означаваше множество херметично затворени врати, прегради, дори коридори. Невея се съмняваше, че някой въобще беше чул изстрелите.

Тя стана, мина бързо покрай Бен и клекна близо до петното от кръв — на около трийсетина сантиметра от стената. Докосна кръвта, прокара длан по тялото на Елиас и надолу по ръката му. Щракна бутон, защит в тесен маншет около китката му, изключи захранването на костюма му и той внезапно се появи. Беше облечен в гащеризон и маска, изработени от материя, подобна на кожа на акула — люспеста и сива. Костюмът покриваше торса, главата и лицето, китките и ходилата му. Той беше конструиран от метаматерия с отрицателен показател на пречупване, която изкривява светлината около човешкото тяло така, че го прави невидимо. Принципът на технологията е да пречупва светлината от една малка люспа към съседната, но единственото, което вълнуваше Невея, беше костюмът да работи безотказно. Бен разбираше от тези работи. Тя се интересуваше повече как те ще ѝ послужат за отстраняването на хората, които използваша дадения им живот единствено за да причиняват зло на другите. Сегашната им мисия щеше да помогне много за постигането на тази цел и тя нямаше нужда точно Фин да я кара да бърза.

А и ставаше дума за Елиас... Беше прострелян в гърдите. Тя свали невидимата си ръкавица, като внимаваше да не я изключи. Докосна раната му и върхът на пръста ѝ се плъзна вътре. Нещо слабо пулсираше под него и тя си помисли, че това най-вероятно е сърцето му.

— Невея — почти изпищя Фин.

— Добре, добре. — Тя избърса пръстите си о лицето на Елиас, оставяйки кървави следи по маската му, и се изправи, докато отново нахлузваше ръкавицата си. Погледна към дърветата зад паркинга, натисна бутон в маската близо до ухото си и каза:

— Джордан. — Чу гласа на момчето в слушалката в ухото си.

— Какво стана? Елиас ли...

— Прострелян е. Трябва да скриеш него и охранителя. Бързо.

— И двамата? Не мога...

— Чакай. — Тя се наведе и активира костюма на Елиас. Той изчезна. Камерата нямаше да улови петното кръв. — Добре — каза тя. — Само охранителя. Завлечи го между колите и не минавай пред камерата. Действай.

Невеея погледна към дървото зад паркинга и видя там силуета на единайсетгодишния Джордан да се спуска от клона на земята. Обърна се към очите на Бен и каза:

— Да вървим. — И пристъпи към вратата. Фин се извърна, а с него се понесоха и подскачащите му очи. Двамата влязоха в коридора и затвориха вратата след себе си.

Невея усещаше миризмата на кръв в ноздрите си, а и пулсът ѝ се беше учестил от възбуда при схватката с охранителя. Жадуваше за още предизвикателства — някой да забележи очите им или пък кодът за достъп, който Бен бе получил от информатора си, да е бил сменен междувременно. Нещо, което щеше да ги принуди да вземат заложник и да се домогнат до необходимите им чипове чрез добрите стари методи на насилие.

И тя наистина имаше предвид добри, както Бог е добър. В края на краищата правеха всичко това заради него. Да привлекат вниманието му, да му се харесат. Ако някой смяташе техните разбирания за Божието слово за неприемливи, то той явно не беше чел Стария завет. Бог проповядваше насилие срещу своите врагове и единственото, което те правеха, бе да изпълнят тази заповед. Все някой трябваше да го прави, дори имаше нужда от повече такива хора. Ако съществуваха такива, племето нямаше да е толкова необходимо тук, на Земята, и Бог щеше да ги прибере у дома. Най-после.

„Предизвикваме ви — помисли си тя. — Неговият гняв направлява ръцете ни и съсича с мечовете ни.“

Но тази нощ нямаше да има съсичания. След инцидента с охранителя всичко мина без засечки и тя си помисли, че така е най-добре. Бен беше измислил план за измъкване, който щеше да прикрие действията им, но ако ги проследяха по-навътре в сградата, истинският им план вероятно щеше да бъде разкрит. А това би съсипало мащабния им проект за декларация срещу злото, която светът дълго щеше да помни.

Бен беше запомнил маршрута и успяваше без проблем да отвори всяка врата с цифровите кодове. Напредваха с лекота — преминаваха край стъклени клетки със служители в защитни облекла, които поставяха електронни схеми върху силиконови пластини, изпитваха ги на мощни компютри и гравираха модела и артикулния им номер.

Тримата нарушители навеждаха невидимите си глави, за да не попаднат очите им в обсега на камерите и извърщаха само лицата си от служители и охранители, дори когато се промъкваха покрай тях толкова близо, че усещаха парфюма и потта им. За минути откриха най-строго пазеното помещение в сградата — трезора. Бен набра код, прокара безконтактна карта с чип пред един четец и притисна късче прозрачен филм с пръстов отпечатък към друг биометричен четец. Вратата на трезора се отвори и разкри пред тях цели рафтове с алуминиеви куфарчета, всяко с номериран етикет. С гръб към Невея Бен беше изцяло невидим и когато вдигна едно куфарче от рафта, то сякаш скочи само и затанцува във въздуха. Същото на вид куфарче изникна от невидимата раница на гърба на Бен. То полетя към рафта, а оригиналното изчезна в раницата. Куфарчето съдържаше 20 микрочипа, които щяха да им осигурят достъп до високотехнологични оръжия, достатъчно мощни, за да заличат един цял град.

Това беше резервният комплект на чиповете — оригиналните бяха в Пентагона. Най-вероятно те само се складираха тук, но никога не бяха използвани. Това означаваше, че може би фалшивите копия, които Бен остави на тяхно място, щяха да покрият липсата на оригиналите — поне до момента,

в който вече щеше да: е твърде късно.

Техническият гений — Себастиан, беше изработил чиповете според информацията, която получи от вътрешен човек — мъж, посветен в най-секретните правителствени договори, който беше съпричастен с каузата им.

Вратата на трезора се затвори. Невея и Фин тръгнаха след Бен, обратно към мястото, откъдето влязоха. Преди да излязат, Фин извади спрей за графити и изписа на стената в коридора: СПРЕТЕ ДА ПОМАГАТЕ НА УБИЙЦИ! А на отсрещната стена: ТОЗИ ПЪТ ДОТУК. СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ ДОКРАЙ.

МикроТех беше мишена на протести заради договорите си с Пентагона. Замисълът им беше да припишат влизането с взлом на радикалните пацифисти, които този път са искали само да покажат, че могат да пробият охраната на компанията. Твърденията на охранителя за невидими същества щяха да бъдат обяснени със сътресението на мозъка, а записът от камерите щеше да покаже, че са проникнали само до този коридор. Бен въведе кода и се озоваха навън.

През бинокъла от клона на дървото Джордан видя как задната врата се отвори и затвори. Секунди след това се появи Елиас — подпрян на тухлената стена до вратата. Някой беше изключил костюма му, вероятно за да провери как е.

„Господи, дано се оправи“ — помоли се той. Елиас беше малко небрежен, а склонността към едносрични отговори му придаваше надменен вид. Но с Джордан си приличаха по това, че обичаха уестърните и комиксите — Върколака и G.I. Джо им бяха най-любимите. А през годините Джордан беше научил за Бог повече от Елиас, отколкото от другите — дори и от Бен с всичките му книги, свитъци и знания. Крийд, който не дойде — както и Хана, Тоби и Себастиан — веднъж каза, че думите на Елиас били като Божия „равен, тих глас“, отправен към пророк Илия в планината, а думите на Бен били като Божия глас, *подобен на рев от бушуваща река и силен тътен от гръмотевица*, който апостол Йоан чул в съня си.

През бинокъла Джордан видя Елиас да се изправя и сърцето му се разтуптя от радост. После осъзна, че други двама са го вдигнали и го носят, а ръцете му са провесени през невидимите им рамене. Изглеждаше сякаш се плъзга по паважа, с влачещи се крака, ръце, разперени встрани, и отпусната глава — сякаш беше разпънато на кръст зомби. От тази мисъл го побиха тръпки.

Джордан прошепна в микрофона:

— Бихте ли изключили вече призрачните костюми? Плашите ме.

Невеея веднага се появи отляво на Елиас, а Бен отдясно. Докато те се изкачваха по затревената тераса, Джордан слезе на земята и се огледа.

— Къде е Фин? — попита той, а после подскочи и извика от изненада.

Костюмът на Фин изпиука и той неочаквано се оказа зад Джордан с ръка върху рамото му. Джордан го удари силно по ръката и пристъпи встрани.

— Не прави така!

Фин само се ухили.

Кретен.

* * *

Единственото желание на Невеея беше да се доберат до наетия бус, след това да се качат на частния самолет и да отлетят далеч от този град. Не я притесняваше тежестта на Елиас: беше влачила далеч по-тежки неща. Охранителят щеше скоро да се събуди. Всичко беше минало като по вода и не искаше точно сега да ги хванат.

С Бен пренесоха Елиас покрай Джордан и Фин и се провряха през дупката в телената ограда, която Джордан беше направил. Той определяше всичко това като „много яко“: собственоръчно беше напръскал мястото с течен азот и металът се беше разтрошил в ръката му като сняг. Прекосиха парка зад оградата, натъпкаха се в буса и оставиха Елиас да лежи на пода

отзад. Бен и Джордан се приведоха над него, а Бен заотлепва маската от брадясалото с вече посивяла брада лице на Елиас.

Невеля се настани на мястото до шофьора, свали маската си и дългата ѝ черна коса се разпиля по раменете. Тръсна глава, за да отмести косата от лицето си, и погледна към Фин, който седеше зад волана. Той вече беше свалил маската си и триеше боята с метаматерия, с която бяха покрили клепачите си.

— Това нещо е ужасно — оплака се той. — След всяко мигане с мъка си отварям отново очите.

— Но пък си толкова хубав — усмихна се тя. — От теб би станало хубав и секси хахо.

Той се намръщи и Невеля видя лудостта в очите му. Опита се да си спомни дали Фин винаги е бил леко смахнат. Не, преди беше само хиперактивен. Лудостта го обзе малко по малко... но кога? В последните няколко века? Като че ли да.

— Е — каза тя, — какво чакаш? Да тръгваме.

Той запали колата, но преди да потегли, Бен го спря:

— Чакайте. — Осветен от крушката в купето, той кимна към другите, сведе глава и всички започнаха да се молят. Или по-точно детето и двамата мъже в съзнание се молеха. Невеля не успя, не и този път. Бен произнесе напевно неизменната молитва към Господ да приеме стореното от тях. Колко пъти я беше слушала? Отдавна беше спряла да ги брои. Гласът му беше дълбок и премерен, всяка дума бе произнесена отчетливо.

— ... направлявай действията ни, защото ние сме твои покорни чеда...

„Моля те! — помисли си тя и стисна здраво очи. — Наистина, Боже, моля те... направлявай ни, но вече обратно към твоите обятия. След това дълго, дълго чакане.“ След всичките тези години ѝ беше трудно да запази вярата си в мисиите. Но ако спреше да вярва, мъките им нямаше да имат край. При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Имаше чувството, че в продължение на цяла вечност беше висяла от ръба на пропаст, докато се държи само с върховете на пръстите си. Бездната под нея я караше да търси упора и я подтикваше да се бори. Но колко дълго можеха да издържат мускулите ѝ?

Всяка мисия, всяко убийство беше неин вик за помощ и за *прошка*. Толкова много бяха тези викове, че душата ѝ беше гола и кървеше. Но всички те оставаха нечути.

Невеля осъзна, че Бен беше спрял да говори и беше отворил очи. Гледаше я втренчено и я пронизваше с настойчивия си поглед. Фин и Джордан също я наблюдаваха.

— Амин — каза тя.

Елиас шумно и рязко пое дъх и се изправи до седнало положение. Подпря се на задната врата на буса, бръкна в джоба си, извади запалка и свита цигара. С трепереща ръка сложи цигарата в устата си и я запали. Притвори очи, отпусна се назад и издиша дима. Поклати глава, разтри гърдите си, а после разкъса костюма си от врата до корема. Кръвта беше сплъстила космите на гърдите му. Над сърцето имаше вдлъбнатина разранена плът колкото стотинка с малка дупка, от която се процеждаше тънка струйка кръв и се стичаше надолу по гърдите му.

Невеля си спомни каква беше раната преди трийсет минути — достатъчно голяма, за да пъхне пръст в нея и да докосне сърцето му. Сега това вече беше невъзможно, а до сутринта кървавата рана щеше да прилича просто на белег от поставяне на ваксина.

Елиас обходи с поглед спътниците си, дръпна силно от цигарата си и каза:

— Леле, беше забавно.

Яркото египетско слънце заслепи Джагър Беърд и той наклони глава, за да скрие очите си под периферията на камуфлажната шапка: очилата бяха точно толкова ефективни, колкото би бил вестник в пороен дъжд. Внезапно появил се вятър завихри облак от пясък и мъжът се извърна на една страна, докато облакът отmine.

Стоеше пред североизточната стена на манастира „Света Екатерина“ и оглеждаше тясната долина пред себе си. Твърдата земя се спускаше и издигаше — с оформени вдлъбнатини и цепнатини, дефилета и отсечени тераси — сякаш беше издялана от нечия ръка. Пясък и скални късове се бяха свлекли от планината и образуваха върху твърдите скали нестабилни насипи като шарките на тигър. И всичко това беше избеляло на слънцето до цвета на стари кости. В съзнанието му изникна изразът забравена от Бога — това беше най-подходящото определение за местността. Планината, извисяваща се зад манастира и вдясно от него, се наричаше Джебел Муса — Планината на Мойсей. Много хора по света вярваха, че точно тя е библейската планина Синай, където Бог проговаря на Мойсей чрез горящия къпинов храст и му дава десетте Божии заповеди.

По време на поклонение по тези места през IV век майката на Константин — Елена, заявява, че е открила истинския храст и построява малка църква около него. Двеста години по-късно, през 527 г., император Юстиниан I поръчва изграждането на защитна стена около църквата. Така се появява манастирът с площ колкото тази на затворен жилищен комплекс и със стени двайсет метра високи и три метра дебели. За 1500 години стените и монасите вътре са издържали на набезите на кръстоносци и нашественици, на политически и религиозни промени, на глад и пожари.

Последното нашествие е от тълпите туристи, желаещи да докоснат храста, да се възхитят на древните манастирски постройки и да изкачат планината до мястото, където Мойсей получава десетте Божии заповеди. Вероятно затова планините наоколо постепенно са придобили червеникав цвят, помисли си Джагър — заради раздразнението от пъпещите натрапници, точно както алкохолът кара носа на пияницата да почервене.

Премести поглед от планината към безоблачното небе — беше тъмносиньо на север и изсветляваше до металическо сиво над главата му — а после надолу към археологическите разкопки, заради които беше нает на поста началник на охраната. Те представляваха два правоъгълника, всеки с големина на олимпийски басейн, спускащи се на около шест метра дълбочина. Бяха разположени напречно на склона, който се издигаше от дъното на долината към подножието на планината. Дупката или *клетката*, която лежеше по-високо на склона и по-близо до планината, бяха нарекли Анабел. Дупката малко по-надолу се казваше Берта. Оли — д-р Оливър Хофман, главният археолог — беше обяснил, че официалните им обозначения са съответно 55E60 и 48E122. Тези цифри посочваха разположението на клетките спрямо началните координати на обекта — точката, според която се определя положението на всяка дейност от разкопките. От главния археолог на обекта обаче се очакваше да им даде по-обикновени имена.

— Така и направих — обясни той с широка усмивка, спешно нуждаеща се от зъболекарски преглед.

— Искал си да използваш първите две букви на азбуката ли? — попита Джагър.

— Не. Искях да използвам имената на две прекрасни дами от младостта ми, които оставиха празнини в сърцето ми. Сега пък аз копая дупки в тяхна чест.

Бяха седнали в механа в едно градче близо до „Света Екатерина“ и Оли беше вдигнал чашата си, за да отпие. Бирата беше „Стела“ — египетско пиво, което много познавачи смятаха за най-доброто на света. Ако се съди по количеството, изпито от Оли, той беше напълно съгласен с това твърдение.

На склона под разкопките бяха разположени пет бежови палатки, които се поклащаха от вятъра. Оли използваше едната за офис, а другите служеха за складови помещения, заслон от слънцето и място за почивка.

Десет метра след палатките, зад дървена ограда, се виеше пътека. От нея започваха двата маршрута към планината Синай: Сикет ал Баша — полегата лъкатушеща пътека, и Сикет Сайдна Муса — много по-стръмен път от 3800 стъпала, изсечени в гранитните скали от монаси.

Джагър трудно можеше да си представи каква отдаденост е нужна за извършването на тази дейност: коленичил на полегатия склон да удряш твърдата скала в жегата ден след ден в продължение на десетилетия. А и всяка вяра, която има способността да вдъхнови подобна отдаденост, оставаше неразбираема за него. Беше напълно наясно с раздразнителния си нрав и причината за него: преди четиринайсет месеца само за една нощ животът му се превърна в подобие на онези страшни истории в *Рийдърс Дайджест*^[1], но без щастливия край. Съпругата му Бет беше написала няколко такива и той познаваше сюжета: обикновен човек е хвърлен в окото на ураган, наречен „Бедствие“ и някак намира сили да превъзмогне ситуацията и дори да стане герой. Без думите „превъзмогне“ и „герой“ се получаваше житейската история на Джагър. Той все още чакаше щастливата развръзка.

Ако беше един от героите на Бет, историята му сигурно щеше да е нещо подобно: *Студент от Бръшлянската лига среща момичето на мечтите си. Бурна връзка. Бият сватбени камбани. Бебе! Дипломиране. Назначен за младши лейтенант в американската армия... Става рейнджър... Отдел за криминални разследвания. Основава частна охранителна фирма заедно с най-добрия си приятел от университета/армията. Семейно щастие и професионални успехи. Катастрофа... другият шофьор е пиян! Най-добрият приятел и семейството му загиват. Ампутирана ръка. Протеза. Депресия. Чувство за вина като единствен оцелял. Бесен на Господ.*

Джагър се наведе и взе камък. Беше стъпил на сигурно и гладко място върху скалистия склон. Обичаше да ходи там, защото можеше да наблюдава разкопките със стабилната манастирска ограда зад гърба си. Докато подмяташе камъчето в ръката си, видя двама студенти да изнасят кофи с пръст от Берта. Изсипаха ги в голямо дървено сито и започнаха да пресяват пръстта за находки. Колкото и забележителна да му се струваше идеята за намирането на следи от отдавна изчезнали хора, Джагър бързо осъзна, че работата на археолозите беше изтощителна и скучна и той не би могъл да я върши. При всички случаи би предпочел оръжието пред лопатата.

Охрана и защита — ето какво му беше интересно. Беше работил като рейнджър в армията, като военен агент, а после и като личен охранител, и с опита разбра, че именно това му се удава. Дали охраняваше някоя важна

клетка или археологически разкопки, Джагър винаги се отнасяше отговорно към задълженията си. Дори по-отговорно, отколкото самите археолози очакваха. Когато пристигна, той завари четирима охранители, които без проблем можеха да бъдат охрана на търговския център в Кайро. Не носеха униформи, а някакви парцали, с които приличаха на гимназисти и демонстрираха напълно неприемливо поведение. Прекарваха по-голямата част от времето си в игра на карти в градините извън манастира, където беше достатъчно сенчесто, но твърде далеч от мястото на работните дейности.

Влудяваше го фактът, че в Египет думата *пистолет* се асоциираше само мъгляво с професията му. Притежанието на огнестрелно оръжие беше строго регламентирано и Оли го беше предупредил, че ще чака поне година, докато правителството одобри молбата му, ако въобще я разгледа. А преди не минаваше и седмица, без да постреля на стрелбището. Бяха изминали четири месеца, откакто за последно беше хващал пистолет и беше помирисвал оръжейно масло. Чувстваше се незащитен без огнева мощ. Докосна дръжката на охранителната палка в кобура на кръста си, където преди стоеше пистолетът му. За Бога!

Джагър хвърли камъка, проследи как се търкаля по скалите и как накрая се приземява сред много други, и до съзнанието му стигна мисълта: тази негостоприемна земя не беше забравена, а *обгърната* от Бога. Точно този образ на Бога, който той лично познаваше — този, който предпочиташе наказанието пред състраданието. В гърдите му се надигна вълнение: този път не от гняв, а от тъга по нещо скъпо, което беше загубил.

Точно преди да потъне в меланхолията и да се затвори в себе си за остатъка от смяната, до него достигна пронизителен женски писък.

[1] Американското списание Reader's Digest има рубрика Survival Stories (букв. Истории за оцеляване), в която се публикуват разказите на оцелели след тежки катастрофи, заболявания и природни бедствия. — Бел.ред. ↑

Писъкът се повтори. Джагър свали очилата си и се огледа за необичайно раздвижване. Работници вече се извърщаха към палатките, когато брезентовата страна на едната от тях първо се изду, а после се изпъна. Джагър се втурна напред и пъргаво се спусна по коварния склон — за разлика от първите седмици, когато доста пъти изкълчва глезените си и пада на задните си части.

Не се чуха повече писъци, но въпреки че духаше само лек ветреца, палатката се тресеше като при буря. Джагър стигна до равнината, на която бяха опънати палатките, и се затича с всичка сила. Забавяйки хода си, той рязко отвори палатката и видя как мъж извива назад ръцете на жена и притиска лицето ѝ към земята. Джагър веднага разпозна къдравата червена коса: беше на Адисън Брук, докторант от „Кеймбридж“ и асистентка на Оливър.

Джагър сграбчи мъжа за яката и го издърпа от Адисън. Той се извърна и замахна с юмрук към Джагър, но охранителят блокира удара с протезата на лявата си ръка. От удара по китката лицето на мъжа се сгърчи от болка. Докато все още стискаше с ръка яката му, Джагър сграбчи мъжа и за колана и се завъртя, готов да го хвърли в ъгъла, покрит с рафтове.

— Не! — изкрещя Адисън. — Не и в рафтовете!

Точно в този момент на Джагър въобще не му пукаше за наредените по рафтовете артефакти, но явно те бяха ценни за Адисън и затова продължи да върти противника си в кръг, след което го препъна с крак. Повали го на земята и притисна коляно в гръбнака му. Изправи се, колкото да преобърне нападателя, и отново заби коляно, този път в слънчевия му сплит. Мъжът обаче продължаваше да се съпротивлява, удрайки с юмрук в бедрото му.

Джагър стегна щипците на протезата си около врата на мъжа и това веднага усмири буйстващия. После погледна към Адисън, която се беше свила в ъгъла до входа на палатката.

— Добре ли си?

Тя отметна кичур коса от влажните си очи и кимна.

— Познаваш ли го? — попита той.

— Хамалин — отвърна тя.

Археолозите наричаха така местните жители, които наемаха, за да извършват груби изкопни дейности и да пренасят пръстта. Входният капак на палатката се отметна и Ханиф, един от охранителите на обекта, се втурна вътре. Оли също влезе и коленичи до Адисън.

— Какво стана?

— Той... той... — тя затвори очи, покри устата си с трепереща ръка и пое дълбоко дъх. — Заварих го да краде артефакти. — Гласът ѝ беше слаб и писклив, като на момиченце.

Работникът изломоти нещо на египетски. Говореше дрезгаво заради задушавачата хватка на Джагър. Охранителят отслаби малко захвата си.

— Казва, че това не е истина — преведе Ханиф със силен египетски акцент. — Просто е подреждал някои от новите находки.

Адисън поклати глава.

— Погледнете в чантата му. — Джагър се отмести от мъжа, вдигна го на крака, като все още го държеше здраво. Оли сграбчи платнената торба, която висеше на рамото на мъжа, и извади отвътре нещо, наподобяващо счупен пепелник. Размаха го пред лицето на нападателя.

— Парче от глинен съд. Намерихме го тази сутрин.

Ханиф извади белезници — част от екипировката, която охраната носеше по настояване на Джагър наред с радиостанции, манерки и палки. Въведе и униформи в стил „Пустинна буря“, и ежеседмични тренировъчни курсове. Ханиф пристъпи зад работника и изви ръцете му назад.

Едва след като чу щракването на белезниците, Джагър го пусна, оставяйки две зачервени петна на врата му. Отиде при Адисън и й подаде ръка. Тя я пое и му се усмихна. Окървавените й зъби накараха сърцето му да се свие. Долната й устна беше разцепена. Оттам потече кръв, която се стече по брадичката ѝ. Той се извърна и удари с юмрук лицето на виновника. Мъжът политна назад далеч от ръцете на Ханиф и се стовари върху една маса. Счупи евтиния шперплат и във всички посоки се разлетяха инструменти, хартия и разни предмети... Още преди да са паднали на земята, нападателят вече се беше строполил на пода и стърчеше наполовина извън палатката.

Ханиф сграбчи краката му и го изтегли обратно. Главата на работника се олюляваше от болка, от разбития му нос течеше кръв, а от устата му се изливаха груби думи, които Джагър не разбираше.

Докато разтриваше кокалчетата на пръстите си в хълбока си, Джагър срещна смаяния поглед на Оли и измърмори:

— Съжалявам.

Оли се захили.

— Единственото, за което трябва да съжаляваш, е, че ме изпревари. — После потупа Джагър по рамото и се обърна към Адисън: — Хайде, ще те откарам до клиниката.

— Глупости — отказа тя. — Върни се при Анабел. Само ме остави да оправя малко тази бъркотия.

Оли стисна ръката ѝ и излезе. Чуха го да казва:

— Хайде, хора, обратно на работа! Всичко свърши.

Ханиф изправи работника на крака. Мръсотия и кръв покриваха долната част на лицето му.

— Ще го затворя — каза Ханиф.

— Няма смисъл — отвърна Джагър. В малкия полицейски участък в селото не се интересуваха какво се случва на разкопките и щяха да го освободят в мига, в който Ханиф изчезне от погледа им. — Пусни го да си върви и му кажи, че ако го видя отново, няма да се размине само с разбит нос.

Ханиф хвана задържания за колана и го извлече от палатката. Адисън докосна Джагър по ръката и каза:

— Благодаря ти.

— Сигурна ли си за клиниката? — тя беше в селото, на километър и половина от манастира.

Адисън го погледна сериозно:

— Справяла съм се с мъже много по-груби от него.

Не ѝ повярва — беше твърде умна, за да си има работа с подобни хора. Но я разбираше.

— Не трябваше да го удряш.

— Напротив — поклати глава той. Това, което не трябваше да прави, беше да го хваща с щипците за врата. Можеше да свърши зле. — Находката,

която се опита да открадне, ценна ли е?

— Вероятно не — отвърна Адисън. — Ще разберем със сигурност, когато определим от коя епоха е.

Той кимна. Две години беше работил като специален агент към Военната дирекция за криминални разследвания. Колкото повече научаваше за археологията, толкова повече се учудваше на сходството между двете професии. Най-добрите детективи никога не правеха предположения, а проучваха всичко до най-малките подробности и откриваха невидими за останалите взаимовръзки въз основа на познанията си за човешкото поведение. Същото важеше и за опитните археолози.

Адисън докосна устната си, потрепери от болка и се загледа в кръвта върху пръста си. Изхлипа сподавено.

Джагър обаче беше почти сигурен, че плачеше не от болката, а от чувството на безпомощност, чувството, че е била победена. Да зависиш от снизхождението на злонамерен човек, беше адски плашещо. Джагър беше мускулист, пъргав и обучен да се бие, а това го поставяше на върха на хранителната верига. Но се беше научил по трудния начин, че винаги има някой по-силен и по-ловък от теб. Взе ролка кухненска хартия и откъсна малко парче. Намокри го с вода от манерката си и го подаде на Адисън.

Тя леко докосна устната си и избърса брадичката си.

— Защо не отидеш да се видиш с Бет? — предложи той. Двете със съпругата му веднага си бяха допаднали, а той се радваше, че Бет си има приятелка в това откъснато от света място. Знаеше, че тя ще ѝ осигури мехлема, от който Адисън се нуждаеше: състрадателно сърце и утешителни думи.

— Непременно — обеща Адисън, — но по-късно. Добре съм, наистина. — Тя хвърли окървавената хартия при остатъците от масата. Понечи да излезе от палатката, но спря. — За момент си помислих, че ще го убиеш.

Джагър опита да се усмихне, но вместо това се намръщи:

— Аз също. — И това, което наистина го плашеше, беше прозрението, че ако го беше сторил, нямаше да изпита съжаление.

Невея вървеше по мрачен коридор, осветен само от няколко свещи, които бяха поставени в ниши по стените близо до тавана. В тази част от тунелите имаше ток, но така й харесваше повече: беше живяла по-дълго време без електричество, а и приглушената светлина я успокояваше като топла вана.

Докато вървеше, плъзгаше ноктите на лявата си ръка по стената от черепи. Стърженето по челото на един преминаваше в чукване по слепоочието на съседния. Звукът беше постоянен, като дращение на грамофонна игличка върху прескачаща празна плоча. Пръстът ѝ хлътна в една дупка и тя се зачуди дали черепът е бил счупен след смъртта или дупката се е появила вследствие на инцидента, отделил тялото от душата.

Щастливец — помисли си Невея.

Кубинките ѝ потрепваха глухо по каменния под. За момент си представи, че се наблюдава отстрани, все едно гледа филм: черните ѝ дрехи и тъмните коси се поклащаха безшумно в тъмнината, само лицето и ръцете ѝ изпъкваха, сякаш бяха отделени от торса. Приличаше на дух, търсещ останките си сред хилядите кости наоколо. Тук, на това потънало в забрава място, тя можеше да ходи по дългия коридор и бавно да оставя драскотини по черепите без никой да забележи.

Стената отдясно беше изградена от каменни блокове. От тази страна на коридора на всеки десетина метра се издигаше сводеста врата, която отвеждаше към някоя от стаите. Изолираността и неизвестността на района бяха важен фактор, разбира се, но именно тези стаи бяха сред основните причини племето да избере мястото и да го нарича свой дом в продължение на цели десет години. Всеки от останалите деветима души имаше самостоятелна стая, като изключим най-малките — Джордан и Хана, които спяха в една. Така им оставаха помещения за кухня, трапезария, баня, склад, оръжейна и килия за редките „посетители“. Повечето от спалните изпълняваха двойна функция: тази на Бен беше също и библиотека и параклис; на Себастиан беше заседателна и компютърна зала; на Тоби беше развлекателен център с телевизори и конзоли за видеоигри. Невея пресече коридора, спря пред вратата на Тоби и се послуша. Чуваха се гласове: Тоби, Фин и Себастиан играеха на Ексбокс. Помисли си, че думата „играеха“ не беше съвсем точна. Всъщност използваха симулатор за летене, за да се подготвят за предстоящата си мисия, която с откраднатите от *МикроТех* чипове се беше превърнала светкавично от мечта в реалност.

Това беше добре. Успехът на проекта „Амалек“, както го беше кръстил Бен, зависеше от умението им да управляват оръжията.

Невея огледа тунела и не видя да се процежда светлина под останалите врати. Въпреки че вече беше около обяд, хората все още спяха, защото само преди няколко часа се бяха върнали от Балтимор. Можеше да поспят и в реактивния самолет, но пътуването с него никога не им осигуряваше необходимото спокойствие.

Невея подозираше, че Крийд беше потънал в размисли в своята стая. С приближаването на деня за изпълнение на проекта „Амалек“ той все по-често даваше гласен израз на неодобрението си. Упорит човек. Със или без него

проектът ще се случи, а и фактът, че всичко досега вървеше гладко, беше доказателство, че Бог го одобрява.

Разногласията в племето не ѝ понасяха и главата я заболя само при мисълта за Крийд. Както обикновено нямаше да я боли нито силно, нито дълго, но изведнъж се почувства по-уморена и се замисли дали и тя да не си легне. Само че беше толкова превъзбудена от всичките тези неща — събитията в Балтимор, „Амалек“, нуждата да убива, която беше толкова силна, колкото нуждата на Елиас да запали цигара — че само щеше да се върти в леглото, без да може да заспи.

Вместо това се върна при стената от черепи и плъзна нокти по тях, подминавайки вратите една след друга. Подмина последната врата и последната свещ и спря в непрогледния мрак в края на коридора. Тук напречно минаваше друг тунел и двата се кръстосваха Т-образно. Невея седна на хладния под, опря гръб на стената и погледна към дългия коридор. Светлината по тавана, хвърляна от свещите, ставаше все по-бледа нататък.

Чу да се отваря врата, но не видя светлина. След миг едно пламъче подскочи и освети лицето на Елиас. Пушек обгърна пламъка и го замъгли, докато не го изгаси и на негово място не се появи яркочервена точка. Запалката щракна пак, този път по-ниско и настрани, но отново изгасна. Елиас продължаваше да щрака, когато зави по тунела в посока към банята. Въздъхна шумно и изпъшка.

Усещането ѝ беше познато. Раните им заздравяваха бързо: Бен беше казал, че това се дължи на същата биохимична промяна, заради която телата им не остаряваха. Но процесът не беше безболезнен — няколко дни след като физически се бяха възстановили от нараняването все още чувстваха слабост и гадене, като че жизнените им сили бяха отслабнали. Или по-скоро силите им бяха съсредоточени в засегнатите части и всички останали усещаха слабост.

Щракащата запалка изчезна към банята и се чу затваряне на врата.

Невея се зачуди дали пъшкането на Елиас беше наистина следствие от оздравителния процес или от бремето на дългия им живот и от тежестта на греха, който те се надяваха да им бъде опростен. Беше мислила за това един милион пъти. Или по-точно 1 274 000 пъти: всяка нощ от 3500 години насам. Сънищата ѝ се подчиняваха на изкривен вариант на Дантевата логика за справедливост и вместо да помогнат за разрешаването на психологическите ѝ проблеми, я караха да преживява прегрешението им отново и отново...

Пламъчетата на свещите потрепнаха и клепачите ѝ натежаха за сън.

— Арела! — извика някой рожденото ѝ име.

Тя тръсна глава и осъзна, че беше задрямала. Както винаги сънят я очакваше. Виждаше как светлината избледнява през затварящите ѝ се клепачи, отпусна глава и се унесе.

Арела се загледа в посока към планината. Бяха изминали почти четиридесет дни откакто Мойсей беше заминал. Най-вероятно беше мъртъв, погубен от своя Бог за някакво прегрешение — че беше довел народа си тук без никакъв план или че беше докоснал грешния камък. Неговият Бог беше възискателен и безпощаден. Или пък беше избягал и беше отишъл да поиска Обетованата земя за себе си. И денем, и нощем небето над планината беше покрито с облаци и проблясваше в оранжево-червено. Това беше лош знак.

Какво чакаха още? И какъв беше този Бог, който ги заставяше да чакат толкова дълго?

Богът на Мойсей. А дали това беше *нейният Бог, техният Бог*? Дали беше единственият Бог, както го беше нарекъл Мойсей? Ако е така, защо Мойсей им беше казал да не почитат *други* богове? Беше ли Богът на Мойсей същият като Бога на Авраам? Ами Ел и Ваалските божества — Ашерех, Мелкарт и Хадад? Народът ѝ се беше кланял и на *тях*, нали? Прекланяха се дори и пред божествата на господарите им от Египет — Озирис и Тот. Беше много объркана.

Огледа се наоколо. Толкова много хора: уплашени, ядосани, нетърпеливи, тълпящи се в подножието на планината, като че това ще накара Мойсей да се върне по-бързо. Някои се бяха покатерили по скалите, въпреки че Мойсей им беше казал да не докосват планината. А и каква изобщо беше тази заръка — *Не докосвайте планината*? Налагаше господството си върху тях чрез жалки ограничения. Беше стар и жадуваше за власт над другите, докато губеше власт над собственото си тяло.

Кой имаше нужда от него?

Арела знаеше, че има младо, силно и привлекателно за мъжете тяло. Беше забелязала погледите им. Роклята ѝ от кафяв лен очертаваше краката ѝ и достигаше до глезените — прилепваше по тялото ѝ като втора кожа. Носеше пъстрия си шал така, че да се спуска от двете ѝ страни и да подчертава хубавите ѝ форми. Имаше толкова много мъже с мускули, развити от годините, прекарани в строителство на паметници за фараона. Един от тях щеше да бъде неин, преди да напуснат това място. Поне един.

Абдийл изтича при нея и сграбчи ръцете ѝ. Тя си помисли, че иска бижутата ѝ, и се отдръпна от него. Той обаче отново я хвана и каза:

— Арела. Разнесе се мъква. Богът на Мойсей е мъртъв или никога не е съществувал. Истинските божества са ни ядосани! Ремфан иска да го почетем, задето ни спаси от ръцете на фараона. Апис, Хнум и Син желаят да им засвидетелстваме вяност и любов! Ела! Ела!

Нарам-Син, да! Тези земи все пак бяха негово владение: Синай — пустинята на Син.

Абдийл я поведе през тълпата. Хората се събираха около Ор, тъй като Мойсей беше възложил на него и на брат си Аарон да го заместват. Сърдити гласове го призоваваха да изработи за тях фигура на телец — бог Апис — на която да се кланят. Ор тръсна глава, категорично отказа и се изплю в краката им, изричайки думи на отвращение от нетърпението и неблагодарността им към единствения истински Бог, който беше победил армията на фараона, а тях

— нахранил и освободил.

Арела забеляза нещо странно — една сянка се плъзгаше по скалите, но човек не се виждаше. Докато проследяваше движенията на сянката, устата ѝ зяпна от почуда. Сянката беше с човешки торс, но на главата си имаше остри като копия рога, а очертанията на раменете, лактите и бедрата бяха твърде отсечени. Тя премина край тълпата разпръсквайки пясък и камъчета — нещо, което нито една обикновена сянка не можеше да стори. Накрая сянката се спря в краката на мъж, който Арела познаваше: Гехази от племето ашер. Той наблюдаваше тълпата с ококорени от почуда очи, заради случващото се наоколо, и дори не забеляза, че в краката му има нещо. Сянката се завъртя около глезените му и се издигна, образувайки облак дим, който вдигна Гехази над земята. След миг сянката изчезна — сякаш проникна в човека през кожата му.

Арела се огледа наоколо, но, изглежда, никой друг не беше забелязал случилото се: всичко беше приключило твърде бързо, а вниманието на хората беше насочено другаде.

Гехази се преви и падна на земята. Задушаваше се и започна да се гърчи в прахта. Колкото и да беше уплашена, Арела не можеше просто да гледа и се втурна да му помогне. Тя се затича и изблъска настрани двама мъже, за да може да мине. В този момент обаче Гехази се обърна по корем и се изправи на ръце и колене, а главата му увисна като на старо магаре. След няколко секунди той се издигна като воин победител, с изправен гръб, стегнати плещи и повдигната брадичка.

Впери поглед в Арела: изпиваше я с блестящите си очи и я обгръщаше с поглед, сякаш я милваше с ръце. Усмихна ѝ се, а тя усети присвиване под лъжичката. Беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Как не го беше забелязала досега?

Тя се изчерви и извърна поглед. Когато погледна отново, го видя да си пробива път през тълпата. Той се наведе, изчезна от погледа ѝ и в следващия миг го видя да хвърля камък. Камъкът летеше право към главата на Ор.

Ор се олюля и напипа кървавата рана на главата си. Преди да се опомни, го удари още един камък и още един, и още един. Всички около Арела — мъже, жени и дори деца — се навеждаха и хвърляха камъни.

Точно така! Те се подчиняваха на боговете, а не на никакви си старци.

Тя също взе един камък и усети тежестта му в ръката си. Харесваше ѝ усещането, че наистина прави нещо вместо просто да чака. Удари Ор по рамото с камъка и бързо се огледа за друг. Ор се преви и падна под дъжда от камъни, който продължаваше да вали отгоре му. Накрая хората се отдръпнаха и Арела видя смазаното му окървавено тяло.

Гехази и още няколко мъже отидоха до Ор и го вдигнаха. Тълпата се разля като море до Аарон, в чиито крака хвърлиха трупа. Аарон покри устатата си с ръка и само очите му показаха ужаса, който го бе обзел. Той вдигна ръка, направи жест да запазят тишина и поиска всички да си спомнят добрината на Бог към тях.

— Каква добрина? — изкрещя един мъж зад него и Арела разпозна в него Гехази. — Хаосът в пустинята? Той ни остави без предводител, без дом и без възможност да създадем такъв! Техният Бог нищо не е сторил за нас. Само ни отдалечи от Ремфан, Син, Апис и сега си нямаме богове!

Тълпата изкрещя от недоволство. Арела с мъка се промъкна напред — искаше единствено да е по-близо до Гехази, за да може той да я забележи и да ѝ даде шанс да участва в бунта му. Но лицето на Аарон беше това, което в

действителност привлече вниманието ѝ — то изразяваше страх и срам. За миг я завладя съмнение: какво правеха те?

Тогава Гехази взе камък и го вдигна високо, като окуражи тълпата да направи същото. И Арела почувства как съмнението ѝ се изпарява: и тя намери камък и го размаха към стареца, който се беше изкачил на скалната тераса пред нея.

Аарон помахна с ръка на тълпата да се успокои. Сведе глава и когато отново ги погледна на лицето му се четеше решителност. Посочи към тялото на Ор и каза:

— Извършихте огромен грях.

Бяха богохулствали с името на Нарам-Син и така бяха извършили грях срещу *неговия* „единствен истински Бог“, точно както Мойсей казваше често.

Тълпата изрева — всички искаха да хвърлят камъни и по Аарон, който обаче продължи да говори:

— Бог никога няма да ви прости, но нека аз поема вашия грях, за да може вие да живеете. Дайте ми бижутата си — цялото злато по вас, по жените и по децата. Ще ви дам идола, който заслужавате.

Вълна от недоволство премина през тълпата. Бижутата им? Златото им? Това беше всичко ценно, което притежаваха. Някои обаче започнаха да се суетят:

— Дайте златото, нашите богове ще ни възнаградят десетократно.

Жените свалиха гривните, пръстените и обещите си, смъкнаха златото от ушите на децата, мъжете направиха същото. И Арела ги последва, сваляйки всичко златно, сякаш късаше парчета от плътта си.

Пред Аарон се издигна огромна златна купчина, висока колкото него, а мъжете отидоха да построят клада и пещ. Аарон продължи да работи през остатъка от деня и през цялата нощ и когато Арела се събуди на сутринта, видя завършения бог Апис — самият той бе бог, но и слуга на по-висшия бог Нарам-Син. Телецът имаше извити навътре рога, образуващи полумесец — символът на Нарам-Син.

Хората започнаха да се кланят и да пеят пред златния бог, но Аарон ги спря и им каза, че трябва да построи и жертвеник, на който да положат божествения телец: така подобавало на едно божество. През цялото време, докато избираше и нареждаше камъните, Аарон поглеждаше към планината. Арела забеляза това и разбра, че той се надява Мойсей да се завърне, преди да е довършил работата си.

Измина още една нощ, а на сутринта жертвеникът беше завършен, а върху него бе положен Апис, очакващ преклонение. Гехази застана пред него и изкрещя на тълпата, че богът очаква жертвоприношение. Арела видя как мъжете започнаха да колят крави в основата на жертвеника. Покрай нея се разнесе шепот, който прерасна във вик, както лекият ветрец е предвестник на силна буря: Нарам-Син искаше човешка кръв. Кожата ѝ настръхна, а коремът и сърцето ѝ се свиха, но всички останали бяха сигурни: точно това трябваше да се направи.

Някъде изплака бебе, майка нададе писък, а мъже извисиха гласове. Бяха открили дете, бяха го изтръгнали от прегръдката на майка му и го предаваха от ръка на ръка, докато не достигна жертвеника. Други мъже се запромъкваха през тълпата, за да спрат случващото се и Арела ахна, когато и те бяха съсечени.

Делото беше извършено, а на нея ѝ се искаше да падне на колене пред планината и да извика за прошка. Тогава хората започнаха да пеят и танцуват,

да се целуват един друг... стигнаха дори и по-далече. Някой я хвана за едната ръка, друг за другата и всички затанцуваха, подскачайки в кръг около златното божество. Група музиканти взеха инструментите си и засвириха силно и бързо, удрайки барабани и надувайки рогове.

Хората се спускаха, за да докоснат кръвта по жертвеника, после устните си и накрая рогата на бика. Арела се озова пред него. От едната ѝ страна мъж вкуси кръвта и докосна бика. От другата ѝ страна жена стори същото, после едно дете... всички. Множеството я блъсна, тя политна и се подпря с длани в лепкавата кръв. После допря окървавени ръце до устните си и се протегна да докосне копитата на бика. „Боже, помогни ми“ — помисли си тя — „Богове, помогнете ми — какво правя?“

Видя Гехази да се навежда към жертвеника. Той ѝ се усмихна и ѝ кимна окуражаващо. Тя се извърна, мислейки само как да почете своя бог, този бог пред очите ѝ, който беше възвърнал радостта в лагера. Тя пъ, танцува и видя какво правеха останалите мъже и жени. Заедно с един мъж се присъединиха към тях.

Облаците в небето притъмняха, съгстиха се и изпълниха долината със сенки. Един глас отекна като гръм над тълпите от хора, които свиреха и танцуваха. Наоколо се възцари тишина и спокойствието, настъпило внезапно след толкова много веселие, беше също толкова смущаващо, колкото и хаосът преди това. Всички се обърнаха и видяха Мойсей да стои на оголена скала в подножието на планината. Брадата и дрехите му се развяваха от вятъра, а лицето му тъмнееше подобно на буреносните облаци над главата му. В ръцете си държеше две големи каменни плочи, които издигна високо, въпреки че видимо те бяха непосилно тежки — не само за старец като него, но и за когото и да било друг. От плочите се излъчваше сияние, което ставаше толкова ярко, че постепенно заличи очертанията на дланите, ръцете, тялото му. Като че ли слънцето беше слязло на земята, за да изобличи стореното от тях. Арела закри очите си с ръце, но светлината проникна през тях и силна болка прониза главата ѝ.

Слънцето надвисна над планината, после се понесе към тях, все по-ярко и все по-горещо...

Арела се събуди и видя, че лежи върху крачетата на дете. Върху нея се беше проснала друга жена. Тя също се събуди, а после и момчето. Всички се надигаха, стенойки, и хващаха главите си в ръце. Виждаха като в мъгла, но Арела можеше да различи как хората наоколо ѝ се разбуждат и се раздвижват. Някои потриваха очи и тя осъзна, че и те не виждат съвсем ясно. Повечето охкаха, но никой не проговори. Беше ги срам и каквото и да им се случеше оттук нататък, щяха мълчаливо да приемат наказанието си. Арела осъзна, че телецът и олтарът вече ги нямаше.

Претърколи се встрани от момчето и се изправи. Половината от дрехите ѝ липсваха, а останалите бяха разкъсани. Цялата беше мръсна: кал, пот и кръв я покриваха от глава до пети. Душата ѝ беше пълно отражение на вида ѝ и тя почувства, че нито едно от двете не ще бъде някога чисто. Момчето се огледа уплашено наоколо, а после се взря в нея и захлипа, изплаквайки мъка, която беше прекалено голяма за едно дете. Арела му помогна да се изправи и то се вкопчи в нея. Имаше и други деца, както и хора на всякакви възрасти: момчета и момичета, жени и мъже, с тъмна и светла кожа, като че се бяха събрали представители на всяко едно от дванайсетте племена в лагера.

Арела вдигна момчето и заедно с него се затича неуверено към останалите хора, които се опитваха да избягат от сцената на ужасните деяния.

Детето потърси с поглед баща си, но не можа да го намери.

Един мъж крещеше неприлични думи и сипеше заплахи към всички. Арела разпозна Гехази, но сега красивото му лице беше изкривено от омраза. Войници го държаха за ръцете и краката, а той се съпротивляваше и мяташе главата си напред-назад. За момент спря и се успокои, взирайки се в нея, и крайчетата на устните му се изкривиха в лека усмивка. После отметна глава и напрегна всичките си сили, за да се освободи от усмиряващите го мъже. Буйстваше и се съпротивляваше, докато те го влачеха към тълпата, след което тя ги погълна и единствено разнасящите се писъци свидетелстваха за безумието му.

Арела и момчето спряха едва когато стигнаха до малка група хора. Разбраха, че им е забранено да напускат мястото. Дори се разнесе мълва, че докато са били заспали, Мойсей ги е призовал към покаяние. Тези от тях, които не са се подчинили, са били умъртвени — общо около 3000 души. Тълпата се разкъса и тя видя високата купчина от трупове и телата, които все още се носеха към нея от всички посоки.

Тя дръпна момчето встрани от гледката и от отвратителната миризма на кръв и двамата се сгушиха зад голяма скала. Мина малко време и те видяха как Мойсей се приближава и крачи между хората. Придружаваха го левити, шептящи и напяващи молитви с протегнати към небето ръце. На всеки човек Мойсей поднасяше бокал, който пълнеше от казан, носен подире му. И Арела, и момчето пиха от него: бяха твърде засрамени, за да протестират, и твърде радостни, че са живи. Златни късчета проблясваха във водата — парчета от издигнатия от тях идол. Бижутата, с които се бяха накичили отвън, сега бяха вътре в тях: телецът, на който се бяха прекланяли, сега беше погълнат.

Момчето я дръпна за ръката и прошепна:

— И ние ли ще умрем?

Арела също се запита дали напитката не беше прелюдия към смъртта. Не я беше грижа: заслужаваше си го, всички те си го заслужаваха.

След като всички отпиха, стражите се отдръпнаха и ги пуснаха на свобода, за да се завърнат в племената си. Никой не спомена нито телеца, нито прегрешението им: единственото, което Мойсей им каза, беше, че никога не ще видят Обетованата земя. Бог наредил да се скитат в пустинята в продължение на четиридесет години, докато повечето от тях — освободените от властта на фараона — не умрат. Децата им щели да бъдат тези, които ще получат Божията благословия, както и земя, която да нарекат свой дом.

* * *

В съня си Невея се разрида, без да може да спре.

Изведнъж се сепна и се вторачи в дългия мрачен коридор пред нея: далечният му край беше потънал в тъмнината. Изтри сълза от бузата си и се замисли колко много тунелът приличаше на живота ѝ: на вид безкраен, само с няколко светли петна, като моментите, когато е изпитвала бегло подобие на щастие, и белязан с костите и душите на хората, които поне за кратко бяха живели с нея, а сетне бяха умрели.

Толкова много тъмнина.

Всичко беше пълна противоположност на последната ѝ среща с Бог — това ярко слънчево сияние, разливащо се от плочите. То беше поразило и променило нея и всички останали — тези, които впоследствие щяха да

образуват племето. Те не остаряваха, не умираха, защото бяха осъдени вечно да бродят по земята и никога да не бъдат с Него в Рая.

Джагър беше проследил как Адисън се добира до по-горния изкоп и как потъва в него. Това му напомни за гръцките митове, в които епични герои скитат из подземното царство на Хадес, за да спасят девица или да открият загубено съкровище. Оли и Адисън правеха именно това: влизаха в подземна дупка и се надяваха да се завърнат с шепа монети или да се натъкнат на следи от съществуването на някоя девица или поне на костите ѝ.

Той остана пред палатката за кратко — наблюдаваше работниците и изучаваше назъбените голи скали на планината, издигаща се над изкопа. Постепенно пулсът му се нормализира и Джагър се намръщи при мисълта, че толкова нищожен спор можеше да го ядоса. Ако имаше намерение да остава за по-дълго в манастира, щеше да се наложи да си намери хоби, което да задоволява нуждата му от адреналин. Може би скално катерене или състезания с камили. Нещата тук се случваха твърде бавно за неговия вкус.

Погледна надолу към приспособлението, което сега заемаше мястото на лявата му ръка. Приличаше му на ръка на робот и затова я наричаше „роборъка“, но синът му Тайлър я беше описал идеално: „терминаторска Джи Ай Джо ръка“. Две метални куки — едната, заместваща пръстите, другата — вместо палец — образуваха кръг, подобно на ръцете на екшън героя Джи Ай Джо, които бяха конструирани да държат оръжия. Върховете на пръстите бяха Т-образни и осигуряваха по-голяма повърхност за захващане. Джагър стегна ръката си, разтваряйки щипците, после отново я отпусна и ги затвори. Ставаше все по-сръчен в управлението на приспособлението, наречено *хващач*, но все още се случваха злополуки, и то по-често, отколкото му се искаше: или ще стисне бутилка газирана напитка толкова силно, че съдържанието ѝ ще експлодира, или ще нарани Тайлър по главата при несръчния си опит да го прегърне. А съвсем не беше отдавна и моментът, когато в опита си да прогони муха с ръка си беше разбил носа. Беше живял двадесет и девет години с плът и едва една година с желязо: цяло чудо беше, че все още не си беше извадил някое око.

Или че не стисна фатално крадеца за гърлото. Протезата беше достатъчно мощна, за да го стори: Джагър съзнателно отслаби захвата си, иначе щеше да се прояви пълният ѝ потенциал. А в ситуации като нападението над Адисън — при бой, придружен със силни емоции — нямаше вяра нито на волята си, нито на уменията си да движи прецизно щипците.

След злополуката Джагър изпитваше отчаяние не заради това че от един физически здрав и трудоспособен мъж се беше превърнал в сакат човек. Съвсем не. Може да се каже, че това беше само удар по лицето, след като вече беше повален на земята. Истинската травма беше породена от загубата на семейство Брансфорд в катастрофата — четири души, които Джагър обичаше толкова силно, колкото обичаше собствените си жена и дете; хора, изпълнени с живот, енергия и човечност, които изгоряха в пламъците.

Продължи живота си — беше си казал. — Престани да мислиш за това. Не и сега.

Ставаше все по-добър в потушаването на постоянно надигащата се в него буря от самосъжаление, скръб и гняв, но както и в случая с роборъката,

невинаги постигаше успехи.

Все още се притесняваше от липсващата си ръка и затова носеше блузи с дълги ръкави, които скриваха изкуствената предмишница и механичното коляно, прикрепящо я за лакътя. Щипците се задвижваха благодарение на кабели, които ги свързваха с бицепсите, тръбните и гръдните мускули.

— Джаг! — извика го някой. — Джагър!

Той погледна между палатките и видя Ханиф, застанал близо до манастира. Джагър му помахна.

— Затваряме! — изкрещя Ханиф и потупа китката си. Като по поръчка група туристи минаха покрай него.

Джагър вдигна палеца си.

Манастирът затваряше по обед и тогава реките от посетители се отправяха не към паркинга, а по маршрута покрай изкопите към планината Синай, за да видят върха. Най-подходящото време за изкачване беше през нощта, когато не беше така задушно, а за награда можеше да се наблюдава и изгревът от „Планината, по която бе вървял Бог“ — както местните наричаха Синай. Явно следобедните посетители не бяха чули тази препоръка за разглеждането на забележителностите или пък бяха пристигнали твърде късно и нямаша време да се възползват от нея.

Джагър се насочи към обичайното за края на работното си време място — в дъното, при плетената ограда. Там самото му присъствие би обезкуражило зяпачите да се приближат твърде близо до разкопките или да се опитат да станат повече от зяпачи. Точно в такива моменти — когато влизаше в ролята на охранител в музей, надзираващ дебели туристи — най-много му липсваше предишната работа: на военен рейнджър или на бодигард на важни чужденци или знаменитости. Там поне имаше някаква динамика, дори и в случаите на фалшива бомбена заплаха или нахален фен, втурнал се за автограф.

Джагър се загледа в двата големи изкопа. В крайна сметка копаенето в кална дупка по десет часа на ден може би не беше чак толкова лошо занимание.

С плакатите на най-новите екшън филми и на секси жени, облежнати върху още по-секси коли, с електрическата китара, подпряна на усилвателя до неоправеното легло, и с мръсните дрехи, разхвърляни навсякъде, стаята на Тоби беше типичната тийнейджърска стая — като изключим 9-милиметровия пистолет върху нощното шкафче, голата крушка зад желязна решетка на каменния таван и двата 60-инчови плазмени телевизора, окачени на едната стена.

Телевизорите показваха различни кадри от видеоигра: сцени от град, заснети сякаш през погледа на птици, които пикират между сградите и улиците, пълни с коли, или се реят над покривите. И все пак сякаш не бяха точно птици. С леко докосване по лоста за управление Тоби „изстреля“ ракетен снаряд, който се понесе през водната струя на фонтан, прелетя през тълпа от хора и влетя право в лоби бара на хотел. Експлозията пръсна стъкла, тухли, коли и хора в най-различни посоки и ги удави в струи огън и дим.

— Да! — изкрещя Тоби от черния си кожен стол.

— Издигай се! — извика Себастиан с ръце върху облегалката на стола на Тоби. — Давай!

Тоби започна да се издига и на екрана се показва приближаващата се фасада на хотела точно когато камерата се сви нагоре. Виждаше се небето, но камерата застрашително се приближаваше към прозорците на последния етаж.

— Издигни се! — повтори Себастиан.

— Това правя! — изкрещя Тоби.

Камерата се разби в прозорците и мониторът стана черен.

— Казах ти — извика Себастиан и яростно удари по облегалката на стола.

— И аз те послушах! — отвърна гневно момчето през рамо.

— Да, но изчака твърде дълго. Искаше да видиш как снарядът поразява целта. Не може да правиш така. Казах ти, изстрелваш снаряда и излиташ. Стреляш и бягаш.

— Ето така, виж — намеси се Фин.

На плазмата пред него един ракетен снаряд се изстреля от долния край на екрана и се насочи към сграда с голям надпис „ПОЛИЦИЯ“ на нея.

Камерата направи вираж встрани и нагоре. Фин се изсмя гръмко, но камерата продължи да се извърта настрани и нагоре и изненадващо вдясно се появи сграда, която се разпростря на екрана като свързващ кадър между сцени от филмова лента. Мониторът на Фин почерня.

— Ха! — извика Тоби.

— Чакай малко — заоправдава се Фин. — Тази сграда не трябваше да е тук!

— Напротив — отвърна Себастиан. — Трябваше да разучиш картите.

— Направих го! Тя не се появи на радара ми!

— Там беше, видях я — спореше Себастиан.

— И аз я видях — потвърди Тоби. — Тъкмо се чудех какви ги вършиш.

— Ти не гледаше в радара — Себастиан упрекна Фин.

— Твърде малък е — заоправдава се той. — Там, долу, в ъгъла на екрана. Как да го...

— Искаш го в центъра на екрана ли? — иронизира го Себастиан. — Тогава как ще виждаш накъде летиш и по какво стреляш?

Фин захвърли джойстика на земята.

— Това е тъпо — стана и се запъти към вратата.

Себастиан обаче го сграбчи за ръката.

— Ако дори не можеш да изиграеш играта...

Фин се дръпна рязко.

— Не се безпокой за това. До утре ще съм победил това нещо. И спри да ме поучаваш.

Гледаха се втренчено няколко секунди. Фин извърна глава, изпука звучно врата си и каза:

— Добре, още един опит и приключвам. — Вдигна джойстика от пода и се отпусна на стола.

— Този път следи радара — посъветва го Тоби.

Фин му хвърли гневен поглед.

— Когато направим това в реалния живот, ще видим кой ще избие най-много хора.

— Ти си на ред — обяви Тоби и натисна бутона за рестартиране на симулатора.

Джагър тъкмо праметна крак през оградата, когато чу гласа на сина си в далечината.

— Татко!

Погледна към манастира над тълпите туристи и видя не сина си, а съпругата си. Изпитваше особено чувство, когато я наблюдаваше скришом: например преди цяла вечност в лекционната зала, когато тя съсредоточено хапеше устната си, докато усърдно си водеше записки, или докато къса цвете от градината в дома им във Вирджиния и се усмихва на вдъхнатия аромат. Това чувство не беше *по-добро* от взаимното внимание, а *по-специално*, като споделена само между тях двамата тайна.

Появата на Бет изтласка мрачното настроение от сърцето му, а това освободи място за по-постоянното и по-болезнено чувство: вината. След катастрофата се беше оставил в ръцете на депресията. Беше станал безчувствен към женствеността ѝ и към... всичко останало. Беше се озлобил и наскърбяваше хората, които най-силно обичаше — знаеше го и се мразеше, задето го прави. Беше се почувствал като наркоман, който мисли единствено за следващата инжекция с наркотик, но вместо за хероин жадуваше да вгорчи своя и живота на всички хора около себе си.

Тогава му се обади Оливър — по препоръка на доволен клиент. Първоначално не беше взел предложението насериозно. Не само че се връщаше към работата на охранител, но щеше да се наложи цялото семейство да се премести и да заменят удобствата и уредеността на досегашния си живот с изолация на напълно чуждо за тях място — това беше последното нещо, от което се нуждаеха.

Но Бет одобри идеята: в промяната тя откри шанс за ново начало, далеч от болезнените спомени, а Джагър започна да гледа на работата като вид детоксикация, само че от депресията. И това наистина се случи: преместването им в Синай, тясната квартира, предизвикателството да живеят изолирано в чужда страна и възроденото му усещане за целеустременост — всичко това изпълни с енергия всеки един от тях и ги сплоти като семейство.

Сега му се искаше времето да спре, за да може просто да я гледа — като приятното чувство, което изпитваш в момента, в който се унасяш в сън и ти се иска да продължи през цялата нощ. Тя отмести кичур коса от лицето си и се усмихна на някого. Очите ѝ искряха подобно на проблясващи на слънцето сапфири.

Той улови още два лъча светлина — сякаш тя я пречупваше през себе си, и видя Тайлър да тича пред нея. Промъкваше се между туристите по пътеката, като яростно мятеше ръце и крака. Носеше малка униформа, подобна на тази на баща си: светлокафява камуфлажна риза, къси панталони от същия плат, ботуши и текстилен колан. Момчето беше измолило да получи старата чанта за дребни принадлежности на Джагър — алуминиева кутия, покрита с плат, с големина на мъжка чантичка, която първоначално беше съхранявала очила за нощно виждане. Очилата ги нямаше, а също и външната платнена калъфка и вътрешната филцова подложка, което позволяваше запасите на Тайлър от бонбони, монети и камъчета да дрънчат вътре съвсем

свободно. С всяка крачка хлапето тракаше като маракаси.

Джагър слезе от оградата и разтвори обятията си, за да прегърне кълбото чиста енергия, което представляваше момчето му. Тайлър подскочи и едва не го събори.

Джагър *изпъшка*. *Станал си твърде тежък за такива игри* — помисли си. Надяваше се, че Тайлър не беше забелязал лекото му намръщване. След катастрофата, в която Тайлър изгуби най-добрия си приятел, наблюдавайки страданията на баща си, той беше започнал да се държи по-детински. Убеди Бет да върнат в употреба старото му окъсано одеялце, както и няколко от любимите му бебешки играчки. За кратко ги наричаше глезено „мамче“ и „татенце“ и дори няколко пъти се подмокри в леглото. Поведението му изглеждаше още по-странно, защото не беше загубил способността си да се самонаблюдава и да мисли логично, което Джагър намираще за преждевременно развитие у едно деветгодишно дете.

Детската психоложка, с която се консултираха, им каза, че подобна избирателна регресия била често срещана сред децата, чиито най-близки хора са претърпели травма: това било защитен механизъм, психологическо бягство към по-радостни и по-спокойни дни. Увери ги, че е временно състояние. Тайлър бавно настигаше връстниците си, но Джагър все още се улавяше, че дундурка сина си — поведение, по-скоро породено от собственото му чувство за вина, отколкото от детинските капризи на Тайлър.

— Мама направи сахлаб — каза Тайлър с озарено от усмивка лице. — Жаден ли си?

— А камилата ака ли в пустинята?

Тайлър се изсмя и се покатери в прегръдката на баща си, докато се извиси над главата му.

— Къде е Оли? Донесли сме и за него.

— Д-р Хофман работи, Тай. Може би сега не е най-подходящият момент.

Очевидно новото хоби на Тайлър беше да засипва археолога с въпроси и молби за истории от предишни разкопки.

— Той ми каза, че мога да идвам да го виждам, когато поискам. Обича да разказва за археологията. — Детето се оттласна от прегръдката на Джагър и го погледна сериозно: — Нали знаеш, че искам да стана археолог.

— А какво е извинението ти, когато досаждаш на монасите?

— Да им *досаждам*? — Тайлър удари баща си по рамото. — На тях също им харесва да говорят за работата си. Мама казва, че на всеки му харесва. Затова ѝ е толкова лесно да интервюира хора за статиите си.

Джагър леко се намръщи. Последното нещо, което *той* би искал да прави, беше да говори за себе си или за работата си. Момчето продължи:

— Знаеш ли, че младите монаси се наричат братя, а старите — отчета? Освен ако не говорят помежду си, тогава винаги се наричат братя.

— Дори когато са отчета? — позаинтересува се Джагър.

Тайлър поклати глава и разтвори широко очи, сякаш това беше най-налудничавото нещо.

— Както и да е, на тях никога не съм им казвал, че съм искал да ставам монах.

Джагър го подхвърли нагоре-надолу и съкровищата му задрънчаха.

— Искаш ли нещо сладичко? — попита Тайлър. Изкусно отвори кутията си, без дори да я погледне, извади отвътре кръгла дъвка и я пхна в устата на Джагър.

— Мога ли да отида да видя Оли? — помоли момчето.

Джагър все пак се съгласи.

— Ще те изпратя дотам.

Бет се приближи към тях и повдигна във въздуха очукана кутия за обяд с картинка на шурмоваци от анимационния филм „Войната на Клонингите“.

— Познай какво ти донесох? — попита тя.

Джагър прехвърли Тайлър в лявата си ръка. Въпреки голямата травма, която тази ръка беше претърпяла, бицепсите му бяха по-силни от всякога. Всъщност заради металния хващач, ставата от карбонови нишки и найлоновия ремък, който обхващаше гърба и се закрепваше около другата му ръка, „осакатената“ ръка беше по-силна от здравата.

Протегна се покрай кутията за обяд и плъзна длан около талията на Бет. Придърпа я към себе си.

— Това ли? — и я целуна.

Тя му се усмихна.

— Всъщност, донесох две такива. — Устните ѝ отново намериха неговите.

Тайлър се изкиска.

Джагър го пусна на земята и той се затича към разкопките, но баща му успя да закачи края на яката му с куката си.

— Само до оградата, тате. Обещавам.

Джагър го пусна и Тайлър се изкачи на оградата, седна и се загледа в трудещите се около изкопа работници.

— Училището свърши ли вече? — попита Джагър.

Бет преподаваше на Тайлър в малкия им апартамент, който се намираше в крилото за посетители на манастира. След като научи, че Джагър е довел семейството си със себе си, игуменът на манастира Геронтий любезно им предостави този апартамент за ползване. Оливър също си беше осигурил стая в манастира. Всички останали бяха отседнали в единствения хотел в селото.

— По-късно имаме среща с Геронтий в библиотеката — каза Бет. — Ще ни покаже някои ръкописи с рисунки и ще ни обясни как ги класифицира и каталогизира.

— А, да! Ръкописите от Античността, Средновековието, Ренесанса и Ранния модернизъм, подредени по англо-американските правила за каталогизация — отвърна уверено той със сериозен вид и се усмихна, когато видя учудването в погледа ѝ. — С отец Геронтий се засякохме при една от обиколките ми и си побъбрихме. Човек би си помислил, че собственоръчно е построил библиотеката.

Манастирът се славеше с колекцията си от старинни сборници с ръкописи — по богатство и значимост я изпреварваше единствено тази на Ватикана.

Бет се засмя.

— Нали знаеш, че е просто „Геронтий“?

— Не мога да се обърна към човек, когото съвсем бегло познавам, с малкото му име. Той е много мил с нас. Ако иска, ще го наричам и президент Геронтий.

— Геронтий означава „старейшина“. Монасите са го удостоили с тази титла, за да изразят уважението и почитта си към него.

Джагър извърна глава, а после я погледна с крайчеца на окото си.

— Да, знам.

Тя го перна по рамото и заедно проследиха как Тайлър се изкачва по оградата и застава нестабилно върху най-горната гредка.

— Това е страхотно преживяване за него — тя се притисна към Джагър и отпусна ръката си около кръста му. — А и за мен също. Радвам се, че дойдохме.

Джагър кимна.

— Татко — извика Тайлър. — Оли в коя дупка е?

— Анабел. И Адисън е с него.

Момчето скочи на земята и се ухили.

— Хайде!

— Той харесва британския ѝ акцент — прошепна Бет.

— Харесва всичко в нея — отвърна Джагър и едва не добави: *Но не така, както аз харесвам всичко в теб*. И това беше самата истина, но фактът, че не беше нужно да ѝ го казва, беше само едно от нещата, които обичаше в нея. Не беше срещал друг човек, който да се чувства толкова добре в собствената си кожа, колкото Бет. Тя не смяташе, че притежава всичко: просто приемаше за съвсем нормално да не притежава всичко.

Бет отвори кутията за обяд, подаде му картонена чаша и отвъртя капачката на термоса. Сипа му бяла течност, гъста като моторно масло. Сахлабът беше напитка, популярна в Египет, която се приготвяше от подправки и салеп — брашно от луковици на орхидея. Местните я поднасяха топла. Гениалността на Бет се състоеше в това, че я изстудяваше.

— Ами ти, влюбвал ли си се така в някого, когато си бил на неговата възраст?

— Разбира се. В г-жа Дънкан, учителката ми в четвърти клас. — Джагър премигна и замислено повдигна вежди. — Ако правилно си спомням.

Заради катастрофата страдаше от фрагментация на дългосрочната памет. Това не беше амнезия, а „накъсване“ на спомените. Те често се появяваха извън контекста на обстоятелствата около тях: спомняше си например как като момче плува в язовир, но не и как е стигнал там; сам ли е бил, или с някого и какво друго се е случило тогава; помнеше как кара кола за първи път, но без да знае нито марката, нито модела, нито къде се беше случило. Спомняше си, че родителите му бяха починали в самолетна катастрофа, но не и как беше получил вестта за смъртта им. Спомняше си също и лицата на хората от приемните семейства, които го бяха взимали, но не и колко на брой бяха те или на каква възраст е бил той при всяко едно от тях. Понякога два несъвместими фрагмента сякаш си пасваха и той вярваше, че всъщност са част от едно събитие — поне до момента, в който установяваше, че няма как да е така. Имаше мъглив спомен как се прибира вкъщи, след като е разнасял вестници в един студен ветровит ден, и заварва майка си да му приготвя запечен сандвич с кашкавал и доматиена супа. Но по времето, когато започна да разнася вестници, родителите му вече трябва да са били мъртви от години.

Най-лошото беше, че паметта му понякога заимстваше картини от ситуации, в които никога не беше попадал — как пътува на пиратски кораб, как стиска пушка във военен окоп — това бяха само кадри от филми или истории, разказани от някой друг. И все пак за него те бяха толкова ярки и реални, колкото картината как Бет върви по пътеката към олтара в бялата си рокля или как той държи новородения им син. *Конфабулация*^[1] — така лекарите определяха състоянието му.

Предполагаше се, че причина за всичко това беше травма на *парахипокамналната кора* — мястото, където мозъкът складира изображенията в свои фотоалбуми и домашни видеоклипчета. Но при компютърната томография там травма не се откри, затова лекарите се почесаха по главите и се зачудиха дали пък проблемът не е психологически.

Просто един довършителен удар от Онзи горе — помисли си Джагър. — *В случай че загубата на ръката ми, на най-добрия ми приятел и семейството му не са ме сломили достатъчно.*

— Или пък точно нея не харесвах... — каза той. — Със сигурност извънземното, което ме отвлече, когато бях на десет, беше симпатично.

Бет не се засмя на шегата — само се усмихна и го погали съчувствено по рамото.

Наблюдаваха Тайлър, който се прехвърли през оградата, вдигна нещо от земята, избърса го и издуха прахта от него.

— Ще ми се да се бяхме срещнали още като деца — каза Бет. — Нямаше ли да е прекрасно да прекараме цял живот със сродната си *душа*?

— Нямаше да ме харесах.

Тя го перна по ръката.

— Не говори така. Как бих могла да не те харесам?
— Щях да те дърпам за косата и да те обиждам.
Тя направи самодоволна физиономия.
— Това просто щеше да означава, че ме харесваш.
Джагър кимна и я придърпа към себе си.
— Наистина ли се радваш, че дойдохме?
— Имахме нужда от това.
— Ами писането? Липсва ли ти?
— Та аз пиша — отвърна тя. — Просто не статии. Водя си записки за книга.
— От това място би излязла чудесна сцена за детективен роман с мистериозно убийство.
— Книгата ще е документална. Историите на хора, които са идвали по тези места през годините.
— Знам. Ще има ли глава, посветена на нас?
— Неее, би било твърде скучно.
— Татко! — извика Тайлър. Беше изминал половината път до палатките.
— Хайде!
— Кога трябва да се върнем? — попита Джагър.
— Геронтий ще ни очаква в два.
Повдигна китка, за да погледне часовника си и осъзна, че беше вдигнал грешната ръка. Затвори очи и въздъхна. Не знаеше кое беше по-лошо: че след повече от година все още не беше свикнал с промяната на тялото си или че тази принудителна промяна въобще му се беше случила.
Бет го стисна за рамото. Той се усмихна насила и провери часа.
— Значи до два — каза той. — Няма проблем.
Тя постави термоса обратно в кутията за обяд, затвори капака и му я подаде.
— Има чаши за Оли и Адисън. И сандвич за теб.
Той взе кутията, целуна Бет отново и проследи как тръгва към манастира. Тя се обърна, усмихна му се и му помахна. А той продължи да я гледа още няколко секунди.
Тайлър вече се беше върнал и сега го дърпаше за щипците.
— Хайде, хайде, хайде!
Джагър го повдигна и го прехвърли от другата страна на оградата.
— Който стигне последен, мие чиниите довечера!
Момчето заподскача напред и Джагър хвърли поглед назад към манастира, но Бет вече се беше изгубила сред тълпата.

[1] Състояние, при което при наличие на празници в паметта, те се „запълват“ с паметно съдържание, което може да бъде измислено или реално, но отговарящо на друг момент във времето. — Бел.прев. ↑

От мястото си в тъмната пресечка в края на тунела Невея проследи как Фин гневно излезе от стаята на Тоби, обърна се и каза:

— Управлението не е в ред. Този път трябваше да съм разрушил сградата!

Себастиан излезе в коридора и сложи ръка върху рамото му.

— Не се тревожи за това. Почини си и по-късно пак ще опитаме.

Фин рязко се дръпна.

— Оправи джойстика и тогава. — Фин си тръгна разгневен, влезе в спалнята си и затръшна вратата.

Себастиан поклати глава и изчезна в стаята си. Светлина заля коридора. Невея очакваше, че ще затвори вратата след себе си, но той не го направи.

Минута по-късно Тоби излезе, отиде до стаята на децата и отвори вратата. Лампата светна и обля черепите отсреща в светлина.

— Хайде, хора — подвижна той. — Да правим нещо забавно.

Невея различи дрезгавия глас на Джордан, но не и отделните думи. Предположи, че не бяха особено ласкави.

Тя се изправи и премина под светлината от първата свещ. Вратата на кухнята беше отворена и тя видя, че вътре няма никого. Продължи покрай вратата на Бен и спря пред собствената си стая. Три врати по-нататък Джордан изхвърча от спалнята, която делеше с Хана. Подпря се на два от черепите, за да не се блъсне с все сила в стената, после погледна назад към стаята, откъдето Хана беше излязла, и през цялото време не спираше да се кикоти. Беше облечен с пижама с нарисувани скейтбордисти по нея, а косата му стърчеше от едната страна. Хана пък беше цялата в розово: с нощница и пухкави като облачета пантофи. Нямахме значение, че Тоби тъкмо ги беше събудил или че беше ранен следобед — в този подземен затвор без прозорци нощта господстваше денонощно и децата бяха свикнали да не носят нормални дрехи, ако няма да излизат навън.

Джордан погледна към Невея, замръзна на място и се взря в тъмнината.

Тя пристъпи под светлината на свещта, за да може да я види. Джордан ѝ се усмихна и допря пръст до устните си. Сграбчи Хана за ръката и заедно побягнаха в противоположната посока.

Гласът на Тоби се дочу от спалнята:

— ... шест... седем... осем.

Децата профучаха покрай три от свещите и изчезнаха в тъмната част на коридора.

Няколко секунди по-късно се появи и самият Тоби. Младежът се беше облякъл в типичните за него дрехи: риза върху блуза с дълъг ръкав и модерни дънки. Пази, Боже, някой да го види с пижама. Озърна се в едната, после в другата посока и прошепна на Невея:

— Накъде тръгнаха?

Тя сви рамене и Тоби тръгна да ги търси. Невея беше убедена, че няма да ги намери: вечният изследовател Джордан беше намерил някое местенце, където черепите се бяха изренили, разкривайки друга стая отвъд стената. Със сигурност това беше само едно от многото му скривалища.

Слава Богу, че Джордан беше с тях. Беше го почувствала като свой син от момента, в който се събуди с крака, прострени върху него, в онзи ужасен ден преди толкова години. Беше благодарна и че Джордан и Хана си останаха по детски невинни. Бен имаше физиологично обяснение и за това, но за нея отговорът беше по-прост — Господ. Без тяхната неизчерпаема енергия и неспирни веселие и оптимизъм тя отдавна щеше да е полудяла. Може би за Фин щеше да е добре да прекарва повече време с децата.

Невея тръгна по коридора, стигна до стаята на Себастиан и надникна вътре. Той беше с гръб към вратата, седнал пред маса, допряна до отсрещната стена. Три лаптопа бяха отворени пред него, като деца, струпали се, за да чуят приказка. Отстрани пък лежеше черно устройство, подобно на кутия от безалкохолно, но покрито със стъклен объл похлупак — от него извираха жици, които потъваха зад компютрите.

Невея тръгна безшумно към него, минавайки покрай голям тезгях с наредени принадлежности за лов на акули: риболовен прът, макара, колан за пръта, хидролокатор. От коша върху бюрото стърчаха куп ръчно допълнени подводни топографски карти от местности като Виго в Испания, остров Терсейра на Азорите и полуостров Оса в Коста Рика. Пред работния плот беше монтирана специалната риболовна платформа, от която Себастиан беше хванал рекордно големия марлин — 600 килограма, с дължина 4,5 метра. Подредени на стената висяха древни харпуни за лов на китове: еднозъб и двузъб, харпун със завъртаща се стрела и барутен харпун. Последните нямаха нищо общо с лова на акули, но Себастиан ги беше запазил от носталгични чувства, защото ги беше ползвал по време на експедиция за лов на китове в Дания през 1880 г., когато Невея го укори за хобито му, като му напомни, че дори Питър Бенчли^[1] беше станал защитник на акулите, той отвърна, че единствената причина самата тя да не участва в лов на акули произлиза от вродената ѝ омраза към канибализма.

Пръстите на Себастиан потракваха върху средната клавиатура, а погледът му беше съсредоточен върху монитора, за да проследява изчисленията и изчертаването на графиките. Още преди движението по екрана да спре, ръцете му отново се стрелнаха върху клавишите за рестартиране на процеса.

Невея застана зад него и се загледа в работата му. Искаше да го сграбчи за късо подстриганата афроамериканска коса, но после се замисли, че ако прокара ноктите си по тила му, ще го уплаши повече.

— Какво искаш, Невея? — попита той, без да спира работата си.

Тя го перна по врата.

— С теб никога не е забавно.

— Зает съм. Махай се — изстреля той думите.

Невея се обърна и седна на ръба на бюрото.

— Разби ли вече защитата на микрочиповете?

— Вие току-що ги донесохте!

— И трябваше вече да сме се отправили към мястото на предстоящата операция, но не можем да мръднем оттук, преди да си подготвил чиповете за управлението.

— Не можеш да стоиш мирно, нали? Имах едно такова куче преди време. — Погледна я. — Наложил се да го приспя — изнервяше ме твърде много.

Невея взе странния предмет, наподобяващ кутия от безалкохолно, плътно опъвайки излизашите от него жици, за да го разгледа. Под стъклени

похлупак видя осмогъглен компютърен чип с размера на десетцентовата монета. От всеки ъгъл излизаше по една златна нишка, промушена през отвор на върха на кутията. На Невея цялото това нещо ѝ заприлича на хванат в капан паяк.

— Ей, ей! — извика Себастиан, като се изправи, взе кутията от ръцете ѝ и я постави обратно на бюрото.

— Искаш ли да декодирам това нещо, или не? Изчезвай оттук, Нев. Сериозно говоря.

Тя скръсти ръце.

— Дай ми краен срок.

Той въздъхна и седна на стола си. Махна с ръка към мониторите, като че ги посипа с шепа пясък.

— Тези чипове са проектирани да не бъдат разшифровани. Всеки безпилотен самолет се задвижва от два чипа на борда си и два подобни чипа на контролния пулт. За да се движи всеки дрон, и четирите чипа трябва да комуникират както помежду си, така и с останалите чипове от флотилията. Благодарение на успеха ви в *МикроТех*, вече разполагаме с копия на чиповете от контролния пулт. Но те са криптирани и неизползваеми, освен ако не се активират от командващия офицер или от мен. Бедата е, че всеки има свой собствен криптиращ ключ AES-256^[2].

Себастиан се засмя на объркването, изписано на лицето ѝ.

— Това е възможно най-сигурният начин за криптиране в света — по стандарт на Националната агенция по сигурността.

— Не можеш ли просто да ми кажеш приблизително кога ще си готов? — не се отказваше Невея.

— Колко време остава до полевия тест? — попита той. Само тогава дроните, които планираха да отвлечат, щяха да бъдат в пълно бойно снаряжение извън място за бойни действия. За армията на Съединените щати бяха закупени подобрени модели на първите дрони от програмата хантър-килър^[3], всеки с огнева мощ достатъчна да събори небостъргач. От друга страна, им беше нужна цяла *флотилия* от тези летящи машини убийци, които да работят в синхрон, за да се превърнат в най-мощната конвенционална разрушителна бойна единица съществувала някога. Полевият тест беше демонстрация на бойна флотилия от десет самолета. А намерението на племето беше да го превърнат в нещо повече от демонстрация.

— Две седмици.

Себастиан подсвирна неодобрително.

— Но вътрешният човек на Бен казва, че от съображения за сигурност винаги променят датата. Може да започне във всеки един момент.

Бен — който вечно поддържаше тясна връзка с властовите центрове на няколко страни едновременно — беше особено потаен при този случай. Информаторът му сигурно имаше достъп до свръхсекретна информация: беше казал на Бен за полевия тест на дроните, за контролиращите ги микрочипове и как да откраднат тайния резервен комплект микрочипове от производителя.

— Ще съм разбил защитата им до утре, *окей*?

— Знаех си, че можем да разчитаме на теб. Как напредват Тоби и Фин? Чух ги да упражняват уменията си за пилотиране на Ексбокса.

— Трябват им още няколко дни.

Тя поклати глава.

— Центърът за управление на полевия тест е завършен от *седмици*. От нас се иска само да включим нашите хора и чиповете. Ти разполагаш с

чиповете, а хората ни все още не са готови?

— Нещата не са толкова прости, колкото изглеждат, Нев — отвърна Себастиан. — Трябва да научат много неща, за да може пилотирането им да е гладко — след като веднъж пристъпят към действие, няма да имат време да мислят. Упражняваха се цял ден. Нуждаят се от почивка.

— Трябва да потеглим веднага щом разбиеш защитата на чиповете. Нека поне се доберем до мястото.

— Говори с Бен по този въпрос.

— Няма *нужда* да говоря с Бен — поклати глава тя.

Себастиан сви рамене.

— Както кажеш.

Известно време останаха втренчени един в друг. И двамата бяха наясно какво е съотношението на силите. Бен беше пресметлив и педантичен; Невея беше ловка и импулсивна. Всяка мисия изискваше комбинация от двете личности. По колко точно от едната и от другата зависеше от редица фактори; от нивата на риск, секретност и дипломация. След като веднъж се анализираше нужната комбинация, контролът се поемаше или от Бен, или от Невея. Пътуването до Балтимор беше нагледен пример за това. Бен беше научил за чиповете и беше планирал обира. Но вече на терен Невея беше поела контрола над екипа и беше обезвредила охранителя. Бен беше мозъкът, а тя — физическата мощ на племето.

Никой не оспорваше, че обхватът и важността на новия им проект — и възможните последици — изискваха компетентното ръководство на Бен.

Тя кимна и тръгна към вратата.

— Най-добре би било да не изпускаме момента — каза тя.

Свърна вляво по коридора и провери глава през вратата на съседната стая. Фин седеше на леглото си, крепеше бутилка уиски на коляното си и поклащаше глава в ритъма на музика, която не се чуваше. Едва когато я забеляза и извади едната слушалка от ухото си, тя заговори:

— Искаш ли да убием някого?

— Кого например?

Тя извади лист хартия от задния си джоб и го задържа във въздуха:

— Един от лошите, разбира се.

[1] Авторът на романа „Челюсти“. — Бел.прев. ↑

[2] Advanced Encryption Standard: стандарт, при който сигурността на информацията се осигурява от специален криптиращ ключ с дължина 256 бита, т.е. съществува голям брой възможни комбинации. — Бел.прев. ↑

[3] Hunter-killer (англ.) — ловец убиец. Това е името на програмата на САЩ за безпилотни летателни апарати (UAV), която включва повече от 20 модела дрони. — Бел.прев. ↑

Когато Джагър достигна до първия изкоп, Тайлър вече заобикаляше тичешком по-горния, насочвайки се към плиткия му край. Момчето скочи в него и се изгуби от поглед. Джагър махна на работниците в първата дупка. Те само кимнаха в отговор, тъй като ръцете им бяха заети с инструменти: лопати за копаене, лопатки за разравяне, сито с дървена рамка и фотоапарат. Отмина Бerta, прекоси пространството между дупките и спря при дълбокия край на Анабел. Шест метра по-надолу Оливър четкаше някакъв предмет, докато Адисън си водеше бележки. Тайлър също се беше навел, като че изучаваше нов вид насекомо.

— Пак ли си играеш в мръсотията? — попита Джагър.

Оливър проточи шия, за да го погледне, и се засмя.

— В университета имах тениска с подобен надпис. Как си, Джаг?

— На блискоизточния фронт нищо ново.

Широка усмивка се разля по лицето на Оливър.

— Засега — отвърна той и отново се зае с четкането.

— Да не очакваш проблеми?

— Надявам се — отвърна Оливър, без да го погледне. — Когато открием това, което търсим, крадците ще се нахвърлят като изгладнели вълци. Анархистите също. Тогава ще имаш шанс да си заработиш хляба. — Хвърли поглед нагоре. — Не че и сега не го правиш.

— Нещо като това ли? — Тайлър се наведе по-близо до стърчащата буца пръст. — Ценно ли е?

— Вероятно не — отвърна Оливър. — Само парче керамика. Дори не е от епохата, която ни интересува.

— Тогава защо работиш толкова внимателно?

Оливър стъпи на петите си, наклони се назад и въздъхна.

— Защото човек никога не знае.

Адисън ръгна Тайлър с лакът.

— Веднъж селяни в Йордания открили нещо подобно на надгробен камък — започна тя. — Натрошили го, за да продават парченца от него на туристите. Оказало се, че е древен паметник в чест на победите на владетелите на моабитите над израелския цар Омри.

— Върху камъка се споменават къщата на Давид и Яхве — еврейското име на Бог — добави Оливър. — В общи линии това запуши устите на някои хора, които твърдяха, че цар Давид никога не е съществувал.

— Така ли казват хората? — попита Тайлър.

— Казват каквото и да е само и само да опровергаят Библията.

— Но защо? — продължаваше да любопитства момчето.

Адисън сви рамене.

— Предполагам, че смятат религията за глупава. Искат да живеят по своите собствени правила, не по Божиите.

Джагър приклекна до дупката и им подаде кутията за обяд.

— Нали говорихме за това, Тайлър — каза той. — Ето защо д-р Хофман разкопава това място.

Тайлър добави звънливо:

— Защото някои хора казват, че не е имало никакъв Мойсей, нали така, Оли?

— И най-вече отричат Изход — втората книга на Стария завет — там, където Мойсей извежда израилтяните от Египет.

— Отричат дори разделянето на водите на Червено море, нали? — попита Тайлър.

— Особено чудесата — съгласи се Оливър. — Според тях това е твърде неправдоподобно.

Тайлър погледна над ръба на дупката към извисяващата се над тях планина.

— Или десетте Божии заповеди?

— Не вярват в нито едно от тези неща — отвърна Оливър. После се изправи и изтупа прахта от панталоните си в цвят каки. — Работата е там, че никой никога не е намирал доказателство, че израилтяните са били тук, което е доста изумително, имайки предвид колко много са били.

— Например... колко? — попита Тайлър.

— О, били са около два и половина милиона — отвърна Адисън.

— Или дваайсет хиляди — каза Оливър — зависи кого слушаш. Факт е, че са били много хора. Би трябвало да са оставили някакво доказателство, че са били тук.

Тайлър се взря в откритието, което Оливър беше разкопал.

— Като например?

— Кости, гробище — обясни Оливър. — Когато Мойсей се спуснал от планината с първите плочи, дадени му от Бог, и заварил хората да почитат Златния телец, той накарал левитите да убият три хиляди човека. Телата им трябва да са все някъде.

Тайлър се намръщи.

— Просто са ги убили?

— Защото не са се подчинили на Бог. Останалите трябвало да се скитат в пустинята — тази пустиня — в продължение на четиридесет години, докато повечето от тях не измрели. Бог искал не те, а децата им да наследят Обетованата земя.

— Леле — Тайлър извърна към баща си ужасеното си лице.

— А ти смяташе, че пердахът е сериозно наказание — засмя се баща му. Оливър продължи:

— Обикновено археолозите търсят гробища на известно разстояние от лагерите или селищата. Но учените вярват, че Мойсей би заровил посечените точно тук, в основата на планината — като предупреждение към другите за това какво ще им се случи, ако извършат прегрешение спрямо Бог. А и това е мястото, където имаме най-голям шанс да намерим други доказателства... като бижута например. Мойсей казал, че не заслужават да бъдат с украшения, затова израилтяните свалили всичките си бижута, преди да напуснат това място.

Тайлър понечи да каже нещо, но Оливър го спря с ръка.

— Само си представи, че намерим... — разтвори ръце и зяпна артистично към Тайлър — светия Граал от Стария завет?

— *Какво?* — възкликна Тайлър. — Истинският свети Граал, този от филма за Индиана Джоунс?

Оливър се изсмя.

— Не, не. *Моят* свети Граал, най-великото откритие, за което съм мечтал.

Тайлър ококори очи.

— Парче от оригиналните плочи — обяви Оливър. — Къс от каменните плочи, които Мойсей счупил, когато видял израилтяните да почитат идола. Камък, изписан от ръката на самия Бог.

— Наистина ли е възможно? — попита учудено Тайлър. Погледна към стените на изкопа. — Тук ли?

— Ако въобще са някъде, трябва да са тук — каза Оливър. — Можеш ли да си представиш?

Той погледна нагоре и Джагър съвсем ясно различи върху лицето му онова детинско изумление, което много рядко завладяваше възрастните. Осъзна, че именно то го крепеше да продължава да копае в прахта, и силно си пожела това чувство у Оливър никога да не се изгуби под купища ненужни глинени късове и капачки от бутилки.

— Как ще разбереш дали си го намерил и дали наистина е от плочите? — попита Джагър.

— Мисля си — каза Оливър, сбръчквайки чело, — че просто ще *знаем*. Имам предвид, че те надали ще са обикновени скали, нали?

Джагър се усмихна.

— Не звучиш много като учен.

— Преди всичко съм християнин, Джагър — отвърна Оливър. — Вярвам в чудеса. — Поклати енергично глава, сякаш да изпъди мислите от главата си. — Освен това съм готов да приема каквото и да е доказателство: парчета от украшения... златни пращинки, които Мойсей ги накарал да изпият, след като натрошили телеца... екскременти.

— Екс-какво? — попита Тайлър.

Адисън се ухили.

— Акита.

— Моля?

— Човешки изпражнения — обясни Оливър. — Били са много хора и все някъде е трябвало да ходят до тоалетна.

Тайлър се изправи бързо и огледа мястото, на което беше коленичил.

— На какво приличат?

— На вулканични скали — каза Адисън. — Обаче рядко се срещат. Обикновено се разлагат в почвата. Но понякога може да излезеш късметлия.

— Късметлия? — почуди се Тайлър. — Да намериш акита?

— Доказателства — поправи го Оливър.

— Още ли искаш да ставаш археолог? — попита Джагър и се усмихна.

Тайлър погледна към Адисън, която му кимна.

— Разбира се — отвърна той. — Да.

Оливър тупна момчето по гърба.

— Искаш ли да помогнеш да изровим глинения къс? — предложи той на момчето и му подаде инструмент.

Тайлър внимателно го проучи.

— Прилича на дървена клечка от китайски ресторант.

— То си е клечка — потвърди Оливър. — Ще ти покажа как да я използваш.

Тайлър се усмихна на баща си, който погледна часовника си и каза:

— Ти опитай, а аз ще обходя района и ще се върна след малко.

Изправи се и прокара ръка от вътрешната страна на колана, за да си оправи ризата. Потоците туристи бяха преминали покрай предната част на разкопания обект. Обърна се и видя последния от групата да се катери по

планината. Върхът беше скрит зад първите стърчащи редици скали.

На мястото, където Мойсей е срещнал Бог, сега се издигаше малък параклис. Монасите бяха казали на Джагър, че под пода на параклиса, на повърхността на планинските скали, личали ясните отпечатьци от двете колена на Мойсей, когато коленичил пред Бог.

Долу, в изкопа, Оливър внимателно остъргваше пръст от парчето глина с дървената клечка, докато Тайлър го наблюдаваше и чакаше реда си.

— И Тай — предупреди Джагър. — Ако са акита, не ги носи вкъщи.

Слънчевите лъчи се пречупваха от вълничките по повърхността и се отразяваха върху сводестия таван на стаята като електрически дъги. Филип Джерард се беше излегнал в плажен шезлонг и пушеше блажено. Издиша облаче цигарен дим във въздуха и потъна в илюзията, че сънува — сякаш се носеше в облаците и чакаше да се събуди. Само ако наистина беше сън...

Никога не беше допускал, че внимателно замислената му схема за лесно забогатяване щеше да пропадне за толкова кратко време, за колкото беше и построена. Ала както се случваше и с къщичките от карти, щом първата паднеше, всичко останало рухваше веднага след нея.

Отблясъците по тавана се разсеяха. Джерард се пресегна към кутията с тенис топки на пода и хвърли още една в басейна, поставяйки началото на нов танц от слънчеви лъчи.

През цялото време фирмената му империя беше работила неуморно и невидимо, подобно на ръката на Бог, с тази разлика, че беше оставяла доказателства след себе си. Така беше построил тази разкошна къща, така беше намерил и приятелите си — държавни лидери или актьори в касови филми; беше си купил вили и коли, беше пътувал по света — всичко, за което беше мечтал, беше станало реалност. Докато не се разбра, че парите му бяха изтеглени от почти празни пенсионни и попечителски фондове. Тогава той загуби приятелите си, банковите му сметки бяха замразени и броени дни го делеяха от присъда за десетки години затвор.

Метна цигарата си в басейна. Щеше да му липсва това място — толкова близо до операта и нощните клубове и така потънало в разкош. Успокояваше го единствено танцът на слънчевата светлина по тавана. Поне топлината на слънцето нямаше да му липсва, щеше да я вземе със себе си. Стените и водата щяха да са различни, но също толкова красиви и успокояващи. Джерард нямаше никакво намерение да среща мрачната сивота на затворническата килия. Преди години си беше купил вила в курортния град Яликавак на турския полуостров Бодрум: с панорамна гледка към Егейско море, частен плаж и стаи с изцяло стъклени и плъзгащи се стени, които да пускат топлия морски бриз в къщата.

Майка му беше родена в Турция и беше настояла синът ѝ да запази турското си гражданство. Сега тази нейна постъпка му се струваше като Божие провидение. Турция беше прочута със строгите си закони за екстрадиция, така че само едно кратко пътуване с кола и частен самолет щеше да го отърве завинаги от проблемите му.

Джаклин и децата вече бяха там и го очакваха. Беше се измъкнал невредим от кашата и сега имаше малко време да се отпусне за последно край басейна преди идването на колата, която щеше да го отведе далеч. Взе кутията с цигари и извади една.

Силно потропване по стъклото накара пръстите му да трепнат и да изпуснат цигарата на керамичния под. Джерард извърна глава и видя очертанятия на фигура зад една от френските врати. От този ъгъл обаче не разпознаваше ясно чия е фигурата. Само един журналист можеше да прояви такава наглост и да слухти до всяка стена и врата в имота му. Явно някак си се

беше добрал до задния вход, след като не му беше отворено на централния.

— Махай се! — изкрещя Джерард.

Последва ново силно и продължително тропане.

Той въздъхна и се надигна от шезлонга. Загърна се с халата и стегна колана му около кръста си, а после извади револвер от кобура на бедрото си. Криейки го зад гърба си, той се приближи към вратата и я отвори рязко. Красива жена му се усмихна отвън. Дълга черна коса, изящно оформени скули и правилен нос, екзотични тъмни очи — беше достатъчно красива, за да бъде репортер от всяка една новинарска агенция. Но тя беше облечена доста по-дръзко от онези, които напоследък бяха завирали микрофони в лицето му: тесен черен клин и нещо подобно на черно бюстие, което подчертаваше изваяната ѝ фигура. Дълъг черен шлифер, разкопчан отпред, скриваше коленете ѝ. Той се озърна, за да провери има ли някой зад нея, но не видя никого — нито оператор, нито озвучител — да се крие в храстите.

Надежда прониза сърцето му. Може би беше негова почитателка? Прощален подарък от някой от адвокатите му? Спря се пред вратата. Само тънко стъкло го делеше от една от най-красивите жени, които някога бе виждал.

Той поклати глава.

— Без интервюта.

Тя се намуси и отвърна:

— Имам ли вид на човек, който е дошъл дотук, за да те интервюира?

Джерард сложи пръста си върху спусъка на револвера, а с другата ръка освободи резето на вратата и я отвори. Лекият ветреца довя аромата на парфюма ѝ, разсейвайки миризмата на хлор и тютюн. Но ароматът ѝ обърка възприятията му. Като цяло не беше неприятен: с дъх на прах и нещо старинно, но със сладка нотка, подобно на градина с орхидеи сред разорана пръст.

— Какво искаш? — попита я той. — Това е частна...

Тя измъкна листче хартия от джоба на шлифера си и бавно го разгъна с върха на пръстите си. Беше изрязана статия от вестник, на която ясно се виждаше лицето му. Тя погледна снимката, после него.

— На живо си по-красив — каза тя.

Той съдържа усмивката си.

— Какво е това? Коя си ти?

Чертите ѝ се сковаха, а лицето ѝ се вкамени като на статуя — остана все така изящно, но и недосегаемо — олицетворение на усещането за красота на някой скулптор и изсечено от камък за вечни времена.

— Справедливост — отвърна тя.

— Какво? — Точно мислеше да извади пистолета иззад гърба си, но някой го изби от ръцете му. Обърна се. Един мъж го гледаше с подивели очи и зловеща усмивка като смахнат. Два бели кабела излизаха от джоба на ризата му и стигаха до ушите му. Беше на около двацет и пет, късо подстриган, с рядка брада. Филип веднага го оприличи на пънкар и осъзна, че ситуацията бързо се беше превърнала в кошмар. Младият мъж извади бръснач, докато имитираше смаяното изражение на Филип. Струйки кръв набраздяваха острието подобно на тъмни жилки по парче мрамор.

Филип погледна към пода и видя ръката си, която продължаваше да стиска здраво пистолета. Струйки кръв пулсираха от чукачето на китката му. За момент единственото, за което можеше да мисли, беше колко ли остър трябва да е бил ножът, за да разреже плътта и костите толкова лесно. Олюля се

назад и усети остра болка в таза и силното тяло на жената, застанала плътно зад гърба му.

Острието на пънкаря полетя към него.

* * *

Когато всичко приключи, Невея се вторачи в окървавения труп.

Фин пружинираше нагоре-надолу на пръстите на краката си и разсеяно изтръскваше кръвта от острието. Извади слушалките от ушите си и ги пусна да висят на раменете му.

— Като чаша студена вода в пустиня — каза той. Наведе се, топна двата си пръста в локвата кръв и ги поднесе към носа си. Дълго игра с кръвта по пръстите си и след като спря, погледна учудено Невея.

— Какво има?

— Не спирам да си мисля: *Това е. Този е последният.* — Погледна Фин в очите. — Но никога не е последният.

— Някой ден и това ще стане — отвърна той, като продължи да си тактува с глава, подобно на кукла. — Не може вечно да ни пренебрегва.

— Нали?

Тя се обърна, пусна косата си назад като пелерина и с големи крачки се запъти към портата.

— На тази страница се вижда — отбеляза Геронтий с повече вълнение, отколкото предполагаше възрастта му — как художникът е изобразил символично четиримата евангелисти във всеки от ъглите. — Под пръста на ръката му, облечена в памучна ръкавица, се показваше сложно цветно изображение на ангел. — Това е Матей. — Пръстът му се премести върху лъв: — Марк. — Посочи вол: — Лука. А орелът е Йоан.

Тайлър стоеше плътно до него пред масата, върху която беше положена книга от XIII век. Момчето беше сгънало ръцете си в лактите, подобно на хирург, влизащ в операционна, и пляскаше неспирно с длани. Така огромните ръкавици се поклащаха около пръстите му като призраци.

Бет стоеше от другата страна на Тайлър и го галеше по гърба. Сигурна беше, че Геронтий отдавна беше изгубил сина й за слушател заради потока от неразбираеми технически термини. Тайлър временно наостри уши, докато Геронтий описваше как се прави пергамент от животински кожи, но когато се върна към *рубриките* и *инсуларните минускули*, момчето започна да се прозява, да блуждае с поглед и да не го свърта на едно място. За липсата на ентусиазъм спомогна и молбата на Геронтий въпреки надянатите ръкавици Тайлър все пак да не пипа античните ръкописи. Изразът *Не пипай* беше толкова приятен за деветгодишно хлапе, колкото и *Време е за лягане*.

В опит да разведри атмосферата, Бет каза:

— Илюстрациите са толкова *подробни*. Невероятни са.

— Да, да — отвърна Геронтий. — Калиграфите са се изживявали като художници — някои със сигурност са били, — но повечето от тях съкращавали думите, за да поместят повече илюстрации, което превръща превода на текста в трудна и мъчителна работа. Виж тук... — той започна да прелиства страниците.

Тайлър отстъпи назад и когато се отдалечи достатъчно, за да не го виждат, се обърна и тръгна да проучва останалите части на библиотеката. Обърна се, за да потърси с поглед разрешението на майка си, и тя му се усмихна в отговор. Момчето свали ръкавиците си и ги пхна в задния си джоб.

Бет огледа дългия, двуетажен коридор на библиотеката — тя беше чиста и подредена, осветена, модерна и в пълна противоположност на купчината от стари, прашни постройките отвъд вратите й. По нищо не приличаше на архивните библиотеки на Ватикана, за които беше чела, че са с херметично затворени помещения и регулирани температура и влажност. А тук безценни книги, ръкописи, картини и икони бяха наредени по рафтове или в обикновени шкафове. Очевидно сухият пустинен климат беше свършеното средство за консервиране.

— О — възкликна Геронтий, за да привлече вниманието й. — Струва ми се, че си имаме беглец. — Изглежда как Тайлър бавно мина покрай рафтове с книги, спря пред прозореца и притисна към него първо дланите, а после и лицето си. Бет очакваше Геронтий да го укори, но вместо това той се засмя.

— Ако разполагах с неговата енергия, не бих похабил и частица от нея да слушам бръщолевенията на някакъв старец.

Бет го докосна по ръката.

— Много е интересно — каза тя. — Моля те, продължавай.

Дългите косъмчета на мустаците и брадата му се раздвижиха в усмивка. Дватамата с Бет отново заразглеждаха книгата.

Няколко минути по-късно Тайлър извика:

— Хей, какво е това? — той стоеше в далечния край на коридора, където врата водеше към архива с икони. Пред вратата имаше старинен бюфет, върху който беше поставена голяма картина с аркадна горна част и масивна рамка.

— А, това ли — отвърна Геронтий и се насочи надолу по коридора. — Това е диптих. Знаеш ли какво означава?

— Прилича ми на дартс — отвърна Тайлър.

Когато се приближи, Бет разбра какво е имал предвид синът ѝ. Картината беше разделена по средата: нарисувана на две дървени платна, тя беше направена, за да се разтвори и да разкрие нещо отдолу. Двойните „вратички“, както и сводестата горна част, наподобяваха тези на дартса, който някога имаха в жилището си във Вирджиния — само че отпред вместо логото на *Кока-Кола* тук имаше бароково изображение на ангел, издигащ се от гробница. А и беше поне с тройно по-големи размери.

Геронтий се засмя.

— Това не е игра, не. Многобройни са полиптихите, създадени за олтарите на... *Спри!*

Викът му накара Бет и Тайлър да подскочат. Момчето се беше протегнало да отвори дървените вратички, но замръзна на място, а ръката му увисна във въздуха на сантиметри от картината. Той ги погледна през рамо с ококорените си очи. Изражението му отразяваше объркването на Бет.

— Тайлър, махни се оттам! — извика тя.

Момчето дръпна рязко ръката си и отскочи назад.

Геронтий се доближи до него и постави нежно ръката си върху рамото му.

— Съжалявам, че те уплаших. Но просто... ами, част от картината отдолу не е подходяща за детски очи.

— Няма ли да може да я видим? — попита разочаровано Тайлър.

— Не цялата — отвърна Геронтий, протягайки се зад бюфета. — Случва се да ни посетят младежи като теб или пък малко по-чувствителни хора и затова изобретих това. — Той извади картон, дълъг около метър.

— Сега се обърни, хайде. — Той изписа кръг с пръст във въздуха над главата на Тайлър.

Момчето погледна към майка си, направи ѝ физиономията *О, Боже, сериозно ли?* — и с нежелание се обърна.

Преди Геронтий да разтвори вратичките, Бет осъзна, че това, което отначало беше помислила за ангел, всъщност беше мъж, който се измъкваше от пресен гроб, сякаш бяга от пламъците на ада. Пръст се сипеше от косите, бузите и разтворената му уста. Ако Микеланджело беше решил да рисува зомбитата, те определено биха изглеждали точно така. Нищо чудно, че картината беше приковала вниманието на Тайлър.

Когато монахът отвори вратичките, мъжът се раздели на две части и едната политна към Бет. Очите ѝ се спряха на долната половина от разкрилата се картина и тя зяпна от ужас. Разчленени животни лежаха в основата на каменен жертвеник — глави, крака, тела. Имаше кръв навсякъде и тя имаше усещането, че не цялата е животинска. Хора се гърчеха в локвите кръв, някои

бяха коленичили с протегнати за молитва ръце, някои се бореха, други... Преглътна с мъка и се опита да отклони погледа си, но тялото ѝ не се подчини. Останалите бяха голи и слети в голотата и покварата си. После всичко изчезна, прикрито зад картоната.

Умът ѝ не побираше всичко, което видя за тези няколко мига, но тялото ѝ вече реагираше: притисна стомаха си с ръка, защото усети гадене. Действията на хората бяха ужасни, но още по-страшни бяха лицата им. Страх, мъка, наслада — художникът беше успял да ги изобрази умело на всяко лице. Комбинацията от тях пораждаше зловещи изражения — ако не сатанински, то поне зли. Почувства се замаяна и се подпря на ръба на бюфета, чудейки се как една картина бе успяла да я порази толкова силно. Сякаш самият акт на изобразяване на подобна низост беше напоил творбата с отвращение, което уязвяваше зрителите като отровен газ.

Пристъпи към Тайлър и го хвана за ръката.

— Хайде, тръгваме си.

— Но мамо...

— Бет — каза Геронтий, докосвайки я по ръката. — Заслужава си да се види.

— Аз видях.

— *Остатъкът* от картината. Обещавам, че той по нищо не напомня за долната част.

Тайлър понечи да се обърне, но тя хвана главата му и я притисна към себе си. Геронтий ѝ кимна окуражително и се обърна към диптиха. Тя проследи погледа му, готова да затвори очи при най-малкия намек за греховност. Намек съществуваше — в леко унесените лица — но те бяха на танцьори, *облечени танцьори*. Беше възхитителна картина и чак сега тя разбра защо е толкова специална за Геронтий.

— Каква е? — попита Тайлър.

Тя пусна главата му, хвана го за раменете и го завъртя към картината.

— Ехааа! — възкликна той.

Лявото пано изобразяваше Мойсей, коленичил на планинска скала със склонена глава и сключени за молитва ръце. От едната страна се виждаха няколко клонки и листа от горящия храст, които хвърляха златиста светлина върху лицето му. Колкото и да я беше отвратила долната част на картината, сега я обзе чувство на покой: един смирен човек в духовна връзка с любящия си създател. На дясното пано ситуацията беше съвсем различна. С изкривено от ярост лице Мойсей стоеше на огромна скала, повдигнал две каменни плочи над главата си. Същата златиста светлина от храста сега се излъчваше от плочите. Но вместо да усети гнева му, Бет почувства само тъга.

И двете странични пана бяха майсторски изработени, но централното беше това, което заслужаваше специално внимание. Изобразяваше израилтяните, почитащи Златния телец. Мъже, жени и деца танцуваха около голям, лъскав, златен бик, поставен на изсечен от камък пиедестал. Няколко души се бяха хванали за ръце, но повечето сами се въртяха, подскачаха, смееха се и танцуваха. В далечния край се виждаше редица от подскачащи музиканти, свирещи на инструментите си с такова удоволствие и страст, подобно на съвременна рок група. Зад тях се издигаше планината — същата, на която Бет се възхищаваше всеки ден. Фигури сформираха тълпи в двата края на картината, създавайки усещането, че са безкрайно много, хиляди, десетки хиляди — развеселени, пируващи, благославящи грешния бог. Развяваха се коси и дрехи, несъзнаващ делата си възрастен дори влачеше малко дете. На Бет ѝ се стори, че можеше да чуе какофонията от музика, пеене и викане — всичко се смесваше в един непрестанен, нестихващ писък. Трябваше да си припомни, че това бе само картина, а не току-що отворен прозорец към реална гледка в настоящето — това беше истинско признание за таланта на художника.

— Кой...? — попита Бет. Изгуби мисълта си сред многото ситуации, изобразени на паната.

— Никой не знае — отвърна Геронтий. — Експертите го поставят наравно с Рубенс, а и при датирането го отнасят към неговата епоха — началото на седемнайсети век. Прекрасна е, нали?

— Това не е думата, която бих употребила — поклати глава тя.

— Щастливи ли са? — попита Тайлър. Очите му шареха по картината, като че ли проследяваха нишка от намотано кълбо прежда.

— Мисля, че се опитват да бъдат щастливи — отвърна Геронтий. — В сърцата си усещат, че това, което правят, е грях, но позволяват на нетърпението и импулса да почитат *нещо* да вземат връх. Мисля, че това противоречие ги прави малко неразумни.

— Малко? — учуди се Бет.

Тайлър посочи картоната, който покриваше долния край на високата два метра картина. Контурите ѝ точно закриваха най-отвратителните образи.

— Какво има отдолу? — попита той.

— Не ти трябва да знаеш — отвърна Бет. — Просто хора, които вършат лоши неща.

— Обикновено не цензурирам изкуството — каза Геронтий. — Но в този случай...

— аз съм писател — каза Бет — и се противопоставям на почти всяка форма на цензура, освен автоцензурата, която всеки един от нас си налага, когато решава какво да остави и какво да премахне. Но скриването на тази сцена не е цензура, а проява на благоприличие. — Тя поклати глава неразбиращо. — Защо някой, който има талант да рисува толкова красиво, е създал именно *това*? — и тя махна с ръка към покритата част, сякаш искаше да я изтрие.

Един глас проговори зад тях:

— Защото това е самата истина.

И тримата се извърнаха по посока на гласа.

Отец Лео се беше облегнал на една колона със скръстени пред гърдите си ръце. Лео беше уредникът на библиотеката. Имаше рехава брада, която покриваше челюстта, брадичката и горната му устна. Като вземаше предвид младежкото му излъчване, Бет подозираше, че това беше максималното, което можеше да направи, за да е в хармония с дългите, рошави бради, с които можеха да се похвалят другите монаси.

Той се отдръпна от колоната и се приближи към тях.

— Художникът си е написал домашното — каза той и разроши косата на Тайлър. — Здравсти, Тай.

Тайлър се ухили.

— Замисли се — обърна се Лео към Бет. — Идолите покваряват духа. И как не? Отдалечават те от истинския Бог, от любовта му, от убежище, от морални устои. После започваме да търсим неща, които да ни накарат да се почувстваме по-добре и се обръщаме към — посочи долната част от картината — това.

— Може и така да е — отвърна Бет. — Но няма нужда да го виждаме.

Лео килна главата си на една страна и повдигна вежди.

— Не съм съгласен. Грехът е като автомобилна катастрофа за душата. Показват на гимназистите снимки на катастрофи, трупове и всичко останало. Предупреждението е: *Ето това се случва, ако шофирате пияни или пишете есемеси и карате*. Защо да не се показва резултатът от греха: поквара и смърт.

— аз вярвам, че положителният стимул работи по-добре от принудителното налагане на ограничения.

— Създадени сме да реагираме и на двете — Лео щипна носа на Тайлър. — А при теб кое работи, синко?

Тя се усмихна накриво и отстъпи.

— И двете. Но не искам да отида в Рая със *страх*.

Усмивката на Лео стана още по-широка.

— Не мислиш ли, че когато става въпрос за вечно спасение, стратегията няма значение, стига да е работеща?

— И все пак няма нужда да го виждам или да чета за него или да го гледам, за да разбера, че грехът е нещо лошо.

— Смятам, че всички ние имаме нужда от напомняне: на тавана на Сикстинската капела Микеланджело е изобразил души, завличани в Ада; Йеронимус Бош е рисувал демони, които изяждат греховници или ги одират живи. И двамата са били скандални за времето си, но днес все повече от нас разбират, че художниците не са се опитвали да ни развратят, а по-скоро да ни разкрият истинското лице на греха. — Той се почеса по бузата, покритата от рядка брада. — Можеш ли да се разпознаеш в някоя от жените на тази

картина?

— Не — отвърна категорично Бет.

— И слава Богу, че е така — отвърна Лео. — Благодарни на Бог с цялото си сърце, защото *знаеш* колко лошо би могло да бъде — колко лоша би могла да *бъдеш* — без Него.

— Не знам — Бет се спря. Искаше да каже, че не ѝ трябва да слуша подробности за насилие над някое дете, за да разбере колко ужасно е насилието. Но се замисли: не мразеше ли пианството и безотговорността хиляди пъти повече в сравнение с времето преди катастрофата, която отне ръката на Джагър и животите на цяло семейство? Не беше ли започнала да мрази тези неща толкова силно, колкото Бог ги мразеше? Нямаше ли логика в това, че близката среща с греха и причинената от него скръб — пък било то и чрез изкуството — щеше да я доближи до отвращението към греха, което изпитваше Бог?

Тя кимна, оставяйки победата в този спор на Лео.

— Е, може ли да погледна? — попита Тайлър.

— Не — отвърна тя. — Още не. — Все пак картината не беше подходяща за деца.

— Мамо — захленчи Тайлър.

— Тайлър, казах вече...

— Ходи ми се до тоалетната. *Веднага*.

Геронтий посочи към тоалетната, но Бет каза:

— Ще го заведа в апартамента. И без това те отделихме за твърде дълго от задълженията ти.

— Благодаря ти — каза Тайлър набързо. Толкова много му се ходеше, че започна да пристъпва неспокойно.

— И на Вас също, отче Лео — допълни Бет. — За духовната храна за размисъл.

Той кимна.

— Добър апетит.

Бет хвана Тайлър за ръката и се отправи към вратата в далечния край на коридора. Той я пусна и се затича, а съкровищата в кутията му се разтракаха: *трак-трак-трак-трак-трак...*

— Не тичай! — викна тя сподавено. Хвърли поглед назад. Двамата мъже все още гледаха диптиха, като че го виждаха за първи път. Нямаше значение дали някога тя щеше да го види отново — никога нямаше да забрави изобразената поквара, разкривените от наслада лица и гаденето, което изпита.

Невея притисна длан към челото си, сякаш така щеше да прогони главоболието.

— Виж, Крийд^[1] — каза тя, без да го погледне, — никога преди това не те е притеснявало.

— Но сега ме притеснява.

Тъгата, която долови в гласа му, я изненада. Само допреди малко думите му бяха резки и изпълнени с дързост и гняв. Невея забеляза, че той беше смекчил изражението си и я гледаше умолително. Тя погледна към Бен, който седеше зад голямото си бюро с разтворена пред себе си книга. Пръстът му все още сочеше пасаж, който цитира преди минута. *И влезе след израилтянина в спалнята, и прободете и двамата — израилтянина и жената в корема ѝ. Така язвата престана от израилтяните.*^[2]

Крийд не пожела да чуе нито този, нито какъвто и да е друг аргумент против своите убеждения — а пък Невея не искаше да слуша него.

— Едно е да се раздава справедливост на престъпник, това е различно... но този план... Ще има твърде много невинни жертви.

— *И тъй, избийте всички деца от мъжки пол* — цитира Бен, — *избийте и всички жени...*

Крийд удари с ръка по бюрото.

— Престани да ми цитираш Библията — извика той. — Познавам я не по-зле от теб. — Въздъхна и добави тихо: — Това беше преди... сега е различно.

Бен се облегна назад в стола и се почеса по брадичката.

— Какво се е променило? — попита той. — Бог ли се е променил?

— Да! — отвърна Крийд и се поколеба. — Не.

— *Понеже всички съгрешиха и лишени са от славата Божия* — цитира отново Невея Библията.

— Това не ни дава право да ги убиваме, не и по този начин — отвърна Крийд. — Всеки заслужава втори шанс.

Невея наклони глава:

— За какво?

— Спасение — отвърна Крийд. — Изкупление.

— Ами ние?

Крийд я погледна.

— И ние също, да.

— Тогава къде е то? — попита рязко Невея. — Къде е то, Крийд? Колко дълго трябва да чакаме?

— Това е друг въпрос — каза Бен. Дълбокият му глас и отчетливият му говор придадоха тежест на думите. — В момента разискваме опасенията на Крийд относно плана ни.

— Не *разискваме* нищо — отвърна Невея и махна презрително към Крийд. — Все едно да говориш на стената.

— Крийд — обърна се търпеливо към него Бен, — когато Божият народ прекосил река Йордан и стигнал Ханаан^[3], той прочистил земята от

безверниците, живеещи там. От всички мъже, жени и деца.

Невея добави:

— И деянията им били напътствани от Бог.

— А къде е *нашето* напътствие? — настоя Крийд. Този въпрос водеше до раздори сред тях от векове: по какъв начин Господ разговаряше със своите чедра, откакто горящите храсти и огнените стълбове бяха излезли от мода.

— Получаваме го в молитвите си — каза Невея — и в сънищата.

— Които са вдъхновени от теб и собствените ти желания или от Неговите?

— Той винаги ни напътства — отвърна Невея. — Разбираме кога осуеотява работата ни... и кога ни помага.

— Не можеш да твърдиш, че когато Господ позволява нещо, то той го желае.

— Действията ни винаги са били в съзвучие с думите му — намеси се Бен.

— Или по-точно с интерпретация на думите му. Хората от Ханаан са щели да покварят израилтяните, да изкушат Божия народ към почитане на фалшиви идоли и да ги накарат да се държат като богохулци.

Бен разтвори ръце.

— И ти твърдиш, че това не може да се случи и днес?

— Не можеш да отървеш света от богохулни внушения — отвърна Крийд. — Самият опит за това е просто безсмислен... и жесток.

Бен потупа Библията пред него.

— Разрушаването на онези градове е не само прочистване на Ханаан от лоши внушения — то има и *символично* значение: знак за всеки дошъл след това — за всеки прочел Библията — че Бог очаква преданост и смърт грози всеки, предал волята му.

— Значи планираш разрушаването на цял град, за да докажеш тезата си? Да се пробваш да Проповядваш религия на свят, който отказва да те слуша, така ли?

Бен въздъхна. Наведе се и захлупи лице с дланите си. Накрая каза:

— Да.

— Но това е просто нередно — поклати глава Крийд. — Превръща ни в същите престъпници, които се опитваме да заличим от лицето на земята.

— Въртим се в кръг — отсече Невея и се отправи към вратата. — Приказвайте си колкото искате. Разрешихме този въпрос отдавна. — Тя закрачи към тъмния коридор, усещайки върху себе си наблюдаващите я празни очи на черепите. — Вече имаме такъв прецедент — обърна се тя. — *Божествен* прецедент.

[1] В името има символика — от англ. creed е верую, убеждение, вяра. — Бел.прев. ↑

[2] Всички цитати в книгата са от Библия, издание на Светия Синод; 1991 г. — Бел.ред. ↑

[3] Обетованата земя, обещаната земя. — Бел.прев. ↑

Тя премина бясно покрай стаята си и спря на известно разстояние от съседната. Тежката дървена врата беше отворена: светлина, музика и детски гласове заливаха коридора. Смахът и игривите закачки я успокоиха и ѝ напомниха да не приема нещата толкова насериозно.

Невея си пое дълбоко дъх, прекрачи прага и се облегна на дървената рамка на вратата. Стаята беше просторна и осветена от две голи крушки, чиито кабели бяха закрепени със скоби по каменния таван. В двата ѝ края имаше две легла с разхвърляни по тях одеяла и възглавници и два скрина. Тежки дървени сандъци в различни форми и размери опасваха цялата дължина на отсрещната стена. Въпреки че бяха претъпкани, те така и не успяваха да поберат всички играчки на децата. Затова те бяха натрупани отгоре им, бяха наредени покрай стените или се въргаляха наред стаята: кукли и дървени играчки; настолни игри и пъзели; кутийки с пластилин, *Лего* и метални конструктори. Стаята приличаше на магазин за играчки, ударен от снаряд.

Лявата половина от помещението принадлежеше на Джордан и по стените можеше да се определи къде започва и къде свършва неговата територия, точно както кучето маркира охранявания от него заден двор: дървена прашка, въздушни пистолети, пистолети за пластмасови пелети, пушки за пейнтбол, изтърбушена дъбова мишена за дартс с отдавна заличени сектори и надписи. Плакатите бяха на скейтбордисти, редки спортни коли, акули. Ако един поглед на стаята не стигаше на човек, за да познае пола и възрастта на собственика, значи той си нямаше и понятие от единайсетгодишни момчета.

Дясната половина от стаята пък беше абсолютно момичешка: плюшени играчки, рокли на принцеси, детски чантички и раници с инициали. На малки рафтчета бяха наредени преспапиета, кукли с рокли на воали и порцеланови фигурки. Плакатите бяха с анимационни герои, принцесите на Дисни и мечета, заети с най-различни човешки дейности.

Голям килим в неутрален жълт цвят заемаше централната част на стаята.

Приведен над един сандък, Джордан подреждаше армия от високи трийсет сантиметра дървени римски войници в триъгълна формация, както се редят кегли за боулинг. Тоби седеше на земята, облегнат на стената до вратата, и си подхвърляше хек.

Невея го побутна с крака си и попита:

— Защо не се упражняваш?

— Себастиан бързика симулатора. Харесваш ли тази песен? — ухили се Тоби.

Невея се заслуша. Звучеше кавърът на Мийтлоуф на баладата „Завинаги млад“.

— Много смешно — отвърна тя, без да се засмее.

Тоби отново се ухили.

Джордан закрепил и последния войник и вдигнал ръка.

— Стреляй! — извика той. Тоби метна хека и половината войници се разпиляха по пода.

— Пет! Ха! — зарадва се Джордан. — Това прави... — разпери пръстите си, за да пресметне. — Трийсет и два. Ако при следващото хвърляне не повалиш девет, аз печеля. — Подхвърли топката обратно на Тоби и отново заподрежда центурионите.

— Аз ще се пробвам — предложи Невея. — Моето *дао* ми подсказва, че няма да свалиш девет, Тоби.

Той от доста време беше хвърлил око на древния ѝ меч от китайската династия Хан. Погледна я с крайчеца на окото си.

— Сериозно ли? Какъв ще е облогът?

Тя се усмихна.

— Оболът^[1] ти.

Той положи длан на бедрото си. Невея беше сигурна, че е напилал монетата в джоба си.

— Няма начин — заяви той.

Тя сви рамене.

— Тогава на едно кроше.

— Нямам намерение да те удриям, Нев.

— Няма да ти се наложи. — По изражението му тя прочете, че не му хареса увереността, с която говореше за поражението му.

— Добре де, съгласен съм. Започвай да мислиш коя ръка избираш да те боли поне една седмица — той стисна зъби и фиксира целта, която Джордан все още подреждаше. Джордан бутна неволно с ръка една фигурка, която събори други три.

В това време Хана, което лежеше по корем на земята с брадичка, опряна на възглавница, се изкикоти. В ръцете си стискаше неизменната Ребека: овехтяла кукла с лице от маслиново дърво и очи от черни камъчета. Момичето погледна нагоре, усмихна се на Невея и каза:

— Виж ми краката. — Сви краката си в коленете и кръстоса глезените си колкото можеше по-бързо. — Не е ли забавно?

Какви неща забавляват едно шестгодишно дете — помисли си Невея.

— Много е забавно — отвърна тя и седна на килима до Хана. Започна да ѝ разтрива гърба. — Времето за лягане вече приближава, Хана, миличка.

Хана проточи шия, за да я погледне.

— Не искам вече да съм Хана — каза тя.

— Не искаш ли? А коя искаш да си?

— Алекса.

— Но ти вече беше Алекса — отвърна Тоби, без да откъсва поглед от войниците. — Преди около стотина години.

— Не си спомням. Името ми харесва.

Невея кимна.

— Добре тогава, нека бъде Алекса.

— И искам тъмна коса. — Усмихна се и показа ситните си като бисерчета зъбки.

Невея повдигна шепа от къдриците на момичето и ги пусна да се разпилят обратно по гърба ѝ.

— Много ще си красива — съгласи се тя.

Тоби щракна два пъти с пръсти, за да привлече вниманието на Невея, и потупа бузата си. Тя потърка лицето си, усети твърдо петънце и го остърга с нокътя си. Засъхнала кръв.

— Чия е? — попита Тоби.
— Не е на някого, когото познаваш.
— Ходила си без мен? — прозвуча разочаровано той. — Бен знае ли?
Затова ли се карахте?
— Не съм се карала с него — оправда се тя. — Крийд създава проблеми.
Тоби кимна.
— От доста време е така. Точно като Кайла, Сол и...
— Шшшт — прекъсна го тя. — Крийд няма да ходи никъде.
Джордан беше наредил всичките войници и стоеше върху кутията за играчки.
— Давай!
Тоби вдигна хека, развъртя го във въздуха и притвори едното си око.
— Стреляй, стреляй — нареди Джордан.
— Тихо — отвърна Тоби и хвърли топката, поваляйки само един войник.
— Супер! — извика Джордан. — Бия те за десетхиляден път.
— Да, бе...
— Дори са *повече* от десет хиляди. Записал съм си ги.
— Покажи ги тогава, малък дразнител такъв — ядоса се Тоби.
— *Тобиас* — намеси се строго Невея. — На колко години си?
— Петнайсет — ухили се той. — Плюс — минус.
Тя поклати глава.
— Дръж се прилично.
— Кажй го на тях — Тоби посочи с глава към вратата. Бен и Крийд се бяха разкрещели. Виковете от обвиненията и обидите отекнаха в камъните и черепите в коридора и достигнаха до спалнята.
— Доста време е нужно, за да се изчерпи търпението на Бен, но предполагам... — Невея не успя да довърши.
Нещо се сгромоляса в коридора, последвано от отчаян крясък и гневни викове.
Невея изтича до вратата. Тоби също скочи на крака, но като мина покрай него, Невея го удари в гърдите и го повали на земята. Той изпъшка, разтривайки гърдите си:
— А *ти* на колко години си?
— Знаеш, че винаги си вземам обещаното — тя му намигна и излезе от стаята. Светлината от стаята на Бен осветяваше двамата мъже, вкопчили се един в друг в коридора. Крийд беше притиснал Бен до стената с черепи и го налагаше по главата с една книга. Бен пък беше сграбчил Крийд за ризата с едната си ръка, а с другата го удряше в ребрата.
Невея забърза към тях и за миг си помисли дали да не ги остави да се бият до несвяст. Крийд така или иначе си го заслужаваше, а Бог й бе свидетел, че на няколко пъти и на нея й се беше приискало да навре книгите на Бен в гърлото му. Без да обмисля възможността по-сериозно, тя изтича зад Крийд и пъкна ръце под неговите. Изрита Бен в гърдите по-силно, отколкото възнамеряваше, и издърпа Крийд назад. Преди Бен да успее да ги последва, Тоби застана помежду им и разпери ръце.
— Стига, момчета — извика Невея и погледна към Бен през рамото на Крийд.
Голото теме на Бен лъщеше от пот. Ръбът на книгата беше направил рана в края на веждата му и от нея по бузата му се процеждаше кръв. Дишаше тежко и гледаше Крийд дръзко. После отблъсна ръцете на Тоби, сграбчи

книгата от ръката на Крийд, профуча покрай всички и влезе в стаята си.

Невея избута Крийд настрана. Той се препъна и падна на пода между Хана и Джордан, които се бяха прилепили плътно към отсрещната стена. Претърколи се и се намръщи на Невея. Тя го смушка с пръст и започна да го поучава:

— Та ние сме едно семейство, Крийд. Едно племе. Понякога просто трябва да се съгласяваш с това, което правят останалите.

Крийд прокара опакото на ръката си по устните, за да избърше кръвта.

— Не и този път — отвърна той.

— Вече е късно, примири се — каза рязко Невея.

Джордан се приближи и подаде ръка на Крийд. Невея знаеше, че момчето не беше свикнало с кавгите помежду им. Хич нямаше да се изненада, ако Джордан дори прегърне Крийд в желанието си да оправи всичко. Но след като Крийд се изправи, Джордан просто се върна обратно на мястото си — до стената.

Хана-Алекса — подсмръкна и изтри една сълза. Крийд прокара ръка по главата ѝ и нежно ѝ се усмихна. Намръщи се на Невея, обърна се и си тръгна.

* * *

Бен се отпусна в стола зад бюрото си. Извади кърпичка от чекмеджето на бюрото и избърса челото си. Погледна кръвта и поклати глава. Какво се случи? Беше свикнал да разисква богословски въпроси с останалите. Не биваше да допуска Крийд да го ядоса така.

Всъщност знаеше какво го измъчва. От известно време едно съмнение се прокрадаваше в мислите му, съмнение, което се опитваше да разклати убежденията му както влагата разяжда метала. Думите на Крийд го разтърсиха, усети как пронизват сърцето му и почувства как то се отвращава от тях. Тук не ставаше въпрос за битка между логичното и нелогичното. Беше все едно скала да поеме удар от юмрук в ръкавица. Да, той беше непоклатим, всички членове на племето трябваше да бъдат. Това, което изпита този път обаче, беше нещо различно. Не знаеше какво е, но нещо не беше съвсем наред.

Той склони глава. *Господи, ти ли си това? Говориш ли ми чрез Крийд? Сmekчи сърцето ми, Господи, накарай ме да чуя...*

После обаче в ума му изплува начертаният план за атаката над града и за мощния им удар срещу злото. Стисна устни и кимна. Това беше правилният път. Така трябваше да стане.

Пръстите му се плъзнаха под разтворената на бюрото му Библия и със замах я затвори.

[1] Малка монета, слагана в устата на мъртвия, с която душата му да плати на лодкаря Харон за превоза през подземната река Стикс. — Бел.прев. ↑

Ножът се плъзна и острието издрънча по металната кука на Джагър. Той беше седнал в голям дървен стол на терасата пред вратата на апартамента им и дялкаше дебел клон, който беше открил в една от градините на манастира. Физиотерапевтът във Вирджиния му беше препоръчал това занимание, за да подобри сръчността на роборъката. В началото му беше трудно дори да задържи парчето дърво, камо ли да го стисне достатъчно здраво, за да издържи на натиска на ножа. А сега основната му задача беше да направи фини резки в участък, който вече беше издялал. Вече дори използваше протезата си за първоначалното грубо издялване на дървото. После прехвърляше ножа в здравата си ръка, за да гравира фините линии.

Духна, за да премахне стърготините от недовършената творба, и я вдигна високо на кехлибарената светлина от фенера. Върху дървото беше издялано лицето на старец — буйната му брада се преплиташе с вдлъбнатините по кората на дървото; дълбоки бръчки набраздяваха челото, перфектно оформени под очите и обграждащи устните му. Широк нос беше кацнал над мрачна усмивка. Бадемовидните очи бяха с все още неиздълбани зеници.

— Това е Геронтий! — възкликна Бет, пристъпвайки към терасата. — Засрами се. — Подаде му чаша за вино и след като той остави ножа и я пое, Бет наля в нея от съдържанието на зелена бутилка.

— С лице като неговото — оправда се Джагър — как да не го издяла човек? Поласкан съм, че го разпозна.

— Микеланджело не може да ти стъпи и на малкия пръст — Бет остави бутилката на широкия подлакътник на стола и изтръска с ръка няколко дървени стърготини от седалката. — Това момче трябва да се научи да подрежда след себе си.

— Беше уморен — защити го Джагър. — Обещах му аз да се погрижа за бъркотията. Трябва да призная, че и той е станал доста добър в дялкането.

— Показа ми. Беше някакъв мъж.

— Ще бъде войник от Армията на Съюза^[1]. Искан да направи цял полк. После ще издялка и войниците на Конфедерацията. Заспа ли?

— Веднага щом помириша възглавницата. — Бет се отпусна в стола и въздъхна. — Това място е като огромна детска площадка за едно малко момче, което пък е доста изтощително за майка му. — Тя напълни и своята чаша и отпи.

И двамата зареяха поглед към ширналия се пред тях манастир — квадратна площ с размерите на футболно игрище. Лунната светлина го осветяваше в сребристо и Джагър отново си помисли, че постройките му приличат на нескопосана Лего конструкция на нетърпеливо шестгодишно дете. Никое от зданията не образуваше прав ъгъл спрямо външните стени: няколко сгради се отделяха под ъгъл от стените и една от тях беше единствената по-голяма — базиликата. През последното хилядолетие и половина новите постройки бяха издигани върху вече съществуващите или бяха вметвани в останалите тесни пространства. Това в крайна сметка беше оставило в наследство различни по височина покриви, тесни като тунели

пасажи и неголеми отворени пространства с неправилна форма. Много от покривите се използваха като тераси и място за разходка, а каменните им комини стърчаха в различни посоки като паметници на отдавна забравени събития.

Над целия този миш-маш от сгради се извисяваше най-новото здание. Построено от вътрешната страна на южната стена — отдясно на Джагър — се издигаше южното крило, в което се помещаваха библиотеката, галерията с икони, странноприемницата, параклисът и килиите на повечето монаси. Фасадата ѝ се отличаваше с централна монолитна кула с двуетажни арки и кубе, покрита от двойки сводести прозорци, които се разгръщаха като ветрило от двете ѝ страни. Тази сграда беше най-високата в манастира и се намираше най-близо до Джебел Муса. Освен всичко останало тя беше разположена и на по-висок терен, което оставяше у Джагър впечатлението, че сградата бди над целия двор, като спретнат родител, който безмълвно закриля дрипавите си дечица.

— Красива е, нали? — каза Бет.

— Южното крило ли? О, да. — Лунната светлина осветяваше изпъкналите ѝ ъгли, подчертаваше арките и я правеше да изглежда сякаш издълбана в извисяващата се зад нея планина, подобно на храма Петра на 90 километра североизточно оттук.

Самият вътрешен двор беше почти изцяло потънал в сенки. Няколко разположени тук-там кехлибарени лампи светеха малко по-ярко от луната и озаряваха една тераса, няколко алеи и пространството между базиликата и джамията, която беше построена през X век, за да омилостиви арабските владетели на Египет.

— Всичко това е красиво — Бет обхвана с поглед величествения пейзаж, докато държеше чашата с вино. — Толкова много история. Векове на преклонение. Само си помисли с колко много любов към Бог е поставен всеки един от тези камъни.

— И с много пот — добави Джагър.

Тя се усмихна.

— Чуй.

Джагър се заслуша, макар че знаеше какво щеше да чуе: нищо. Това беше една от най-мрачните страни на Синай. Не се чуваха никакви приглушени звуци от радио или телевизия, нито лаещи кучета, нито дори далечен шум от коли. Дори рядко появяващият се ветрец духваше изведнъж и стихваше, без да успее да разклати нито едно листо или да подхване някой боклук и да го преметне по земята. По това време на вечерта — малко след десет — всички монаси се бяха оттеглили в килиите си, сякаш прибирайки със себе си шумовете от човешките дейности: стъпки, затварящи се врати, прокашляния. През деня все някой монах щеше поне да замете със сламена метла скалните наноси, покриващи всичко наоколо.

А и Тайлър спеше — това беше единственото време, през което не потракваше, не тичаше и не издаваше звуци като при стреляне с пистолет с уста. И Джагър, и Бет бяха започнали да чакат с нетърпение тези часове от деня. Светът беше замрял и сякаш съществуваше само за тях.

Джагър усети докосване по пиццала си, наведе се напред и видя, че една котка му се умилква. Погали я по главата, на което тя с удоволствие се наслади за около пет секунди. После отскочи настрана, сякаш Джагър я беше ошипал. Той се отпусна обратно в стола си. Гърбовете на безбройните хора, които бяха седели в стола му преди него, бяха излъскали дървото до блясък.

Подлакътниците бяха нацепени и нарязани от нокти, остриета, химикалки и цигари. Но дори и в това му състояние Джагър се чувстваше в стола като в трон. Харесваше му идеята да наблюдава от него кралството, което всъщност не беше негово, и да седи до кралицата, която беше негова. Вдигна чашата си с вино.

— За теб — каза той, — за това, че си до мен.

Тя чукна чашата си в неговата.

— Никога и през ум не ми е минавало да правя нещо друго.

— Знам — каза той. Сръбна си от аленото египетско вино. Беше каберне совиньон от Шато де Рев, най-доброто, което можеха да намерят в района, макар и не най-доброто по принцип.

Що се отнасяше до виното, Египет не беше Франция. Във вкуса на това вино с грозде, внесено от Ливан, се долавяха аромати на различни цветя и черешов сироп за кашлица.

— Имам предвид, че ти се примири с доста неща, а всъщност не сме говорили много за това.

Тя го докосна по ръката.

— Искан да говорим, когато си готов.

Той ѝ се усмихна и се взря в чашата си.

— Аз просто...

— Какво?

— Никога не бих предположил, че ще рухна по този начин.

— Скърбиш толкова дълбоко, колкото и обичаш.

Той я погледна с крайчеца на окото си.

— Ти също ги обичаше.

— Всеки скърби по различен начин. Аз намирам утеха в работата си.

— Аз просто не можех да работя — отвърна Джагър, усещайки как онова старо, мъгляво и задушавашо чувство на самоненавист отново се надига в стомаха му. Поклати глава. — Не знам как успя да го направиш.

Тя го стисна за ръката.

— Излях доста от мъката си в основата на кръста. Просто смятах, че той би се справил с нея по-добре от мен.

— *А аз обвиних Бог* — призна Джагър. Стисна устни. Гневът му не беше преминал. — *Цяло семейство*, Бет. — Като че тя имаше нужда от напомняне.

— В един момент са живи, в следващия ги няма. И всичко това, защото... — извърна се, не искаше тя да види разяреното му лице. Трябваше именно тези чувства да остави зад гърба си в Щатите. Загледа се в простичкия тънък кръст, издигащ се от островърхия покрив на базиликата. — И всичко това, защото някакъв идиот си помислил, че може да кара пиян до козирката.

Бет леко се обърна настрани и седна на стола с подвити крака. Наклони се по-близо до него, като го галеше по челото и прокарваше пръсти през косата му.

— Шшшт — каза тя в ухото му. Погали го по главата и постави ръката си на тила му, докато потриваше нос в бузата му. — Успокой се — прошепна тя.

Той се обърна към нея и тя се взря в очите му — утешаваща, разбираща и споделяща бремето му.

Устните му застинаха на милиметри от нейните и само диханията им се целунаха. За тях това беше много по-интимно от истинска целувка. Така беше започнала и първата им целувка. Бяха несигурни в себе си осемнайсетгодишни хлапета, изгаряни от силно желание, но изплашени от

чувствата, които никога преди не бяха изпитвали. Нито един от двамата не се беше помръднал, за да запълни тънкото като хартия пространство между устните им. След като сякаш безкрайно дълго взаимно опитваха ароматите на устните си без въобще да се докоснат, тя се беше разсмяла. Магията се беше развалила и тогава той се беше претрашил да притисне устните си към нейните. В такива най-нежни за тях моменти, това беше начинът, по който се целуваха. Сега устните им едва се докоснаха и тя се отдръпна, изправяйки се в трона си.

— Обичам те — прошепна тя.

— Да ти се връща. — Още една младежка закачка, която бяха запазили. Разгледа двора на манастира. — Плаша се — каза той — колко бързо ме върхлита. Гневът, безсилието...

— Ти постъпи правилно, като се измъкна оттам и ни доведе тук — утеши го отново Бет.

— Как иначе можех да постъпя? Рухнах — каза той и се усмихна ядно. — Не можех дори да *шофирам*, за Бога.

Едва доловимата загриженост, която неизменно се четеше по лицето ѝ преди, отново се появи в очите ѝ. Тя разтвори устни, за да каже нещо, но размисли. Той много добре знаеше: тя искаше да го увери, че вината не беше негова и рухването му беше основателно. Но осъзнаваше, че той няма нужда от това: независимо от обстоятелствата, той бе поел отговорност за собственото си поведение. Той никога не отдаваше случващото се единствено на външните причини, защото, за да станеш човека който си, не беше толкова важно какво си преживял, а как си реагирал на него.

Но той *беше* обвинил други — Бог, целия свят — и не беше реагирал на ситуацията съвсем адекватно.

— Доста хора просто биха се оставили течението да ги отнесе — каза Бет. — А ти предприе стъпки, за да се справиш. Ето това си ти, Джаг. Падаш — понякога лошо, — но винаги се изправяш.

— Не бях сигурен дали този път ще успея. И все още не съм сигурен.

— Изправил си се — увери го тя. — Може би краката ти все още треперят, но си се изправил. Не си мисли, че не си.

— Както вече казах — той вдигна чашата си, — за теб. — Отпи голяма глътка и се изправи. Залитна към перилата, но Бет го хвана.

— Джаг?

— Заради треперещите ми крака е — отвърна той, поглеждайки я с крайчеца на окото си и нарочно разклати коленете си.

Тя се засмя, изправи се и се притисна към него, прегръщайки го през кръста.

— Не се тревожи — каза тя. — Държа те.

[1] Или армията на добре развитите индустриални северни щати, която воюва срещу армията на Конфедерацията (селскостопанските южни щати) по време на Американската гражданска война (1861–1865). — Бел.прев. ↑

Невея се намираше на любимото си място в любимото си време — през нощта в коридора с черепи. Много ѝ допаднаше, когато той бе осветен единствено от свещите. Представяше си, че така е изглеждал и по времето, когато са нареждали черепите по стената, и преди да монтират електрическите лампи.

Свещите бяха наредени на шест метра една от друга по каменната стена на коридора. Варовикът отгоре беше почернял от пушека на хиляди горели досега пламъчета. Трепкащата светлина караше черепите да се движат, да се озъртат напред-назад, сякаш в очакване на посетители или за да разговарят помежду си.

Невея мина бавно покрай затворените врати: тази на Бен, нейната, на децата, и се отправи към най-отдалечения край на коридора, на около стотина метра по-нататък. *Скръбъц-туп*: усещаше студенината на костеливите чела. Представи си гледките, които всеки чифт от вече липсващите очи бяха видели, пороя от спомени, който всеки мозък беше запаметил, и емоциите, които беше изживял. Майчина целувка. Бащино намигане за кураж. Прегръдка на съпруга. Раждане на дете. Любов. Загуба. Скръб. Тогава изключително важни, разтърсващи чувства, а сега изчезнали в неизвестността, заличени от смъртта.

Спря при един череп, който изглеждаше по-оживен от останалите, движейки се в светлината на припукващия пламък. Пъхна пръст в очната кухина и опипа нацърбения ѝ край.

— Кой си бил ти? — прошепна му тя. — Познавала ли съм те? Дали сме се смели заедно? Или пък сме враждували? — Наведе се, за да се вгледа в кухините. — Какви гледки виждаш сега? Ангели и светлина... дяволи и огън... безкрайно небитие? Печеш се на слънцето в Рая или се пържиш в огъня на Ада?

Невея пъхна пръст зад костта между двете кухни и я дръпна напред. Тя изпука. Издърпа пръста си и бутна издалата се напред кост отново на мястото ѝ. От нея се разнесе миризма на варовик и прах, подобно на всичко останало наоколо: прах и пръст.

Дочу някакъв звук — като нечий стъпки по каменния под — и се извърна по посока на шума. Коридорът изглеждаше празен, но един силует помръдна в сянката между две съседни свещи. Беше твърде далеч, за да различи фигурата, ако това наистина беше нещо повече от игра на светлината. Пресегна се зад гърба си и докосна дръжката на пистолета, който неизменно чакаше пъхнат в колана на кръста ѝ. Пристъпи напред. Силуетът помръдна и се материализира в човешка фигура.

— Кой е? — извика Невея, а силуетът се отдалечи от нея към светлината на съседната свещ. — Крийд?

Очите му бяха широко отворени и уплашени.

— Какво правиш?

Той побягна, преминавайки под конусовидните светли петна от свещите към края на коридора. Голям сак подскачаше от едната му страна.

Невея хукна след него и извика:

— Крийд! Спри!

Тя стигна до стаята на Себастиан и видя, че отвътре се процежда бледа светлина. Хвърли бърз поглед, докато я отминаваше: настолната лампа беше включена, а Себастиан лежеше проснат на земята. Ускори бяг и извади оръжието си. Знаеше, че не може да убие Крийд с него, но всички бяха наясно, че все пак са хора от плът и кръв: мускулите им се разкъсваха, кръвта им течеше, органите им отказваха да работят, но за кратко. Знаеха също и че раните страшно болят. С времето всеки от тях беше изпитал повече физическа болка от срязвания, огнестрелни рани и счупвания на кости, отколкото цели армии войници. Но само чрез отделянето на главата от тялото можеха да сложат край на своето безсмъртие: Господ беше спестил на света поне ужаса от разхождащи се наоколо отрязани глави и безглави тела. Понякога това ѝ се струваше безкрайно комично, друг път изключително тъжно.

Стрелбата по Крийд щеше да го спре и да им даде време да обмислят какво да направят — да го заключат, докато се съвземе, или да го елиминират напълно. Това беше въпрос, който трябваше да решат като племе, чрез гласуване.

Стреля веднъж встрани — предупредителен изстрел. Куршумът разтроши един череп точно зад Крийд. Раздробени кости хвъркнаха към отсрещната стена. Няколко черепа изпопадаха на земята.

Крийд кривна вляво, после вдясно, като продължаваше да тича на зигзаг към далечния тъмен край на коридора и вече почти го беше достигнал.

Невеля спря и се прицели, като подсили хватата на пистолета с двете си ръце. Крийд премина точно под последната светлина в коридора и Невеля стреля два пъти. Чу се сподавен гърлен стон, Крийд залитна в тъмнината и се строполи на земята. Тя се прицели още веднъж и стреля към мястото, където трябваше да е паднал Крийд. При рикоширането на куршумите от каменния под се получи взрив от искри.

Движейки се плътно до стената, Невеля бързо се приближи към мъжа в готовност да стреля отново. Представи си го как лежи на земята и кърви, но все пак не изключваше възможността той да се прицели със собственото си оръжие в точния момент и да ѝ тегли няколко куршума.

Зад тях започнаха да се отварят врати една след друга.

— Какво става? — изкрещя Бен.

— Чух изстрели — извика Фин.

Чуха се и гласовете на Елиас и децата.

— Стойте назад! — изкрещя Невеля. Спря в полумрака между две свещи, клекна и присви очи към тъмнината в очакване да види огъня от цевта на оръжието му. — Крийд е! Бяга... направил е нещо на Себастиан.

Зад нея отекнаха стъпки. Без да поглежда, тя знаеше, че това са стъпките на Елиас и Фин: нито един от двамата не разбираше значението на думата „предупреждение“.

Стреля в нищото с надеждата да уцели Крийд отново или поне да го предизвика да стреля и така да издаде местоположението си. Елиас и Фин застанаха зад нея. Те вдигнаха пистолетите си и също започнаха да стрелят в тъмното. Шумът беше оглушителен: дълга серия от експлозии, подобно на ръчни гранати, възпламеняващи се една от друга. Гилзите, изхвърляни от полуавтоматичното оръжие на Фин, зазвъняха по пода. Невеля вдигна пистолета си в готовност да стреля при ответния огън на Крийд, но такъв така и не последва.

Изстрелите продължиха да отекват по каменните стени дори след като мъжете бяха изстреляли всичките си патрони. През талазите от смъдящ пушек

Невея видя, че мъжете свалят оръжията си. Елиас я погледна и я попита:

— Какво е направил?

Невея се изправи и се взря в посока към стаите. Бен тъкмо влизаше в тази на Себастиан.

— Не знам — отвърна тя.

Елиас кимна и тръгна напред, но Невея го дръпна за ръката и мина пред него. Закрачи бавно с вдигнат пистолет. Когато достигнаха до края на осветената част от коридора — там, където Крийд трябваше да лежи, тя отчупи една свещ от восъчното ѝ легло. Пламъкът разпръсна тъмнината и разкри лъщяща по пода кръв. Голямо петно завършваше с отпечатък от ръка. Няколко метра по-нататък се проточваше широка, лъкатушеща ивица кръв. Двамата стигнаха до края на коридора, където той се пресичаше с друг. Можеше да се тръгне наляво или надясно.

Кървавите следи продължаваха надолу по левия тунел — това се очакваше, защото тунелът водеше до най-близкия изход. Невея поднесе свещта към стената. Крийд беше оставил кървав отпечатък от ръката си.

— Къде го уцели? — попита Фин.

Невея поклати глава. Отново клекна и протегна напред свещта. Следите се губеха в тъмнината, а кървави капки се виждаха близо до дясната стена, явно Крийд я беше използвал за опора. Помисли си за многото ловни експедиции, на които беше присъствала, и за това как животните рядко падат на мястото, на което са били отстреляни. По-често бягаха — понякога цели километри — докато накрая умираха от загуба на кръв.

Лъч от фенерче освети варовиковите стени на тунела далеч извън обсега на свещта: имаше още кръв, но от Крийд нямаше и следа. Джордан застана до нея с фенерчето. И той държеше револвер — твърде голям за малката му ръчичка.

Пет изстрела — помисли си тя. — *Стрелях пет пъти*. Малката ѝ берета побираше девет патрона: достатъчно, за да го повали на място — стига да го беше настигнала. Взе 357-калибровия револвер от Джордан и го подаде на Елиас. После грабна фенерчето и избута детето назад.

— Отивай си в стаята — нареди му тя. Останалите се втурнаха след Крийд.

Невея, Елиас и Фин се върнаха петнайсет минути по-късно. Откриха останалите в стаята на Себастиан. Джордан и Алекса седяха на походното легло, а Себастиан лежеше помежду им. Върху челото му бе положена мокра кърпа.

Алекса първа ги видя и обясни:

— Все още не се е събудил.

— Крийд добре го е подредил — допълни Тоби и се отгласна от стената. — Хванахте ли го?

Невея поклати глава, а Фин отвърна:

— Не може да е стигнал далеч.

— Стигнал е достатъчно далеч — сръза го Невея. Бяха проследили кървавите следи от Крийд — появяваха се тук-там, докато накрая изчезнаха напълно. Явно бе намерил с какво да притисне раната или тя не беше толкова дълбока, колкото предполагаше Невея, и беше спряла да кърви от само себе си.

— Това, което искам да разбера — дочу се гласът на Бен, — е защо стреля по него. — За момент Невея си помисли, че Бен беше облякъл невидим костюм, но столът се завъртя и тя видя, че е седнал в него, а очите му я гледат гневно. — Никой от нас не е затворник тук. Всеки е свободен да идва и да си отива, когато пожелае. Така е било винаги.

— Не и когато твърди, че иска да ни спре — отвърна Невея. — Не и когато е наясно с всичките ни планове. Както и да е, нямах намерение да стрелям, докато не видях Себастиан на земята. Така че престани да ме разпитваш. — Тя огледа всеки един член на племето: осемте, които бяха останали, помисли си тя с болка.

По лицата им се четеше тъга и гняв — надяваше се причината за това да е Крийд, а не тя.

Бен стана, подпря се на ръба на плота с такъмите за лов на акули и започна да върти макара в ръката си, сякаш я разглеждаше.

— Би било хубаво да знам, че няма да стреляш по мен някой ден, когато реша да изляза навън за глътка въздух.

— Не оставяй хора в безсъзнание след себе си и няма за какво да се притесняваш — отсече Невея.

Бен тръгна към походното легло и мина покрай отрупаното с компютри бюро на Себастиан. Невея хвърли поглед натам и сърцето ѝ се сви. С бързи крачки тя стигна до бюрото и вдигна черната кутия със стъкления капак. Стъклото беше счупено, а чипът го нямаше. Размаха я срещу Бен, разпилявайки парченца стъкло по пода.

— Крийд е взел чипа — извика тя ядосано.

Бен пребледня на мига — реакцията му бе по-красноречива от всички думи на света. Невея продължи:

— Може да информира властите за нашите намерения чрез него, нали? — тя отиде до Себастиан и се надвеси над него. — Себастиан! — извика и му удари шамар.

Джордан сграбчи ръката ѝ, а Алекса я спря с глас:

— Недей! Ранен е!

Невея рязко освободи ръката си и отново го удари. Себастиан изпъшка. Клепачите му леко се повдигнаха.

— Себастиан! — извика отново тя и му показва счупената кутия. — Крийд е взел чипа!

Клепачите му трепнаха, но останаха отворени. Сложи ръка на челото си и махна кърпата.

— Какво се е случило? — попита той зашеметен.

— Крийд те е ударил — обясни му тя. — Взел е чипа и изчезна. Колко зле е ситуацията?

Себастиан отново изпъшка:

— Събудих се, а той стоеше до бюрото. Казах му нещо, а той ме нападна. Това е всичко, което си спомням. Главата ме боли, но съм добре.

— Не питам за теб — срязва го Невея. — Фатално ли е това, че е взел чипа? Какво означава за нас? — Тя рязко извърна глава към Бен. — Дори и да не извести властите, без този чип губим един дрон. А Себастиан казва, че за симулацията ни трябва всичките.

— Да — потвърди Себастиан с немощен глас. — Дори един-единствен чип да липсва, сме обречени на неуспех. Те комуникират като мрежа помежду си над цялата флотилия. Това е предпазна мярка срещу отвлечането на самолет от флотилията. Така никой не може да задигне всичките... или поне логиката им е такава.

— Значи всичко или нищо? — попита Бен.

Себастиан кимна.

Невея подпря коляно в ръба на леглото и заби поглед в земята.

— Крийд знае ли всичко това?

— Беше тук вчера и разпитваше за начина, по който ще заработи всичко — призна Бен.

— И ти му каза?

Той я изгледа сякаш току-що ѝ беше израснало трето око на челото.

— Та ние сме... *смейство*.

Невея се изправи и се обърна към Бен.

— Аз няма да се откажа — заяви твърдо тя. — Това е единственият ни шанс да го направим. *Създадени* сме за това. Ами ако сега е моментът? Нашият билет за дома? Трябва да тръгнем след него — отсече накрая и погледна към другите.

Фин и Тоби кимаха одобрително. Елиас си беше Елиас: облегнат на стената, с подвит в коляното крак. Свиваше си цигара — навлажни хартията ѝ с език и я потупа, за да натъпче тютюна. Пъхна я в уста, запали я, после с присвити очи погледна към Невея през облак дим и поклати глава. Всички погледи бяха обърнати към Бен.

Той погледна всеки един от племето, после се взря в пода. Най-накрая и той кимна.

— Крийд иска да ни спре. Не само сега, а завинаги. Не става дума само за този проект...

— Не — поде Невея с намерението още веднъж да подчертае важността на този конкретен удар и колко дълго го бяха планирали.

Но Бен вдигна ръката си, за да я спре.

— С този чип той може да вдигне на крака буквално цяла армия, за да ни открие и да ни спре. Това би сложило край на всичко, но не е краят, който всички ние очакваме. — Обърна се и сякаш добави на себе си. — А го

очакваме... от толкова време.

— Добре тогава — каза Невея. — Накъде се е отправил? Как да го открием?

Бен мина покрай бюрото, прокарвайки длан по повърхността му.

— Ще потърси помощ — предположи той. — Може би от Шон.

При споменаването на това име стомахът на Невея се сви.

Беше се опитвала да го забрави години наред и сега й се искаше да опровергае логиката на Бен. Но не можеше: беше напълно прав.

— Шон? — учуди Фин. — Но защо?

— Сега са съюзници — отвърна Невея. — На една и съща страна са. Шон ще знае как най-добре да използва чипа и информацията от Крийд срещу нас.

— Но как Крийд ще го открие? — попита Тоби. — Ние не можем.

— Някой от Пазителите ще му помогне — размишляваше Бен. — Те знаят къде е. А и ще го подслонят.

— Да, да — съгласи се Фин и сочеше одобрително към Бен. — Той ще потърси някое Убежище.

Изградени преди цяло хилядолетие, Убежищата бяха построени, за да дават подслон на хората от племето и да ги предпазват от всеки един зложелател. *Всеки*, включително и тях самите. Първоначално те били създадени заради примирие между племето и група отцепници, под ръководството на мъж, който преди носеше името Гехази, а сега беше известен като Бейл^[1]. Къде на шега, къде наистина отцепниците бяха избрали да се назовават Клана^[2]. Бейл не приемаше принципа на племето да убиват само „грешници“ — хора, които злоупотребяват с дадения им живот, като нараняват други хора. Той искаше да унищожава и да излива болката и страданието си върху *всеки човек*.

В продължение на стотици години Бейл нямаше нищо против да остави племето да съществува според собствените си разбирания. Впоследствие, когато някои от членовете приеха учението на Христос, ненавистта на Бейл към тях нарасна. През IV век той им обяви война, която доведе до кървави атаки, много болка и смъртни случаи и от двете страни. Но нито племето, нито Кланът бяха способни да следват целите си и същевременно да планират атаки, да се нападат един друг и да се възстановяват от раните, за да подновят атаките. И затова в един момент обявиха примирие, племето странеше от Клана, но постоянно получаваше доказателства за съществуването му чрез случайните убийства, болничните пожари и стрелбите в училищата. Бен беше убеден, че Бейл и Кланът бяха в основата на посяването на семената на злостата и безумието в много от случаите на масови убийства.

Пазителите пък бяха смъртни хора, посветени в тайната на племето и Клана. Повечето бяха монаси и свещеници, които поддържаха Убежищата. Веднъж щом старейшините от религиозните ордени се уверяха в стабилността и предаността на по-младите църковни служители, те им предаваха тайната... и така в продължение на векове. Във всеки един момент шепата хора, разпръснати по целия свят, знаеха, че по земята бродят безсмъртни същества: някои от тях бяха лекари, станали свидетели на чудотворното зарастване на раните им, други им бяха брачни партньори. Безсмъртните също имаха възможността да имат партньори, но повечето не си позволяваха да се влюбят: просто беше твърде болезнено да гледат как любимите им същества остаряват и умират.

Крийд щеше да се отправи към едно от Убежищата. Това беше ясно.

— Но към кое? — почуди се Фин.
— Искаш ли да се хванем на бас? — отвърна Невея с въпрос.
— Вече ти казах — каза Фин, — повече няма да се обзалагам с теб. — И той разтри лявото си кутре, което беше странно изкривено в резултат на последния бас с Невея, изгубен от него.
Без да им обръща внимание, Бен реши:
— Ще огледаме и трите.
Невея кимна и заяви:
— Аз ще се погрижа за Тронгса.
Това беше град в центъра на Бутан. Пътуването дотам беше дълго и криеше опасности, което го превръщаше в идеално убежище за безсмъртни. Един малък православен манастир, скрит в сянката на огромен будистки храм, беше отворил врати там преди цяло хилядолетие.
Невея тръгна да излиза, за да вземе винаги подготвената си за път раница, но Бен я спря.
— Не — каза той. — Искам те тук. Трябва да бъдеш в екипа за подкрепление — ти, аз и Фин.
Тя кимна. С Фин бяха най-агресивните. Работеха добре заедно и изпълняваха без пропуски поставените задачи. Елиас беше много добър, но твърде улегнал за изпълнение на мисията над манастира.
Бен продължи:
— Себастиан, ти ще останеш тук и ще помагаш на останалите. Ще ни трябват три чартърни полета. Реактивният ни самолет ще остане тук, за да можем да излетим веднага щом Крийд бъде забелязан.
— Аз също мога да се включа в търсенето — предложи Джордан.
Бен като че ли се двоумеше.
Невея видя надеждата, изписана по лицето на момчето. Джордан винаги търсеше начин да помогне на племето. С годините бяха разбрали, че от него става идеален часови благодарение на „младостта“ му и на способността му да надзирава; без да се набива на очи.
— Това е идеална задача за него, Бен — отбеляза Невея.
Бен размисли и отвърна:
— Добре, да, става. Джордан, за теб е Лондон. Но ако Крийд се появи, ще ни уведомиш незабавно и няма да правиш нищо.
Джордан се ухили гордо на Тоби.
— Момче, чу ли ме? — викна му Бен.
— Да, сър.
— Това се отнася и за вас двамата — посочи към Тоби и Елиас.
— Когато разберем къде е, ние тримата ще се доберем до мястото възможно най-бързо. Елиас, ти поемаш Тронгса.
Елиас издиша още дим и кимна.
— Да ти е честито — каза Тоби и се засмя. — Очаква те дванайсетчасов полет, пич. И още десет часа с наземен транспорт.
Елиас сви рамене, а Тоби повдигна едната си вежда.
— Ей, това означава ли, че...?
Бен кимна.
— Ти се връщаш там, откъдето започна всичко. Планината Синай.

[1] От англ. bale — беда, зло. — Бел.прев. ↑

[2] От англ. clan — клан, род, особено на шотландските планинци. — Бел.прев. ↑

Джагър отново сънуваше съня, който вече повече от година го спохождаше поне веднъж седмично и винаги знаеше какво ще се случи в него. Но това не намаляваше нетърпимия ужас, който придружаваше съня, нито пък му позволяваше да промени нещо.

Като че ли за да направи страха още по-силен, сънят го поставяше на две места едновременно.

Джагър Наблюдателя стоеше под звездното небе на Вирджиния и усещаше ледения полъх на приближаващата зима върху бузите и ръцете си. Стоеше в затревената площ, която разделяше двете двулентови платна на движещите се на запад и на изток коли по Щатската магистрала 287 в очакване да види познатия джип.

Джагър Участника се возеше в същия този джип със семейство Брансфорд. Бет беше останала вкъщи с Тайлър, който цял ден имаше температура и повръщаше. Тя беше настояла Джагър да отиде на рождения ден на Синди Брансфорд. Това, че наричаха Брансфорд тяхно семейство, не можеше да опише в пълна степен колко близки бяха всъщност. Марк и Джагър бяха най-добри приятели от колежа. Заедно се бяха записали в армията, по едно и също време успяха да се прехвърлят в разузнаването и едновременно напуснаха военната служба, за да започнат собствен бизнес в сферата на охраната. В това нямаше нищо странно: мислеха по един и същи начин, разговаряха за проблемите си и каквото изглеждаше добра идея за единия, се споделяше и от другия.

Точно затова не беше изненадващо, че когато Бет и Джагър започнаха да излизат заедно, *нейната* най-добра приятелка Синди си падна по Марк. Роби, синът на Брансфорд, въпреки че беше с една година по-малък, съвсем естествено стана най-добрият приятел на Тайлър. Когато преди три години на семейство Брансфорд се роди бебето Бриана, всички се запитаха кога семейство Бърд ще осигурят нейната най-добра приятелка. Ако Франк Капра^[1] беше все още жив, щеше да направи филм от историята им.

Джагър и семейство Брансфорд се прибираха към Сънсет Хилс на връщане от празничната вечеря в Стърлинг Парк. Бяха се почерпили в любимия им ресторант — артистичното заведение с недотам артистичното име *Dinner & A Show*^[2]. Мястото представляваше реконструиран театър, в който креслата бяха заменени с редици маси и столове, обърнати към огромен екран. Вечерята се сервираше едновременно на всички, после светлините се приглушаваха и започваше филм — най-често по-стар, вече излязъл на DVD. Необичайното преживяване обаче привличаше хората и ресторантът беше винаги препълнен. Тази вечер филмът беше „Завръщането на краля“^[3], пълната четиричасова версия. Преди да започне, сервитьорите поднесоха торта и цветя на Синди, а всички посетители изпяха *Честит рожден ден*. Сега вече беше късно, бяха много близо до вкъщи и семейство Брансфорд бяха щастливи и доволни, че са отпразнували подобаващо рождения ден на мама.

Светлините от фарове осветяваха Джагър Наблюдателя — преминаващите коли бяха по-малко, отколкото биха били преди няколко часа, но всъщност това нямаше особено значение. Косъмчетата на ръцете му настръхнаха, без това да има нещо общо със студа. Фаровете на хайландера на Марк тъкмо се бяха появили — бяха на по-малко от две минути път преди изхода от магистралата към Рестън Паркуей.

Джагър Участника се возеше на предната седалка до Марк, чиито ръце винаги бяха на позиции десет и два часа и който вбесяващо стриктно спазваше ограниченията за скоростта. Джагър се извърна назад, за да се засмее на Роби, който седеше притиснат между Синди и детската седалка с Бриана. Филмът беше подействал на момчето като вид кинематографски кофеин и по време на цялото пътуване към къщи той рецитираше текстовете от сцените дословно — или поне на Джагър така му се струваше.

Джагър Наблюдателя изтича на магистралата и размахна ръце.

В това време Роби преразказваше сцената, в която Еовин срязва Краля на Назгулите:

Глупак. Никой мъж не може да ме убие.

Аз не съм мъж!^[4]

Синди и Бриана дремеха, главите им се наклониха към прозорците, сякаш да се опазят от бурно жестикулиращите ръце на Роби.

Джагър Наблюдателя се извърна и сърцето му се сви. От другата посока се задаваше товарен бус, който се движеше на зигзаг между двете ленти. Бусът се килна надясно, закачи мантинелата, стрелна се диагонално по магистралата и заби в затревената площ, изхвърляйки буци трева и пръст. Вместо да спре, набра скорост и отскочи от тревата с форсиран двигател и скърцащи амортизатори и ламарини. Като че направляваше самолет, Джагър даде знак на шофьора да прекоси и тези две ленти, както беше направил с предишните две, и да продължи към полето от другата страна на магистралата. Докато шофьорът се опитваше да овладее буса, гумите изсвистяха, запушиха и закриволичиха, но после бусът рязко се изправи и се понесе успоредно на магистралата. Профуча покрай Джагър, движейки се в насрещното движение, и се разби челно в хайландера.

Оглушителен шум прониза главата на Джагър, но не шумът от блъснатия, разкъсан и смачкан метал, натрошеното стъкло или спуканите гуми. Това бяха писъците на семейството, които бяха по-силни, отколкото въобще човек можеше да си представи — отекващи дълго след края на живота им и смесващи се с неговото собствено напразно *Неееее!*

Бяха мъртви. Всички. Просто така.

Всички освен него. В колата само той беше в съзнание. Лявата му ръка беше премазана, таблото пред него се беше нагънало като акордеон, когато смачканата предница беше влязла в купето. Бе облян в кръв, но много малка част от нея беше негова.

Джагър Наблюдателя премигна, за да прогони напиралите в очите му сълзи, и се взря в смазания хайландер. Пушек и пара — осветявани от изкривения единствен светещ преден фар — се издигаха над смазаната предница. Малки парченца стъкло блестяха по асфалта като скъпоценни камъчета. Кръв се процеждаше от колата, разливаше се по шосето и се смесваше с масло, бензин и течност от радиатора.

В реалността бяха необходими два часа и „челюстите на живота“^[5], за да извадят шофьора на буса от ламарините, и почти толкова време, за да измъкнат Джагър, докато той ту идваше на себе си, ту изпаднаше в

безсъзнание. Всеки път щом се съвземеше, чуваше пищенето и се молеше да е гласът на някого от семейство Брансфорд.

„Викайте — помисли си той. — Това означава, че сте живи.“

По-късно научи, че писъците са идвали от шофьора на буса, заради силните болки от раздробената бедрена кост и спукания гръден кош.

Не това обаче се случваше в съня на Джагър. В тази реалност мъжът отвори шофьорската врата и слезе от колата. Видя Джагър и се усмихна — същата усмивка, която се беше опитал да скрие от камерите на репортерите, когато три месеца след катастрофата излезе от съдебната зала като свободен човек. Една сестра беше взела кръвната проба неправилно, използвайки тампон с алкохолен дезинфектант, за да почисти кожата му, преди да я прободее с иглата. Щатският закон допускаше използването единствено на тампон с неалкохолен дезинфектант, като предполагаше, че другият тампон би могъл да доведе до неточни резултати. Въпреки че алкохолът в кръвта му беше два пъти над допустимите по закон норми, областният прокурор нямаше друг избор освен да прекрати делото.

— Хайде, направи го. — Джагър чу дрезгав глас зад гърба си.

Обърна се и видя Марк да стои пред него. Половината му лице го нямаше, а другата половина беше обсипана със стъкълца, сякаш имаше лунички. Дим излизаше на кълба от дупка в черепа му. Едното му рамо беше извадено, сякаш ръката му започваше от основата на врата. Гръдният му кош беше хлътнал навътре, ризата му влизаше в раната и очертаваше счупените ребра. Кухината беше с размера и формата на волан. В дъното, над гръдната му кост, през плата се процеждаше кръв. Можеше да се различи логото на „Тойота“, а останалото се разливаше в безформена маса. Той гледаше предизвикателно Джагър, а после извъртя окото си под липсващия клепач към пияния шофьор.

— Направи го — повтори той.

Джагър почувства тежест в ръцете си и осъзна че държи картечница M240 с лента амуниции, гордостта на рейнджърите в Ирак. Вдигна поглед към шофьора, който го гледаше в очите и беше разтворил дланите си, като че го питаше: *Какво ще направиш сега, а?*

— Застреляй го — заповяда трупът на Марк. — Заради мен, заради Синди, заради Роби, заради Бриана. — Той побутна Джагър по рамото с окървавените си пръсти.

Джагър вдигна оръжието и се прицели.

— Хайде, човече, знаеш, че си го заслужава — каза трупът, като го буташе отново и отново и пречеше на Джагър да вземе шофьора на мушка. През колебаещия се мерник на картечницата Джагър видя, че онзи започна да се смее. После спря и изчезна.

Джагър внезапно отвори очи. Лъч светлина премина през тавана над главата му. Изстена и стисна здраво очи. Винаги все същият кошмар... същият, който го натъжаваше, ядосваше и разочароваше.

Трупът на Марк отново го ръгна и той подскочи, претърколи се в леглото, за да застане с лице към съживилото се чудовище.

Тайлър се беше сгушил до леглото, опитвайки се да го разбуди. На устните му се четеше думата *Татко?*

Джагър се протегна и извади от ухото си тапа с големината на куршум. Силното биене на дървеното клепало в манастирската камбанария го връхлетя и го разбуди внезапно като студен душ. Нямаше нужда да поглежда към часовника: клепалото биеше всяка сутрин в 4:15, за да призове монасите на

утринна молитва — първата църковна служба за деня.

— Тайлър — каза той, — какво има?

— Звъненето ме събуди — обясни детето.

Джагър се извъртя и погледна Бет. Тя помръдна и промърмори нещо, но продължи да спи. Той се претърколи обратно и сложи ръка на рамото на сина си.

— Къде са тапите ти за уши? — попита.

— Не мога да спя с тях. Всичко, което чувам, са ударите на сърцето ми и не мога да мисля за нищо друго.

— По-добре е отколкото да се будиш толкова рано.

Тайлър се намръщи. Очевидно нещо му тежеше.

Джагър се надигна и се подпря на лакътя си.

— Какво те мъчи, сине?

[1] Американски режисьор (1897–1991) с награди „Оскар“ за филмите си „Това се случи една нощ“ (1934), „Господин Дийдс отива в града“ (1936), „Не можеш да го вземеш с теб“ (1938). — Бел.прев. ↑

[2] От англ.ез. Вечеря и представление. — Бел.прев. ↑

[3] Третата част от екранизацията на едноименния роман на Дж. Р. Р. Толкин от поредицата „Властелинът на пръстените“. — Бел.прев. ↑

[4] Властелинът на пръстените: Завръщането на краля [DVD] / По романа на Дж. Р. Р. Толкин; Сценарист: Франсис Уолш, Питър Джаксън, Филипа Бойенс; Режисьор: Питър Джаксън — New Line Cinema, 2003. — Бел.ред. ↑

[5] Хидравлично-механично устройство, използвано от спасителните екипи при автомобилни катастрофи. — Бел.прев. ↑

Въпреки че беше основната сграда зад манастирските стени, църквата „Преображение“ всъщност бе доста малка за съвременните стандарти. Построена е между 542 и 551 г. и е била проектирана да изпълнява ролята на молитвен дом само за монасите, а не за редовите миряни. С наличните вътре мрамор, злато и антики монасите можеха да откупят кулата на Тръмп в Ню Йорк и все пак да им останат няколко милиона за джобни.

Джагър дръпна безшумно една от тежките кипарисови врати, които обграждаха входа на базиликата, откакто беше построена. Задържа я за Тайлър, който се спря, за да разгледа надписа отгоре ѝ. Беше твърде тъмно, за да разчете гръцките думи, но той го знаеше наизуст и ги изрецитира: *Това е портата към Бог, през нея ще влязат праведните*. Момчето беше с буен характер, но засвидетелстваше такава почит към манастира, че чак учудваше Джагър. Може би причината бяха разговорите му с монасите или пък страхопочитанието на майка му пред многовековните традиции и забележителностите на това място, но Джагър не мислеше така. Подозираше, че всичко идваше от някой по-първичен източник — от основата на Божието напътствие „бъдете както децата“^[1].

Ще влязат праведните.

Джагър едва не каза на глас: *Аз май трябва да изчакам откън*, но си помисли, че синът му нямаше да оцени шегата.

Тайлър му се усмихна и влезе вътре. Джагър го последва и пусна вратата. Службата беше започнала. В другия край на главния кораб на църквата, чийто под беше покрит с плочки със заплетени мотиви, бе застанал един монах пред аналой и напяваше някаква молитва. Езикът звучеше чуждо на Джагър — беше научил, че е византийски гръцки — но напевният ритъм и благоговейното изпълнение моментално заличиха неприятните емоции от кошмара.

Джагър последва Тайлър през тъмния неф. Единствената светлина идваше от запаления фенер над моления се монах. Намериха свободна дървена пейка до стената и седнаха на нея. Монаси в черни роби бавно спуснаха висящите от тавана месингови лампи, запалиха ги и отново ги вдигнаха. Лампите се завъртяха и залюляха, изпълвайки стаята с поклащащи се кехлибарени отблясъци. Веригите и полилеите, гранитните колони и богато украсените стени сякаш оживяха. Над олтара висеше масивно разпятие със златно покритие, на което Христос сякаш се бореше за въздух. Движението на лампите се забавяше и спираше, и диханието на Христос също се забави и напълно спря. Джагър почувства тръпки да ползват по гърба му и топлина да изпълва гърдите му.

Монахът пред аналоя приключи с молитвата си и се оттегли. Друг се изкачи на неговото място и започна да припява пасаж от подвързана с кожа книга, голяма колкото надгробен камък. Движейки се тихо като сенки, монаси обикаляха църквата и спираха пред иконите, за да запалят свещи и да се помолят. Монах, размахващ пушец фенер, излезе от един от деветте малки параклиса, които бяха наредени от двете страни и в дъното на църквата. Миризмата на люляк и обгорено дърво изпълни помещението.

Петнайсетвековната постройка, религиозните реликви, използвани през вековете, странната смесица от величествен разкош и кротко смирение, древните думи и прекланящите се слуги: в този момент църквата сякаш представляваше малко късче рай на земята, като едно от местата, които Исус обещава да подготви за светците си. Не беше трудно на Джагър да си представи самия Бог да създава това място точно в основата на планината, в която беше проговорил на Мойсей.

Джагър се почувства като грешник. Не че не бе вярвал в Бог: беше прекарал ужасно много години в изучаване на Светото писание, в молитви заедно с Бет, в ходене на църква, за да дойде моментът, в който напълно отхвърли идеята за Всевишния. Просто не беше сигурен дали *харесваше* Бог и дали Бог харесваше него... или което и да е от творенията си. С разума си разбираше какво К. С. Луис^[2] наричаше „проблема болка“, а именно обвързаността на човешкото страдание с любещия Бог. Сети се за значението на цитата от Исая 55:8: *Моите мисли не са като вашите мисли, нито вашите пътища са Мои пътища*, казва Господ. Тоест не хората определят кое е правилно и кое не. И Джагър щеше да се застъпи за казаното от Бог — докато в един момент нещо скъса връзката му с написаното в книгите по теология и християнски ценности и изтръгна сърцето му. Почувства се окървавен и смазан, оставен да умре в канавката, а стъклените очи на семейство Брансфорд да се взират в него.

И все пак Джагър се надяваше, че именно *той* имаше проблем, а не Бог. Ако проблемът беше в Бог, всичко беше загубено: животът беше безсмислен. Но ако Джагър просто не Го разбираше, тогава имаше шанс да намери отново покой, да си възвърне познатото спокойствие от времето, когато вярваше, че Бог е добър и грижовен.

Точно тази надежда, независимо че беше малка, го подтикна да приеме сегашната си работа. Ако не можеше духовно да се сближи с Господ, можеше поне физически да се доближи до мястото, където присъствието на Бог се усещаше навсякъде: в извършваната работа, в провежданите разговори, дори в планината.

Бет, каквато си беше умница, се съгласи. Снощи едва не й сподели, че наминава през църквата. Чувстваше се по-щастлив — с нея, с Тайлър, с живота като цяло. Бог беше много по-често в мислите му, отколкото когато бяха у дома, в Щатите. И как можеше това да не се случи именно на такова място? Но Джагър не беше сигурен, че чувства Бог по-близо до себе си, нито пък че възгледите му за отношението на Бог към човечеството се бяха променили към по-добро.

Един монах мина покрай него, а подгъвът на робата му прошумоля по пода. Джагър се наклони към рамото на Тайлър, за да му каже, че е време да си тръгват. Погледна го и видя, че главата на момчето се поклащаше, а ръцете му бяха склучени за молитва и лежаха в скута му. Синът му се молеше. Джагър се зачуди какво ли споделя с Господ. Стори му се, че знае отговора и сърцето му се сви. Искаше да даде на Тайлър нещо — може би надежда — затова зае същата позиция като сина си, сплете пръстите си и затвори очи. Зарече се да стои така, докато се увери, че Тайлър го е видал, но се случи нещо странно. Забрави за Тайлър и осъзна, че плахо, дори неохотно, започна да говори на Създателя.

[1] Матей, 18:3 — Истина ви казвам, ако се не обърнете, и бъдете както децата, няма да влезете в царството небесно. — Бел.прев. ↑

[2] Клайв Стейпълс Луис, британски писател, написал „Хрониките на Нарния“, „Космическа трилогия“, „Проблемът болка“ и др. — Бел.прев. [↑](#)

Елиас се вираше навън от прозореца на пътническата кабина на чартърния реактивен самолет, като разсеяно разтриваше през ризата си почти заздравялата рана от куршум, разположена малко над сърцето. Само няколко светлинки играеха върху територията на Унгария, простираща се под тях, сякаш шепа диаманти бяха разпръснати върху парче черно кадифе. Зад него тънки лъчи светлина осветяваха иначе празната кабина и правеха брадатото му отражение върху плексигласовото стъкло да изглежда като призрак сред звездите.

Зачете се отново в дебелия том, който бе оставил на масата пред него. Беше съвременно издание на Септуагинтата^[1] на гръцки език. Колкото му харесваше да си говори за комикси с Джордан, за спортни коли с Тоби и за оръжия с Фин, толкова обичаше да анализира теологични въпроси с Бен. Обикновено позволяваше на Бен да декламира и разяснява *ad infinitum*^[2], после взривяваше логиката му, като поправяше грешно изтълкувана еврейска фраза или му напомняше за културния контекст, което напълно променяше мнението на Бен. И винаги успяваше да го направи с по-малко думи, отколкото тези, изписани върху късметчетата на китайските бисквитки: една дума, отправена към мъдри хора, наистина е достатъчна, а и той нямаше търпение да се занимава с глупаци.

Шумно отвори Библията. Върху всяка страница имаше подчертани редове с жълт, оранжев и зелен маркер. Белите полета отстрани бяха запълнени с бележки, изписани с разкривения му почерк. Харесваше му да прави записки между печатните редове. Мاستилото или моливът, които беше ползвал в съответния момент, както и самият почерк му помагаша да си спомни години след това за какво си е мислил, докато ги е писал. Това беше една от причините да отклони препоръката на Бен да премине към електронни книги. Влаченето на тежката книга — или на всяко от другите му любими четива — беше малка жертва в името на запазената история на мислите.

Усети, че чете един и същ пасаж за трети път, преди да признае, че умът му не беше настроен на тази вълна точно тази вечер. Затвори книгата и се облегна назад в стола. От джоба на ризата си извади тънка кутийка с хартийки и торбичка с тютюн. Сви си цигара и я пхна в ъгълчето на устата си. Откри Zippo-то си и както си седеше отвори капачето, запали края на цигарата, затвори, пак отвори и така отново и отново. Замисли се дали Крийд наистина щеше да стигне чак до манастира в Тронгса дзонг^[3]. По-лесно беше да изкатери Еверест с шерпа^[4] на гръб или поне така му се струваше: първо дванайсетчасов полет до град Паро, където се намираше единственото летище в Бутан, после убийствено бавно пътуване с кола по лъкатушещи из планината пътища до Тронгса. Съмняваше се, че Крийд щеше да предприеме такова пътуване, ако беше ранен лошо. И все пак сигурно му се щеше да избяга възможно най-далеч, а Тронгса, освен че беше Убежище, се намираше на възможно най-отдалечено място.

Помисли за предателството на Крийд и поклати глава. Крийд беше с тях от толкова отдавна. Защо точно сега? Проектът „Амалек“ го беше

разтревожил. Но имаше и други подобни проекти, в които Крийд все пак беше участвал. Вярно е, че досега нито един не беше толкова... амбициозен. И все пак, да ги напусне и да саботира целия план — това Елиас не можеше да го разбере. *Глупак!*

Погледна цилиндричния брезентов сак, лежащ срещу него в твърде луксозната седалка от другата страна на пътеката в самолета. От сака се подаваше дръжката на фалката — брутално мощен меч. Надяваше се, че няма да се наложи да го използва, но за всеки случай го беше взел.

* * *

Чартърният полет на Джордан завърши с кацане на терминала за частни самолети на лондонското летище „Лутън“ много преди зазоряване. След като премина паспортната проверка и намери колата, резервирана за него от Себастиан, той даде инструкции на шофьора да го закара на ъгъла на Флийт Стрийт и Инър Темпъл Лейн.

— Баща ти вече ми обясни — каза шофьорът, докато нагласяше огледалото за обратно виждане, така че да може да погледне Джордан в очите. — Той е адвокат... баща ти, нали? Или юрисконсулт? — Отправяха се към сърцето на юридическия квартал на Лондон.

— Баща ми ли? А, да, нещо такова — изсумтя Джордан.

— На колко си, на единайсет? Не си ли твърде малък, за да пътуваш сам? — продължаваше да любопитства шофьора.

Джордан отвори ципа на раницата си и пхна ръка покрай чифт чисти дрехи и сателитен телефон, докато напипа пачка пари, които Бен му беше дал. Издърпа банкнота от десет паунда и я подаде на шофьора.

— Това за какво е? — попита той.

— За да си кротуваш и да мълчиш — отвърна Джордан. Ухили се в огледалото, което на мига беше върнато от шофьора в първоначално му положение. Трийсет минути по-късно момчето даде на замлъкналия шофьор още десет паунда и слезе от превозното средство. По това време на деня районът беше почти пуст. Само няколко коли кръстосаха улицата. Джордан носеше бежови панталони и зелена тениска с якичка, като се надяваше, че в това облекло всеки по-любопитен би го взел за ученик. Дегизировката беше слаба и не му се искаше да се налага да я подлага на тест.

На следващата пресечка видя тъмна фигура, която дрънкаше с връзка ключове пред една витрина. *Сигурно е ресторант или пекарна* — помисли си Джордан. Трябва да се подготви за наплива от клиенти за закуска. Знаеше как хората щяха да пристигнат, като пролетен дъжд, който започва с няколко капки, после се засилва и накрая се изсипва като истински порой. Трябваше да заеме позиция преди това. Тръгна на юг по Инър Темпъл и след няколко крачки видя портика пред западния вход на църквата „Темпъл“. Високо по околните сгради бяха монтирани лампи и те оставяха само няколко сенки, в които Джордан да скрие присъствието си. Наоколо нямаше никого, поне доколкото можеше да види, но за всеки случай се движеше близо до стените, без да вдига много шум.

Прочутата кръгла постройка на църквата се разкри пред очите му и Джордан спря. Поглеждайки към задния край на църквата, забеляза стената на голямата тухлена къща на Господаря на Темпъл^[5]. Точно там беше мястото,

където Крийд щеше да потърси помощ. Стена и порта държаха туристите на необходимото разстояние.

Джордан нагласи на раменете презрамките на раницата си и мина покрай западната врата на църквата, за да стигне до площада отпред. Площадът представляваше широко, открито пространство, чието единствено украшение беше статуя на двама рицари тамплиери на коне. Джордан бе донесъл футболната си топка — надяваше се да порита и евентуално да привлече няколко местни момчета за прикритие, докато се оглеждаше за Крийд. Но сега осъзна, че къщата на Господаря не можеше да бъде изцяло наблюдавана от площада. Прекоси по диагонал до далечния край на църквата, където също имаше стена и порта. През портата можеше да види предната част на къщата. Дотам се простираше затревена поляна, обградена от двете страни с храсти и дървета.

— Добре тогава — каза той, като свали раницата и я прехвърли през тухлената стена. Прескочи оградата и се приземи на тревата. Обиколи къщата, но не видя никакви прозорци да светят. Ако Крийд беше пристигнал преди него, ранен или не, поне някъде щеше да свети. Върна се на затревената площ и се мушна зад обрасъл с листа храст в североизточния ъгъл на църквата. Така имаше ясна видимост към предната врата на къщата, към западната стена и алеята, водеща към нея от изток.

Седна, облегна гръб на стената и сви крака в коленете си. Издърпа раницата в скута си и я разкопча. Увери се, че сателитният телефон беше включен на вибрация, и го пусна в пазвата на тениската си, така че да усети движението му върху гърдите си, ако извъни. После извади голям карамелен бонбон, а цялата кутия плъзна на земята до себе си. Докато развиваше бонбона, разгледа всичките тъмни фасадни прозорци на къщата. Искаше му се пръв да забележи Крийд, но изпитваше и известна вина. Крийд беше достатъчно възрастен, за да му бъде баща, но винаги се държеше по-скоро като негов по-голям брат. Намираще време да си играе с него и винаги беше достатъчно търпелив да му обясни някои неща в моменти, когато другите не биха го направили. Въпреки това предаността на Джордан към племето в крайна сметка беше на първо място и всеки, който застрашаваше племето, беше един вид враг. Освен това единственото, което те искаха, беше чипът. С Крийд нямаше да се случи нищо лошо и може би някой ден щеше да се върне.

Пъхна края на бонбона в устата си и притисна опаковката към хълбока си, за да я изглади. Наклони се встрани, за да поднесе вътрешната част на опаковката към светлината на лампата и прочете гатанката, отпечатана на френски:

*И най-здравите вериги не ще го оковат,
ровове и склонове не ще го забавят.
Хиляди войници не могат да го победят,
може да поваля дървета с един-единствен тласък.*

Въртеше с език мекия карамел в устата си, докато мислеше какъв е отговорът.

— Вятърът — каза накрая той, като намачка опаковката и я пъхна в раницата. Размърда се насам-натам, докато се намести на по-удобно място за седене, и залепи раменете си към стената. После се загледа как с настъпването на деня небето изсветлява и зачака Крийд.

[1] Това е превод на Библия от древноеврейски на древногръцки език. Септуагинта на латински означава „Преводът на 72-мата тълковници“. — Бел.прев. ↑

[2] В превод от латински „до безкрайност“, „отново и отново“. — Бел.прев. ↑

[3] Крепостни стени около будистките манастири, типични за архитектурата на храмовете в Бутан и Тибет. — Бел.прев. ↑

[4] Етническа група от планинския район на Непал в Хималаите. — Бел.ред. ↑

[5] От английското „Master of the Temple“ наред с „The reader of the Temple“, са двете главни духовни лица в църквата „Темпъл“. — Бел.прев. ↑

Оли беше убедил Геронтий да му позволи да използва апартамента под този на Джагър, за да подрежда и съхранява артефактите от обекта. Точно натам се беше запътил Джагър заедно с Адисън и сандък, натоварен на ръчна количка, когато някакъв шум го накара да спре. Слаб, почти неразличим звук. Ако не беше повторемостта — *ра-та-та-та*, като басов ритъм на приближаващ лоурайдър^[1] — нямаше дори да му обърне внимание. От мястото си пред външната стена на манастира Джагър имаше видимост към цялата долина, покрай селото Света Екатерина, чак до равнината Ел Раха, сливаща се с хоризонта. Една черна точка в небето нарастваше и се приближаваше към тях. Боботенето от перките на хеликоптер разкъсваше въздуха.

— Това въздушно пространство не е ли забранено за полети? — попита Джагър.

— Както това, така и въздушното пространство над почти всеки туристически обект в Египет — потвърди Адисън. — Преди забраната хеликоптерите се тълпяха като мухи и съсипваха насладата за всички останали.

Джагър измъкна малко тефтерче и молив от джоба на ризата и погледна часовника си: 10:07. Записа си го, после се огледа във всички посоки. Част от туристите пред манастирската порта наблюдаваха хеликоптера със слаб интерес, други напълно го пренебрегнаха. Работниците при разкопките показаха малко повече заинтересованост, но не и нещо, което да изразява очакване, вълнение или нервност.

Хеликоптерът прелетя над селото на разстояние километър и половина над тях. Приличаше на черно яйце от плексиглас, затова военните го наричаха „литъл бърд“^[2], и беше подходящ за бързото транспортиране на шест човека към или извън всяка гореща точка.

— Някаква представа кой може да е? — попита Джагър.

— Богати туристи — отвърна Адисън. — Вероятно са броили на пилота голяма сума египетски паундове и той не е могъл да откаже.

Хеликоптерът забави скоростта и висна във въздуха над градините пред източната манастирска стена. Завъртя се, за да даде по-добра видимост на пътниците. Трудно беше да се каже от такова разстояние, но Джагър предположи, че пътникът е или жена, или тийнейджър. Лицето огледа района с бинокъл. Джагър бръкна в чантичката, която висеше на колана му, и извади своя бинокъл. Докато се приготвяше да погледне през него, хеликоптерът се стрелна, прелетя над тях, скри се и остави голямата външна стена помежду им. Само непрестанното боботене подсказваше, че се движеше над вътрешния двор на манастира.

Джагър се затича към входната порта, първо отбягвайки туристите, после пробивайки си път сред тях. Влетя в манастирския двор. Хеликоптерът се носеше към центъра на двора и бавно се въртеше. Когато застана челно към сградата под югозападната верига, застина на място. Геронтий го гледаше от терасата на третия етаж, а дългата му сива брада се развяваше на завихрения от витлата въздушен поток. Старецът и пътникът от хеликоптера

се гледаха втренчено един друг. Джагър се затича към монаха, който отговаряше за реда в манастира, прекосявайки пространството между жилищните постройки и сградата на архива. Когато обаче стигна дворчето пред кладенеца на свети Стефан, хеликоптерът прелетя над него и изчезна.

* * *

Тоби беше почти сигурен, че е пристигнал в манастира преди Крийд, ако действително това беше крайната му цел. Точно преди Тоби да кацне в Шарм ел Шейх, Себастиан се беше обадил на компаниите за чартърни полети с хеликоптери и бе научил, че никой все още не ги беше наел за пътуване до „Света Екатерина“. За всеки случай Тоби нареди на пилота да му даде възможност да огледа района отблизо. Нищо не будеше подозрения: нямаше монаси с потайни и бдителни погледи, нямаше линейки, нито суматоха сред туристите. А пък и при появата си прочете по лицето на стария монах учудване и ярост. Ако Крийд беше пристигнал пръв, монасите щяха да очакват преследвачите му. Може би се опитваха да го прогонят, но най-вероятно не искаха да имат нищо общо с него.

Докато завиваха рязко встрани, Тоби видя един мъж да тича през двора. Но не беше Крийд. Нашивката на ръкава му и колана с охранителни приспособления наведе Тоби на мисълта, че беше охранител.

Тоби посочи към оголените скали в планината над манастира.

— Искам да ме оставиш там — каза той на пилота. — Колко близо можеш да ме закараш, без някой от манастира да ни види?

Пилотът направи движение с ръка, подобно на подскачащ делфин, последвано от утвърдителен знак с палец.

Стомахът на Тоби се сви, когато хеликоптерът рязко се стрелна нагоре към планинския връх.

[1] От low — нисък, rider — ездач, (англ.) това е автомобил с изменена хидравлична система за окачване, която е много ниска и при която автомобилът „кляка“ почти до земята. — Бел.прев. ↑

[2] От англ.ез. малка птичка. Модел военни хеликоптери, наричани още яйце-убиец. — Бел.прев. ↑

Джагър смяташе за свое задължение да се погрижи за всякакви необичайни събития, каквото беше появяването на хеликоптера. Обсеби го идеята за охрана на терена и му тежеше, че Геронтий беше приключил въпроса само с едно свиване на рамене:

— Туристи — беше казал той.

Джагър обаче подозираше, че истината е друга: кой турист щеше да кръжи във въздуха между самите стени на манастира? И човекът вътре държеше бинокъл, а не фотоапарат.

Джагър прекара цял час на сателитния телефон на Оли в опити да издири номера върху опашката на хеликоптера — SY-RSN — но заради езиковата бариера и бюрокрацията успя да научи единствено, че е регистриран на името на частна фирма с централен офис в Шарм ел Шейх, курортния град на около 90 километра южно от манастира „Света Екатерина“. Подозренията му се засилиха, когато не откри информация за тази компания в справочните служби.

Вече минаваше обяд — времето да затварят — и всичко, което можеше да направи, беше да заеме позицията си в далечния край на оградата и да си придаде учтиво заплашителен вид. Каза на Ханиф да бъде особено бдителен за необичайно поведение. Ако имаше късмет, това щеше да бъде последният път, когато виждаше черния хеликоптер и мистериозния пътник.

Колоната от туристи се движеше бавно към планината и Джагър тръгна към манастира. Такъв беше установеният от него ред: да нагледа туристите, които все още се размотаваха или се изкачваха по склоновете в подножието на планината, точно от другата страна на долината срещу планината Синай. Спомни си, че когато пристигнаха, се беше изненадал колко тясна всъщност е долината. Отсрещната планина започваше там, където свършваше планината Синай. Беше пресилено да се каже, че долината въобще имаше някаква значителна площ, а това правеше разположението на манастира още по-изумително.

Ханиф наближи, готов да започне огледа, който щеше да обхване цялата периферия на археологическия обект и манастира. Мъжът обърна главата си надясно и се вгледа продължително в изкопа, като от време на време вдигаше поглед към планината. Вниманието му се върна към Джагър, а после обратно към планината. Накрая замръзна на едно място и Джагър проследи погледа му.

Планината се издигаше на отделни групи нащърбени склонове. Високо на една от тези централно разположени скали стърчеше неподвижната фигура на човек. Той се беше отдалечил доста от пътеката, водеща към върха, и стоеше на място, откъдето можеше да наблюдава археологическите разкопки и манастира. Случваше се някой турист да не спази указателните табели и да се озове някъде встрани от пътеката, като насекомо, пълзящо над опасните пропасти. Понякога бедуините също изникваха на необичайни места, но те по-скоро биха продавали дребни предмети, биха предлагали разходка с камила или услугите си на водачи, отколкото да разглеждат собствения си заден двор.

Джагър посегна за бинокъла си. Докато освобождаваше окулярите от предпазните им капачки, Ханиф бързо дотича до него.

— Хеликоптерът, а сега това — каза той, задъхвайки се. — Мислиш ли, че е съвпадение?

— Не — отвърна Джагър и погледна фигурата през бинокъла. 150-кратният оптичен зуум го приближи на шест метра от мъжа. Не, не беше мъж...

— Момче е — обяви той. — Тийнейджър, петнайсет-или шестнайсетгодишен. Мисля, че е този от хеликоптера.

Косата на момчето се развяваше пред лицето му. Беше подстригана стилно — оставена по-дълга отгоре и по-къса отстрани, покрай ушите. Носеше дрехи в сафари стил: панталони и риза в цвят каки, но накичени с повече джобове, отколкото някой някога можеше да използва. Погледна гневно надолу, изглеждаше сякаш се взира направо в Джагър. Момчето приближи бинокъл към очите си, а слънцето се отрази от лещите на обективите. Свали бинокъла, намръщи се и изчезна от поглед. Джагър погледна в същата посока, но този път над бинокъла. Момчето го нямаше.

— Ще се кача горе — извика решително той.

— Не си струва — опита се да го спре Ханиф. — Той е само едно момче.

Джагър поклати глава:

— Имаше множество случаи на посегателства над археологическите разкопки напоследък. А Танис го удариха миналия месец. Няколко седмици преди това пък се случи на Куифт. — Отново насочи бинокъла си към скалата, но не видя никого. Огледа скалистия релеф на терена. — Виждал съм това в Афганистан — каза той, без да сваля бинокъла. — „Ал Кайда“ използва жени и деца като съгледвачи и шпиони, като свои очи и уши. Будят по-малко подозрение, а мъжете са свободни да планират, да се обучават, да вербуват членове и да нападат. — Погледна към Ханиф. — А пък са и лесно заменими.

— Така е било в Афганистан — каза Ханиф. — Това не е Кайро, пък и тук няма война. Танис, Куифт бяха нападения от ядосани местни жители, които не получиха работа на разкопките, или откачалки, които са против каквито и да било разкопки в Египет. В най-лошия случай може да са се снабдили с тези... — започна да маха с ръце, опитвайки се да се сети за думата. — Тези... бутилки с бензин.

— Коктейл Молотов — отбеляза Джагър и повдигна вежди. — Искаш ли да те уцелят с една такава бутилка?

— Просто имам предвид... искам да кажа...

Джагър стисна бинокъла с роборъката, а с другата потупа Ханиф по гърба.

— Знам — каза той и се усмихна. — Не се тревожи, не ми се привиждат терористи на всеки ъгъл. Просто мисля, че е добре да се застраховаме. Ако имаш едно наум, че от всяко котенце може да излезе тигър, няма да бъдеш изяден.

— И никога няма да си вземеш домашен любимец. Невъзможно е да се живее така.

— Просто трябва да се научиш да превключваш на различни вълни. — Джагър тръгна към една от палатките от другата страна на пътеката към планината. Беше се свързал с бедуина, който ги снабдяваше с камили за обходите им. Преди месец бяха сложили началото на ежеседмични проверовъчни обиколки, които ги отвеждаха далеч извън пределите на

разкопките и манастира и които не можеха да извършат пеша. Погледна часовника си.

— Ако не се върна до...

И тогава се чу отново онзи звук: *пър-пър-пър-пър...*

Когато погледна към равнината Ел Раха, хеликоптерът вече се беше приближил доста. Но този се забелязваше по-трудно, защото беше бял.

— Друг хеликоптер — извика Джагър. Обърна се към планината и видя, че момчето отново се беше показало. Погледна го през бинокъла. Тийнейджърът се беше навел напред и гледаше през собствения си бинокъл, за да проследи приближаването на новия хеликоптер. Направи една крачка, загуби равновесие, но все пак се закрепил — всичко това, без да отлепи бинокъла от очите си. Ако Джагър въобще разбираше нещо от езика на тялото, то хлапето наистина се вълнуваше да види новодошлия.

Джагър тикна бинокъла в гърдите на Ханиф.

— Дръж го под око — каза той и изтича към манастира. Хеликоптерът се приближи бързо, после остана за малко във въздуха над далечния край на градините и след като се спусна надолу, изчезна от поглед.

Поне ще се приземи извън манастира, помисли си Джагър. Знаеше с точност къде щеше да кацне. За разлика от суровия терен при източната страна на манастира, където Оли копаеше за артефакти, западната страна беше застроена и в добро състояние. Състоеше се от три тераси със заравнена площ, в по-голямата си част покрити с камъни. Най-ниското ниво беше отпред, където се равняваше със земята. На десет метра от предната стена се издигаше три метра нагоре до следващото ниво и още веднъж при задната част на манастира. На средното ниво широк двор разделяше градините на две части. Това беше единственото място, където можеше да кацне хеликоптер.

Джагър премина покрай предната стена, като си проправяше път сред туристите. Сви зад ъгъла към страничната страна на градината и видя хеликоптера на по-горното ниво точно както предполагаше. Скочи към стената между терасите и се закачи с ръце за нея. Докато се прехвърли през стената, хеликоптерът отново се подготвяше за излитане. Джагър се втурна към него, размахвайки ръце. Пилотът с нищо не показва, че го е видял. Въздушната тяга от перките превали клоните на дърветата, издухвайки листа от тях, и засипа Джагър с пясък и отломки.

Джагър забеляза един мъж да се покатерва на третото ниво, което служеше за покрив на сграда, използвана от монасите да складират градинските си принадлежности и провизии. Човекът се претърколи върху покрива и остана да лежи там за секунда. Изправи се на крака и залитна. Не изглеждаше добре: издаваше го не само криволичещата походка, но и бялата превръзка на главата. Придвижи се към задната част на манастира, а Джагър се спусна след него.

— Хей! — извика той — Спри!

Мъжът хвърли бърз поглед назад и удвои силите си, за да достигне до задната стена. И тогава направи грешка: спря пред вдълбана в стената желязна врата с размери метър на метър, цялата в ръжда. Падна на колене и започна да блъска по нея. По време на първоначалния оглед на манастира за анализ на риска Геронтий му беше казал, че едно време старата врата е служела за аварийен изход в случай на пожар или обсада. Никога не е била използвана и още преди десетилетия била заварена отвън и запълнена с тухли отвътре.

Блъскай до изнемога — помисли си Джагър, докато се изкатерваше на горното ниво. Чудеше се на каква ли дистанция щеше да му позволи да се приближи, преди да се откаже от вратата и отново да се затича. Когато се доближи на шест метра разстояние — вече сигурен, че би могъл да хване човека, ако се затича — Джагър се спря, за да си поеме дъх. Наведе се, подпря дланта и куката на коленете си и издиша въздух подобно на локомотив. Мъжът продължаваше да удря по вратата, а Джагър забеляза, че през превръзката се беше просмукала кръв, засъхнала в кафеникавочервено петно във формата на щата Тексас. Поклати глава и каза:

— Не си прави труда, приятелче. Виж, човече, искам само да те попитам...

Вратата изскърца като изтерзан призрак. Отвори се навътре и мъжът падна на ръцете си, за да пропълзи. Той хвърли изпълнен с ужас поглед назад, към Джагър, и изчезна.

Джагър се затича, за да стигне до вратата, преди да се затвори.

— Почакай! — извика той. Хвърли се напред и протегна ръка... Призракът отново проплака, докато вратата се затваряше. В последния момент Джагър пхна куката си в процепа между касата и вратата. Металът издрънча по вратата, която се откряна няколко сантиметра в опит отново да се затвори.

— Чакай — повтори той. — Това съм аз, Джагър. Искam само да ти задам няколко въпроса. — Наведе се, готов да промуши рамото си навътре, но нещо удари куката му — метална бухалка или тръба. Куката му се усука и се опря в пода. Ударът се разнесе на вълни нагоре по ръката му, от чукачето чак до рамото и той инстинктивно я издърпа навън, далеч от източника на болката. Вратата се затръшна и издрънча, докато от вътрешната страна се спускаха резета и се заключваха ключалки.

Джагър придърпа роборъката към гърдите си, надявайки се, че неприятното усещане като от електрически шок, което изпитваше в лакътя, бицепсите и рамото, ще отшуми бързо. Заудря с юмрук по вратата и започна да вика:

— Отворете!

Да, сигурно точно това имаха намерение да направят, след като го удариха с бухалка, за да я затворят. *О, извинете, сър, не видяхме, че искате да влезете.*

Изтича до ръба на терасата и скочи долу, прекоси дворчето и се устреми към най-ниското ниво. Туристите се струпяха на ъгъла. Зяпаха, сочеха и снимаха. Проправи си път между тях, отправяйки се към главния вход, а в ума си пресмяташе къде беше най-логично да отиде. Малката врата се намираше близо до задната стена на манастира. Би трябвало да води към сградата под югозападното крило, където бяха килиите на монасите.

Вече вътре, той профуча пред базиликата на път за стълбището близо до апартамента им, което щеше да го отведе до втория етаж и главния вход на сградата под югозападното крило. Зави вдясно при джамията и забеляза отец Лео да се насочва към него. Тревожното изражение на монаха бързо се измени в приветливо.

— Какво се случи току-що? — извика ядосано Джагър, докато се приближаваше към отец Лео. — Кой беше този? Защо ми казахте, че тази врата е зазидана?

Джагър обаче нямаше време за приказки и се опита да премине покрай отца, но Лео направи крачка встрани и препречи пътя му. Джагър спря на сантиметри от него, нарушавайки границата, която за повечето хора бележеше така нареченото лично пространство. Беше открил, че тази тактика стряска хората достатъчно, за да му осигури леко предимство при словесния спор. Но Лео, изглежда, не се смути. Въпреки че бяха на една и съща възраст, двамата мъже бяха пълни противоположности. Вътре в себе си Джагър беше като бушуваща река, а Лео беше тихо езеро. Спокойствието на отца беше качество, което Джагър дълбоко уважаваше и се надяваше някой ден да го придобие. Само че не беше убеден, че с подобно спокойствие може да се живее извън манастирските стени.

— Какво става? — извика пак Джагър.

— Работи, касаещи манастира — отвърна невъзмутимо Лео, а ирисите му се стрелкаха наляво-надясно, търсейки да прочетат в очите на Джагър... какво? Информация за настроението му? Намек за намеренията му?

— Аз съм шеф на охраната и... — изстреля Джагър.

— Да, на разкопките — уточни Лео.

— Когато Геронтий позволи семейството ми да остане тук, предположих, че би оценил моята помощ и като охранител на манастира.

— Тук си по желание на Геронтий — обясни спокойно Лео, като запази леката си дразнеща усмивчица, — а в този момент желанието му е да запази тайна манастирските дела. Опасявам се, че това е дискретен въпрос, в който не е необходимо да се ровиш.

Джагър обаче нямаше да се откаже лесно и продължи да настоява:

— Виж, в рамките на три часа два хеликоптера нарушиха забраната за летене над „Света Екатерина“, а някакъв тип е горе, в планината, и ни наблюдава с бинокъл. Аз смятам...

— Какъв тип? — Лео премигна няколко пъти, което беше единственият признак, че нещо беше нарушило спокойствието на душевното му езеро.

— Тийнейджър, същият, който прелетя над вътрешния двор тази сутрин. Изглеждаше особено заинтригуван от втория хеликоптер.

— Къде точно беше, когато го видя? — попита отецът.

Джагър се отдръпна крачка назад. Може би щеше да изкопчи някаква информация.

— На място, откъдето може да наблюдава разкопките и манастира. Наблюдаваше... всичко наоколо или на мен поне така ми изглеждаше.

— И не си видял други? — продължи да разпитва Лео.

— Не и с момчето — отвърна Джагър. — Познаваш ли го?

— Не съм го видял — каза Лео, а погледът му зарея някъде. После отецът се концентрира отново и сложи ръка на рамото на Джагър, за да го насочи назад, към изхода.

Джагър не се възпротиви. Положението не му харесваше, но Лео беше прав: новодошлият се намираше извън неговите правомощия. Ако ножът опреше до кокал, манастирът можеше да изрита както самия него, така и целия археологически екип извън долината, а вероятно и извън страната.

— Наистина, Джагър, оценяваме загрижеността ти — каза Лео с успокояващ тон. — Но мога да те уверя, че това няма нищо общо с разкопките и че държим всичко зад тези стени под контрол. Моля те, повярвай ми, че е така.

— Само ми кажи кой е мъжът, който влезе през малката врата.

Лео поклати глава.

— Не мога. Съжалявам.

— А той добре ли е? — попита Джагър, опипвайки почвата. Твърде често споделянето на нещо дребно водеше и до по-големи откровения. — Беше ранен.

— Ще се оправи.

Джагър спря на едно място.

— Откъде знаеш? Веднага щом мъжът влезе, ти изтича да ме пресрещнеш.

— Нали е успял да се добере дотук.

— Откъде? Защо точно дотук?

Лицето на монаха остана непроницаемо.

Джагър кимна.

— Мога сам да намеря изхода. — Усмихна се. — Изхвърляли са ме от доста по-хубави места от *манастир*.

Усмивката на Лео стана още по-широка. Кимна с глава, после се обърна и се отдалечи.

По пътя към изхода Джагър се позамисли върху разговора. Дали заради харизмата на отца или заради непоколебимата му твърдост, но Джагър остана с усещането, че току-що е бил изигран.

Ръцете на Крийд бяха провесени през раменете на двама монаси, които с мъка го влачеха по един тъмен коридор. Геронтий ги следваше, като се молеше на висок глас. Приблжиха се до друг монах, който ги въведе в малка стаичка: с петна от просмукала се вода по мазилката на стените и с миризма на восък от свещи. Обстановката беше спартанска във всяко едно отношение. Положиха го на едно легло — леко повдигнат нар, покрит с одеяла — и моментално завъртяха главата му, за да огледат кървавите превръзки.

— Добре съм — каза той, като ги отблъскваше с изнемошелите си ръце.

Брат Рамон рязко дръпна превръзката нагоре и я свали заедно с голям кичур коса.

— Аххх! — запротестира Крийд, като сграбчи темето си и изгледа кръвнишки монаха.

Брат Рамон разкопча презрамката на сака му и започна да я издърпва.

Крийд дръпна рязко сака.

— Това остава с мен!

Рамон се надвеси над него, сграбчи брадичката му и изви настрани главата му.

— Добре, добре — предаде се Крийд и се обърна с лице към стената. Рамон отмести няколко сплътсени кичура коса със засъхнала по тях кръв.

Надвесен над монаха, Геронтий огледа раната — не беше толкова сериозна, колкото бе очаквал. Беше дълга няколко сантиметра, сякаш куршумът го беше уцелил под ъгъл и беше издълбал плитка следа в плътта. По краищата ѝ бяха започнали да се появяват засъхнали корички, което ѝ придаваше вид на прокажена уста. Рамон опипа косата точно под раната: оттам бликна кръв. Монахът дръпна пръста си и погледна назад към Геронтий.

Геронтий се усмихна.

— Сигурен съм, че ще се оправи.

— Казах ти — обади се Крийд и се обърна с лице към присъстващите. Опипа отзад главата си, разгледа окървавената си длан и отново притисна раната.

— Обаче имам ужасно главоболие.

Геронтий дръпна монасите настрани и им прошепна:

— Нека го оставим за малко сам. Братко Рамон, оставям на теб да се грижиш за смяната на превръзките.

Рамон кимна с глава и пристъпи към едно писалище, където започна да тършува в една чантичка.

Сякаш спомнил си внезапно за някаква неотложна задача, Крийд дръпна сака към гърдите си и го разкопча. Извади мобилен телефон, прокара палеца си по екрана и присви очи.

— Е, хайде де — извика раздражено той. Разклати телефона, повдигна го високо, а после го запокити в ъгъла на стаята. От телефона се откъртиха парчета пластмаса.

— Шшшт — каза успокоително Геронтий. — Ще имаш време за всичко, което трябва да свършиш. — Разстла едно одеяло на леглото, зави Крийд и го

побутна лекичко по гърдите. — Отпусни се назад. Сега имаш нужда от почивка.

В този момент Крийд сграбчи с юмрук монаха за робата и го придърпа към себе си. Погледна го в очите и изрече нещо средно между настойчивост и молба:

— Това, от което имам нужда сега, и то веднага, е телефон.

Оуен Летоис изтича по прашния път с младо момиче на ръце. Кръвта на момичето беше напоила ризата му и беше изцапала брадатото му лице. Той мина покрай разнебитени къщи, позакърпени с дървени и ламаринени останки, и покрай колиби, изградени от дървени трупи и слама, повечето — отдавна изоставени.

Няколко изстрела зад гърба му го накараха да се обърне. Сърцето на селото се намираше отвъд възвишението на пътя, скрито от погледа. Не видя войници, но няколко цивилни бягаха в неговата посока и приклякваша при всеки нов залп от изстрели. Донго беше малка област по река Убанги в Централна Африка, но в последно време се беше превърнала в център на размирици във войната между племената ениеле и мунзая заради правото на земеделска дейност и риболов. Конфликтът продължаваше години наред и Оуен подозираше, че нито една от страните не разбираше защо воюва, нито пък се интересуваше от това. Всички участваха в него заради стари дрязги, скорошни безчинства и защото най-тъмните демони в човека бяха опортюнистични сили.

Момичето изстена и Оуен се опита да намали друсането от ходенето. Острието се беше забило надълбоко, като беше срязало мускулите на рамото и горната част на гърдите. Вероятно ключицата ѝ беше счупена. Оуен свърна от пътя и тръгна по затревен склон, насочвайки се към бялата тухлена сграда на клиниката на „Лекари без граници“.

Руус Мертънс излезе от сградата и се затича към него. Тя беше единствената останала сестра, след като ЛБГ бяха евакуирали останалите лекари и персонала. Оуен беше щастлив, че въобще някой бе останал и че това беше именно тя, защото беше компетентна, състрадателна и истински професионалист.

— Подготви операционната — извика Оуен на фламандски, разговорния холандски език от родния град на Руус в Белгия. — Фентанил^[1], банка с глюкоза, комплект за зашиване на рани...

Руус държеше нещо във въздуха и Оуен разпозна личния си сателитен телефон.

— Не спира да звъни — каза тя. — Намерих го в раницата ти. Съжалявам.

Той поклати глава: не го интересуваше нито нахлуването в личното му пространство, нито обаждането. Вълнуваше го единствено стабилизирането на момичето.

— Някакъв мъж е на телефона — продължи Руус. — Казва, че трябва да говори с теб, че случаят бил спешен.

— *Това е* спешен случай — тръсна глава Оуен. Заради раздразнението думите му прозвучаха по-рязко, отколкото му се искаше. Леко ѝ се усмихна, за да смекчи създаването се напрежение, но щеше съвсем съзнателно и невъзмутимо да я подмине, ако тя настояваше да го занимава с дреболии и не му помогнеше. Левият му крак потъна в чорапа, накиснат с кръв, и той осъзна, че цялата му лява страна беше подгизнала: от мястото, където рамото на момичето се подпираше в гърдите му, до стъпалата. Забърза ход и започна

да обмисля оборудването, инструментите и консумативите, които щяха да са му необходими, за да я оперира, като се спираше на всеки от тях и ругаеше заради неизправността, недостига или липсата му. Ескалиращото насилие, което беше пропъдило екипите на ЛБГ заедно с редовните доставки на консумативи, изостряше нуждата и от двете.

Руус размахва телефона.

— Докторе, той беше много настоятелен. Заръча да ви предам... — Тя се поколеба, изглеждаше объркана.

Оуен ускори крачка.

— *Агаг?*^[2] — изрече неуверено тя.

Той се спря.

— Какво?

— *Агаг*. Не съм сигурна дали това е името му или...

— Дай ми телефона. Сложи го тук. — Протегна рамото си, а после притисна телефона към бузата си. После, говорейки все още на нея, нареди:

— Извади кръвоспираща превръзка от чантичката на колана ми и виж какво можеш да направиш. — В полеви условия нямаше нищо по-добро за спиране на кръвотечението от тези превръзки. Специалната марля беше напоена с каолин, който абсорбираше кръвта и ускоряваше съсирването. — Там имам и чифт ръкавици.

После каза на английски:

— Кой се обажда?

— Крийд... Не си забравил, нали?

— Как въобще бих могъл да забравя? Истина ли е — *Агагът*?

— Мислиш ли, че въобще щях да го спомена, ако не беше истина?

Независимо от лошата връзка, Оуен усети изтощение, поражение и страх в гласа му. Хвърли поглед към Руус, която налагаше раната на момичето с марля. Той наклони ръката си, за да й осигури по-добър достъп, а после затвори очи.

Агагът значеше неизбежна катастрофа, на чийто фон ужасите, случващи се в Демократична република Конго, щяха да изглеждат като анимационно филмче на „Дисни“.

Мъжът от другата страна на телефона продължи:

— Обеща, че ще ми помогнеш. А също и че ще го сториш по всяко време. Все още ли го твърдиш?

— Зависи — каза Оуен. — Да не би да си... размислил? — Знаеше какъв беше Крийд: просто човек, прокълнат да бъде такъв завинаги. На няколко пъти Оуен се беше опитвал да го убеди да използва необикновената продължителност на живота си и придобитите богатства и знания в името на нещо добро, а не на жестокостите, които извършваше. Оуен му беше обещал, че ако промени решението си, ще му помогне, каквото и да му струва това. Сега Крийд се обаждаше, за да се възползва от обещаната помощ.

— Добре ли си? — попита Оуен.

— Взех морфин за болката. Изгубих съзнание в самолета. А едно време ми трябваша само няколко аспирина, нали помниш? Сигурно остарявам. — Изсмя се, но смехът му беше студен и тежък, като кубчета лед, пуснати в празна стъклена чаша.

— Къде си в момента?

— Синай... манастира „Света Екатерина“.

Оуен не беше изненадан. Следеше племето години наред в опита си да склони не само Крийд, а и всички останали да влязат в правия път. Племето

поддържаеше връзки с хора, организации и места по целия свят и Оуен беше ходил навсякъде — поне на местата, за които знаеше — да търси съдействие, за да спре действията на племето. Нито един от тях — дори и възрастният мъж в „Света Екатерина“ — не искаше да си има работа с него. Очевидно приемаха като свое свещено призвание да предпазват племето с всички възможни средства: действията на безсмъртните бяха между тях самите и Бог.

Крийд продължи:

— Оуен, или ще се докопат до мен и микрочипа, или ще намерят начин да го подменят — само Бен знае дали това е възможно. Имам нужда от теб сега. Обещай ми, че ще дойдеш веднага.

— Тръгвам.

Руус свали ръкавиците и отново пое телефона.

— Трябва да тръгвам — каза ѝ той.

Тя погледна учудено.

— Кога?

— Сега, на секундата.

— Но, докторе... — Тя кимна към момичето в ръцете му.

— Вземам я с мен. Теб също. Ще оставя и двете ви в Бетоу. — Бетоу беше град в съседна Република Конго, където в момента много бежанци намираха убежище. Оуен тръгна към клиниката. — Първо обаче трябва да определим кръвната ѝ група.

Гел картата ABORh^[3], проектирана за употреба на бойно поле, щеше да направи това само за две минути.

— И вземи банки с кръв. Пригответи една чанта за теб и една с всичко, което ще ни е необходимо, за да я стабилизираме, докато стигнем до Бетоу. Би трябвало до петдесет минути да сме в покрайнините на града.

— Докторе, наистина не мисля, че...

Спря я само с поглед.

— Нямам избор, а не мога да ви оставя тук — опита се да обясни той.

Сякаш в подкрепа на думите му, оглушителен шум от стрелба отново разтресе града. Оуен погледна през рамо към огромния стълб от черен пушек, който се виеше от другата страна на хълма, а сетне пристъпи през отворената врата на клиниката. Положи момичето върху една маса и се отдръпна. Вече цялата марля се беше напоила с кръв, но кръвотечението от раната беше намаляло значително. Когато притисна пръсти към врата ѝ, усети пулса ѝ по сънната артерия. Беше слаб, но щом го долавяше с ръка, кръвното налягане беше поне шейсет: предположи, че кръвозагубата се дължеше по-скоро на раната, отколкото на вътрешен кръвоизлив, което беше добър знак.

Въздъхна и зарови пръсти в косата си, която приличаше на гнездо. Двата дни, прекарани сред пушек, прах и кръв, бяха оказали сериозно влияние върху прическата му. Взе телефона от Руус и го пхна в една раница, която занесе при вратата.

— Връщам се след десет минути. — Оуен излезе и тръгна покрай сградата към гората. Вонята на животински трупове, рибешки вътрешности и всякаква друга смет го лъхна четиридесет метра преди да достигне до пълната с отпадъци канавка. Хората от Донго, които се бяха съгласили да му помогнат, му бяха предложили тази идея за задържане на нежеланите посетители далеч от гората. Не беше изминал дори месец, и тя доказа ефективността си: група войници от войската на републиката, търсещи Бог знае какво, се бяха озовали наблизо, но щом усетиха зловонието, се върнаха назад.

Оуен заобиколи канавката и навлезе в гората. Проправи си път през зеленината, оформила нещо, приличащо на ограда, и пристъпи в сянката на разрушен хамбар. Едната му стена се беше килнала навътре, а покривът беше хлътнал, готов всеки миг да се срути. Всъщност истината беше, че Оуен сам направи разрушенията по фасадата, но укрепи стената и покрива, така че да се стигне до това привидно заплашително положение.

Свободното пространство отпред беше оградено от високи дървета. Оуен се приближи до едно от тези дървета и използва джобното си ножче, за да среже дебело въже, което се плъзна назад, изтеглено от падащо дърво. Отсеченото сапели махагоново дърво издърпа настрани широк правоъгълник телена ограда, която беше замаскирана под листата на увивни растения и клонки. Пред вратите на хамбара, в затревено поле, зейна дупка.

Като се придвижи от едната страна на хамбара, Оуен откри края на квадратна дървена гредка на двацет сантиметра от предната стена. Сграбчи я и бавно я задърпа назад, за да я извади. Когато три метра от гредата вече стърчаха навън, той спря. Огромните предни врати бяха успешно отключени. Когато ги разтвори, слънчевите лъчи осветиха огромна купчина суха слама, листа и клони. Бръкна в нея и дръпна нещо. Част от мрежа за лов на скариди и всичките селскостопански продукти, залепени с лепило по нея, полетяха във въздуха и паднаха на земята пред него. Повтори същото движение още пет пъти и отстъпи няколко крачки назад.

В средата на хамбара, под пластовете мръсотия, прах, слама и листа лежеше лъскав бял бизнес самолет „Чесна 501“.

[1] Обезболяващ и наркотичен аналгетик. — Бел.прев. ↑

[2] В Библията така са наречени двама амаликски царе, но думата може да не се тълкува като собствено име, а като царска титла, означаваща „огън“. — Бел.прев. ↑

[3] Серум за определяне на кръвни групи по системите ABO и Rh. — Бел.прев. ↑

Тоби приближи сателитния телефон до лицето си и зачака да се свърже. Стоеше на входа на пещера върху равна скала и ако мястото не беше толкова встрани от отгъпаната пътека, щеше да е идеално за отдих на туристите, които се изкачваха към върха. Около него стърчаха високи островърхи скали, които му създаваха усещането, че се намира на дъното на фунийка за сладолед. Взя се право нагоре, като се надяваше овалното парче от избелялото небе над него да е достатъчно голямо, за да може телефонът му да установи връзка със сателит. Услугата „Иридиум“, за която се бяха абонирали, поддържаше шейсет и шест сателита в ниска земна орбита, които постоянно си комуникираха на височина от 965 километра, като така се предполагаше, че покриват всеки сантиметър земя.

Но не и тук — помисли си той, докато се заслушваше за сигнал. — *Отново моят прословут късмет.*

Тъкмо беше смъкнал телефона от ухото си, за да погледне екрана му, когато се чу пиукане и на екрана се изписа *Свързан*. Гласът на Бен се разнесе от малкия говорител.

— Тоби, ти ли си?

Вдигна телефона и каза развълнувано:

— Крийд е тук. Току-що го видях.

— В манастира?

— Да. Има превръзка на главата. Сигурно е потърсил медицинска помощ, преди да замине, защото пристигнах тук няколко часа преди него.

— Чак сега е пристигнал? — каза изумено Невея и Тоби осъзна, че Бен го е включил на високоговорител.

— Един хеликоптер го докара преди около четиридесет минути. Наблюдавах за известно време, за да се уверя, че ще остане.

— Не издавай присъствието си — нареди Невея.

— Ами... — в момента в който го изрече, Тоби осъзна, че далеч по-подходящи бяха отговори като *Разбира се* или *Няма проблеми* — всичко друго, но не и неговото „Ами“.

— Какво? — извика разтревожено Невея. — Видяха ли те?

— Сякаш нямаше да се досетят, че сме по петите му, след като разберат, че ни открадна нещата.

— Чудесно!... — изсумтя Невея и започна да се кара с Бен за последиците от изгубения елемент на изненада. Тоби клекна пред пещерата — по-скоро беше нещо като заслон, но достатъчно голям, за да побере раницата и спалния му чувал на сухо и скришно място.

— Онова там е *Убежище*, Нев — каза Бен, сякаш обясняваше на дете какво са добри обноси. Гласът му, дори и по сателитния телефон, звучеше дълбоко и успокояващо. — Ще очакват от нас да уважим това. Те предполагат, че няма да нарушим правилата, и затова няма да следят дали ще пристигнем. А това ще е нашето предимство.

— Мислех си, че обичаш предизвикателствата, Невея — включи се Тоби.

— Млъкни, Тоби. Добре, ето какво ще направим...

— Чакай, чакай — прекъсна я Тоби. Ослуша се и отново дочу звук: на камъни, търкалящи се по склона на планината. — Трябва да проверя нещо.

— Тоби... — извика го Бен, но Тоби бързо остави телефона и не чу останалото. Изправи се и се обърна към най-близкия пролом в скалите, този, който водеше надолу. Чу шум от още свличащи се камъни... и хрущенето от нечий стъпки. Приблжи се до ръба на сипея и надникна. Един мъж се катереше по ронливия склон. Носеше шапка на главата си, беше се наклонил напред и внимателно изучаваше терена за по-стабилно място за стъпване. Въпреки лошата видимост Тоби успя да види, че мъжът беше добре сложен и мускулист. Не би било добре да си има работа с противник като него. Слънцето се отрази в някакъв метал в областта на ръката на мъжа. Само миг трябваше на Тоби, за да осъзнае, че ръката му беше именно този метал, защото една черна кука се подаваше от дългия ръкав на ризата. Зачуди се колко тежки наранявания би могла да нанесе тя при едно сбиване. Беше си нечестно предимство. Зад мъжа, където планината ставаше полегата, си стоеше кротко една камила, завързана за скалата. Шапката на мъжа се килна назад и щом лицето му се показа, Тоби незабавно се скри зад издадената над склона скала.

Допълзя обратно до сателитния телефон.

— Трябва да тръгвам — прошепна той.

— Какво става? — попита Невея.

— Един мъж идва — изрече бързо Тоби. — Носи униформа на охранител.

— Бягай от там, синко — нареди Бен. — Не го убивай...

— Трябва да вървя! — отвърна тихо, но твърдо Тоби. Вече дочуваше тежкото дишане на мъжа.

— Не, Тоби, слушай...

Тоби прекъсна връзката.

* * *

Джордан риташе топка в двора пред църквата „Темпъл“ с още три други момчета от близкото училище, когато двама полицаи ги изгониха. Отне му по-малко от минута да обиколи сградите. Когато се върна, ченгетата си бяха отишли. Застана в източния край на двора, където можеше да наблюдава входа на къщата на Господаря, защото беше решил, че именно оттам щеше да се появи Крийд — и се заигра с футболната топка. Стомахът му изкъркори. Беше изял всичките бонбони и мюсли десертчета и се зачуди дали щеше да е много неправилно, ако отскочи за двадесетина минути да си купи нещо за хапване. Само мисълта за порция риба и пържени картопки отново накара стомаха му да къркори.

Не, не, не мога. Племето разчита на мен.

Можеше да даде пари на някое хлапе да му купи храна, като обясни, че майка му не му позволява да напуска двора. Но наоколо нямаше нито едно местно момче, само няколко туристи и бизнесмени, които бързаха нанякъде.

Добре, мисли за нещо друго, мисли за нещо друго.

Започна да брои колко пъти може да подхвърли топката с коляно, без да я изпусне на земята. Но толкова отдавна се упражняваше, че можеше да го прави и докато спи. Ритането се беше превърнало в инстинкт за него и нищо не можеше да го разсее.

Ритна топката високо, по-високо от прозорците на църквата, когато нещо го погъделичка по гръбнака. Застина учуден на какво тялото му реагираше по този щур начин. После се сети, че беше извадил сателитния телефон от ризата си и го беше затъкнал в колана на кръста си, за да не го изпусне, докато рита. Топката се приземи на каменния паваж и отскочи встрани, докато той се опитваше да извади телефона.

— Ало?

— Крийд е в Египет — каза кратко Бен. — Тоби го е видял.

— Еееее.

— Можеше да отиде на всяко едно от тези места, Джордан. Затова трябваше да наблюдаваме и църквата „Темпъл“. Свърши добра работа.

Щеше да свърши по-добра работа, ако *той беше* открил Крийд.

— Добре.

— Себастиан вече ти е резервирал чартърен полет — информира го Бен.
— Една кола ще те вземе след петнайсет минути.

— Може ли да си купя нещо за ядене?

— Разбира се. Няма да сме си вкъщи, когато се прибереш.

— Искам да дойда с вас — примолси се с хленчещ глас момчето и мислено си тегли един ритник, задето го стори.

— Няма начин да те чакаме.

— Не мога ли да отида направо в Египет? Ало?

Бен беше затворил.

* * *

Елиас вилнее по улиците, докато следва останалите мъже, и всички реват екзалтирано. Гневът им не е породен от отколеваната вражда с врага им, а от това че е единственият начин да приключат с това, което се очаква от тях. Всеки един от тях позволява на силните емоции от войната да го завладеят, притъпявайки всички останали чувства и изтривайки всички други мисли. Безброй мъже заливат външния периметър на селището подобно на опустошителен огън: разрастващ се, ревящ, поглъщащ всичко по пътя си. Воинът пред него политва към дървена врата, разбива я с крак и без да спира, се втурва вътре.

По улицата пред него един от техните — Бейл — сграбчва една жена за гърлото и замахва с острието на меча си. Обръща страшното си озъбено лице към Елиас и се ухилва. „Това му харесва“ — мисли си Елиас, а към неприятното усещане в стомаха му се прибавя ново — на отвращение.

Елиас отминава мъжа, като оставя зад гърба си надигащата се вълна от кръсъци. Следващата врата е за него. Свива към средата на пращната улица, а после се спуска към вратата. Разбива я с рамо и вече е вътре. Един мъж сипе ругатни и го връхлита, замахвайки с острието на меча си. Елиас повдига предмишницата си и острието издрънчава по метала, привързан към нея. Обезглавява мъжа с един замах на меча си. Обръща се, защото чува плач. Цялото семейство се свива в ъгъла — жена, две деца с ококорени очи, които пищят оглушително. Замахва над рамото с меча си и се втурва към тях. Първо децата, мисли си той, първо сложи край на техния живот. Мечът му разсича въздуха._

Елиас се сепна толкова рязко от съня си, че удари с крак масата, запращайки Библията и запалката по средата на пътеката в самолета. Чу се цвърчене, но то прониза ушите му, без да разбуди никаква мисъл у него. Превии се напред и зарови лице в дланите си, като притискаше пръсти към очите си. Отново изцвърчаване, но този път го разпозна. Изпъшка, пресегна се през пътеката и сграбчи сака си. Премести го върху масата, извади сателитния телефон и натисна едно копче. Пое си дълбоко въздух, преди да го поднесе към ухото си.

Бен вече говореше:

— ... първото ми обаждане?

— Какво? — гласът на Елиас беше дрезгав, а думите провлачени от прекъснатия сън. — Повтори какво каза.

— Попитах защо не ми вдигна при първото ми обаждане.

— Бях заспал. — Слънцето изпълни кабината и той наклони лицето си към прозореца, като премигваше срещу ярката светлина. Облаци се носеха под него и напомняха за снежните полета на Антарктика.

— Къде си? — попита Бен.

— Изчакай! — Елиас остави телефона на масата. Дъски от полиран орех опасваха по дължина двете страни на кабината, в която дизайнерите бяха проектирали поставки за чаши, пепелници и най-различни контролни бутони. Бръкна с пръст в един от пепелниците, откри наполовина изпушена цигара и я пхна между устните си. Стана от седалката, после се наведе да вдигне Библията и запалката. Веднага щом запали цигарата, седна отново и проучи конзолата с бутони, инсталирана в дъската. Натисна един от тях, което включи голям плазмен телевизор в предната част на кабината. Екранът му се освети и показва карта с малка икона на самолет. Сграбчи отново телефона:

— След малко пристигам. Току-що сме минали над Ню Делхи.

— Тоби е засякъл Крийд — каза Бен.

— Значи Хорив^[1]?

— Той е в манастира. С Невея и Фин сме на път за там. — Като фон Елиас чу гласа на Хана или както там беше избрала да се казва тези дни. — Вземаме и Алекса. Себастиан ще продължи да ни помага оттук.

Дръжката на фалкатата стърчеше от сака и привлече погледа му. Беше същият меч, който Елиас бе използвал в съня си. Сведе очи към загасващата цигара и за кратко я погледа как гори.

— Ще се срещнем в Египет.

— Не, ние ще се погрижим.

— Бен... — Елиас притисна с пръсти основата на носа си. — Ами Убежището? Ако Крийд се укрива там и...

— Трябва да го свършим, Елиас. Ще поправим стореното после.

Не, няма — помисли си Елиас. Веднъж щом нарушат неприкосновеността на Убежището, нямаше връщане назад. Никое друго място нямаше да им предложи закрила отново.

Когато Елиас не отвърна нищо, Бен продължи:

— Крийд сам си навлече тези неприятности. Това е краят — или за нас, или за него.

Този път може би краят трябва да е за нас — помисли си Елиас. — *Просто го оставете да се случи.* Макар това да противоречеше на всичко, в което вярваха. Да отидат там на война — не просто да покажат мускули или от инат — това беше заповед, която носеше последствия за вечни времена.

— Ти си шефът — каза той. — Приятно ловуване. — Прекъсна връзката и натисна друг бутон на командното табло.

— Да, сър? — от говорителите над главата на Елиас се разнесе гласът на пилота.

— Обърни птичката. Отиваме си вкъщи.

[1] Еврейското име на планината Синай. — Бел.прев. [↑](#)

Джагър напрягаше уморените си крака и ругаеше ронливия терен, по който се изкачваше. Двата туристически маршрута, водещи от „Света Екатерина“ до върха, бяха далеч встрани. А скалистият и стръмен склон на планината Синай беше изпитание за него. Чакълът превръщаше изкачването в сизифов труд: всяка стъпка нагоре беше последвана от хлъзгане по склона надолу, което заличаваше голяма част от постигнатия напредък. Спря, присви очи и погледна нагоре към издадените скали пред него — точно оттам тийнейджърът беше наблюдавал разкопките и „Света Екатерина“. Изкачването до върха по предния склон му се струваше невъзможно без екипировка за катерене. Предположи, че задната страна предлага по-лесен достъп.

Отново започна да се изкачва, като се насочи към пролуката между две скали. Когато я достигна, си даде минута почивка, за да си поеме дъх, после прекрачи през цепнатината и се озова на равна скала. Умът му веднага се задейства, както преди се случваше при специалните операции, и направи подробен, но бърз анализ на мястото: теренът тук беше от твърд гранит, посипан с малко, но недостатъчно количество пясък, така че да не остават отпечатащи от стъпки. Беше отчасти защитен от стръмни и назъбени стърчащи скали, надупчени и набраздени, като че Бог беше прокарал ноктите си по тях.

Дори незатревен теренът можеше да се превърне в прилично място за пикник: поне Бет със сигурност щеше да реши така. Но си представи как Тайлър политва от върха на скалите и се спира чак в археологическия обект на 450 метра по-надолу и реши, че няма да й разказва за това място.

Върна се в оперативен режим. Стоеше на позиция седем часа в периферията на откритата площ. На единадесет часа имаше още една цепнатина — очевидно изход, водещ нагоре, ако се съдеше по стръмния наклон на пътеката и сипеите, които се разстилаха навътре към него — а на два часа имаше трети изход, водещ надясно. На пет часа, почти непосредствено вдясно от него, се намираше гърлото на висока до кръста му пещера. Нямахме как пещерата да е дълбока, тъй като беше издълбана в стърчащата скала, на която се беше покатерил тийнейджърът и която при основата си беше с диаметър около три метра.

И все пак ставаше за скривалище, при това добро: закътана, встрани от пътя, близо до наблюдателницата на момчето. Джагър извади палката от кобура и замахна с китката си, за да я разгъне напълно в цялата ѝ шейсет и пет сантиметрова дължина. Беше просто предпазна мярка: не очакваше сериозна заплаха. Джагър щеше да бъде жесток и неотстъпчив и щеше да покаже на натрапника, че се отнася отговорно към охраната на разкопките и манастира. Това вероятно щеше да е достатъчно, за да убеди момчето и съучастниците му да преустановят планове си, каквито и да бяха те. При спазването на закона и сигурността самата демонстрация на готовност и ефективност беше също толкова важна, колкото и това *да бъдеш* готов и ефективен.

— Ехо? — извика той. — Искam само да поговорим. — Повтори фразата и на арабски, както Ханиф го беше научил. Джагър тръгна по периферията на откритата площ, като продължаваше да гледа към пещерата, за да улови някакво раздвижване. Докато гледаше директно в нея, осъзна, че най-вътрешните ѝ части са потънали в сенки. Пристъпи в страни от полезрението на пещерата — или казано по-точно от полезрението на евентуално прицелил се стрелец — и се приближи странично. Прилепи се към скалата до отвора на пещерата, пое си дълбоко дъх и действа светкавично: стрелна се в пещерата, като падна на колене, за да се побере под ниския таван и замушка към дъното с палката си. Първо палката, а после и ръката му потънаха в тъмнина. Върхът на палката удари задната стена.

Нищо. Никой.

Осъзна, че вместо скалата под коленете си усеща навит на руло спален чувал, а в тъмнината улови проблясването на две очи, в чиято влажност се отразяваше светлината зад Джагър.

— Ехо? — прошепна той.

Дръпна се назад и седна на петите си. Докато издърпваше обратно палката, нещо я сграбчи. Ръката, държаща палката, се появи от сенките и се показва на светлината.

— Нямам намерение да те наранявам — каза Джагър. — Аз...

Той замръзна. Лицето на момчето се показва на светлината.

Беше много *младо*. На четиринайсет? И въобще не изглеждаше уплашено. Появи се и пистолет. Широкото му дуло беше насочено към Джагър.

— Не мърдай — заповяда му тийнейджърът.

Джагър пусна палката и удари с предмишницата си китката на момчето точно под дръжката на пистолета. В същото време с роборъката сграбчи барабана, извъртя го нагоре и в страни — противоположно на посоката, в която притискаше китката на момчето. Беше стандартна техника за отнемане на оръжие, която за щастие, поради ограниченото пространство в пещерата, не изискваше движения с крака и тяло. Изтръгна оръжието от ръката на момчето, а после прехвърли пистолета в дясната си ръка и се прицели в мрака.

В този момент обаче тийнейджърът използва предмишницата си, за да удари китката на Джагър, сграбчи барабана и си върна оръжието. Той не просто повтори тактиката на Джагър: движенията на хлапето бяха бързи и уверени. Бил е обучаван и се беше упражнявал на ловкия ход.

Джагър успя да реагира, преди момчето да стреля от по-стратегическа позиция или да прибере оръжието. Веднага повтори движенията: удар по китката, извъртане на барабана и оръжието беше отново у него. Този път обаче замахна с ръка назад и го захвърли извън пещерата. Беше им отнело около осем секунди, за да си разменят оръжието три пъти. Не му се искаше да има и четвърти.

С дясната си ръка, която точно отпускате хватката си от китката на момчето, и роборъката, изпъната назад, за да изхвърли оръжието, Джагър беше напълно беззащитен. Така че когато палката се стрелна към главата му, всичко, което успя да направи, осъзнавайки какво се случва за части от секундата, беше да се дръпне леко назад. Тежка и излята от пластмаса, дръжката на палката се стовари върху дясното му слепоочие, той залитна на страни и удари главата си в стената на пещерата. Докато се свличаше надолу по стената, всичко около него потъна в сенки.

Смътно усещаше, че момчето го удря с юмруци, риташе го и го ръгаше, но не можеше дори да задържи очите си отворени, да отвърне на атаката или да се защити. Светлина разкъса сенките в танцуващи, трептящи отблясъци и Джагър осъзна, че момчето се беше покатирило върху него и се опитваше да го прескочи. Джагър се претърколи и го видя да се измъква от пещерата на четири крака.

— Почакай — извика Джагър, но думите му прозвучаха като шепот. Момчето грабна пистолета и изчезна от погледа му.

Джагър остана в пещерата, докато експлодиращите кръгове зелена и лилава светлина изчезнаха от погледа му. Разтри слепоочието си, където палката го беше ударила, и усети голяма подутина. Мозъкът му пулсираше: положи длан върху дясното си око и изчака барабанчика в главата му да спре за почивка. Откри палката, захвърли я извън пещерата и заотстъпва на четири крака, влачейки спалния чувал и раницата, която откри близо до него.

Не беше притеснен, че момчето ще се върне, за да го нарани. Ако намерението му беше такова, то щеше да го застреля, докато Джагър лежеше още зашеметен в пещерата. Допусна дори, че то е можело да стреля с пистолета още докато си го подхвърляха като горещ картоф. Значи хлапето просто искаше свободата си и нищо общо с Джагър. Чудесно.

И все пак всичко около това момче го притесняваше: необичайното пристигане с хеликоптер, пистолета, уменията по ръкопашен бой, наблюдаването на „Света Екатерина“, точно когато монасите мистериозно приеха някакъв ранен непознат. Всичко това бяха сигнали за предстоящи проблеми в манастира, а той не можеше да прави нищо друго освен да чака всичко да отmine и да се надява, че никой няма да пострада.

Коленичи пред пещерата, отвори раницата и започна да тършува в нея. Дрехи, зърнени десертчета, телешка пастърма, малка аптечка, свещ и запалка, фенерче и резервни батерии. Извади разкъсан комикс за „Ексмен“ и го прелисти с палеца си: *Dobbiamo ottenerli da qui prima che Logan trovi che fuori ancora viva.* [1] Изглеждаше му на италиански, но не беше сигурен. Момчето беше проговорило на английски, каза само две думи, но Джагър не беше доловил чуждестранен акцент в произношението му.

Разгъна спалния чувал и го опипа с дланите си. Ако момчето притежаваше документи или телефон, трябва да бяха в онези панталони с многото джобове. Захвърли разгънатия чувал и раницата в дъното на пещерата — нямаше смисъл да отнема храната или топлото местенце за спане на хлапето. Докато се измъкваше заднишком, нещо проблесна в пясъка. Вдигна го, излезе от пещерата и поседна отвън, за да разучи предмета. Беше медальон или монета с изсечен човешки череп. Черепът стискаше между зъбите си емблема с гравирана дума, почти изтрита, на места назъбена. Думата беше нещо подобно на *Choroutte*. Изглеждаше старинна, но пък какво разбираше Джагър от тези неща? Навярно беше играчка, която някоя египетска верига за бързо хранене раздаваше с детските менюта. Пъхна я в джоба на ризата си.

Когато се изправи, пулсирането в главата му прерасна в нещо ритмично и силно: като песен на „Дийп Пърпъл“, „Лед Цепелин“ или „Ролинг Стоунс“. Затвори очи и след няколко дълбоки вдишвания се почувства малко по-добре. Намери палката си, сгъна я и я пъхна в кобура. Измина по няколко крачки по всички пътеки, водещи навън от равнината, но не забеляза никакви следи от момчето. Върна се при камилата — като през повечето време се пързеляше по сипея на задните си части — и се отправи обратно към манастира, мислейки си, че момчето вероятно бе началото на още неприятности.

* * *

Тоби издърпа спалния чувал от пещерата и го разклати, за да изпаднат всички предмети, скрити в гънките му. Вдигна раницата и изсипа съдържанието ѝ върху равната каменна повърхност пред пещерата. Прокара пръсти по предметите, като внимателно ги разпиляваше наоколо. Изпълзя в пещерата и започна да претърсва пясъка. Оболът беше изчезнал. Беше го прибрал в джоба на панталоните си, заедно с глока. Сигурно беше изпаднал при изваждането на пистолета, а охранителят го беше намерил и задигнал.

Трябваше да го убия — помисли си Тоби и се остави на мрачното настроение. Притежаваше този обол от години и страшно го харесваше: беше му не само талисман, но и сантиментален спомен. Невея се беше опитвала много пъти да му го вземе и да го прибави към колекцията си от предмети, свързани със смъртта, но досега се бе пазил да не сключва облози с нея и се обръщаше към Бен, когато тя се опитваше да си присвои обола като наказание за едно или друго негово провинение.

Сателитният телефон в джоба му започна да вибрира.

— Да — каза той в слушалката.

— Някакви проблеми с мъжа? — беше Бен.

— Не.

— Той е жив?

— Каза да не го убивам, нали?

— И откога си започнал да ме слушаш?

— От край време — каза Тоби. — Кога ще пристигнете?

— На път сме. Ще се срещнем в Деир Рахаб. Нали знаеш къде е?

— Да. — Тоби извади карта и компас от джоба си. Деир Рахаб беше оазис — с една-единствена фермерска постройка — където планината се срещаше с равнините на около три километра северно оттук.

— Себастиан е уговорил един човек да достави джип и провизии — информира го Бен. — Можеш ли до осем да си там?

— Тази вечер? Дотогава и с пълзене ще съм стигнал дотам.

— Ако искаш пълзи, стига да стигнеш на мястото. Ще пристигнем час или два по-късно — завърши разговора Бен.

Тоби се зачуди дали Нев и Бен щяха да му позволят да участва в нощното нападение и дали щеше да има шанс да си върне обола. Не видя добре мъжа, който му го беше взел — беше само една тъмна фигура, очертана от светлината от отвора на пещерата — но пък и колко охранители можеше да има в „Света Екатерина“?

Предполагаше, че щяха да разберат това съвсем скоро.

[1] От италиански ез. — Трябва да се измъкнем оттук, преди да разберат, че Логан е все още жив. — Бел.прев. ↑

Три бронирани врати, наредени една зад друга, преграждаха главния вход на манастира. Застанал във вътрешния двор, Джагър удари с юмрук по най-вътрешната врата. Беше масивна като каменните стени встрани от нея. Една-единствена лампа къпеше двора в кехлибарена светлина. Джагър се огледа наоколо и видя, че няколко прозореца все още светеха. Повечето от двайсетте монаха в манастира вече си бяха легнали, а тази вечер още пет души можеха да нарекат мястото свой дом: Джагър, Бет, Тайлър, Оли — който имаше навик да чете в леглото си до десет — и... непознатият.

Непознатият.

Джагър поклати глава и се опита да прогони мисълта за него от ума си.

Плъзна поглед по централния купол на югозападното крило, което гледаше към планината Синай — надвиснала заплашително на фона на посветлото небе. Миналата нощ, докато седяха с Бет навън, тя им изглеждаше магическа и свята, а тази вечер планината приличаше на черно създание, което командва съдбата на колония от пленени насекоми.

Насочи вниманието си към квартирите за гости на третия етаж. В техния апартамент светеше. Представи си как Тайлър спи в спалнята, а Бет — в хола, който служеше и за трапезария и кухненски бокс — да изучава К. С. Луис или Тома Кемпийски^[1] с Библия в скута и химикал в ръка. Мисълта за нея засили желанието му час по-скоро да завърши обиколката си.

Обърна се, навлезе в по-дълбоките сенки около джамията и светна с фенерче. Белият лъч светлина освети една алея и две уплашени котки. Те побягнаха, а Джагър ги последва бавно, като осветяваше ту едната, ту другата стена.

След появата на тийнейджъра Джагър беше пресрещнал Геронтий и му беше разказал за момчето, за пистолета, за всичко. Старият монах изрази загриженост, но в крайна сметка го потупа по рамото и му каза, че със сигурност случката с момчето и пристигането на мистериозния мъж в манастира са просто съвпадение. Оказа се, че има желание да говори за непознатия точно толкова, колкото и Лео. Джагър дори посети малкия полицейски участък в близкото село. Както и предполагаше, двамата полицаи само поклатиха глави, смотолевиха две-три успокоителни думи и продължиха играта си на карти.

Джагър се опита да попречи на раздражението си да прерасне в гняв и си наложи да приеме, че се държи параноично. Очевидно всички останали мислеха така.

В този момент чу шум и се стресна. Обърна се рязко към алеята и освети главната порта с фенерчето си. Там обаче не стоеше огромна фигура с двойна картечница, нито чудовище, засилило се към него. Не видя съвсем нищо.

— Ехо? — гласът му отекна в мрака и ехото постепенно заглъхна.

Наложил на сърцето си да забави ритъм, но не пусна дръжката на палката, която все още лежеше в кобура. Продължи надолу по алеята, като задържаше лъча на фенерчето далеч от прозорците.

Шумът отново се разнесе зад гърба му, удрайки се в стените. Силен, дрънчаш, настойчив. Джагър се обърна плавно, издърпа палката от кобура и я разтвори с едно бързо движение. Една олюляваща се светлина се носеше надолу по алеята право към него и го заслепи за момент. Точно преди светлината от фенерчето му да попадне върху нападателя, той вече знаеше кой е.

Трак-трак-трак-трак-трак...

Фенерчето оцвети ухиленото лице на подскачащия Тайлър.

— Изплаших те! — извика той и се засмя. Докато все още тичаше, сграбчи колана на Джагър и се закова на място, подобно на куче, опънало веригата си, и едва не повали баща си на земята. Тайлър се превиваше от смях и поднесе лицето си към Джагър, за да му покаже присвитите си очи и разтегнатата в широка усмивка уста.

Само части от секундата бяха нужни на това лице и на този смях, за да отърват Джагър от тревогата и гнева му.

— Ах, ти! — побутна той нежно сина си.

Тайлър парираше юмруците на Джагър.

— Ти... ти... трябваше да... — Тайлър си пое жадно въздух. — Трябваше да си видиш физиономията. — Изсмия се още по-силно.

— Добре, шшшт. — Но самият Джагър не се стърпя и също се засмя. Сграбчи Тайлър за раменете и го придърпа в прегръдките си.

— А си мислех, че никога не се плашиш — каза Тайлър.

— Не съм казвал подобно нещо. Плашат ме много неща — обясни му Джагър.

— Но никога не подскачаш — настоя Тайлър. — Не и когато те будя или когато ти изскоча насреща... не и *обикновено*. — Отново се изсмия.

— Е този път ме хвана — каза Джагър и го пусна. — А ти защо си още буден?

— Мама ми разреши да те потърся — обясни момчето. — Каза, че имаш нужда от помощ, докато патрулираш.

— Така ли каза? — Джагър се огледа наоколо. Учуди се, че броят на осветените прозорци, гледащи към алеята, не се беше променил. — Тази вечер не е най-подходящата за това, приятелче.

— Защо? Ти почти никога не патрулираш в манастира... и никога през *нощта* — попита момчето, като че ли това беше най-интересното нещо на света.

— Има причина да съм на поста си тази вечер — каза Джагър.

— *Опасност*? — очите на Тайлър внезапно се разшириха.

— Може би.

— Само за малко? Моля те? — примоли се Тайлър и погледна нагоре към тъмната алея, където в самия ѝ край светеше друга мъжделива лампа. — Само до горящия храст?

Джагър прокара пръсти през косата на Тайлър. Не можеше да устои на молбата му.

— Добре — съгласи се той, — но след това ще те изпратя до вкъщи да си легнеш.

— Дадено — извика Тайлър и двамата плеснаха с ръце, сякаш за да потвърдят сключената сделка.

— И повече няма да ме плашиш, нали — погледна го предупредително Джагър.

На устните на сина му се разля широка усмивка.

— Ще опитам — отвърна не особено убедително той.

— И можеш ли да не потракваш така? Не видя ли табелата с надпис

Тихо, спящи монаси?

Тайлър сложи ръка върху металната си кутия.

— Трака само когато тичам.

— Тогава не тичай — нареди Джагър.

Тайлър кимна и двамата продължиха да вървят надолу по алеята, докато лъчите от фенерчетата им се преплитаха. Тайлър се премести отдясно на Джагър, за да може да го хване за ръката.

След няколко крачки попита:

— Татко?

— Аха?

— Какво ще направиш, ако откриеш някой от лошите?

— Ще го арестувам.

— Ами ако се сбие с теб?

— Ще се съпротивлявам и ще му сложа белезници.

— Ами ако е по-силен от теб?

Джагър погледна към Тайлър, усмихна му се и двамата прихнаха да се смеят — така реагираха всеки път, когато физическата сила на баща му беше поставена под въпрос.

В този миг Джагър се опита да прогони спомена за момчето, което го беше зашлевило с палката в пещерата.

[1] Тома Хемеркен е роден през 1380 г. в гр. Кемпен, Германия, поради това е известен и под името Томас от Кемпен или Тома Кемпийски. Най-популярната му книга е „Подражание на Христа“. — Бел.прев. ↑

Джипът се тресеше и тракаше по черния път. Този път уж трябваше да бъде за предпочитане пред пясъците на пустинята, но Тоби установи, че не беше кой знае колко по-добър, като се изключи, разбира се, фактът, че все пак се движеха. Колелата на автомобила постоянно пропадаха в дупки и отскачаха от камъни, които Тоби не беше в състояние да различи дори с очилата си за нощно виждане. Пътуваха с изключени фарове и само той имаше видимост върху терена — светеща в зелено пустош, която като че ли връхлиташе върху тях. Чудеше се колко ли далече във въздушното пространство на пустинята се разнасяше ръмженето на двигателя и тракането на колата. Тоби стегна мускулите на ръцете си, докато автомобилът се друсаше и тресеше настрани, а кормилото люлееше ръцете му напред-назад, като че ли управляваше шхуна в открито море.

Усети как някой го хваща за рамото и чу Бен да казва:

— Карай малко по-бавно, моля.

Тоби не отвърна, но продължи да държи крака си върху педала за газта. Невея го беше назначила за шофьор, което означаваше, че ще трябва да остане извън двора на манастира с работещ двигател, докато другите вършеха работата вътре. Не се оплака: нищо нямаше да постигне с хленчене, само щеше да изглежда като бебе. Това обаче не значеше, че задачата му допаднаше особено.

На седалката до него Невея нахлузваше ръкавиците си от метаматерия. Поло яката на люспестата сива блуза — част от костюма ѝ, беше навита надолу и разкриваше шията ѝ. Тя се наведе към отделението пред краката си и се изправи с метална яка в ръце. Беше широка около десет сантиметра, със завити навън краища. Предната ѝ част беше съединена с панти, съответстващи на местоположението на гръкляна, а закопчаващият механизъм се намираше на гърба. Невея я надяна с усилие.

— Тези абсолютно необходими ли са? — попита тя с въздишка.

— Точно този път, да — отвърна Бен. — Бием се срещу добре осведомен враг.

Невея опъна полото нагоре върху металната яка. Пресегна се назад и издърпа качулката върху главата и лицето си. Компютърът и комплектът батерии на костюма се намираха в кутия с размер на книга, разположена малко под плешките на гърба ѝ, което я принуждаваше да седи леко наклонена напред.

— Бен — обърна се тя назад, — провери ме.

Включи костюма си и когато Тоби погледна към седалката до неговата, Невея вече я нямаше, беше станала невидима, дори и за него, който гледаше през очилата. Виждаха се само очите ѝ, които леко се поклащаха.

— Трябва да измислиш нещо за очите, Бен — усмихна се Тоби. — Така наистина е доста зловещо.

— И е сериозен дефект в надеждността на костюма — обади се Фин от задната седалка. Разтвори клепачите си с пръсти и се ококори на Бен.

Тоби заподозря, че подскачането на Фин беше породено само отчасти от клатенето на джипа.

— Както и парфюма ти — отбеляза Невея.

— Това е психологическо оръжие — засмя се Фин. — Миризмата на кръв плаши хората. Кара ги да се колебаят, а това ми дава преднина, пък било то и за секунда.

Очите на Тоби срещнаха тези на Фин в огледалото за обратно виждане.

— А пък *мен* ме плаши това, че на мисии се мажеш с нея като с парфюм — оплака се той.

— *Още мирише на кръв* — изрецитира Фин. — *Всички благовония на Арабия не могат да убият дъха на тази малка ръчица.*^[1]

— Лейди Макбет е имала предвид вината си за това, че е убила краля — уточни вещо Бен. Той бърникаше нещо в маншета на костюма си. — А що се отнася до проблема с очите, DARPA^[2] работи по въпроса. Сътрудниците ми там все още се опитват да разработят фотоклетка, която може да пречупва светлината и да остава прозрачна, когато се гледа от задната страна. От това се нуждаем и ние: двупосочни очила от метаматерия. Ще е необходима тънка аморфна силиконова феромагнитна мембрана, за да се постигне това, но технологията все още не е разработена. Просто е въпрос на време.

Тоби завъртя очи. Високопарното говорене на Бен беше намек да си затваря устата.

— Така си и помислих — измърмори той.

В този момент гумите на джипа пропаднаха в една канавка и всички вътре подскочиха във въздуха. Бедрата на Тоби се удариха в кормилото, а главата му закачи подплатата на тавана.

— Тобиас — каза спокойно Бен. — Няма никакво значение дали ще пристигнем пет минути по-рано или по-късно. Обаче е важно да пристигнем там невредими.

Костюмът на Нев изпиука и тя се появи отново. В този опънат по тялото ѝ костюм тя изглеждаше повече като манекен, отколкото като жена от плът и кръв — помисли си Тоби и трябваше да признае, че тя беше един доста хубав манекен. Невея отново се наведе и когато се изправи постави пистолет и подобен на мачете меч в скута си. Стомахът на Тоби се сви. Фактът, че беше донесла меча вместо камите си, му припомни причината да бъдат тук. Може би да изпълнява ролята на шофьор все пак не беше чак толкова лоша идея.

Невея плъзна пистолета в джоба, пришит в невидимия костюм под лявата ѝ ръка. Тоби знаеше, че по-късно щеше да прибере и меча. Джобът за него минаваше отстрани, по дължината на бедрото ѝ — от ханша до коляното. Беше болезнено да го слагаш или вадиш оттам в седнало положение.

Бен потупа Тоби по ръката и посочи към навигационното устройство на предното стъкло.

— Главен път след две минути. Трябва да завием по него при полицейския КПП от страната на манастира.

В Синай беше пълно с полиция и КПП-та на Обединените нации, останали от времето на военните действия между Израел и Египет през седемдесетте години, но и заради по-скорошните терористични акции.

— Завий надясно и ще сме там — нареди Бен. — Спри близо, но не *прекалено* близо.

— Разбрано — отвърна Тоби. Независимо дали харесваше своята роля, или не, мисията беше в ход, а всички, включително и той, се отнасяха сериозно, когато ставаше въпрос за мисии. В огледалото видя как Фин пхна две слушалки в ушите си и пусна MP3 плейъра в джоба си. Надяна маската си и няколко секунди по-късно се изпари — останаха само очите му.

Зад него Бен дръпна назад затвора на полуавтоматичен пистолет и го пусна шумно да се върне на място, превъртайки патронника.

— Готови ли сте всички? — прошепна той. — Три минути.

[1] Шекспир, Уилям. Макбет / Прев. Валери Петров. — София: Отечество, 1986. — Бел.прев. ↑

[2] Акроним на Defense Advanced Research Projects Agency — правителствена агенция към Министерството на отбраната на Съединените щати, която се занимава с развитието на новите технологии в американската армия. — Бел.прев. ↑

Джагър и Тайлър вървяха вече от пет минути и все още не бяха стигнали до горящия храст. Тайлър беше предложил да поемат по „панорамния път“, който беше всичко друго, но не и панорамен. Пресякоха много тесен тунел между две сгради, чийто таван беше образуван от издигнатите постройки, които се простираха по протежението на алеята. Джагър знаеше за три подобни тунела в манастира, но не беше сигурен дали няма и други. Нито един от тях не беше прав от край до край: всички правеха завой първо в едната, а после в другата посока и затова бяха тайнствени като пещери. Непредвидимото разположение и чупките на сградите, мъртвите точки, стълбищата, различните нива и мостовете от един покрив до друг: всичко това превръщаше комплекса в истински лабиринт. Мечтата на всяко деветгодишно момче и кошмарът на всеки добър охранител.

Джагър и Тайлър осветяваха с фенерчетата си стените и покрива, докато излязоха от тунела и се озоваха в основата на тясно каменно стълбище. Тайлър започна да се изкачва, като влачеше Джагър след себе си. В края на стълбището тръгнаха по една тераса към покрив, осветен от кехлибарена крушка, на който имаше един-единствен дървен стол. Джагър се спря на светлината.

— Почакай — каза той. — Имам нещо за теб. — Бръкна в джоба на ризата си и извади монетата, която беше открил в пещерата, при вещите на момчето.

Тайлър я взе от ръката му и я повдигна на светлината, като я обръщаше и от двете страни, за да може да ги огледа.

— Еха! — извика възхитен той.

— Показах я на д-р Хофман — сподели Джагър. — Не е египетска. Той предположи, че някой турист я е изпуснал и няма да е проблем да я задържим. — Джагър не спомена на кой точно „турист“ би могла да принадлежи монетата. — Оли каза, че това е „оболът на Харон“. Хората са слагали тези монети в устата на любимите си хора, когато са ги погребвали, за да могат мъртвите да платят на лодкаря, който съпровожда душите през реката между живите и мъртвите.

— Това е било в устата на мъртвец?! — възкликна от изумление Тайлър. — *Страхотно*. — Провлачи думата, за да изрази възхищението си. Огледа я отново и от двете страни, после откопча капака на металната си кутия, пусна монетата вътре и се усмихна на Джагър.

— Благодаря!

После отново сграбчи ръката на Джагър и двамата заслизаха надолу, по полегати широки стъпала, които образуваха дъга около извита стена. Щом стъпиха на последното стъпало, се озоваха точно зад базиликата, където бяха присъствали на служба тази сутрин и където Джагър се моли за първи път от шестнайсет месеца. Оттатък пътеката една обла стена от груби камъни и ронлив хоросан, висока два и половина метра, се явяваше продължение на друг параклис и служеше като огромно пространство за цветя. Върху стената растеше двуметров храст, чиито клони падаха надолу, подобно на фонтан. Храстът беше надвиснал над пътеката на една ръка разстояние от минаващите

през деня туристи, които бяха окъсали листата от най-долните клонки. Ботаническото му име беше *Rubus sanctus* — свещената къпина. Монасите вярваха, че именно това е горящият храст, чрез който Бог проговорил на Мойсей и който беше все още жив и свеж. Векове по-късно около него бил издигнат параклис, но липсата на слънчева светлина съсипвала храста, което наложило преместването му няколко метра встрани, на сегашното му място.

Джагър се запъти към храста, но Тайлър го дръпна назад.

— Чакай — извика момчето. Седна на последното стъпало, прибра фенерчето в кутията си и събу едната си маратонка. — Това е свещена земя. Бог казал на Мойсей да събуе сандалите си. — Събу единия си чорап и тръгна да сваля и другата си маратонка.

— Ние не сме Мо... — започна Джагър, но после въздъхна и седна до Тайлър, за да развърже връзките на кубинките си. Преди да успее да събуе и едната, Тайлър вече пристъпваше с босите си стъпала по каменната настилка.

— Мислиш ли, че Бог наистина е бил в този храст? — попита той, като гледаше към опърпаната къпина.

— *Бил* е в храста или *бил* храст, не знам кое точно — поколеба се Джагър. — Но, да, вярвам на историята.

— Защо толкова много хора идват тук? — продължаваше с въпросите си момчето. — Имам предвид да видят храста и да изкачат планината?

— Както ти сам каза, свещени са — усмихна се Джагър.

— Но когато видят планината и храста, те са толкова... толкова... — Тайлър не можа да намери думата.

— Изумени?

— Не... нещо подобно на начина, по който гледаш мама.

— Влюбени?

Тайлър помисли за момент, като кимна вяло, но не беше съвсем сигурен.

Джагър се досети какво убягваше на Тайлър. Някои посетители придобиваха вид, сякаш си мислеха: *Това ли е? Това е всичко? Дойдох чак дотук, похарчих всичките тези пари, бяхтих се и се потих на слънцето — за какво, за един храст, за една планина?* Но Тайлър си мислеше за другите, за онези, които сякаш благоговееха, че са тук, толкова близо до храста и планината. Изглеждаха омиротворени. Молеха се. Имаха специфично излъчване, каквото хората твърдят, че придобиват бременните жени. Те не виждаха къпинов храст и скали: те виждаха Бог.

Той каза:

— Мисля, че е смесица от много неща: любов, уважение, благоговение, преклонение...

— Защото Бог е бил тук? Защото го е докоснал? — предположи Тайлър.

— Това е само малка част — отвърна Джагър, като развързваше втората си кубинка.

Тайлър се обърна с лице към него.

— Но не е ли Бог навсякъде? Не е ли докоснал всичко? Точно това казвате с мама.

Джагър го изгледа косо.

— Това също е истина — съгласи се.

Тайлър помисли за секунда.

— Тогава не е ли всичко свято?

— В известен смисъл... предполагам да. — Не беше сигурен дали сега е времето да подхваща богословски разговор за първородния грях и за свободата на волята.

Лицето на Тайлър придоби решителен вид — явно бе достигнал до някакво заключение.

— Какво? — попита го Джагър.

— Ако хората обичат всичко свято и ако самите хора са святи, тогава те трябва да са по-добри един към друг.

Сърцето на Джагър се сви от идеализма на Тайлър: мисълта му бе така красива и простичка.

— Ще ми се да беше така, Тай — отвърна топло.

— Според мен има нещо нередно, когато хората се държат с един храст по-добре, отколкото един с друг.

Джагър се протегна, за да хване ръката на момчето.

— Ще кажа, че си прав. Ти си едно умно хлапе, нали знаеш?

Беше умен, но по-важното беше, че имаше голямо сърце. В училището във Вирджиния се беше застъпвал за деца, тормозени от съучениците им, като същевременно намираше начин да изрази съчувствието си и към самите побойници (казваше *Може би има проблеми въщи*). Джагър трудно разбираше такова отношение.

Почувства прилив на гордост в гърдите си. И си спомни как от молитвата на Тайлър тази сутрин се беше родила както неговата молитва, така и този разговор. Замисли се дали не беше намерил пътя обратно към лоното на правоверните, и то не чрез физическото си присъствие на това свято място, а чрез семейството си — двамата му най-близки хора, които се бяха застъпили за него, когато дори самият той не можеше да се разбере.

Джагър се изправи и взе Тайлър на ръце. Отидоха до храста и Джагър повдигна сина си, така че да може да прокара пръсти по върховете на висящите клонки. После пусна момчето на земята и го настъпи закачливо по единия бос крак.

Тайлър издърпа крака си и на свой ред настъпи Джагър.

— Някога искало ли ти се е да беше загубил крак вместо ръка?

— Знаеш ли... — каза Джагър — Да. Мисля, че щеше да ми бъде по-лесно да се приспособя.

— Но тогава нямаше да можеш да тичаш толкова бързо... И нямаше ли да ти е трудно да правиш обиколки покрай изкопа и да преследваш лошите?

Джагър кимна.

— Предполагам...

Изведнъж във вътрешния двор избухна експлозия — силно разтърсване, после отслабващо ехо, което отекна в каменните стени, последвано от отчетливото строполяване на парчета отломки по покривите и пътеките.

Тайлър скочи, а Джагър инстинктивно обгърна сина си с ръце. Докато придържаше главата на Тайлър към себе си, се огледа наоколо. Оглушителният шум от експлозията беше дошъл от другата страна на манастира, близо до предната порта. Нямаше видимост в тази посока заради базиликата, но си представи облак с размери, напълно пропорционални на вдигналия се шум: пушек и прах, които се издигаха на талази и се разстилаха настрани. След няколко минути и леката мъгла достигна до тях: тъмносива, с остра миризма на изгоряла пластмаса, тя се носеше от алеята между базиликата и северната стена.

— Татко? — погледна изплашено Тайлър.

— Всичко е наред, Тай. Шшшт — опита се да го успокои Джагър.

Някой беше дошъл за непознатия. Можеше и да греши, но силно се съмняваше, а и нямаше време да обмисля други варианти.

Предполагаше, че мъжът се криеше в килиите на монасите в южното крило. Затова на нападателите щеше да им се наложи да прекосят целия комплекс и да минат покрай мястото, където се намираха с Тайлър в момента, както и покрай апартамента им. Не можеше да изпрати Тайлър вкъщи. Хвърли поглед към горния ръб на стената, около горящия храст. Беше твърде високо, за да повдигне момчето и да го остави там.

— Ела тук — нареди той и поведе Тайлър към ъгъла на заоблената стена и параклиса. — Седни. — Накара го да клекне, а после се върна до надвисналия храст. Извади джобен нож, отвори острието му и склочи щипките на роборъката около дръжката.

Отекна звук от тичащи стъпки. Прозорците над главата му се изпълниха със светлина. Някъде далеч, от средата на двора, някой извика — думите бяха на неразбираем чужд език.

Джагър скочи, сграбчи шепа стебла и ги издърпа надолу. Протегна се високо, за да стигне до разлистилите се клони и ги отрязва от храста. Повтори операцията още веднъж и занесе купчината зеленина при Тайлър.

— Дръж това пред себе си — прошепна му той. — Опитай се да не го мърдаш. Стой тук, докато се върна, чуваш ли? Не мърдай.

— Татко, какво става? — проплака Тайлър със сподавен глас. — Страх ме е.

— Всичко ще бъде наред. Само стой тук и не мърдай.

Някой изпищя и Тайлър ахна.

Джагър се протегна и стисна момчето за рамото.

— Шшшт. Бъди смел, сине. — Стигна до стъпалата, където бяха оставили обувките си, и погледна назад. Тайлър беше скрит в сянката, но светлината от лампата, осветяваща храста, подчертаваше треперещите му ръце и поклащащите се върхове на клонките. Джагър се почуди дали да не счупи лампата, но тя беше на шест метра височина. Най-доброто средство за камуфлаж скрива очертанията на човешко тяло, а клонките постигаха поне това.

После се втурна нагоре по стълбите.

Бъди смел. Бъди смел. Беди смел.

Думите се стрелкаха в главата на Тайлър като мигащ неонов знак. Но експлозията беше толкова силна... Дори баща му се уплаши, сигурен бе в това. Хора крещяха, чуваха се нечии шумни стъпки, а после стъпките се губеха в нощта. Сякаш всички тичаха наоколо, объркани и уплашени от присъствието на нещо, от което се опитваха да избягат. От малкото филми за чудовища, които беше гледал, знаеше, че обстановката в тях приличаше досущ на тази сега.

Стисна силно очи и усети как сълзи се стичат по бузите му. Дори не беше осъзнал, че плаче: всъщност той не плачеше, само беше толкова уплашен, че очите му се бяха насълзили. Това е.

Клоните пред него затрепериха и той рязко отвори очи. Дишането му секна и викът на уплаха затихна в гърлото му. Погледна нагоре почти сигурен, че някое страховито същество го беше открило. Само че там нямаше никого, само ръцете му трепереха и той напрегна мускулите си, за да ги накара да спрат.

Бъди смел. Бъди смел. Бъди смел.

Сети се за нещо, което Бет му беше чела от една притча за Исус Навин: *Бъди силен и смел. Не се страхувай, защото Бог винаги е с теб.* Или нещо подобно.

— Боже, там ли си? — прошепна той. — Направи ме силен и смел. — Отново затвори очи, отронвайки още една сълза. — Направи така, че всичко да свърши добре. Нека татко да е добре. И мама. И Геронтий, и отец Лео, и отец Джером, и...

Чу стъпки, които идваха откъм стълбите. Тайлър затаи дъх и се заоглежда през листата. Не видя човек, но шумът от стъпките заглъхна, сякаш те се отдалечаваха.

— Татко? — изрече тихо той, а после извика малко по-силно: — Татко?

Сгуши се още по-навътре в ъгъла и подреди клонките пред себе си. Мускулите на корема го боляха, а сърцето му биеше толкова бързо, че със сигурност щеше да се пръсне в гърдите му. Подпря клонките на краката си и притисна длан към гърдите си.

Та-туп, та-туп, та-туп.

От всичко най-много жадуваше да е въщи с мама и татко, всички да са сгушени на дивана и да четат нещо интересно, например „Дневникът на един Дръндьо“^[1]... всъщност щеше да се задоволи с всичко, пък било то и някоя от онези скучни книги, които майка му обичаше.

Боже, моля те, вече дори ще мия чиниите. Само ме измъкни оттук. Нека всичко да се оправи, направи...

В този момент Тайлър чу някой да изрича името му или поне така му се стори. Дали майка му не го извика? Единственото, което чуваше, беше собственото му ускорено дишане. Насили дробовете си да стихнат и се послуша. Чувахе стъпки навсякъде около себе си, тичащи, отекващи. И тогава:

— Тайлър! — Това *беше* мама! Но не беше близо... беше чувал този вик много пъти преди: викаше го от терасата пред апартамента им.

Някой извика нейното име. Татко! Трябваше да е той, но гласът беше по-слаб и Тайлър не можа да различи думите. Дали и той не го викаше?

Хвърли клоните настрани и се изправи. Направи две бързи крачки към стъпалата, но от това движение металната кутия със съкровищата му вътре подскочи и издрънча силно, като шум от сигнална свирка. Тайлър веднага се спря. Глупак, глупак! — каза си той. За миналия му рожден ден баба Мерилин и дядо Тони му купиха маратонки с лампички в подметките, които светеха, докато стъпваше по земята. Въобще не ги обу: как можеш да се промъкваш в тъмнината със светлинки, указващи всяка твоя стъпка? Досега обаче не се беше замислял колко издайническа може да бъде металната му кутия. Докато бродеше из манастира — или докато разбулваше тайните му и шпионираше монасите — обикновено пълзеше. Не се беше замислял, че ще му се наложи да тича, и то безшумно.

Започна да дърпа катарамата на колана си, но тя беше от моделите „с приплъзване“, така я беше нарекъл баща му, с преградка, която стягаше колана към гърба на катарамата. Харесваше колана, защото го бяха открили в магазин за бракувани военни стоки — истински военен колан — но никога не можеше да го откопчае сам. След няколко секунди на упорито дърпане реши, че може да върви вместо да бяга — така поне щеше да осъществи движение. Затова тръгна нагоре по стълбите, покрай обувките и чорапите, които с баща му бяха изоставили.

[1] Детско-юношеска книга от поредица, написана от американския автор Джеф Кини. — Бел.ред. ↑

Следвайки установения план, Фин се прехвърли през дупката, откъдето излизаше димът и където само преди трийсет секунди се намираше портата на манастира, и хукна през двора. Беше видял невидимото тяло на Невея да се носи през облаците прах и пушек като мехурче в шампанско. Тя пое по най-прекия път към сърцето на манастира. Бен щеше да мине отляво, но и тримата се бяха отправили към задната част на комплекса — там трябваше да бъде плячката им.

Фин стъпваше бързо, без да сваля дясната си ръка от таза, готов всеки момент да издърпа меч от джоба на бедрото си. Потърси с опипване МРЗ плейъра и увеличи звука. Симфония от перкусионни инструменти — най-силни между които бяха тимпаните и настойчивият, ритмичен гонг — удари тъпанчетата му с темпо от 200 удара в минута. Сърцето му заби още по-лудо в опит да навакса разликата, създавайки усещане, че наистина е в състояние да го направи. Колкото и често да му се беше налагало да го прави — да ловува и убива — еуфорията оставаше все същата. Миризмата на кръв помагаше. Вярно, беше казал на останалите, че миризмата на кръв всяваше страх и паника в онези, до чиито ноздри достигнеше, но истината беше, че като всеки див звяр и той се възбуждаше от нея: обонянието му подсказваше да бъде предпазлив, ловък и безмилостен.

Пое дълбоко въздух и се разочарова, че през маската не можа да усети миризмата. После изтича покрай кладенеца на Мойсей по посока северозападната стена. Щеше да мине покрай жилищата за посетители, през тунела след тях и накрая да стигне до голямата сграда, успоредно на задната стена, която монасите наричаха Сградата под югозападната верига. Тоби беше съобщил, че Крийд е влязъл в сградата през аварийния изход, и именно това беше мястото, където очакваше да намери плячката си. Сградата беше голяма, с безброй стаи, и помещаваше много монаси, които в момента бяха в отбранителен режим.

Точно беше свърнал между стената и ъгъла на една сграда, когато светлина го освети откъм гърба. Един монах с тежък бастун в ръце стоеше на входа на малка спретната постройка. Той дръпна вратата зад себе си и изтича към Фин, който вече беше измъкнал наполовина меч си, но после се досети, че монахът не би могъл да го види. Махна ръката си от оръжието и се прилепи назад към стената.

Монахът се приближи към него и тогава Фин видя, че „бастунът“ всъщност беше пушка. Разбира се, че щяха да бъдат въоръжени: да бранят хора като Крийд беше техен свещен дълг, но дори и да се изключеше това, братството тук не беше преживяло шестнайсет века само благодарение на отправените молитви. Всеизвестно бе, че през годините бяха изливали врящо олио върху враговете си, бяха провеждали сложни защитни нападения с лъкове и стрели и дори се бяха промъквали навън, за да отвличат кралете на обкръжилите ги армии. Те вярваха в доктрина, според която Бог изискваше свирепост на тялото, заедно със смирението на духа. Времето, когато щяха да изковат ножовете си на палешници^[1], все още не беше дошло: тези монаси — а също и Фин — вярваха, че започването на новата ера е в ръцете на

вярващите, а без наложителната употреба на меч шансовете на вярващите, изправени срещу целия останал свят, щяха да са колкото тези на Авел срещу Каин.

Като пружинираше нагоре-надолу върху пръстите на краката си Фин натисна един бутон през костюма си, спря музиката и се приготви за действие. Първо щеше да притисне монаха до стената и да разбере къде държаха Крийд. Знаеше, че мъжът навярно нямаше да издаде местоположението му, но това не го плашеше: Фин умееше да прилага техники върху очните ябълки, гениталиите и лесно чупещите се стави на пръстите, с които можеше да изкопчи всяка информация дори и от най-неразговорливите.

Силен вик отвлече вниманието му от монаха. Погледна нагоре и видя, че жена стоеше на терасата на третия етаж в сградата с жилищата за посетители и се надвесваше над парапета.

Фин остави монаха да мине забързано покрай него.

— Тайлър! — изкрещя отново жената. Беше по-близо до сградата под югозападната верига отколкото Фин. Ако тя слезеше до приземния етаж, щеше да му се наложи и нея да пропусне покрай себе си.

Някой ѝ отговори със силен шепот:

— Не... Бет, шшшт!

Фин проследи погледа на жената и видя мъж на покрива на сградата срещу нея. Той размахваше ръка във въздуха, за да я накара да замълчи.

— Тайлър е в безопасност. Не го викай. Върни се вътре, докато си дойда.

— Но... — поде жената.

— Бет! Моля те! — извика мъжът.

Послушай го, Бет — помисли си Фин. — *Не ти се иска да бъдеш навън точно тази нощ.*

Тя се огледа наоколо и бавно влезе вътре. Светлината, идваща от стаята ѝ, изгасна в момента, в който вратата се затвори. Мъжът изчака няколко секунди, обърна се и изчезна.

Тогава Фин се затича, за да настигне монаха.

[1] Исаия 2:4: т.е. времето, когато ще спрат да воюват. — Бел.прев. ↑

Тайлър се спря на една площадка, разположена на височина между земята и покривите. Ако продължеше нагоре, щеше да стигне до мястото, откъдето с баща му бяха дошли, което означаваше да подмине апартамента им и да се върне обратно през центъра на двора. Вместо това обаче той пое надолу по друго стълбище, водещо към открита тясна алея. Беше тъмно, но той знаеше пътя до вкъщи: право към задния ъгъл на двора, където сградата под югозападната верига пресичаше сградата с помещенията за гости. Апартаментът им и стълбите до него се намираха в отсрещния край на тази сграда. Имаше тунел, който преминаваше по цялата ѝ дължина: от лявата му страна бяха вратите към стайите на първия етаж. От тунела се излизаше в малко дворче — точно там започваха стълбите към апартамента им на третия етаж.

Докато вървеше по неосветената алея и прокарваше ръка по стената, Тайлър си наложи да не мисли за силните крясъци и трополенето на крака, както и за експлозията или каквото там се беше стоварило върху манастира. Искаше да мисли само за пътя до вкъщи: *Направо до тройната пресечка... завивам надясно в тунела... дворче... стълби... вкъщи... мама.*

Пресечката точно пред него беше много слабо осветена. Представи си източника на светлината: вляво, след около три метра, тунелът свършваше пред врата на монашеска килия. До вратата имаше тясно, запердено прозорче — за пердето беше сигурен, понеже се бе опитвал многократно да надникне в килията. Светлината сигурно идваше от прозореца.

В този момент чу как зад него прокънтяха стъпки. Тайлър спря и се прилепи до стената. Една непозната фигура профуча покрай него. Гъста брада, разрошена коса, черни одежди — беше един от монасите. Тайлър пристъпи напред и тъкмо се канеше да извика, когато нещо го спря: беше като сянка, но не обикновена сянка. Нещо *заблецука*, като светлинките ту се появяваха, ту се скриваха. Тайлър присви очи, но не видя нищо друго освен иззиданата с хоросан стена на тунела.

Чу се тропане по вратата. Беше специален сигнал — един силен удар, последван от три бързи почуквания и още два удара.

Резето изщрака и вратата се отвори със скърцане, като пропусна ярка светлина към пресечката. После нещо лъсна на светлината от затварящата се врата. Тайлър ахна, когато един меч се появи от нищото и се извиси пред него. Над меча имаше две очи, които гледаха кръвнишки момчето, а то закри с две ръце устата си тъкмо навреме, за да възпре писъка си.

Фин гледаше втрещено хлапето, което се криеше в тъмнината и очевидно беше много уплашено. Той се изкикоти тихичко, а очите на момчето станаха още по-големи. Размаха меч си с намерението да го пропъди. Момчето заотстъпва, като направи две крачки назад, спъна се и падна тежко на земята. Нещо издрънча, като че ли дупето му беше конструирано от „Лего“.

Фин щеше пак да се изсмее, но танцуващи сенки привлякоха вниманието му към прозореца, където едно лице се притискаше към стъклото. Той затвори очи и бавно извъртя меч си, така че само острието му да сочи към наблюдателя. Когато погледна отново, видя, че единствено пердетата зад стъклото се полюляваха.

А момчето все още седеше на земята.

— Върви си — прошепна Фин. — Чудовищата са излезли тази нощ. — Хлапето започна да отстъпва към тъмнината, като се движеше и на крака, и на ръце.

Фин се обърна с лице към вратата. Бързо беше съобразил, че имаше по-голям шанс да намери Крийд, ако проследи монаха, вместо да го измъчва, за да изкопчи информация. А и все пак монахът имаше пушка: накъде другаде можеше да се е запътил, ако не към мъжа, когото се опитваше да защитава?

Фин се доближи до прозореца, но не можеше да види нищо заради пердетата. Неясни сенки се движеха из стаята. Килиите на монасите бяха тесни, едва се намираше място за едно легло и малък скрин. Предположи, че ако Крийд беше там, вътре нямаше да има повече от двама-трима други мъже.

Не го притесняваше фактът, че никой не стоеше на стража отвън: стражата щеше да е като да закачат неонов надпис: *Той е тук, вътре!* Предположи, че ако бяха сложили външен часовей, той трябваше да стои някъде встрани: при алеята, където беше момчето, или на входовете на тунела. Но Фин беше невидим, а и се бе придвижил много бързо — по-бързо, отколкото монасите биха могли да заемат позиции.

Отиде до вратата и я изрита силно. Тя издрънча на пантите си, но не се отвори. Фин се отдръпна и приклепна под прозореца. Един от монасите вътре откри огън: експлозията отвори дупка, голяма колкото човешка глава, в центъра на вратата, запращайки трески навътре в тунела. Секунда по-късно прозорецът избухна. Стъкла и късчета от пердето се посипаха по главата на Фин. Стъклата засвириха несинхронизирана, подобна на звън от камбана мелодия по стените и каменния под на тунела.

Фин се изправи с един подскок и отново ритна вратата. Тя се отвори с трясък и той прекрачи прага ѝ. През пелената от дим той бързо прецени ситуацията. Монахът точно пред него беше зает с отварянето на цевта на пушката и се опитваше трескаво да извади празните гилзи. Вдясно от него друг монах се беше притиснал в ъгъла близо до прозореца. Размахваше револвер към потрошената врата като същински Хари Калахан^[1] в расо и търсеше по какво да стреля. Беше зяпнал с уста, а клепачите му пърхаха като крила на пеперуда, вероятно шокиран от факта, че братът му монах беше стрелял по прозореца в непосредствена близост до него.

Крийд седеше на леглото с гръб, облегнат на стената, и с пистолет, насочен към вратата.

Фин подхвърли меча си към далечния ъгъл на стаята, зад застия с пушката си монах, и се сниши към пода. Мръсният Хари тегли два бързи куршума на меча, а това накара другия монах да трепне и да изпусне цяла шепа от патроните. Крийд реагира така, както Фин очакваше: започна да стреля с пистолета, като постепенно го завърташе от едната към другата страна на стаята, и го връщаше на нивото на гърдите си след всеки един отскок на оръжието. Знаеше, че нападателите му можеха да бъдат невидими.

Фин ритна силно с крак мръсния Хари в коляното, което се огъна назад със силен хрущящ звук. Докато мъжът се свличаше на земята, Фин сграбчи пистолета от ръцете му, извъртя го и го стовари силно в слепоочието му. Претърколи се до монаха, който се беше навел да събира патрони от земята, и го удари по темето с дръжката на пистолета. После се завъртя и преметна ръка през леглото, като се прицели с пистолета в окото на Крийд. Вече беше чул *шрак-шрак-шрак* — прищракването от празния му револвер.

Фин се изправи, като изтръгна горжета от скута на Крийд. Очевидно беше имал намерение да си го сложи на врата малко преди да започне престрелката. Фин го захвърли настрани, а Крийд се приведе и отпусна празния пистолет върху завивките. Раменете му увиснаха и той издиша въздуха от гърдите си. Фин си помисли, че прилича на ледена скулптура, чието разтапяне се прожектираше на забързан кадър.

— Кой си? — попита Крийд. — Поне това ми кажи.

Фин напипа копчето в маншета си и изключи костюма. Дръпна назад качулката и маската. Започна да тътри краката си в нещо подобно на танц, а накрая и ръце: *Та-да!*

Крийд кимна и погледна към вратата.

— А другите?

— Невея и Бен. Или идват насам, или пречат на монасите да стигнат до нас. — Фин разгледа превръзките на главата му, пребледнялото му лице, пораженческата му поза. Знаеше колко нетипично беше всичко това за Крийд. Къде беше изчезнала силата му, къде беше борбеният му характер? Бягството го беше изтощило толкова много, колкото дори годините, прекарани на бойните полета в много войни, не бяха успели.

— Изглеждаш готов — каза Фин.

— А ти не си ли?

Фин се ухили, като подскачаше нагоре-надолу от възбуда. Разгледа пистолета, който беше отнел от монаха — Таурус протектор.

— Хубав пистолет — оцени го той. — Макар че очаквах нещо с около стотина години по-старо. — Пъхна го в джоба си, а после прекрачи един от монасите, за да си вземе меча. Когато се обърна, Крийд беше повдигнал високо пръстите си и държеше нещо между тях: малка кутийка с отворен капак. Вътре лежеше микрочипът.

— Дошъл си за това — прошепна Крийд. — Вземи го и си върви.

Главата на Фин се килна на една страна, като че ли разглеждаше някакъв странен предмет.

— Знаеш, че не мога да го направя. Пич, ти просто трябваше да офейкаш. — Фин размаха пръсти във въздуха, за да имитира птица. — Други го сториха. — Той кимна към чипа. — А ти ни предаде, човече. Вече не можем да ти се доверим. — Той свали едната си ръкавица, протегна се, за да вземе чипа заедно с кутийката, но Крийд обви юмрука си около тях и се

приведе напред.

— Слушай — каза той умоляващо, като разклати юмрука си, — това не е начинът. Вече не. Времената се промениха.

Фин се изсмя.

— Нали не се опитваш да ме убедиш...

Крийд светкавично кръстоса крака под себе си и се хвърли напред към Фин.

Фин отскочи назад, издигна острието на меча си и замахна с него към Крийд, като отрязва първо ръката, а после и главата му.

[1] Полицейският инспектор в поредицата филми „Мръсният Хари“, чиято ролята се изпълнява от Клинт Истууд. — Бел.прев. ↑

Щом стигна разклонението при алеята и тунела — там, откъдето се беше върнал, пълзейки на ръце и колене, след като изстрелите бяха накарали любопитството му да надделее над страха — Тайлър зарови лице в дланите си. Опита се да изкрещи, но всичко, което успя да направи, беше да остане безмълвен със зейнала уста. Усети гадене в стомаха и зачака да повърне. Но подобно на вика и гаденето се уталожи вътре в него. Поемаше жадно дъх след дъх. Примигна няколко пъти, отвори очи и видя ясно очертанията на камъните през пръстите си.

Сърцето му се сви още по-силно. Несъзнателно привлечен от очарованието на невидимото същество, приело внезапно формата на сиво-люспест човек сянка, Тайлър беше изпъзлял от алеята и когато мечът беше... беше... той бе закрил лицето си. И ето го сега — стоеше в светлината на отворената врата.

Повдигна глава бавно, като костенурка, сигурен, че ще открие човека сянка да стои над него, замахнал високо с меча, сякаш е острие на гилотина. Но човекът сянка беше все още в стаята, с гръб към вратата. Опитваше се да побере нещо в раницата си: докато раменете му се полюшваха нагоре-надолу, а ханшът му се люлееше напред-назад.

Мъжът докосна ухото си, както го правят агентите от тайните служби във филмите, и каза:

— Взех го... Да, Бен, *видях го*, окей? — той се изсмя. — Може да се каже, че днес те получават специален удар две в едно, защото сгасих и Крийд. — Пауза. — Добре. Ще се срещнем там. — Отмести пръста от ухото си, повдигна раницата и отново проговори: — Пак заповядай, приятел.

Думите объркаха Тайлър, но после едно ужасно прозрение разсея всички останали мисли. Онова нещо в раницата беше с формата на топка за боулинг, а едно тъмно петно на дъното ѝ ставаше все по-голямо и по-голямо.

Очите на Тайлър се спряха за кратко на обезглавеното тяло, висящо от ръба на леглото с капеща в локва на пода кръв. Отмести поглед и видя отрязаната ръка да лежи по средата между леглото и вратата. Пръстите ѝ бяха полуразтворени, сякаш подканваха някой да се протегне и да ги хване.

А онова черно нещо, което вече мъртвият мъж искаше да даде на убиеца си, се търкаляше по гладките камъни на пътеката към Тайлър, като топче за игра. То спря на по-малко от една ръка разстояние от него. Инстинктивно Тайлър се пресегна и го грабна. Не беше топче за игра или някакъв друг кръгъл предмет: повече приличаше на разтворено пакетче бонбони „Лайф сейвърс“^[1]. Докато се оттегляше с наградата си, резкият глас на човека сянка го накара да спре на място.

— Хей!

Тайлър повдигна глава. Човекът сянка подскачаше към него, докато премяташе презрамката на раницата си през рамо и вдигаше меча.

— Пусни го, хлапе! Веднага!

Тайлър се изправи на крака и се стрелна надолу по алеята в посоката, от която беше дошъл. Причината да избере този маршрут, вместо да влезе в тунела, за да се прибере у дома, му стана ясна едва след няколко секунди:

тунелът правеше завой едва в далечния край, малко преди дворчето. Ако човекът сянка хвърлеше меч или стреляше с пистолета, Тайлър нямаше да има никакъв шанс. Бягаше бързо, като тичаше на зигзаг, а движенията му имитираха тези на заек.

Да, добра работа — каза сам на себе си. — Продължавай да мислиш, не постъпвай глупаво.

Глупаво? Кога съм постъпвал глупаво? Ами например, когато взе това малко черно нещо? Нещото, което убиецът с големия меч иска?

Глупак, глупак, глупак. Хвърли го, просто го хвърли.

Но ръката му не искаше да се подчини. Пръстите стиснаха здраво кутиятката. Един мъж вече беше убит заради нея. Един мъж умря заради това нещо. Не разбираше защо то имаше значение или защо не хвърляше кутиятката — просто не можеше да го направи.

С баща му понякога гледаха телевизионното предаване „А ти как щеше да постъпиш?“ или нещо от този род. В един от епизодите една жена беше блъсната от кола, която не спря. Някои хора в предаването се паникьосаха и не помръднаха, други изтичаха да проверят как е жената. Тогава баща му беше извикал:

— Обадете се на 112, хора! *Вземете регистрационния номер.*

Тайлър вече знаеше какво значи да се обадиш на 112, но какво се имаше предвид под *Вземете регистрационния номер*?

— Справедливост — беше казал татко. — Накарай виновника да плати за действията си. — А татко разбираше от справедливост.

Ако нямаш намерение да го хвърлиш — помисли си Тайлър, — то поне тичай по-бързо!

Нищо не достигаше до ушите му освен собственото му учестено дишане и звучното *трак-трак-трак* на кутията. Ако искаше да се изплъзне от преследвача си, трябваше да се отърве от нея. Задърпа катарамата, но тя не помръдна. Хвърли поглед към тъмницата отзад и видя човекът сянка да преминава под лъч светлина на около шест метра зад него. Като продължаваше да стиска приличащия на „Лайф сейвърс“ предмет в едната си ръка, Тайлър бръкна в джоба си с другата и измъкна ножчето си — използваше го за дялане, за изкопаване на разни съкровища от прахоляка и за почистване на мръсотията под ноктите си. Баща му го беше научил как да разтваря острието с една ръка, само като използва палеца си. Без да забавя ход, Тайлър го отвори и се опита да го пхне между колана и панталоните си, за да пререже текстила на колана. Само че не улучи и се ръгна в хълбока... два пъти.

Една ръка го сграбчи за рамото, стисна го и го притегли назад.

Тайлър изкрещя. *Кога беше успял да се приближи толкова?* — помисли си той. Човекът сянка беше точно зад него, чуваше задъханото му мърморене в ухото си и трополенето на ботушите му върху камъните.

Глупак! Слушай по-внимателно!

Замахна с ръка над главата си, прокара я на сантиметри от лицето си и заби ножа в китката на човека сянка.

Мъжът изкрещя и издърпа ръката си. Поредица от груби думи достигнаха до ушите на Тайлър заедно с шума от сгромолясващ се на земята човек.

Точно така! Точно така! Да!

Зави и се насочи нагоре по стъпалата, в посока към покривите. И тогава реши, че може да погледне назад.

Човекът сянка вече се изправяше — подпирайки се на стената, за да си помогне. Той изрева, а Тайлър усети цялата ярост, която не можеше да види в скритото от сенките лице на мъжа. Изкачи светкавично бързо стъпалата, прекоси един мост и тръгна към висока до кръста стена, която разделяше две тераси. Спря се. Зад него човекът сянка беснееше, докато изкачваше тежко стъпалата.

Тайлър знаеше какво трябва да направи. Пое в друга, неочаквана посока. Стрелна се в цепнатината между две жилищни сгради, построени на известно разстояние една от друга преди много векове. Тясната непокрита алея — ако можеше въобще да се нарече така — беше с триъгълна форма, като в далечния си край беше толкова тясна, че самият той едва можеше да се промуши. В стената отдясно имаше квадратна площ, иззидана от стъклени тухли, през които се виждаше светеща в сградата лампа. Тя осветяваше далечния край така, че го правеше да изглежда по-широк, отколкото беше всъщност. *Идеално.*

Зачака при входа, докато мъжът не се появи на моста и не го видя. Едва тогава Тайлър се стрелна в цепнатината.

[1] Марка американски ментови бонбони с форма на пръстени, наредени един над друг и завити на руло в алуминиева опаковка. В превод от англ. — спасители на живота. — Бел.прев. ↑

В момента, когато стрелбата започна, Джагър се намираше на един покрив. Беше последвал нечий стъпки, но всеки път когато решеше, че е точно зад човека, когото преследва, се оказваше, че там няма никого. Вече бе започнал да си мисли, че призрачните звуци са само измамно ехо, което се получава заради плетеницата от сгради в двора на манастира, и затова се отправи обратно към входната порта. Беше видял отпечатащи от ботуши в прахта от експлозията и ги беше проследил до момента, в който шумовете от стъпки го поведоха в друга посока.

Първият изстрел — оглушителният гръм, произведен от пушка — го накара да се завърти и да посегне към оръжието, с което всъщност не разполагаше. Още един гръм. Затича се по посока на гърмежите — към задния ъгъл на двора на манастира. Последва залп от малокалибрено оръжие. Значи имаше поне два пистолета. Представи си гледката: монах, лице в лице с наемен убиец, които стреляха един към друг. Не беше съвсем сигурен какво можеше да стори без оръжие, но щеше да измисли нещо, щом стигнеше до мястото.

В момента мислеше най-вече за Тайлър. Спомни си един стягащ гърлото видеорепортаж за ученик, убит по време на престрелка между гангстерски банди, и си наложи да се придвижва по-бързо. Прескочи една ниска стена и скочи от един покрив на друг. *Моля те, Тайлър, бъди там, където те оставих. Моля...*

Нечий ръце го бутнаха от покрива. Докато падаше, се преобърна и видя, че пътеката беше празна — нямаше човек, който да е способен да го бутне. Да, но той беше усетил удара, две ясно различими точки на съприкосновение върху левия му бицепс и лявата половина на гърдите. В същото време го бяха подкосили с крак. Падна по гръб и ударът изкара въздуха от дробовете му, а главата му срещна каменната настилка. Докато се бореше за въздух, отвсякъде го връхлетяха сенки. Пред очите му притъмня.

Главата и задните части на Тайлър се триеха в страничните стени на алеята. Накрая той изхвъркна зад сградите върху тераса, която се надвесваше над покрив два метра по-надолу. Обърна се и спусна долната част на тялото си от терасата. Със стегнати предмишници се закрепил за ръба, докато преценяваше къде да скочи, след като се пусне, но първо надникна към алеята.

Човекът сянка забави ход и спря в далечния край. Мечът не се виждаше. Държеше се за китката с окървавени пръсти. Гледаше кръвнишки Тайлър и тръгна към него, превръщайки се в силует, който се сливаше с тъмнината. Когато се появи на светло, се беше обърнал настрани и вече се триеше в стените. Приближаваше с усилие. Мъжът беше слаб, но нямаше как да успее да премине през тясната цепнатина.

Тайлър почувства облекчение в стомаха. Другият маршрут, който водеше до покрива под краката на Тайлър, беше дълъг: през няколко други тераси, надолу по едно стълбище и нагоре — по друго, и това, при условие че познаваш разположението на сградите. Усмихна се, но помръкна, щом човекът сянка на свой ред му се усмихна насреща. Мъжът се дръпна леко назад, извъртя ръцете си напред и насочи пистолет към Тайлър.

Тайлър се пусна от терасата точно в момента, в който оръжието гръмна. Краката му посрещнаха покрива, но той се приземи по гръб. Песъчливи отломки от терасата се посипаха отгоре му. Изправи се, като разтриваше опашната си кост, и заотстъпва, като не изпускаше от поглед ръба на терасата, в случай че мъжът беше намерил начин да премине или чакаше да зърне Тайлър през цепнатината.

В този момент чу звук, който го смрази. Беше се катерил по толкова много покриви, върху които не биваше да се катери, че веднага го разпозна: звук от стърженето на теракотени керемиди една върху друга. Чу изсумтяване и осъзна, че мъжът се катереше върху една от ниските сгради. Щеше да е при него след секунди.

Тайлър хукна към друга тераса. Метър и половина свободно пространство го делеше от стената на отсрещната сграда, която се извисяваше доста над неговото равнище. В празнината отдолу се виждаше стълбище, което от едната страна се спускаше към тъмното, а от другата се издигаше, но завиваше встрани и се губеше от поглед. Тайлър седна на покрива и скочи от ръба му. Краката му се приземиха на две различни стъпала, той се прекатури и удари главата си в отсрещната стена. Нещото се изплъзна от ръката му. То изтрака надолу по стълбите и докато се търкаляше, от него изпадна един дребен предмет. Тайлър пропъзля до него и го вдигна. Имаше малки зъбчета, които го убодоха по пръстите. Пусна го в металната си кутия, после използва и двете си ръце, за да претърси стъпалата до долу, докато намери и другия предмет. Беше кутийка с прикрепен на панти капак.

В момента, в който затвори капака на кутията, Тайлър усети някакво раздвижване. Той се обърна и видя човека сянка да скача от терасата. Мъжът се удари в стената, после падна на стълбите и започна да се премията: Презрамката на раницата му се плъзна от рамото надолу, към извивката на

лакътя, а после самата раница се свлече от гърба му и го повлече надолу. Когато се разтвори, една човешка глава се изтъркули навън. Тя се движеше бързо, и то право към Тайлър — косата се размяташе подобно на огнени езици, отворените клепачи разкриваха бели орбити, а разкривените устни бяха заключени в ужасна гримаса.

Тайлър изпищя — сякаш всички писъци, които не беше успял да издаде, сега се сляха в едно: първият при вида на невидимия мъж с подскачащите очи и магически появяващия се меч, втори път при оглушителния обстрел и трети път при обезглавяването. Извърна се на една страна, за да избегне удара с главата, която летеше към него, направи салто надолу по стълбите, изправи се на крака и побягна.

Щом сенките се отдръпнаха, разкривайки пред Джагър гледка към небето и множеството сгради наоколо, той все още се мъчеше да изпълни с въздух изгарящите си дробове. Не вярваше да е бил дълго в безсъзнание. Разтри тила си, усети подутина и се завъртя, за да се изправи на крака. Помисли си, че вероятно докато е бил в безсъзнание, сърцето му се бе преместило в главата и сега туптеше много силно.

Мина известно време, докато успя да си припомни какво точно правеше, когато падна... всъщност когато беше *бутнат*. Тичаше... беше чул изстрели... Тайлър!

Някой беше стрелял по Тайлър! Не, не беше така. Спомените му се връщаха по същия начин, по който реалността се връщаше след особено тежък кошмар. Стрелбата нямаше нищо общо с Тайлър: да, той беше някъде навън, но беше малко вероятно да е в близост до случващото се. Джагър се беше надявал да е далеч, дори се бе помолил Тайлър в никакъв случай да не е наблизо.

Направи една крачка, но залитна и се подпря на стената. Разтърси глава, като така само утежни състоянието си и сърцето в главата му заби още по-лудо. Стрелбата беше спряла. Трябваше да разбере какво се бе случило, трябваше да се добере до Тайлър и да го заведе въщи. Огледа се и разбра къде се намира — само няколко сгради го делиха от мястото на стрелбата.

Добре — каза си той, — размърдай се.

Успя да тръгне, след като си пое дълбоко дъх и бумтенето в главата като че ли утихна. Ускори крачка и започна да премисля какво може да го очаква: монасите да са мъртви... престъпниците да са мъртви... или и монасите, и престъпниците да са живи и да се готвят за нова стрелба. Точно в този момент обаче не го беше грижа. Единственото му желание беше да намери сина си. Беше убеден, че монасите бяха отговорни за навличането на всички тези неприятности. Да приемат онзи мъж и да са толкова потайни... Бог да му е на помощ, защото ако нещо се случеше на Тайлър или на Бет, хората, които бяха взривили входната порта, щяха да бъдат най-малкият проблем на Геронтий.

В този миг се чу изстрел и Джагър се втурна към центъра на двора, към горящия храст и към Тайлър. Искеше му се да го извика, да го извести за идването си, да се убеди с ушите си, че е добре, но знаеше, че ако Тайлър се беше укрил на някое безопасно място, викът на баща му можеше само да го изложи на опасност. Затова се затича с всичка сила, като напълно забрави за себе си, за предпазливостта, за всичко... Мислеше само как да стигне до момчето си.

След по-малко от минута вече беше до горящия храст. Тайлър беше изчезнал, клонките, които беше използвал за прикритие, лежаха разперени като ветрило на земята в ъгъла. Без дори да допусне възможността сина му да го няма, Джагър ги повдигна. Очакваше нещо. Какво? Може би сина си? Или пък някаква насочваща следа? Дали Тайлър беше тръгнал сам, или някой го бе принудил? Дали вече си беше въщи, сгушен на дивана до Бет, или беше на някое друго сигурно място. А може би е бил отвлечен?

Джагър бързо изхвърли всички възможности от ума си. Завъртя се в кръг, надявайки се да съзре някъде Тайлър — например момчето да се затича към него, след като излезе от някакво друго прикритие, което си е избрал. След като не го видя, започна да търси за улики. Маратонките на Тайлър и неговите кубинки лежах заедно с чорапите им на стълбите — там, където ги бяха оставили.

Искаше му се да изкрещи, но само прошепна:

— Тайлър? — вдигна лице към небето, пое си дълбоко дъх, но преди да изкрещи името на сина си из целия двор, чу писък — един продължителен, чудовищен детски писък. Този писък накара сърцето му да се вкамени.

— Тайлър! — извика той.

Писъкът идваше от най-неуредената и претрупана със сгради част на манастира. За да достигне до горящия храст, Джагър беше изтичал през тунела, който се намираще под тези сгради. Сега бързо се втурна по стълбите към покривите.

— Тайлър! — не преставаше да вика мъжът, докато прекосяваше тераси, мостове и алеи. Търсеше го и викаше. Премина през покривите, слезе едно ниво по-ниско, после отново се изкачи и се насочи към апартамента им. Черният като обсидиан покрив на базиликата се издигаше над едно празно пространство вдясно от него, а сградата под югозападната верига се простираше по цялата дължина на задната стена вляво от Джагър. Отвъд нея се виждаше черното присъствие на Божията планина, която наблюдаваше безмълвно.

Джагър се спусна по алея, образувана от покривите на две сгради. Алеята завършваше с арка, зад която имаше широка тераса, простираща се перпендикулярно на пътеката.

Надясно или наляво? — почуди се Джагър, бързайки към Т-образната пресечка. *На север или на юг?*

Внезапно чу тропането от кутията на Тайлър — беше така внезапно, както щракване на ключ за лампа. Беше близо, но стените наоколо разсейваха звука Джагър не можеше да определи на какво разстояние се намира синът му и откъде идва звукът. Спря се и затаи дъх.

И тогава видя как Тайлър изтича бързо по терасата, покрай отвора с арката.

— Тайлър! — Джагър се втурна към терасата и сви вдясно, точно когато подскачащата глава на сина му изчезна надолу по стълбите в северния край на терасата. — Тай...

Чу стъпки зад себе си. Обърна се и видя мъж, облечен от глава до пети в сив прилепнал костюм. Беше с късо подстригана коса, диви очи и маниакалната усмивка на касарин, който видимо обожава работата си. Най-обезпокоителен обаче беше пистолетът, който стискаше в голата си окървавена ръка. Размахваше енергично ръце и тичаше с всички сили.

Джагър обхвана цялата гледка пред него с един поглед. Мъжът всеки миг щеше да го връхлети. Внезапното появяване на Джагър не беше дало на преследвача на Тайлър достатъчно време, за да забави своя бяг: очите на мъжа едва сега бяха започнали да се разширяват, осъзнавайки ситуацията.

Самият факт, че този кошмар преследваше сина му, обля тялото на Джагър с ярост. Той стегна мускули и се съсредоточи върху една-единствена мисъл: този тип трябваше да бъде сломен.

Ако се окажат лице в лице с въоръжен луд, повечето хора биха замръзнали на място или биха отскочили встрани. Джагър обаче се впусна срещу нападателя. Направи две бързи крачки към мъжа, приведе се и заби едното си рамо в корема му. Изправи се и преметна нападателя през главата си, запращайки раницата му да се търкаля по терасата. Преди тялото да се приземи, Джагър вече беше извадил палката, разпъна я в пълната ѝ дължина и замахна с нея към ръката, която държеше пистолета.

Мъжът изрева, но продължи да стиска оръжието. Джагър вдигна палката и се прицели в главата на мъжа — тя се намираще точно между краката му, където се беше приземила след премятането. С акробатично движение, подобно на номерата от „Цирк дю Солей“, нападателят направи задно салто, като преметна краката си над главата, и стовари единия право в чатала на Джагър, който изпусна палката и се преви на две, но в следващия миг се спусна напред и събори мъжа, който тъкмо се изправяше. Нито един от двамата не можеше да си позволи да се отдаде на болката: две секунди невнимание бяха равни на смърт.

Джагър се строполи върху мъжа. Покатери се нагоре по гърба му и притисна надолу главата му с протезираната си предмишница, отгърквайки лицето му в терасата. Сграбчи ръката с пистолета, повдигна я и я заудря в земята.

Мъжът замахна с глава назад и удари Джагър в брадичката, след което плъзна тялото си встрани и започна да го рита с коляно в хълбока. Извъртя се, стовари крака си в ребрата на Джагър и се освободи. Надигна се с помощта на лакътя си и насочи пистолета под тялото си, за да стреля.

Джагър се претърколи и остана по гръб. Роборъката се озова на сантиметри от пистолета. Преди ударникът да удари иглата, той замахна с куката и отмести встрани барабана. Пистолетът изрева, а куршумът мина толкова близо до него, че без малко не раздели косата му на път. Джагър пхна роборъката под гърдите на мъжа и стисна с нея пръстите, държащи пистолета.

Мъжът се опита да дръпне ръката си, но не успя — сякаш беше скрепена с болтове към куката на Джагър. Той продължаваше упорито да дърпа и гледаше смаяно Джагър. Джагър стегна всичките си мускули в горната част на тялото, за да направи захвата възможно най-силен. В мига, в който мъжът си пое дълбоко въздух, Джагър чу как пръстите му се счупиха — подобно на смачкани с крак яйчени черупки или чипс — а в следващия миг писъкът му заглуши всички останали шумове.

Джагър отслаби натиска на роборъката, отмести хващача от пръстите, стисна барабана на пистолета и го издърпа настрана. Прехвърли го към другата си ръка и усети, че спусъкът и дръжката са мокри и лепкави от кръв.

Изведнъж сякаш локомотив се блъсна в бузата му. Главата му политна назад и Джагър осъзна, че мъжът го беше ударил с лакът: кокалеста става, задвижена от мускулеста ръка и подсилена от тежката горна част на тялото на мъжа. Като знаеше каква мъчителна болка изпитваше нападателят му допреди малко, беше невъзможно той да се е изправил толкова бързо и да му е нанесъл

такъв точен контраудар. Експлодиращите нервни окончания в лицето на Джагър обаче говореха друго. Гърчейки се, мъжът се изправи подобно на полудив кон на родео и се спусна към Джагър. Лявото му коляно притисна към земята ръката с пистолета, а десният му крак се стовари върху протезата.

Джагър се заизвива напред-назад и задържа ръцете си. Риташе във въздуха и с двата си крака, но мъжът се приведе напред, така че ритниците да не го достигат. Нападателят беше прибрал смазаната си ръка към гърдите и се усмихваше. Пресегна се отстрани и извади меч. Острието му беше дълго около осемдесет сантиметра, широко около осем и цялото покрито с кръв.

Джагър се загърчи, залюля, задържа, затегли, зарита.

— Първо ще свърша с теб — изсъска мъжът. Езикът му облиза долната устна. — А после и с момчето. Как му беше името? — Огледа се наоколо и извика: — Тайлър! Тайлър!

— Не! — изкрещя Джагър. Наклони се наляво, извъртя изкуствената си ръка и я отскубна изпод ботуша на мъжа. Стрелна я към врата му и стисна здраво. Щипците се плъзнаха по някаква твърда повърхност, разкъсаха люспестата материя и разкриха метална яка.

— Хубава джаджа, нали? — каза мъжът и се изсмя. Замахна с меча към лицето на Джагър. Джагър сграбчи острието с роборъката, във въздуха се разлетяха искри, а върхът спря на петнайсет сантиметра от лицето му.

— Не е по-хубава от моята — каза той през стиснатите си зъби.

Изви ръката и китката си, но докато гърбът и другата му ръка бяха притиснати към земята, не можеше да набере достатъчно сила, за да изтласка острието настрани. Най-доброто, което можеше да направи, беше да не го пуска, макар че не беше сигурен дали това щеше да е достатъчно. Мъжът беше силен, а и владееше бойни техники, които го правеха по-опасен и от мощните му оръжия. Джагър се сети за хиляди начини, по които нападателят можеше да забие меча в лицето му или да отслаби силите му дотолкова, че отново да освободи острието.

Мъжът се наведе и подпря челото си на дръжката на меча, който затрепери под напрежението на изравнените сили.

— Знаеш ли — каза той, — щяхме да ви оставим на мира. Но вие ни се изпречихте на пътя — ти и хлапето — а това ни дава разрешение. И не само това, то ни *задължава*. — Изправи се и отново се огледа наоколо. — Тааайлър! Ела тук, момче!

Под коляното на мъжа, дясната ръка на Джагър беше обездвижена, но не и китката му. Сгъна я колкото можеше по-навътре с всичките сили, които не беше впрегнал в усилието си да отблъсне острието далеч от плътта си и дръпна спусъка на пистолета.

Едно алено цвете разцъфна на бузата на мъжа, последвано от още едно, по-голямо, което се появи по-високо от другата страна на главата.

Нападателят започна да плюе кръв, която се разля по устната и надолу по брадичката му, заедно с парченце от зъб. Мъжът пусна меча и се олюля настрани.

Джагър изби меча и се протегна към китката на мъжа, за да осуети евентуалните му намерения да посегне към пистолета. Роборъката закачи ръкава му, разкъсвайки го по шева. Мъжът се строполи върху ръката на Джагър, която държеше пистолета. Ръката му беше изпъната над главата му върху терасата, като че се протягаше към нещо. Скъсаният ръкав разкри блестяща златна татуировка от вътрешната страна на предмишницата — комета или горящо кълбо, доколкото Джагър успя да види.

После поднесе откъснатото парче от люспестата материя пред лицето си, наблюдавайки го как трепери в ръката му, докато мускулите му се опитваха да овладеят потока от адреналин, циркулиращ по тях. Затвори очи.

Мъжът остана в съзнание, но не беше на себе си. Гърчеше се и в гърлото му клокочеха неразбираеми думи. Джагър си помисли колко лесно щеше да му бъде да извърти отново оръжието и да пусне още един куршум в тялото му. В този момент обаче чу стъпки и отвори очи. Като се подпря на лакът, огледа терасата. Беше празна. Боричкането беше отвело двамата мъже далеч от арката, така че Джагър не можеше да види пътеката от другата страна.

— Тайлър? — извика той.

Протегна се за палката си. Тя обаче се стрелна встрани от него, стържейки по камъните, а после се отлепи от земята. Устата му зяпна, докато наблюдаваше как тя танцува сама във въздуха. Издигна се високо и точно тогава Джагър видя очите — само това — две очи. Те примигнаха, а палката се понесе към главата му.

Ударът, макар и толкова силен, не успя да го прати в безсъзнание. Остра болка пронизваше мозъка му и предизвикваше появата на несвързани мисли, които препускаха като обезумели плъхове.

— *Тайлър, лягай си -*

— *от техническа гледна точка самият мозък не притежава сетивните нервни окончания, за да изпитва болка -*

— *ха-ха ха-ха ха-ха -*

— *Не дойдох да донеса мир, а нож -*

— *децата! Не и децата -*

— *манастирът е бил основан от римската императрица Елена през 330 г. сл.Хр. -*

— *тук си по желание на Геронтий -*

— *а това ни позволява -*

— *ти и хлапето -*

— *ти и хлапето -*

Джагър изпъшка, напипа новата рана и погледна към пръстите си, за да се увери с очите си, че наистина имаше кръв. Отне му няколко секунди да фокусира погледа си.

Учестено дишане привлече вниманието му към мъжа, който лежеше върху ръката му. Гърбът му се повдигна и отпусна далеч по-бавно от бързото дишане, което Джагър чуваше. Тогава забеляза очите: те висяха във въздуха близо до главата на мъжа, която се полюшна неестествено на едната, а после и на другата страна.

Един женски глас прошепна:

— Фин... Фин!

Очите се преместиха по-високо и се взряха в мъжа. Имаха бели еклери във формата на два еднакви бадема и ириса, които изглеждаха черни в сумрака. Очите се преместиха надолу и тялото на мъжа започна да се преобръща. Джагър измъкна ръката си и я придърпа по-близо, като пхна пистолета под крака си.

После очите се издигнаха право нагоре и изчезнаха. Стъпки заситниха около него. Раницата, която мъжът беше изпуснал, се понесе над терасата, а презрамката от формата на триъгълник придоби форма на обърната сълза, след като някой явно я беше праметнал през рамо. Джагър се взря в нея и попита:

— Кой си ти?

Раницата заподскача във въздуха, докато накрая не увисна над краката на мъжа. Един от краката му се вдигна, раницата се завъртя и мъжът започна да се хлъзга по земята, оставяйки следа от лепкава кръв по терасата. Другият му крак беше прегънат в коляното, което се тресеше. Мъжът изгъркори, поклати глава и я повдигна.

— Ев-е — промълви той през кръвта в устата и разбитите си зъби.

Джагър се зачуди дали езикът му също не беше засегнат.

Мъжът поклати отново глава и каза:

— Не, не, чакай — поне това разбра Джагър от клокащото от устата му *Е, е, ахай*.

Кракът на мъжа падна на земята. Раницата заобиколи откъм главата му и се наведе, като спря на трийсетина сантиметра от земята. Главата на мъжа се повдигна — движението беше твърде плавно и повдигна главата твърде високо, за да е резултат от собствените му сили. Джагър си представи ръката на невидимата жена, приведена над него, която явно я държеше. Чуха се шепот, после гъргорене. Главата на мъжа се завъртя и той се изплю. Още шепот. Главата на мъжа се отпусна, а раницата се издигна. Две очи се втренчиха в Джагър.

— Къде е момчето? — попита женски глас.

Джагър усети как в кръвта му се образуваха ледени кристалчета. Съжали, че не беше довършил започнатото и не бе натиснал спусъка още веднъж. Седна на земята, като изкриви краката си настрани, за да прикрие пистолета.

— Той е взел нещо наше — каза жената.

— Остави си адреса — отвърна Джагър. — Ще ти го изпратя по пощата. Настъпи тишина, а после жената прошепна:

— Ще го намерим.

Джагър затвори очи, след което бавно ги отвори.

— Просто... си вървете. Моля ви — прошепна на свой ред и той.

— Не и без това, което си е наше. Момчето твое ли е?

— Какво значение има? — отвърна Джагър, но думите му прозвучаха така, сякаш се отричаше от Тайлър. — Да, мое е.

— Искаме това, за което дойдохме. Ако той... — започна жената, но Джагър не чуваше думите ѝ, защото видя, че зад нея се появи Тайлър. Момчето се усмихна, когато видя баща си, но веднага разбра, че нещо не е наред. Джагър имаше усещането, че плаващата във въздуха раница беше най-малкото, което го стресна. Момчето замръзна на място, а ъгълчетата на устните му увиснаха.

Върни се обратно, Тай — помисли си Джагър, надявайки се, извън всякаква логика, че някак си синът му ще го чуе и разбере. — *Махай се, Тайлър... тръгвай... върви си.*

Опита се да гледа само и единствено към очите, за да не издаде сина си, но беше твърде късно. Жената беше доловила нещо в изражението му или промяната в погледа. Очите изчезнаха, а раницата се извъртя.

— Тайлър, тичай! — изкрещя Джагър. — Тръгвай! Веднага!

Раницата започна да подскача във въздуха в посока към Тайлър.

Момчето се извъртя и се спусна надолу по стълбите.

Джагър повдигна револвера и го насочи към раницата.

— Спри! — извика той — Или ще стрелям!

Раницата спря на място и се отмести встрани: завъртя се наобратно и продължи да се приближава към стълбите. Джагър се зачуди дали жената не беше забравила за раницата, която издаваше местоположението ѝ.

Той отклони мерника си с няколко сантиметра вдясно от раницата и стреля.

Когато се изправят пред непознато явление или нещо, което е в пълен противовес на общоприетите факти за света, някои хора са склонни да вярват, че явлението е свръхестествено или извънземно — тази летяща чиния трябва да е от Космоса, защото самолетите се нуждаят от крила, за да летят, а хеликоптерите се нуждаят от витла; тези блещукащи светлини, необичайни

температури и шкафове, които се отварят сами, разбира се, са доказателство за присъствието на полтъргайст. Още при първата си среща с невидимото същество умът на Джагър беше прехвърлил всички възможности — *ангел... дявол... извънземно... призрак*. После обаче той видя човешки очи, чу човешки глас и си направи извода: това бяха съвсем обикновени зли хора с необикновена технология. Но въпросът какво можеше да предизвика куршумът му, след като уцели невидимото същество, запрати мислите му да блуждаят в *Зоната на здрача*.

Слаба експлозия разпръсна огън и пушек от уцеленото място, като че ли оръжието беше заредено с взривни вещества. Последва изригване на искри — не мижавите искрици като от празна запалка „Бик“, които острието беше произвело при съприкосновението си с роборъката, а големи четвъртоюлски^[1] фойерверки. Появи се тяло, лъскаво и въгленовочерно, със сини електрически дъги, проблясващи като светкавици около всяка извивка и всеки крайник.

Съществото — определено жена, или поне конструирано да прилича на жена — се пресегна назад и задраска с нокти по мястото, където тялото ѝ беше уцелено. Въртеше се наоколо като куче, гонещо опашката си, или като човек, изгарящ в пламъци. Тя свали раницата и я захвърли настрани. Потупваше се по ръцете, стомаха и главата, като явно се опитваше да улови течащите по нея бързи плетеници от електричество. Ръцете ѝ обаче така и не успяваха да хванат електрическата дъга. В отчаянието си тя сграбчи люспестата материя на рамото си и я разкъса, като се извъртя далеч от Джагър.

След десет-петнайсет секунди искрите изпращаха за последно и спряха. Сините ивици електричество отслабнаха до няколко случайни избухвания, освен в една зона: те се събираха около врата на жената под формата на пулсиращи светлосини нишки, които летяха като падащи звезди по раменете ѝ и се издигаха нагоре около главата ѝ.

Жената се обърна отново с лице към Джагър. С две ръце тя сграбчи врата си и с едно бързо движение нагоре разлепи маската от лицето си, разкривайки — което Джагър осъзна с известно облекчение — истинската си самоличност: много земна и много красива.

Вече беше разкъсала материята на рамото, ръката и гърдите си, разкривайки черен спортен потник с презрамка около врата. Джагър първо си помисли, че голата ѝ кожа беше нашарена от сенки, но те бяха твърде изразителни и с конкретни форми: бодливи увивни растения, озъбени черепи, кръстове в няколко разновидности. Черни, сиви и сини татуировки. Сред тях изпъкваше една: на предмишницата ѝ имаше изобразено същото златно горящо кълбо, което беше видял и на мъжа.

Жената отново стегна ръце около врата си и дръпна силно надолу, като разкъса материята от ключицата до подмишницата. Парчето от костюма падна като капак върху гърдите ѝ, разкривайки същата метална яка като тази на мъжа. Потърси механизма за отключване на тила си, след което издърпа яката и я захвърли на земята.

С гримаса, която издаде, че се чувства зле, тя разтри гърлото си, а после и лицето си. Дясната ѝ ръка се плъзна назад около врата и спусна гъсти кичури черна коса. Почеса голата си ръка, после и другата през материята на ръкава, накрая и краката си. Постави длани върху коленете си и остана така, опитвайки се да си поеме дъх. Бавно повдигна лицето си и се вторачи в Джагър през кичурите коса.

— Това заболя — каза тя. Последваха ще няколко тежки вдишвания. —
Е, какво чакаш? Стреляй.

[1] Четвърти юли е Денят на независимостта на САЩ. — Бел.прев. [↑](#)

Джагър притисна пръстите си към спусъка, но после ги отпусна.

— Не е нужно всичко да свърши така — каза той. — Просто...

От високата кула *близо* до базиликата, карийон^[1] камбаните на манастира започнаха да звънят силно в притихналата нощ. Девет камбани с различни размери — подарък от царете на Русия през 1871 г., както веднъж ги беше информирал гордо Геронтий — провлачено подеха ритмична мелодия, която прозвуча в ушите на Джагър като дразнещия звук от страховитата сцена под душа във филма „Психо“. Бързо обаче се съвзе и впи поглед в жената, защото тя можеше да се възползва от моментното му разсейване, за да вземе надмощие.

Когато обаче тя само се усмихна, той извика:

— Тръгнете си сега и ще живеете. Останете и ще умрете.

Жената обаче не направи нищо и продължи да го гледа.

— Вземи приятеля си и си вървете! — Джагър се надяваше, че проявявайки снизхождение, не грешеше за втори път. Тези хора — мъжът, а по-рано и момчето, което със сигурност също беше член на групата им — се сражаваха по начин, който не биваше да се подценява.

Ако бяха в Щатите, щеше да задържи жената, докато пристигнеха ченгетата, но не беше сигурен дали египтяните щяха въобще да реагират на сигнала и дали тя нямаше да започне да се съпротивлява, ако узнаеше за намерението му да ги предаде.

Хвърли един бърз поглед назад. Терасата беше празна, поне в онази част, която бе осветена. Не че щеше да забележи, ако някой невидим нападател бе решил да се промъкне зад него.

— Колко сте? — провикна се Джагър, опитвайки се да надвика звъна на камбаните.

— Вътре? В момента? — извика и жената. — Само аз и той. Имаше и трети. Той замина с колата ни, когато Фин — тя кимна към лежащия мъж — се обади по радиостанцията, че е взел това, за което дойдохме. А сега той твърди, че е у твоя син.

Изчерпателното ѝ описание го накара да ѝ повярва. Но какво друго очакваше да каже тя? *Има още петима и те са точно зад гърба ти?* Можеше само да се надява, че му казва истината.

Жената разтвори дланите си и ги протегна напред — искаше да му покаже, че не държи нищо в ръцете си. Изправи се и направи стъпка към мъжа — Фин, така го беше нарекла — после спря и килна главата си встрани.

Джагър също го чу — сред силния звън на камбаните се носеше едва доловимото, но усилващо се дрънчене от кутията на Тайлър. Носеше се откъм пътеката от другата страна на арката и Джагър знаеше какво означава това. Тайлър беше заобиколил, за да стигне до баша си.

— Тайлър, не! — изкрещя Джагър, проклинайки камбаните. — Спри!

Но дрънченето идваше от все по-близо и по-близо и накрая и самият Тайлър се появи. Той сграбчи колоната на арката, за да спре по-бързо. С мъка си поемаше дъх, а капчици пот проблясваха по лицето му. Очите му на мига се спряха на Джагър, ухили се на баща си и хукна към него.

— Не! — извика пронизително Джагър, вдигайки роборъката си, която беше абсолютно безполезна в предаването на смисъла на сигнала стоп.

В този момент осъзна, че жената се бе раздвижила и посягаше към джоба под ръката си. Тя извади пистолет и го насочи напред.

За да я спре, Джагър се прицели отново. Тайлър се спусна към него с широко разтворени ръце. Сянката на момчето падна върху него и той усети как синът му се готви да се хвърли в обятията му.

Жената се прицели.

Джагър дръпна спусъка. *Щрак*. Ударникът попадна на празна гилза или празно гнездо. Отново дръпна спусъка. *Щрак*.

И тогава тя стреля.

Лицето на Тайлър се изкриви. Ням писък рязко замени усмивката му. Очите му се разшириха. Болка и шок изкривиха чертите на сладкото му лице в свиваща стомаха маска, която би разплакала дори и ангелите. Той полетя в обятията на Джагър. Главата му се блъсна в гърдите на баща му и целият се сгърчи в ръцете му като парцалена кукла.

Джагър изкрещя. Изпусна пистолета и повдигна момчето си, притегляйки лицето му към себе си. Тайлър завъртя очи, потърси неговите и с поглед му каза много повече, отколкото Джагър можеше да понесе. Главата на Тайлър клюмна, а после отново се изправи, като че ли беше завладян от пълно изтощение секунди след като се е събудил от сън. С треперещи устни той прошепна:

— Та-татко?

— Държа те, Тай. Добре си, добре си, чуваш ли ме? — Джагър искаше да е така, надяваше се да е така. Положи длан отстрани на главата на Тайлър, после прокара пръсти по лицето му и докосна устните на сина си. Сякаш се опитваше да спре онова, което можеше да излезе оттам — кръв, последните му думи, последния му дъх. Върхът на пръстите му остави две алени следи по бузата на Тайлър. Като използваше ръката с протезата, за да придържа сина си, Джагър протегна другата си ръка към гърба му и усети нещо много влажно и топло.

— Татко? — изстена отново Тайлър.

Направи нещо — помисли си Джагър. Но всичко, за което можеше да мисли, беше да държи сина си, да го подкрепя и да го задържи в съзнание.

— Добре си — повтори той машинално, като произнасяше думите на пресекулки. Извъртя главата си настрани и прошепна:

— Не, не, не, не...

Една сянка се плъзна отгоре му. Жената се приближи и коленичи. Държеше пистолета близо до гърдите си, насочен към Джагър, и посегна към ръката на Тайлър. Джагър се дръпна от нея, влачейки Тайлър със себе си, но тя сграбчи китката на Тайлър и я изви. Дланта му се разтвори и един малък черен предмет се изтъркули от нея. Жената го вдигна и се взря в нещото, като че ли беше буболечка, която бе изпльзляла от ухото й.

— Целех се в теб — каза тя достатъчно силно, за да се чуе сред шума от биещите камбани.

Джагър зарови лице във врата на сина си. Вдъхна аромата на Тайлър: все още имаше свеж и чист аромат, без нито една остра нотка от миризма на пот, типична за полово зрелите хора. Но над всичко друго, подобно на цигарен дим в цветарски магазин, се усещаше сладката кафено-металическа миризма на кръв, която ставаше все по-осезаема с всяко дихание.

— Върви в Ада — изкрещя той.

Сълзите му закапаха върху сина му, когато ръката му напипа дупката в ризата му. Пъхна в нея пръста си и разкъса материята. Разтри голата му кожа, хлъзвава от изтичащата кръв, от която Тайлър се нуждаеше. Прокара ръката си нагоре до дупката от куршума и внимателно забута кръвта обратно. Загреба нагоре още течност, изцеди я от кожата на Тайлър и я напъха в дупката, съвсем смътно осъзнавайки, че това беше постъпка на луд човек. Без значение колко бързи бяха движенията му, кръвта продължаваше да изтича през пръстите му като водопад.

Намести Тайлър в ръцете си и осъзна, че жената и раненият мъж бяха изчезнали. Наклони главата на сина си към левия си бицепс, погали лицето му, прокара пръсти през косата му, размазвайки кръв навсякъде.

Тайлър го гледаше: клепачите му бяха полузатворени. С огромно усилие той отвори по-широко очите си: все още го гледаше въпросително. Джагър прочете в тях необходимост да узнае истината: *Какво се случва с мен? И по-важното: Какво ще се случи с мен?*

— Момчето ми — прошепна Джагър.

Тайлър се усмихна.

Джагър му отвърна с усмивка, но не можа да я задържи дълго на лицето си. Стисна кътните си зъби и вдигна лице към небето.

— Не и него, Боже — прошепна той. — Мен, вземи мен вместо него. Моля те. Не него, не него...

Наведе главата си, допирайки бузата си до тази на Тайлър. Опита се да спре да ридае, но не можеше. Изръмжа. Главата му отново се отметна назад и той пак впери взор в звездите.

— Защо! — изкрещя Джагър, а думите му прозвучаха като продължителен, силен вой.

Като че ли осъзнавайки поражението си пред господството на нощната тъма, камбаните удариха последния си звън и замлъкнаха.

[1] Комплект от няколко различни по големина бронзови камбани, на които се свири посредством клавиатура от дървени лостове за ръцете и педалиера за краката. — Бел.прев. ↑

Хеликоптерът се приземи върху леко полегатата скала пред манастира „Света Екатерина“ и Оуен слезе от него. Загледа се в пушещата дупка на мястото на входната порта и осъзна, че беше пристигнал твърде късно. Надникна обратно в кабината и каза нещо на пилота, който включи управляван с джойстик прожектор, монтиран на носа на хеликоптера. Разрушената стена се окъпа в бяла светлина. Оуен тръгна нататък, но се спря.

Появи се жена, която носеше някого през рамо, като от този ъгъл се виждаха само ходила, крака и задни части. Оуен извади пистолета си, но видя, че и тя стиска малък пистолет в дланта си. Тя присви очи и се прицели в него. Двамата се изучаваха един друг над барабаните на пистолетите си.

— Недей! — изкрещя той, надвиквайки шума от двигателя и витлата на хеликоптера. — Не мога да ти позволя да го вземеш със себе си.

Тя завъртя торса си, за да може той да види мъжа, който носеше. Не беше Крийд.

Оуен ѝ кимна с глава да си върви.

— Разкарай този прожектор от мен — извика тя. — Или би предпочел просто да стрелям по него?

Оуен даде сигнал на пилота и светлината веднага изгасна.

Тя пристъпи внимателно през отломките, като продължаваше да го държи на мушка и да го наблюдава. Щом премина през най-опасната част от терена, забърза ход и се насочи към градините на манастира. Когато стигна до ръба на външната стена, пристъпи към сенките и изчезна в тях. Оуен задържа пистолета си прицелен към мястото, където тя се изгуби, и бавно се запъти към входа.

* * *

Джагър сведе глава и затвори очи, а камбаните продължиха да отекват в съзнанието му с немелодичен силен звън, прераствайки в непоклатим пронизителен звук: писък, продължаващ цяла вечност.

Нещо го докосна по главата и той я вдигна. Тайлър гледаше в него, по-скоро през него, с блуждаещи очи. С галеща ръка той бавно пригладя косата на врата му. Изкашля се, но твърде тихо, за да се дочуе сред писъка, който изпълваше главата на Джагър.

Джагър каза нещо — името на Тайлър, утешителни обещания — но писъкът заглуши и неговия глас. Сетне се дочуха други звуци — ритмични пулсации — като че произведени от множество барабани, разпръснати из потънал в непрогледен мрак стадион: ударите на сърцето му, трополене от стъпки, отекващи в манастира и *ту-ту-ту* на витлата на хеликоптер.

Тръгват си — помисли си той. Пет пари не даваше, дори и в този момент да се качваха на ракета за изстрелване в орбита. Но щеше да даде повече, щеше да даде всичко, за да спаси сина си — да *действа* и да потърси помощ за него. *Действай!* В най-дълбоките дълбини на ума му, подобно на

нокът, го зачовърка мисълта, че ако просто си седеше там, ако просто продължеше да държи сина си, времето щеше да застине и цялото това нещастие щеше да спре. Искаше му се да натисне бутона за пауза, да застопори кадъра на този момент завинаги: те двамата прегърнати и нищо от това, което ги очакваше в бъдеще да не се случи.

Но ако се задействаше — ако направеше единственото нещо, което знаеше, че трябва да направи и което всяка клетка в тялото му *крещеше* да направи, без да обръща внимание на човъркащата го мисъл — тогава филмът щеше да продължи на бързи обороти и да ги въвлече в събития, които не искаше да преживява.

В този момент един писък — този път истински — го удари като плесница през лицето. Погледна над главата на Тайлър и видя Бет изправена в края на терасата. Тя се втурна напред. Тялото ѝ се разтроши, разглоби се на отделни късове, като че Джагър я гледаше през призма. Той премигна, от очите му се отрониха сълзи и той отново сглоби парчетата от Бет.

— Спри! — извика Джагър, поклащайки глава. Бет също трябваше да бъде тук, знаеше това. Да бъде със сина си, да утеши Тайлър, да застави Джагър да *действа*. Но не искаше тя да вижда Тайлър в това състояние — окървавен, чезнещ. Това щеше да разкъса сърцето ѝ.

— Бет... недей...

Тя не спря, а съвсем съзнателно влетя с пълна сила в кошмара му, а сълзите вече се стичаха по бузите ѝ. Падна на колене до него. Ръцете ѝ се стрелнаха към Тайлър, спряха се на милиметри от него, разколебани — толкова много и се искаше да го докосне, но се страхуваше, че ако изрази любовта си, ще му причини болка и ще влоши състоянието му. Джагър си помисли дали и тя не се поколеба заради съмнението, че именно чрез физическия контакт щяха да превърнат този кошмар в реалност.

— Джаг! Какво, какво...

Разбираше смисъла, скрит зад всяка сричка. *Кажи ми, че е добре! Какво да направим, какво можем да направим?*

Тя изстена от майчина мъка.

— Тайлър...

Мъката на Бет извади Джагър от вцепенението му.

— Подай ми пуловера си — нареди той. Тя го съблече и докато Джагър преместваше ръката си от гърба на Тайлър, за да притисне дрехата към раната, Бет я видя. Изстена и нови сълзи започнаха да се стичат по лицето ѝ. Тя закри устата си с ръка. В Джагър се надигна нов прилив на енергия, породена от адреналина и решимостта, както и от голямото страдание на жената, която обичаше. В онзи период, когато той бе проявил слабост, тя беше показала сила и бе извела и двамата от трудностите — сега беше негов ред.

— Притискай това към раната — каза той.

Тя кимна и притисна ръката си до свития на топка пуловер.

Краката на Тайлър бяха проснати върху тези на Джагър, а босите му ходила бяха изкривени под странни ъгли върху каменната тераса. Джагър се размърда и сви единия крак под себе си. Наклони се напред и се изправи, повличайки и Тайлър в ръцете си.

— Какво ще правиш? — изстена ужасено Бет.

— Трябва ни джипът на Оли.

— Помощ! — изкрещя през рамото си Бет. — Някой! Помощ! —

Джагър закричи напред, а Бет тръгна успоредно с него, като не преставаше да държи ръцете си върху пуловера.

— Когато те чух и излязох да те търся, се разминах с отец Джером — обясняваше трескаво Бет. — Каза, че бият камбаните, за да повикат помощ от града. Вероятно някой вече идва насам.

— Кой? — отвърна Джагър, поклащайки глава. В града имаше само един лекар, който поддържаше малка клиника. Срещна го веднъж, за да му изпише рецепта за по-силни обезболяващи заради упоритата болка в чуканчето, която го държа буден три нощи поред. Лекарят изглеждаше стар колкото манастира и се придвижваше така, като че ли имаше парчета стъкло в ставите. Съмняваше се, че този човек беше лекувал нещо по-тежко от порязвания, ожулвания на несръчни туристи или някой и друг стомашен вирус. Но той все пак *беше* лекар: щеше да има оборудване, консумативи. Джагър ускори крачка.

Но още преди да стигнат до средата на терасата, един непознат се втурна по стълбите и насочи пистолет към тях.

Бет замръзна, а Джагър се извъртя, така че тялото му да послужи като преграда между непознатия и Тайлър. Пуловерът се изплъзна от ръцете на Бет, а падането му върху терасата беше придружено с противен плясък. Раздразнението и гневът накараха Джагър да се почувства като състезателен кон, напирал към старта: искаше да се втурне напред, да се развилнее и да връхлети върху всеки, който му пречи да потърси помощ за сина си. Но ако се отдадеше на този импулс, можеше да бъде убит, а това нямаше да е в интерес на Тайлър. Затова сдържа емоциите си и зачака мига, в който те щяха да експлодират.

— Какво? — изрева той, като погледна кръвнишки мъжа с пистолета.

Непознатият приличаше на дървосекач: беше облечен в карирана риза с дълги ръкави, носеше износени работни обувки и имаше рунтава разпиляна коса, която се спускаше към също толкова рунтавата му брада.

— *Какво искаш?*

Мъжът постави пистолета върху терасата и го ритна настрани.

— Съжалявам — каза той, като се приближи. — Видях разрушената порта. В тъмнината не успях да видя кои сте.

— Не се приближавай — извика Джагър.

Мъжът спря на десетина крачки от тях и продължи да говори:

— Аз съм лекар. Тук съм да помогна.

— Не си от клиниката — намръщи се недоверчиво Джагър.

— Името ми е Оуен Летоис. Един мъж ме извика. Имал е рана на главата и монасите са го приютили.

Джагър поразмисли набързо и реши, че думите му имаха смисъл. Ако този Оуен беше един от нападателите, защо щеше да се връща? А ако жената искаше да им стори още злини, тя без съмнение беше способна да ги извърши сама. Обърна се и Оуен забърза към него.

Той падна на колене, пресегна се към чантичката на колана си и извади писалка фенерче. Прегледа раната.

— Няма въздушен поток от раната. Не мисля, че куршумът е засегнал белия дроб. Обилно кървене, но не пулсира навън, така че вероятно не са увредени главни артерии.

— Но има толкова много кръв — изстена Джагър.

Оуен се изправи и се усмихна лекичко.

— Виждал съм и по-тежки случаи.

Бет сграбчи ръката на Оуен.

— Значи ще се оправи?

Оуен се намръщи.

— Може да продължи да кърви, а и не знам кои органи са увредени.

Бет отново покри устата си с ръка и поклати отчаяно глава.

— Как е името му? — прошепна лекарят.

— Тайлър — отвърна Джагър.

Мъжът се наведе над момчето, взе главата му в големите си ръце и нежно я извъртя към себе си. После прокара пръсти по челото му.

— Как се чувстваш, Тайлър? Спи ли ти се?

Тайлър кимна.

Оуен разтвори клепачите му и светна с фенерчето в тях.

— Искам да стоиш буден, разбра ли? Можеш ли да го направиш?

Още едно кимване.

— Лошо ли ти е... сякаш имаш чувството, че ще повърнеш?

Очите на Тайлър се затвориха.

— Тайлър? — извика Оуен, първайки го лекичко по лицето. — Събуди се, синко.

— Жаден... — прошепна Тайлър.

— Ще ти дадем вода след малко. — Оуен разкъса ризата му в цвят каки. Копчетата се разхвърчаха и задрънкаха по терасата. Той прокара длани по гърдите на Тайлър, по стомаха, по врата, под мишниците и отстрани по тялото.

— Няма изходна рана. Куршумът е все още вътре. Ако го движим твърде много, куршумът може да нанесе поражения. — Обърна се към Бет. — Донеси легло, едно от онези малките, на които спят монасите. А не...

В този момент Геронтий и още двама монаси се появиха на най-горното стъпало на стълбите. Оуен бързо завъртя главата си към тях.

— Ти?! — извика изненадан Геронтий.

— Легло! — нареди Оуен. — Имам нужда от легло или само дъска, без матрак и подматрачна рамка. Веднага!

Геронтий каза нещо на другите двама монаси, които бързо заслизаха надолу по стълбите.

— И одеяла! — изкрещя Оуен след тях. Геронтий повтори думите му, а после се приближи.

— Имате ли някакъв физиологичен разтвор или плазмени експандери^[1] — хетастарч, волуен, пентаспан... — попита лекарят.

— Не — отвърна Геронтий и махна с ръка. — Само основните неща. Мазила, марли.

— Донеси ги — нареди Оуен. — Ще ни намериш отпред при хеликоптера ми.

— Хеликоптер? — изненада се Джагър. — Това си бил ти... дето влезе вътре?

— Бързах. — Това изглежда му напомни за нещо и той погледна назад към отдалечаващия се монах. — Геронтий. — Когато възрастния мъж се обърна, той продължи:

— Крийд ми се обади. Той дали е...?

Монахът поклати глава, а после се отдалечи. Оуен сведе лице.

— Какво трябва да направим? — попита Джагър. — Трябва да *направим* нещо.

Оуен го стрелна с очи.

— Трябва да спрем кървенето и да го положим върху дъска, която да го държи възможно най-неподвижен. — Бръкна в чантичката си. — Имам кръвосъсирваща превръзка... — Извади една празна опаковка, смачка я и я захвърли. — *Имал* съм. — Поклати глава и каза: — Няма нищо. — Ръката му се стрелна зад гърба и когато отново се появи, държеше портфейл. Той го разтвори и извади една кредитна карта, която притисна към дупката в гърба на Тайлър. — Това ще затвори по-добре раната, отколкото само един компрес. Госпожо, бихте ли притиснали пуловера отгоре й?

Бет погледна към пуловера.

— Но той е... *пропит* с кръв.

С едно бързо движение Оуен стисна яката си отзад и издърпа карираната си риза през главата, разкривайки зелена долна блуза с дълги ръкави, толкова мръсна и разкъсана, колкото и ризата. Подаде я на Бет и тя я притисна към кредитната карта.

После Оуен свали колана си и го закопча около торса на Тайлър, над свитата на топка риза. Пристегна го здраво.

Бет дръпна ръката си. Тя пристъпи към главата на Тайлър и започна да го гали.

— Ще се справиш, миличък — прошепна тя.

Тайлър завъртя очи, за да я погледне, и се опита да се усмихне.

— Ами клиниката? — предложи Джагър. — В града е, само на няколко километра оттук.

— Той се нуждае от повече, отколкото клиниката може да му предложи — поклати глава Оуен. — Ще се качим на хеликоптера и ще идем до Шарм ел Шейх. Можем да стигнем за четиридесет минути.

Четиридесет минути — помисли си Джагър. Та те вече бяха пропилили... Прехвърли в главата си хронологията на събитията, откакто жената беше стреляла по Тайлър: собственото му страдание, появяването на Бет, на Оуен, на монасите. Осъзна, че това, което му се струваше като цяла вечност в емоционален план и поне двацет минути реално време, всъщност не беше повече от пет минути. Пет минути на агонизираща и опустошителна мъка. А още четиридесет? Колко удари на сърцето бяха това, а Тайлър вече се носеше към място, откъдето нямаше връщане назад. Почувства се, сякаш стои на някакъв бряг и наблюдава как течението понася сина му към буен водопад, а някой друг беше отишъл да търси спасителен пояс.

Видя как Тайлър гледа към него, докато Бет пригладваше назад кичурчетата коса, паднали върху лицето му, и му шепнеше нещо в ухото. Потлъщеше по лицето му. Дори и на оскъдната светлина от единствената лампа на терасата Джагър можеше да види пепелявия оттенък на кожата на сина си. Мускулите му под кожата продължаваха да потрепват, както се случва с вибриращата вода в локва, когато нещо огромно се задава по пътя. Клепките му се затваряха и отваряха, затваряха и отваряха. Но това, което плашеше Джагър най-много, беше липсващата искрица в очите му, онзи необясним блясък, отразяващ неговия дух.

Двамата монаси се завърнаха, качиха се тежко нагоре по стълбите и прекосиха терасата. Те носеха дъска и одеяла, праметнати през раменете им. Оуен ги повика с настоятелен жест, както сигналист дава знаци на самолет. Докосна бузата на Тайлър и му се усмихна. А после, явно в пристъп на трескаво вълнение, той сграбчи яката на Джагър и извика:

— Готови сме. Да тръгваме!

[1] Обемозаместващи разтвори, ползвани в медицината при значителна загуба на кръв. — Бел.прев. ↑

С помощта на марлен тампон, стиснат с хемостат^[1], Тоби потупа леко дупката от куршум в дясната буза на Фин, както и много по-голямата изходна рана в лявата му буза.

— Човече — каза той, — а преди те смятах за грозен.

Фин измънка нещо. Ръката му се вдигна да удари Тоби, но отново се отпусна върху кожената задна седалка в кабината на хеликоптера.

— Защо постоянно заспива? — попита Алекса, протягайки се над облегалката си, за да докосне главата на Тоби. Той беше клекнал между задната седалка и редицата от капитански кресла, където седяха двете с Нев. Пред тях, Бен се беше разположил на мястото на втория пилот.

— Заради болката — обясни Тоби. — Раните по главата го болят, а куршумът е направил на каша устата, езика и зъбите му.

— И лицето му.

— Ще заздравее — каза Тоби и залепи квадратни парчета марля върху всяка от раните, удари спринцовка с коктейл от болкоуспокояващи и приспивателни — морфин, бупивакаин и дексмететомидин — в бедрото на Фин. После седна обратно на мястото си до Невея и я перна по рамото.

— Е, какво стана? — попита той. — Застреля дете, а?

Тя го изглежда кръвнишки.

— Ще застрелям *теб*, ако не млъкнеш.

— И на колко години беше горе-долу?

Невея не му обърна внимание. Бен се обърна назад и изглежда първо нея, а после и Тоби.

— Тобиас — прошепна той. — Лоялността на пилота вече ни струва цяло състояние. Заради твоята уста ще трябва да платим двойно... ако изобщо изтъргува млчанието си срещу каквато и да е цена. Ще изгладим неразбирателствата си в самолета.

Тоби се загледа в тила на пилота.

— Не мислиш ли, че той е чул експлозията? Ами всичките тези пожарни коли и линейки, над които прелетяхме? Пътят Ел Тур изглеждаше като змия, украсена със скъпоценни камъни.

— Всеки си има граница, която не би прескочил. — Бен отново погледна към Невея, която отвърна:

— Стана случайно.

Тоби зачака Бен да й каже това, което милион пъти беше казвал на него: *Ние не правим случайни неща*, но той просто се обърна в седалката си и се загледа през прозореца към тъмната пустиня под тях.

[1] В България по-често се използват термините кохер или пеан — това е хирургически инструмент, който спира кръвенето чрез притискане на кръвоносния съд. — Бел.прев. ↑

Хеликоптерът, който Оуен нарече „свой“, беше Mi-8MB *Бисектриса* на египетските въздушни сили: беше казал на Джагър, че е негов за тази вечер, срещу сумата от 50 000 египетски лири — около 9000 щатски долара — и срещу „напомняне за отдавна забравени услуги.“

— Египетската армия ти дължи услуги? — попита го с изненада Джагър.

— Само някои от най-висшите офицери — обясни кратко лекарят.

Джагър заподозря, че непринуденият им разговор с Оуен — докато пренасяха Тайлър до хеликоптера върху импровизираната носилка, докато чакаха оскъдната медицинска аптечка на Геронтий, дори докато Оуен проверяваше жизнените показатели на Тайлър и ефективността на компреса върху раната му — имаше за цел да откъсне него и Бет от прекаленото задълбаване в мисълта за това какъв може да е изходът от цялата ситуация. Но ползата от него беше малка: възможността Тайлър да не успее да избегне смъртта беше един черен басейн от воняща, нездравословна оборска тор на дъното на помийна яма с полегати, ронливи стени. Независимо колко много Джагър се опитваше да се изкатери навън, той отново се сгромолясваше вътре.

Между задните седалки и пилотските кресла имаше пространство, което беше предостатъчно, за да побере носилката. Тайлър лежеше на една страна със сгънатата риза на Джагър под главата си. Джагър се чувстваше като гол в короната на дърво без листа: протезираната му ръка беше изцяло открита. Разбира се, в този момент той беше готов да прекара остатъка от живота си, бродейки чисто гол, стига в една алтернативна вселена, функционираща по правилата на играта „Истина или предизвикателство“, това да означаваше спасението на сина му.

Докато носеха Тайлър към хеликоптера, Бет беше изтичала обратно в апартамента им, за да вземе дамската си чанта. Сега с Джагър бяха коленичили близо до главата на Тайлър. Джагър държеше момчето за рамото, отчасти за да го утешава, отчасти за да го държи неподвижен, докато хеликоптерът захождаше и маневрираше през силните въздушни течения. Бет галеше лицето и косата му, шепнейки му утешителни думи или молитви — само дето тя щеше да твърди, че са едно и също нещо, а Джагър сега беше по-сигурен от всякога, че са свършено различни неща. Но нямаше да забрани на нея — или на Тайлър — достъпа до този, който считаха за любещ Бог. Спорът си беше само между *него* и Бог.

Оуен стана от креслото на втория пилот, коленичи до Тайлър и потупа с длан Джагър по гърба.

— Пилотът вече се свърза. Разрешено му е да кацне върху покрива на болницата, а те ще подготвят операционната. „Шарм Интернешънъл“ е много модерна, с всичките най-нови технологии и световнопризнати лекари. Ще получи най-добрите грижи.

Суперлативите за болницата не изненадаха Джагър: Шарм ел Шейх беше шиказна детска площадка за богатите и известните. Това, което го учуди, беше навременното появяване на Оуен и възможността да транспортират

Тайлър толкова бързо. Да, за него дори и това не беше „бързо“, макар че пътуването по единствения път от „Света Екатерина“ на запад към Дахаб, после на юг към Шарм ел Шейх щеше да означава пътуване по неравен терен цели три мъчителни часа, без да се броят безбройните спирания при КПП-тата. Можеше да каже, че и Оуен, и транспортът бяха чудо, Божия благословия, но същият този Бог не раздаваше ли охотно благословии и на виновниците, които бяха създали нуждата от тях?

Дълбоко в себе си той се страхуваше, че гневът му щеше да накара Бог да оттегли своите благословии: хеликоптерът щеше да се счупи, болницата нямаше да разполага с важни консумативи, оборудване или лекар. Или още по-лошо... Тайлър нямаше да издържи достатъчно дълго, за да получи необходимите му медицинските грижи. И всичко това щеше да бъде в пълно съзвучие с представата за Бог, който Джагър познаваше: да даде надежда, само за да я отнеме миг след това.

Джагър даде воля на един вътрешен писък. Ако не можеше да благодари на онзи горе за Оуен и за хеликоптера, то най-добре беше въобще да не мисли за него.

Просто възприемай всяко едно нещо поотделно. Това е свят на поражения и победи, на уравновесяване. Тези неща се случват, те просто се случват.

И тогава Оуен започна да се моли. Този лекар, облечен в мръсни дрехи и с несресана коса, който получаваше услуги от страни от Средния изток и беше „виждал и по-тежки случаи“ от огнестрелната рана на Тайлър, положи ръка върху главата и гърдите на сина му и започна да се моли. Говореше тихо, малко по-силно от шепот, но искреността и страстта, която някои телевангелисти^[1] се опитваха да постигнат чрез разпаленост и мощност на гласа, той постигаше с увереност на думите и с такъв тон, какъвто Джагър не можеше да си спомни да е чувал някога. Преди всичко се говореше за връзка, свързаност, родена от времето, прекарано с него, от спечелените и изгубените битки, от наслада и болка, от скръб и радост, и всичко случващо се междувременно.

Джагър благоговееше пред лекотата, с която вярваше Оуен. Беше се отдал на молитва без предисловие и извинение, без поведение на „запретване на ръкави“, валидно за толкова много други вярващи в минутите преди да се обърнат към Бог. Беше светнал с писалката фенерче в очите на Тайлър, беше се усмихнал и бе казал: *Справяш се чудесно. Ти си един смел млад мъж.* — А после започна да се моли, все едно мереше пулс.

Една част от Джагър искаше здраво да раздруса Оуен и да му се разкрещи: *Не разбираш ли, че си губиш времето!* Но една друга, по-силна част казваше: *Да! Направи го!* Все пак той би приел помощ за сина си от всекиго, по всякакъв начин. Опита се да отблъсне мисълта, че от устата на Оуен излизаха думите, които той трябваше да произнесе — свиваща сърцето молба за живота на Тайлър. Затвори очи и стисна зъби.

Това ли е, което искаш от мен? Толкова ли си ме притиснал, че да нямам към кого друго да се обърна? Няма да стане. Знам колко си жесток. Познавам игричките ти.

Почувства потупване по гърба, от което подскочи. Обърна се и видя, че пилотът е разперил петте си пръста. Джагър потупа Оуен:

— Пет минути!

Оуен кимна и продължи да се моли.

[1] Комбинирана дума от „телевизия“ и „евангелисти“.

Телевангелистите са християнски свещеници, които посвещават голяма част от службата си на разпалени проповеди, предавани по телевизията. —

Бел.прев. ↑

Невея седеше сама в предната част на кабината на техния собствен реактивен самолет *Бомбардиър CL-601*, снабден с шест пухкави, меки, бели кресла, подредени в две редици отстрани на централната пътека. Лампите излъчваха приглушена светлина, а църковната музика на Джоакино Росини — в момента *Tantum Ergo* — се носеше тихо във въздуха. Въпреки многото удобства и приятната атмосфера, достатъчни да приспят и надрусан наркоман, Невея не можеше да се отпусне. Самият факт, че беше стъпила отново в планината Синай, както и връхлетелите я спомени, щяха да ѝ осигурят часове на душевни терзания и ровене из миналото. Но стрелбата по момчето: ето това щеше да я държи будна с дни, докато размишляваше върху случилото се. Да, беше станало случайно, но Невея се зачуди дали ситуацията можеше да бъде избегната. Ако беше пристъпила надясно вместо наляво, за да застане встрани от прицела на мъжа, момчето можеше въобще да не попадне на пътя на куршума.

В неспокойните ѝ мисли като във филм за наемни убийци, където екип от „детективи“ нахлуват на местопрестъплението да търсят доказателства, се появиха приятелките ѝ близначки Реабилитация и Рационализация.

— *Момчето се намеси* — каза Реабилитация грубо като старши полицай, дори като съдия. — *Това го прави съучастник в извършването на деянието, който трябва да бъде отстранен.*

— *Дори и да е бил невинен* — допълни Рационализация, говорейки винаги с леко поучителен тон, — *знаеш, че невинни жертви има в зависимост от обстоятелствата. Но всичко е в името на постигането на по-висшата цел.*

— *По-висшата цел* — повтори Невея и почувства, че ѝ харесва начина, по който звучеше. — *Ако му бях позволила да открадне чипа, ние нямаше да можем да продължим, нямаше как да довършим работата си.*

— *Поверена ви от Бог* — уточни Рационализация.

— *Той се намеси в чуждите работи* — допълни Реабилитация. — *И заплати съответната цена.*

— *Не знам дали съм го убила със сигурност* — каза Невея.

— *Още по-добре, ако не си* — напевно се съгласи Рационализация. — *Тогава няма да има нужда да водим този разговор.*

Невея поклати глава.

— *Не изглеждаше добре.*

— *Той трябва да е мъртъв* — защити позициите си Рационализация. — *Извършил е грях в мига, в който е откраднал от Фин. Извършил е грях, като се е опитал да ви спре. Ти направи това, което трябваше.*

— *Да, само това, което трябваше* — повтори Невея.

— *Работата ни тук приключи* — завърши Рационализация.

И с тези думи близначките изчезнаха.

Невея се почувства малко по-добре. Тя завъртя креслото си, за да огледа задната част на самолета. На двете противоположни стени, на една редица от кресла се намираха две отделения, високи от пода до тавана, всяко с по две легла. Вратите им бяха затворени и Невея винаги си мислеше за тях като за

гробници, като място за почивка, където се откъсваш от околния свят, пък било то дори и за малко. Тоби и Алекса се бяха разположили на двете легла отдясно. Фин лежеше в другото отделение. Бяха направили за него всичко, на което бяха способни, а то се състоеше в това да превържат раните му и да го упоят до забрава.

В края на пътеката между двете отделения имаше врата, която отвеждаше към коридорче, тоалетна и склад с рафтове. За кратко Невея обмисли идеята да отиде там и да преоблече невидимия си костюм. Вместо това стана и се насочи към пилотската кабина. Обикновено Елиас пилотираше, но понеже беше заминал за Тронгса — и трябваше отдавна вече да се е прибрал вкъщи — Бен беше зад пулта за управление. Тя се плъзна в креслото на втория пилот. Навън черното Средиземно море проблясваше с отразената светлина на милиарди звезди в небето.

— Отзад е тихо като в гробница — каза тя, без да поглежда към Бен.

— Оплакваш ли се?

— Само казвам. Топим се като бройка. — Тя видя с ъгълчето на окото си, че той я гледа, и се обърна с лице към него. — Сега сме осем от четиридесет.

— Така е трябвало да стане — отбеляза той.

— Трябва да се обърнем към тези, които са живи, и да си върнем поприличната бройка.

— Разпръснали са се — каза Бен. — Това е загубена кауза.

— Бен...

— Прибра ли чипа в сейфа? — прекъсна я той.

Искаше й се да поговорят още малко за възстановяването на племето, да издирят онези членове, които ги бяха напуснали, но знаеше, че Бен й беше казал всичко, което възнамеряваше да каже. Въздъхна и разтвори ципа на джоба върху гърдите си. Бръкна вътре и извади кутийката на микрочипа.

— Не съм сигурна дали в някаква степен технологията улеснява задачата ни — каза тя, като бутна с палец капака.

— Улеснява я, имайки предвид мащабите на нашата мисия. Както вече спомена, сега сме само осем, можеш ли да си представиш...

Тя обаче вече не го слушаше. Цялото й внимание беше насочено към кутийката, която съдържаше парче полиетиленова пяна и нищо повече. С ноктите си Невея издърпа пяната, разгледа я внимателно, а после надникна в празната цилиндрична кутия. Потупа отвън джоба си, бръкна вътре. Погледна нагоре и видя, че Бен я наблюдаваше.

— Шегуваш ли се? — извика той.

— Кутийката беше в ръката на момчето — каза тя. — И аз просто предположих...

Бен прие новината със спокойствието на човек, който току-що е научил, че полетът му ще да пристигне с няколко минути закъснение. Натисна няколко бутона в конзолата за управление, после в джипиеса, и продължи:

— Сещаш ли се какво каза Фин? Видял е чипа в кутийката. Оттогава до момента, в който ти си я намерила, това обстоятелство се е променило. Или е паднал от нея, или момчето го е извадило. Обзалагам се, че е момчето.

— Мислиш, че го е скрило някъде? — намръщи се Невея. Ако наистина го бе скрило и ако то беше мъртво, значи те никога нямаше да открият чипа.

— Да се надяваме, че е у него — каза Бен. — Свържи се със Себастиан. Кажи му, че трябва да разберем къде се намира момчето в момента. Накарай го да провери близките болници и морги. Ще ни трябва отново онзи

хеликоптер и искам същия пилот.

Бен притежаваше уменията да укорява само с поглед въпреки спокойствието си. Той все още не я беше порицал на глас и тя нямаше намерение да се мотае наоколо, за да му даде тази възможност. Издърпа сателитния телефон от поставката, монтирана на таблото, и се изправи от креслото само за да се настани обратно в него, докато Бен извършваше обратен завой със самолета.

За Бет и Джагър часовете, които Тайлър прекара в операционната, бяха като кошмар, от който не можеха да се събудят.

— Чувствам се, сякаш съм под вода — призна Бет, докато седеше на ръба на мек стол в близост до регистратурата на сестрите от спешното отделение, с лице заровено в дланите си. — Имам предвид *наистина* — сякаш съм дълбоко в океана. Повърхността е далеч над мен, както са облаците в небето, а слънцето проблясва отгоре, но там, където съм аз, е тъмно. Мога да видя Тайлър близо до мен, но не мога да го достигна. Просто продължавам да плувам, да ритам с крака, да се движа по всякакви възможни начини, но твърде бавно... ужасно бавно. Вече съм изтощена от опитите си да го достигна, а не съм се приближила и на сантиметър. — Тя подсмръкна и леко се усмихна на Джагър, като че искаше да му каже „Не е ли налудничаво?“ — А навсякъде около него има акули и аз знам, че те ще го нападнат всеки миг. — Сълзите отново изплуваха в очите ѝ и тя се премести, за да хване ръката на Джагър.

И той се чувстваше така — той също бе там, долу, дълбоко в океана. Но в изкривеното му въображение акулите вече бяха нападнали. Единственото, което Джагър можеше да направи, бе да изкрещи — надигащ се изблик на потискана болка.

Опита се да утеши Бет, докато самият той беше разкъсван от вътрешен ураган от гняв, раздразнение и тревога. Мислите му прескачаха от спомени за по-щастливите дни на Тайлър — Тайлър, който се хвърля в обятията му или заспива в скута му — към невъзможни фантазии — да изблъсква и спасява сина си от изстрела и да намира начин да надвие жената, подскачайки нагоре, изплъзвайки се от куршумите ѝ, насочвайки дулото на пистолета в гърлото ѝ. Постоянно говореше със сестрите и научи повече, отколкото възнамеряваше — за сондите, за форцепсите за вадене на куршуми, за резорбиращите се микрохирургични нерви, за защитите кръвоносни съдове и как при пострадалите от огнестрелно оръжие причина за повечето смъртни случаи са инфекциите, а не кръвозагубата.

Честите викове на лекарите за кръв — арабската дума му звучеше като *Адем!* — се забиваха в сърцето му като удари с шило за лед. Медицинска сестра изхвърча от операционната с окървавена зелена престилка и с опръскана хирургическа маска.

Една мисъл прониза мозъка на Джагър: *Това върху нея е от моя син, моя син!*

Тя изломоти на друга сестра от регистратурата нещо на арабски, втурна се обратно към вратата на операционната, но се обърна отново. Завъртя ръката си в кръг и изкрещи една арабска дума, която Джагър разбра: *Хаза! Хаза!* — „Веднага! Веднага!“

Сестрата на регистратурата вдигна слушалката на телефона, върна я обратно, направи справка с екрана на компютъра, отново вдигна слушалката и започна да набира.

Джагър се наведе над бюрото на регистратурата.

— Какво има? Какво става?

Сестрата не му обърна внимание, натисна бутона за прекъсване, после го освободи и отново набра номера.

Джагър се пресегна и я сграбчи за ръката.

— Какво!

— Детският хирург още не се е появил — каза тя на почти перфектен английски. — Изпратих му съобщение на пейджъра преди двацет минути. Моля ви!

Той я пусна, а тя продължи да набира. Каза нещо в телефонната слушалка: във всяка сричка от чуждия език се долавяше неотложността на ситуацията. Когато затвори телефона, Джагър извика:

— Къде се намира? Идва ли?

Тя кимна.

— Да, да. Хирурзите от спешното отделение правят всичко възможно, но и той ще е тук съвсем скоро. Не се тревожете, моля ви.

Не се тревожете. Не се тревожете! Всяко нещо беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи...

Седна на ръба на един стол и се втрени в сините памучни чехли, които една сестра го беше помолила да обуе на босите си крака. Замисли се за кубинките си на стъпалата близо до горящия храст, които лежаха встрани от маратонките на Тайлър. Синът му беше поискал да си свалят обувките, преди да пристъпят към храста. Какво трябва да е детето, за да мисли така? Какъв трябва да е Бог, за да го порази така?

Най-накрая един мъж се появи от края на коридора — куп медицински сестри се суетяха около него — те свалиха часовника му и опънаха на ръцете и пред гърдите му хирургична престилка. Мъжът се втурна в операционната при Тайлър. Джагър се опита да ги последва, но двама мускулести охранители го спряха.

След известно време — двацет минути, цял час, цял ден, Джагър беше изгубил всякаква представа за времето — силни викове се дочуха от стаята, последвани от познатия звук *ТУП!* на дефибрилатора. Бет и Джагър влязоха през вратата на операционната, преди охранителите да успеят да ги спрат. Малкото тяло на Тайлър лежеше на операционната маса, а кожата му изглеждаше твърде бяла под ослепителната светлина на операционната лампа. Кръвта беше навсякъде, цяла армия доктори и сестри се суетяха наоколо, един държеше ръкохватки на дефибрилатор над гърдите на Тайлър, после ги притисна надолу и Тайлър се разтресе в конвулсии. Всички очи гледаха към монитора на ЕКГ-то, който просветваше неритмично.

— *Не! Тайлър! Тайлър!* — изкрещя Бет.

Някой изкрещя нещо на арабски и охранителите издърпаха с мъка Бет и Джагър настрани. Джагър знаеше че за разлика от филмите, истинските дефибрилатори не успяваха да накарат сърца, показали права линия, да затуптят отново. По-често те коригираха вентрикуларна тахикардия, която беше равнозначна на последен вик за помощ на сърцето, казвайки на всички: *Туптя... Туптя...*, което често траеше само няколко секунди — освен ако от импулса то не възвърнеше нормалния си ритъм.

Зад Джагър някой каза:

— *Талита Коум.*

ТУП!

Къдравата зелена линия от ЕКГ-то на Тайлър направи връх, спадна рязко и започна да рисува планинска верига на монитора. Лекарят, който държеше ръкохватките, кимна и ги подаде на една сестра. Джагър се остави

да го изведат.

Той се извъртя от ръцете на охранителя и обви ръка около Бет, за да я подкрепи. Двамата едва не се блъснаха в Оуен, който отиде от другата страна на Бет и сграбчи ръката ѝ. Джагър осъзна, че именно той беше произнесъл думите *Талита Коум*. По някое време мъжът беше изчезнал в хаоса около пристигането на Тайлър. Джагър беше щастлив да го види отново: почувства сякаш имат още един съотборник на тяхна страна, почувства го като приятел. Не искаше да си помисля къде щяха да са сега и какво щеше да се е случило с Тайлър, ако Оуен не се беше появил.

Докато се насочваха с мъка обратно към столовете, Джагър усети как Бет се тресеше толкова силно, сякаш беше съвсем гола сред арктическата тундра. С Оуен я сложиха да седне на един стол, а Джагър седна до нея. Оуен пресече стаята и седна на пода с гръб, облегнат на стената.

— Какво? — каза Бет — Какво беше това?

— Чувал съм, че се случва много често по време на операция. — Всъщност не беше чувал. — Така сърцето откликва на ниското кръвно налягане, на травмата.

— *Сърцето му...* О, Джагър... — Тя се притисна по-плътено към него и заплака, скрила лице в ризата му.

Можеше ли да има нещо по-съкрушаващо емоционално или по-изцеждащо физически от това да гледаш как детето ти се бори за живота си? Цялата любов и обгрижване, които изпълват всяка клетка от тялото ти подобно на трета верига ДНК още от момента, в който научаваш за съществуването му, и чувствата, които не биха могли да стават по-силни, а те всъщност се засилват с всяка негова усмивка, сълза, звук и мисъл — тази неудържима сила, която възпитава, направлява, учи и посочва реалните и отгатнати опасности, *Не си и помисляй да се доближиш до детето ми...* Всичко това се сблъсква в неподвижната безпомощност и факта, че човешкото тяло е толкова крехко в света на тежките, остри предмети, движещи се прекалено бързо, или в света на болестите, на глупостта и на злото. В тази точка на сблъсък, когато нито една от страните не се предава, не се огъва и не прави компромис, се създава енергия, която може да те разкъса на парчета.

Джагър усети, че напрежението замъглява здравия му разум и се хвана за съпругата си, както би се хванал за дърво по време на ураган. Точно като дърво тя беше пуснала корени в почва, много по-солидна от разораната пръст на *неговия* живот. Може би това беше един вид измама — да се възползва от силата, извираща от източник, който той блокираше и отхвърляше. Но тя беше негова жена и именно на нея той разчиташе да му помогне да преживее тази буря. На свой ред се надяваше, че и тя чувства, че може да разчита на него. Но се чудеше от каква ли полза можеше да ѝ бъде той, след като всичко, което искаше да прави, беше да крещи от яд... на Бог, на целия свят, на хората, които сториха това на сина му.

Той седна до Бет, утешавайки я колкото можеше, после стана и тръгна към мястото, където седеше Оуен. Главата на мъжа беше клюмнала, а ръцете му бяха сключени за молитва в скута му.

— *Талита Коум?* — повтори Джагър, докато клякаше до него.

Оуен изправи глава и се усмихна.

— Исус го е казал, когато е съживил дъщерята на Яир. Означава *Малко момиче, казвам ти, стани!* Но върши същата работа и при малките момчета.

— Молитва?

— Молба.

— Ти изчезна — каза Джагър.

— Има параклис на трети етаж. — Той се изправи. — Чувам, че в момента някой ме вика оттам. Ти не чуваш ли?

Джагър също се изправи, но поклати глава.

Оуен го хвана за ръката.

— Разбира се, че не. Ти си върши своята работа тук. А аз ще върша моята горе.

Проследи как Оуен се отдалечава надолу по един коридор, а после започна да крачи из стаята. Помисли си да се обади на някого, дори извади мобилния телефон от чантата на Бет. Втренчи се в него, забелязвайки за първи път от месеци знака, който показва наличието на мрежа. Отвори папката и намери номера на родителите на Бет, срещу който имаше малка снимка на двама им — със смеещи се, допрени едно до друго лица, за да се вместят в кадъра. Но защо да ги подлага на агонията от неизвестното? Щеше да дойде по-подходящо време да им се обади, когато те самите знаеха повече. Пусна телефона обратно в чантата.

Озова се пред огледалото в банята и се взря в кървясалите си очи и в кръвта на Тайлър, засъхнала по бузата му. Написка лицето си с вода и изчегърта кръвта с пръст — жест в подкрепа на вярата му, а той *трябваше* да вярва, че Тайлър щеше да се оправи. Видя как розовата вода се завихря и изтича в канала и съжали, че позволи дори и толкова малка частичка от сина му да се отдели от него.

Когато се върна при столовете, един хирург премина през вратите на операционната. Джагър се опита да прочете новините по очите му, но не успя до момента, в който мъжът не свали надолу маската си, показвайки тревожната си усмивка. Бет изтича и сграбчи ръката на Джагър — страхува се, помисли си Джагър, че ще припадне независимо от новините. Това, което каза лекарят, беше неясна смесица от противоречия: Тайлър беше в критично състояние, но стабилен. Бяха извадили куршума и бяха възстановили увредените му дробове, няколко кръвоносни съда и мускули.

— Той не е — как му казвате? — излязъл още от тунела, но е едно малко момче с много късмет. Куршумът не е засегнал главните артерии и сърцето. Знаете ли вида на използваното оръжие?

Джагър поклати глава.

— Малък пистолет.

— Интересно — каза лекарят. — Изглежда, оръжието е било 25-и калибър с изключително ниска скорост, а не каквото обикновено сме свикнали да виждаме.

Джагър разбра: нискоскоростните патрони бяха специално поръчвани амуниции, предназначени да бъдат свръхзвукови, така че пукотът на патрона да не достига скоростта на звука^[1]. А в комбинация с малкия калибър това го превръщаше в превъзходно звукозаглушено оръжие — оръжие на наемен убиец. Пистолетът на жената не беше снабден със заглушител, но заподозря, че една експертиза на дулото щеше да разкрие възможности за използването на такъв.

— Куршумите причиняват щети на тъканите по три начина — продължи лекарят. Джагър щеше да го прекъсне в желанието си да получи само обобщена прогноза, но Бет кимна, а челото ѝ се набръчка от усилието да се концентрира. Джагър оцени жаждата ѝ за знания, дори в момент като този, когато стомахът му се беше свил на топка. Но журналистът в нея се обади. Придърпа я по-близо, а лекарят продължи:

— Разкъсвания и счупвания от самия куршум. Раздробяване или от куршума, или от натрошените кости. Това е като да те застрелят втори път. После идват ударните вълни и кавитацията, причинена от енергията,

излъчваща се по пътя на снаряда. Това може да нанесе по-опустошителни поражения от самия куршум, поради което раните от огнестрелни оръжия по принцип са по-тежки от раните от хладно оръжие. Осемдесет процента от уврежданията на нервите са причинени не от куршума, а от ударните вълни. Знае се, че вълните чупят дори кости няколко сантиметра встрани от преминаващия куршум.

Бет си пое шумно дъх и покри устата си. Лекарят се опита да ги успокои, като махна с ръка и допълни:

— Но ситуацията със сина ви не е такава. Във всеки случай, колкото по-голяма е скоростта на куршума, толкова по-големи са пораженията. Но понеже по детето е стреляно с нискоскоростен малък калибър, той е преживял минимални поражения от ударната вълна, няма счупвания на кости, а и куршумът не е раздробил тъканите наоколо, доколкото можем да знаем на този етап. Както казах, момчето е имало много късмет.

— Късмет? — извика Бет. — Та той едва... едва не умря. И все още е в опасност, нали?

— Да, така е — съгласи се лекарят, — но ако при този ръст по него беше стреляно с обикновен патрон, тези, които сме свикнали да виждаме... — Той поклати глава. — Трябва да го наблюдаваме за вътрешни кръвоизливи, които евентуално сме пропуснали и, разбира се, за инфекции. Загубил е много кръв и тялото му е в шок. Изглежда, се свестява от време на време, но ще знаем повече след поне дванайсет часа, а може и повече.

— Изглежда? — изуми се Джагър. — Той, изглежда, се свестява от време на време?

Лекарят се усмихна.

— Човешкото тяло е сложен организъм. Постоянно ни изненадва както за добро, така и за лошо. Ще го преместим в отделна стая в реанимацията. Ще спи известно време, но моля ви, бъдете с него. Вярвам, че той ще... — затърси правилната дума — *почувства* присъствието ви, а това ще му се отрази добре.

— Не бихте могли дори и насила да ме извлечете оттам — каза Бет. Тя прегърна Джагър, като притисна лице към гърдите му и зарови пръсти в гърба му.

Сълзите ѝ намокриха ризата му и на него му се прииска да са навсякъде другаде, но не и тук, да правят всичко друго, но не и това. Толкова силно го желаше, че тежестта на желанието отслаби коленете му и го затегли надолу, сякаш силата на гравитацията внезапно се беше удвоила. Той напрегна сили, борейки се с позива за припадък. Ако някога трябваше да бъде силен, то моментът бе точно сега.

[1] Скоростта на звука във въздуха е 343 м/с. — Бел.прев. ↑

Пет часа и половина след като Джагър и Оуен внесоха Тайлър в спешното отделение, момчето вече лежеше в болничното легло, обърнато на една страна и подпряно с дунапренови подложки, за да не се товари гърбът му. Джагър разгледа внимателно апаратите, подредени около сина му. Те бипкаха, съскаха и от време на време изхвърляха по няколко сантиметра навита на руло хартия — непрекъснат запис на жизнените показатели на момчето във всеки един момент. Една интравенозна банка подаваше на капки антибиотик към извиваща се тръба, която завършваше с игла, забодена в ръката на Тайлър. Друга — с физиологичен разтвор, го предпазваше от обезводняване. Една винилова торбичка, закачена на леглото, до коляното на Джагър, събираше урината от пикочния мехур на Тайлър и някак си това накара Джагър да схване чудовищността на случилото се: синът му дори не можеше да пишка сам.

Докато държеше ръката на Тайлър, той се опита да види лицето му зад кислородната маска. То беше бледо на цвят, без да се броят клепачите, които бяха тъмни като буреносни облаци. Виждаше се, че го бяха поизмили, но или го бяха сторили твърде небрежно, или твърде невнимателно: по ръба на ухото му все още имаше засъхнала тъмночервена кръв.

Бет седеше в стол от другата страна на леглото и простираше напред ръцете си, за да хване другата ръка на Тайлър. Главата ѝ беше склонена за молитва, но щом видя, че Джагър я наблюдава, тя изправи глава и се намръщи.

— Бог не е сторил това — обяви тя.

Той затвори очи и задържа езика си зад зъбите. Тя със сигурност не искаше да чуе неговото мнение по въпроса.

— Джагър?

Мразеше болката в очите ѝ и червенината, която вече не можеше да си представи, че някога ще изчезне.

— Всичко това може да те доближи до Бог, не да те отблъсне от него.

Той искаше да ѝ изкрещи да млъкне, да си отвори очите за това, което представляваше Бог: безжалостна и зла сила. Вместо това поглади с длан лицето си и прокара пръсти през косата си.

— Имам нужда от глътка чист въздух — каза той, отправяйки се към вратата. — И кафе. Ти искаш ли кафе?

Тя поклати глава, а той пристъпи към коридора. Беше ярко осветен от флуоресцентни лампи, отразяващи се в пода, който беше така излъскан, че сякаш беше изрисуван на цветни флуоресцентни петна. И въпреки това мястото изглеждаше толкова пусто, колкото офис сграда в ранна неделна утрин. Вдясно от него, в далечния край на коридора, една сестра стана от мястото си на регистратурата, пресече коридора и потъна в една стая. Той зави в другата посока и тръгна напред. Коридорът завършваше със стена от стъкло, с изглед към квадратите от незастроени парцели и ниските бели сгради на Шарм ел Шейх, чак до Наама Бей и Червено море. Джагър забеляза врата с табела, показваща стилизирана фигура върху стълби, бутна я и заслиза по стълбите.

Спря се на първата площадка. Дробовите му се движеха в такт с бясно биещото му сърце, което изпомпваше въздух подобно на мях, оставен в ръцете на несръчно дете. Замайване накара главата му да се завърти. Той се олюля, сграбчи парапета, после се блъсна в ъгъла и подпря челото си на една тръба, която тръгваше от тавана и стигаше до пода. Почувства студенина и това беше всичко, за което мислеше: за тръбата и начина, по който изстудяваше кожата му... не за Тайлър или за жената, която стреля по него, или за Господ, или за нещо друго — за нищо освен за тръбата и студенината ѝ.

Тайлър.

Жената.

Бог.

Джагър изстена, а стонът се превърна в писък. Роборъката стисна тръбата, а Джагър се наклони назад. Истинската му ръка беше здраво стисната в юмрук — до болка. Замахна с него към стената и остави вдлъбнатина. Удряше, докато не проби стената, и продължи да блъска по ръбовете, разширявайки дупката и оставяйки кървави следи и петна около нея.

Една ръка сграбчи рамото му и рязко го извъртя. Джагър замахна назад с юмрука си, за да удари натрапника. Беше Оуен — стоеше точно пред него и го гледаше съсредоточено. Сграбчи главата на Джагър, с извити около тила му пръсти и със силно притиснати към ушите му длани.

— *Знам* — каза той. Думите „какво чувстваш“ бяха излишни, но бяха изречени чрез погледа му, а цялото му изражение показваше, че той наистина знае.

Джагър почувства, че част от настъпилото в него объркване излиза навън, като че ли беше отнето от Оуен, подобно на споделено бреме. Юмрукът му се разтвори, а ръката му се отпусна върху рамото на Оуен. Искаше да каже нещо, да обясни поведението си, но чувството, че Оуен вече знаеше всичко, беше толкова силно, че единственото, което направи, беше да кимне с глава.

Джагър не вярваше, че съчувствието, нито пък съпричастността, някога са помогнали на някого. Силните емоции и болката бяха уникално преживяване за всеки човек: фактът, че съществуваха милиони гладувачи хора по света, не облекчава стомашните спазми на човек, който не е ял от три дни. Но случващото се сега беше различно. Неговият гняв, мъка и болка бяха споделени от друг човек и той бе усетил облекчение. Както когато еднокрак човек положи ръка на рамото на друг еднокрак човек и така двамата могат да вървят, защото се подкрепят един друг.

Оуен пхна кутия в ръцете му.

— Предполагам, че носиш четиридесет и четвърти номер.

Джагър вдигна капака и видя вътре нови маратонки и чорапи. Той кимна.

— Благодаря.

— Има *kahwa* нагоре по улицата. — Оуен отвърна с усмивка на учудването на Джагър. — Кафене. Трябва да поговорим.

Джагър се върна в стаята на Тайлър. Бет го увери, че няма смисъл и той да стои при Тайлър в момента и че няма нищо против той и Оуен да отидат да пият кафе.

— Иди да се разсееш малко — каза тя. — Ще ти се отрази добре.

Двамата мъже изминаха четири пресечки в един квартал с мръсни улици, на който му липсваше дори и най-малкият намек за блясъка на изкуствените египетски декори, които правеха Шарм ел Шейх привлекателен за туристите. Така стигнаха кафенето — една преустроена къща — малко след шест часа сутринта, когато приглушеното оранжево зарево беше запалило източния фронт на виолетовото небе. Оуен дръпна вратата и я задържа, за да мине Джагър, а отвътре ги връхлетя ароматът на кафе, цигари и пържена храна. Пушек изпълваше приличния на пещера интериор. Приглушеното осветление идваше от десетки свещи, които бяха подредени като войници на тесни полици по дължината на всяка стена, от една жълта лампа, висеща над пространството зад тезгяха, и от опушените предни стъкла.

Възрастен мъж зад тезгяха пържеше нещо в домашен фритюрник. Цигара с един сантиметър пепел висеше от устата му. Други двама възрастни мъже седяха в задната част на заведението с възголеми чаши с кафе и с *sheesha* — високо наргиле — на масата между тях. От наргилето излизаха два чибук и се виеха към тъгълчетата на устните на всеки един от мъжете, които пушеха, докато наблюдаваха Джагър и Оуен.

Оуен откопча чантичката от кръста си и я пусна на масивната дървена маса, която беше протрита и очукана: сякаш преди е служела за нещо друго — дъска от кораб или пък врата. Джагър седна, Оуен поздрави на арабски възрастния човек зад тезгяха, а после се обърна към Джагър.

— Кафе? Захар, сметана?

— Чисто.

Оуен вдигна два пръста към възрастния мъж.

— *Kahwascitto*.

Издърпа един стол и се отпусна в него с шумна въздишка. Първо изпитателно изучаваше лицето на Джагър в продължение на около десет секунди, а после каза:

— Говорих с лекаря. Каза, че операцията е минала добре.

Джагър сви рамене.

— Тайлър все още не е извън опасност.

— Съжалявам. Съжалявам, че въобще се е случило.

Възрастният мъж се дотътри до тях и постави две различни по големина чаши на масата. Измърмори нещо на Оуен, който на свой ред попита Джагър:

— Закуска? Имат *t'aatiyya*, нещо като фалафел: смлени зърна бакла, листа кориандър, сусамов тахан...

Джагър вече поклащаше глава.

— Не мога да ям.

Оуен каза нещо и възрастният мъж се върна на поста си. Седяха, без да си кажат нищо в продължение на минута, докато Оуен сърбаше кафето си, а Джагър се взираше в окървавените си кокалчета. Опита напитката, намръщи се на горчивината ѝ и остави чашата обратно на масата.

— Кой беше мъжът, когото търсеха — попита той, — човека, когото дойде да видиш?

Размишлявайки, Оуен поглади с длан брадата си, първо едната буза и челюстта, после другата буза. Най-накрая каза:

— Наричаше себе си Крийд. Беше част от група, от която се опитваше да избяга.

— Значи те са го убили? Това някаква секта ли е, нещо подобно на Чарлз Менсън^[1]?

Оуен поклати глава.

— Нищо подобно. Няма харизматичен лидер, който промива мозъка на останалите. Всички участват в групата доброволно. Възприемат себе си като племе, но всъщност са едно семейство. Няма кръвна връзка, но са заедно от дълго време и искрено ги е грижа един за друг.

— Да, бе — каза Джагър. — И ние убихме брат ми, когато искаше да се изнесе от къщи.

Оуен присви очи, а лека усмивка повдигна нагоре едното ъгълче на устата му.

— Племето съблюдава редица сурови правила, най-важното от които е *Закрилай племето*. Ако целта на Крийд беше само да напусне племето, те щяха да го пуснат да си върви. Но той беше взел нещо тяхно: нещо, което щеше не само да ги спре да извършат това, което вярват, че трябва да направят, но и можеше да разруши племето.

Къде е момчето? — беше попитала жената. — *Той е взел нещо наше.*

— Какво? — извика сподавено Джагър, накланяйки се напред. — Какво е взел Крийд, което те искаха толкова силно?

— Компютърен микрочип.

— С информация? Сведения, които ще ги изобличат, които ще ги вкарат в затвора? — предположи Джагър.

— Не мисля. — Оуен сръбна глътка кафе. — Крийд каза, че щяло да им попречи да изпълнят мисията си, а самият факт, че го притежава, щеше да му отвори врати, да накара хората да му повярват и на своя страна да му помогнат да ги спре.

— Мисия? Каква е мисията им?

— Крийд използва кодова дума, *Агаг*. Идва от Библията, 1 Царе. *Агаг* е бил цар на амалеките. Бог наредил израилтяните да разрушат град Амалек — всички мъже, жени и деца. Кодовата дума означава, че ще се случи нещо голямо.

— Нещо голямо: голямо колкото да взривят влак... или голямо колкото 11 септември?

Мускулите по лицето на Оуен се изопнаха.

— Голямо колкото Хирошима.

Безчувствен към тревогите на света заради мъката си по Тайлър, Джагър с изненада усети чувство на паника да сковава стомаха му, а после и сърцето му. Мисълта за хиляди — десетки хиляди — невинни като Тайлър хора, които страдат и умират в страх и болка, беше достатъчна да разпръсне притисналата го мъгла на неговото собствено нещастие.

— И ти смяташ, че този чип контролира *ядрена бомба*?

— Ядрено оръжие или нещо също толкова разрушително.

— Чакай малко. — Джагър се огледа в стаята, а погледът му се спря на възрастните мъже в дъното, които бяха потънали в плътни сенки и само очите им се открояваха, подобно на животински очи, светещи на лунната светлина. — Стори ми се, че тези типове са професионалисти, заради начина, по който нападناха манастира с координирани усилия, както и бойните им техники.

Тези невидими костюми са направени по поръчка и не се дават дори на най-елитните момчета от тайните оперативни части. Те са дело на DARPA, на някоя подобна чужда агенция или може би на елитна частна организация под прикритие. Сега ми казваш, че разполагат с ядрено оръжие... или *нещо също толкова разрушително*. Това значи, че имат сериозна подкрепа — подкрепа на правителствено ниво.

— Племето действа само — заяви непоколебимо Оуен.

— Колко са?

— Не знам със сигурност. Десет, може би петнайсет. Преди бяха и повече. — Размърда се на стола си, облегна се назад и качи тока на обувката си върху крайчеца на масата, вмъквайки го в разговора. — Но имат много дебели връзки. Сещаш се за услугите, за които ти споменах при наемането на военния хеликоптер? Това е нищо в сравнение с тях. Години наред са помагали на влиятелните хора да се доберат до властта. Всеки им дължи услуга. Те имат достъп до най-секретна информация — класифицираната *Umbra* в Съединените щати, *Streng Geheim* в Германия, *Sirriy lil-Gayah* тук, в Египет. — Оуен махна с ръка: *нареди го както искаш*. — И в момента, в който чуят за каквато и да е новост, всичко, което трябва да направят, е да я поискат. Сигурен съм, че така са се сдобили и с тази невидима технология.

— А какво дават в замяна?

— Първо, знания. Тези хора са страшно интелигентни — основно по въпросите за човешката природа, а никое знание не е по-могъщо от това. Като вид ние, хората, сме непостоянни, вървим против интуицията си, лутаме се между алтруизма и егоизма. Влияят ни роднините, приятелите, враговете, колегите, съперниците, културата, филмите, литературата, хората, които ни се иска да станем, хората, които ни се иска да сме, здравето, характерите ни и личният ни живот — много са факторите, които оказват влияние върху решенията ни, а по-малко са факторите, променящи плътта ни. Всеки, който е способен да разчете тази формула, дори и с минимална точност, притежава повече мощ от цял ядрен арсенал.

— Тогава защо са на бойното поле, защо стрелят по хората и планират нова Хирошима?

— Защото са и хора на действието. Те се опитват да балансират между интелекта и силата. Войните се печелят чрез стратегия и тактика, направляващи физическата сила. Това желание за действие съвпада с другата дейност, която понякога те изпълняват за влиятелните хора: елиминирането на противодействащи сили, неловки положения, проблеми. Те са високоефективни тайни оперативни войници, убийци. Най-добрите в света, най-добрите в историята.

— Не ми изглаждаха така снощи. — Една виеща се и пълзяща като змия тясна ивица пушек от наргилето на възрастните мъже се понесе между Джагър и Оуен.

— Имаш предвид начина, по който взривиха мястото? — Той направи гримаса. — Шпионажът е за филмите на Джеймс Бонд. Те правят и това, но не всяка операция е подходяща за този подход. Използваха тактиката, сработила при Чингис хан, нарича се *Chen* — шок и гръм. Германците го наричат *blitzkrieg*, светкавична война. Бърза, шумна, мощна. Сварва враговете им неподготвени, като ги кара да действат импулсивно вместо разумно. Що се отнася до мен, мога да кажа, че подходът им сработи.

Джагър си спомни, че жената взе нещо от ръката на Тайлър.

— Ако целта им е била да убият Крийд и да си вземат обратно откраднатото от него, може да се каже, че подходът им е сработил.

Оуен свали обувката си от масата и се наведе напред.

— Имаш доказателство, че са си взели обратно микрочипа?

— Жената каза, че Тайлър е взел нещо тяхно. След това тя... — Не можеше да се насили дори да го изрече, заради спомените, които щяха да нахлуят. — По-късно, тя взе нещо от ръката му.

Оуен се намръщи, изправи се и занесе чашата си до тезгяха.

Те стреляха по сина ми — Джагър си наложи тази мисъл, прехвърляйки вината от жената към цялата мистериозна група, която Оуен описа. Спомни си празното изщракване на пистолета, променило всичко, като се започне от начина, по който лицето на Тайлър моментално премина от радост към шокираща болка.

Оуен се върна, издухвайки пара от димящата си чаша с кафе. Седна и отпи една глътка.

— Видях и татуировка — каза Джагър, — точно тук. Докосна вътрешната страна на предмишницата на протезираната си ръка.

Оуен кимна.

— Всички я имат. Флуоресциращо златно мастило, невъзможно за премахване. Що се отнася до тях, наистина не можеш да напуснеш племето, дори и ако физически вече не си част от него.

— Държат те завинаги, така ли? — намръщи се Джагър. — На мен това ми звучи като секта.

— Възприемай го като белег по рождение.

— И какво... тези хора, племето, те са просто тайфа начетени наемни убийци?

— Не го правят за пари. Имат завидно благосъстояние, натрупано с годините. По-скоро си прибират заслуженото: за тях е безценна отплатата от точните хора. Казах, че *понякога* предоставят тайни оперативни услуги на влиятелни хора. В общия случай обаче го правят за себе си. Когато го правят за другите, независимо какви са мотивите, жертвата трябва да отговаря на изискванията им.

— Които са?

Оуен присви очи и наклони глава, като че ли Джагър вече трябваше да знае отговора.

— Трябва да са лоши типове.

[1] Американски престъпник и главатар на псевдокомуната „Семейство Менсън“, който е дирижирал убийствата на членовете на комуната си. — Бел.прев. ↑

— Лоши типове? — повтори думите му Джагър, като махна с ръка през пушека, който се носеше над масата. — Какво означава това?

— Хора, които са извършили престъпления и по една или друга причина са се изплъзнали на правосъдието — обясни Оуен. — Главно убийци, изнасилвачи, педофили, но също и крадци, криминално проявени с бели якички, съпрузи, които жестоко и редовно пребиват съпругите или децата си, и са на път да ги умъртвят от бой.

— Те са блюстителите на реда? — предположи Джагър.

— Това преобръща гледната точка, нали?

Джагър поклати глава.

— Не.

— Но разбираш подбудите им — желанието да поемеш правосъдието в собствените си ръце? Особено когато системата не работи и лошите типове се измъкват.

— Накъде биеш?

— Те убиват виновниците, които убиват невинни хора. Шофьори алкохолици например.

Джагър се пресегна през масата и сграбчи китката на Оуен.

— Проучвал ли си ме?

— Направих малка проверка.

— Защо? — извика Джагър.

— Ще стигна и до това — усмихна се Оуен. — Сега искам да знам какво е отношението ти към блюстителите на реда.

Джагър пусна китката на Оуен и се облегна назад.

— Разбира се, че приемам отмъщението. И кой не би го приел? Да, иска ми се онзи пияница да е мъртъв, и една част от мен е бясна за това, че не направих нищо по този въпрос. Може би, ако не беше семейството ми, щях да сторя нещо.

— Много хора мислят по този начин — потвърди Оуен. — Но нещо ги спира да действат. Семейството им, отиването зад решетките, липсата на знания за това как да го направят или липса на кураж, вярата им, че Господ ще се погрижи. Няма нищо лошо във всяка една от тези причини. — Той вдигна чашата си, като се канеше да каже нещо, преди да отпие. — Искаш ли да убиеш жената, която стреля по сина ти?

Челюстта на Джагър се стегна, а зъбите му изскърцаха със звук на изопнати корабни въжета. Затвори очи и отвърна:

— Да. Но ще се задоволя и с това да я хванат, да отиде на съд и да прекара остатък от живота си в затвора.

— Справедливост.

— Да. — Джагър отвори очи. — Казах, че разбирам отмъщението, но не разбирам какво прави това... *племе*.

— Запълват празнотата между това, което жертвите или семействата на жертвите *искат* да направят, и това, което *могат* да направят.

— Разбрах това — каза Джагър. — Но кои са целите им? Просто произволни престъпници?

— Грешници — натърти Оуен. Остави чашата и я плъзна по масата. — Тяхната цел са грешниците.

— *Грешници?* В религиозния смисъл?

Оуен се усмихна.

— Не ми е известен друг смисъл. Един престъпник нарушава човешките закони. Грешниците нарушават Божиите закони. Племето не се занимава с човешките закони освен в случаите, когато те съвпадат с Божиите, а това им помага да определят целите си, защото престъпниците, не грешниците, са в новините. Те се интересуват много повече от праведното и грешното, както го определя Бог, а на второ място от това да раздават правосъдие на тези, които са се изплъзнали от него. Това е тяхната причина да съществуват.

Джагър ги бе нарекъл блюстителите на реда, но това не беше съвсем вярно. Религиозният аспект изискваше известно уточнение:

— Значи са нещо като Божии блюстителите на реда? — попита той.

— Те така се възприемат.

— Тръгнали са на божествена мисия, възложена им от Господ?

— Всъщност е малко по-сложно — усмихна се Оуен, — но може и така да се каже.

— Да не би тяхното куче да им е проговорило с човешки глас да убиват за Господ? — Джагър грабна чашата си и си сръбна една голяма глътка. Напитката вече беше изстинала и беше още по-горчива отпреди.

— Не мисли за мотивацията им, а само за това, което правят: убиват лоши типове — каза Оуен.

— Тогава те трябва да убият себе си, заради това, което причиниха на Тайлър. Той не беше тяхната цел. Той е невинен.

— Ти каза, че Тайлър е взел чипа, нали?

— Така каза жената — намръщи се от спомена за преживяното Джагър.

— Тогава не е бил невинен, не и в техните очи. Той им се е изпречил на пътя. Това го прави виновен.

Щяхме да ви оставим на мира — беше казал Фин. — *Но ни се изпречихте на пътя — ти и хлапето, — а това ни дава разрешение. И не само това, то ни задължава.*

— Това е извратена логика — ядоса се Джагър. — Тя превръща почти всеки в подходяща мишена.

Оуен кимна леко.

— Ето защо ги преследвам от години, но те са твърде ловки, твърде потайни. Докато се добера до сцената на някое тяхно убийство, и те отдавна са се покрили.

— И така си научил толкова много за тях: като ги преследваш, когато можеш, и се опитваш да ги спреш?

Оуен се усмихна.

— Нищо не би ми харесало повече от това да измоля огън от небесата, който да ги унищожи.

Възрастният човек зад тезгяха се приближи бавно с една гарафа в ръце. Допълни чашата на Джагър и напълни отново тази на Оуен.

— Те се свързват с мен — прошепна Оуен, докато гледаше отдалечаващия се мъж. Лекарят обви ръцете си около чашата, без да я повдига, и се надвеси над нея, приближавайки се към Джагър. — Говорил съм с хора, които са напуснали племето. Повечето от тях, като Крийд, са стигнали до заключението, че убийството не е начин да угодят на Бог. В някакъв момент получават проблясък. Нещото, което ги кара да стигнат до това

прозрение, е смъртта на невинен човек — някой, който ти и аз бихме нарекли невинен. — Поколеба се, като че ли отново изучаваше лицето на Джагър. — За Крийд това беше *Агагът*.

— Хирошима? — каза Джагър. — Да, предполагам, че именно това е била причината.

— Но той не просто си е тръгнал. Той щеше да се опита да ги спре.

— Разбира се. Както би направил всеки човек със здрав разум.

Оуен се взираше настоятелно в него и продължи да шепне.

— Крийд не може да го стори. Но някой друг трябва да го стори.

— Ти? — предположи Джагър и поклати глава. — Това е твърде голяма, твърде сложна задача. Длъжен си да информираш някого, не знам кой, властите например.

Оуен поклати глава.

— Знаеш ли колко трудно ще е да накарам която и да е правораздавателна институция или което и да е правителство да повярват, че има планирана масивна атака някъде по света, камо ли да ги убедя да се разровят или да направят нещо по въпроса? Дори и да е възможно, би отнело твърде много време.

— А ти ще се справиш по-добре, така ли? Съвсем сам? Как? Току-що каза, че винаги са една стъпка пред теб, покриват се още преди ти да пристигнеш на мястото.

Оуен дръпна стола си по-близо до масата и облегна лактите си отгоре ѝ. Раздвижи развълнувано ръцете си, все едно подхвърляше топка.

— Докато Тайлър беше в операционната, проникнах в базата данни за престъпления на ИНТЕРПОЛ, ФБР, Международната Крим...

— Можеш да направиш това? — прекъсна го Джагър.

— Като ги подсетих за някои услуги — уточни с усмивка Оуен. — Та, пресяването на убийствата, извършени от блюстителите на реда, не е лесна задача. Разбира се, първо претърсих за жертви на убийства. Оказва се, че са извършени около триста хиляди по целия свят за последните шест месеца. След това пуснах списъка през няколко филтъра: кои жертви на убийства са били обвинени в престъпление в предходната на убийството им година... и са пуснати заради формалност или невъзможност на съдебните заседатели да постигнат съгласие... чието престъпление или освобождаване е било отразено в местна медия. Дори тогава престъпниците се смесиха с неинтересни за нас случаи, чиято смърт е възможно да е била причинена от вътрешна чистка в някоя банда или от ревност заради флирт с чужда жена или нещо подобно. Така че потърсих смърт, причинена от неогнестрелно оръжие. В племето предпочитат хладните оръжия.

Вратата се отвори и пропусна навътре топъл бриз, който прогони пушека далеч от Джагър и Оуен и раздвижи пламъците на свещите, които потрепнаха като малки флагчета. Трима младежи, една жена и двама мъже, на около дваисетгодишна възраст, влязоха в помещението, всички с усмивки на уста.

Джагър забеляза, че небето се беше прояснило до цвета на бебешкосинята боя, с която бързо беше нацапал стените на стаята на Тайлър в дните между раждането и пристигането му въщи. Новодошлите се разположиха на маса в центъра на кафенето, а единият от мъжете повика с ръка възрастния мъж.

Оуен се загледа в групата за няколко секунди, преди отново да се обърне към Джагър:

— Спрях се на няколко града, в чийто периметър са се случили ред предполагаеми убийства от пазителите на реда, подобно на разпръснати животински кости около бърлогата на хищник. Едно от местата е особено интересно. — Той завъртя пръста си над едно място върху масата и потупвайки с него, започна да очертава концентрични кръгове около точката. — Убийствата се случват най-вече в затънтени квартали в покрайнините на града — само едно е в самия център, — а от племето биха направили точно това — да убиват далеч от мястото, където живеят.

— Кой е градът?

— Париж — каза Оуен. — Льо Манс, Орлеан, Сержи, Бове, Реймс — във всички тях има убийства от блюстители на реда през последната половина година. Само преди два дни Филип Жерард, финансовият директор, който източил сметките на клиентите си, е бил намерен убит с нож в къщата си във Версай. А и Париж се вписва в стила им. Обичат големите градове, нощния живот, културата, натоварения въздушен транспорт, така че честите им пътувания да не привличат внимание.

— Колко време би им отнело да стигнат оттам до „Света Екатерина“? — попита Джагър.

— С частен самолет — изчисли той — пет часа. Сложи и времето, за да стигнат до летището, после до хеликоптер в Шарм ел Шейх, да долетят до манастира — девет-девет часа и половина.

Джагър кимна.

— Крийд се появи точно когато повечето от туристите тръгнаха да се изкачват нагоре към планината, защото затваряме около дванайсет и половина. Някой го наблюдаваше от чукарите. Племето атакува около десет и половина.

— Десет часа, пасва.

— Едно нещо около твоя малък план на убийствата обаче ме притеснява. — Джагър потупа масата по същия начин, по който Оуен го беше направил преди малко. — Каза, че тези типове обикалят по целия свят. Те убиват навсякъде по света. Защо ще им е да убиват на място, близо до дома им? Защо да рискуват?

Оуен се ухили.

— Не успяват да се спрат. Това е същността им. Може и да са експерти в областта на човешкото поведение, но това не означава, че могат да контролират напълно своето собствено. Умни са като Айнщайн, но не действат непременно като него. Интелигентността им е оръжие, което изваждат от чекмеджето, когато им потрябва. Иначе са обикновени хора със своите чудатости и демони, със своите навици, непреодолими импулси и трудни моменти. Сред тях има подпалвач, който обича да пали разни неща. Няколко от убийствата, извършени около Париж, са завършили с палежи. Така покриват следите си, за да не ги проследят, ако евентуално са оставили някакви улики, но самите пожари ме насочват именно към тях.

Огледа се из стаята, после отново погледна Джагър и въздъхна.

— Видях жената, която стреля по момчето ти. Тя напускаше манастира, когато аз пристигнах. Познах я, казва се Невея, освен ако после не е променила името си.

Невея. Що за име е това? — Джагър се замисли дали да не го гравира върху гилзата на неизползван патрон.

Оуен поклати глава.

— Тя е голяма работа. Колкото е красива, толкова е и жестока. Обича работата си, а това е толкова нередно, когато работата ти е да убиваш хора. Побъркана е на тема смърт: гробове, гробници, ковчези. Можеш да се обзаложиш, че където и да се укриват в Париж, мястото има някаква връзка със смъртта. Може би някогашна морга или къща на гробари.

— Тя имаше и други татуировки — спомни си Джагър, — освен кълбовидното нещо. Кръстове, череп.

Оуен кимна.

— И всяка една е свързана със смъртта — без да броим кръстовете, но може да се каже, че при тях дори и те имат нещо общо със смъртта. Има татуиран демона на смъртта, облечен в пелерина с качулка и държащ коса, както и ангел, изобразен изцяло с черно мастило и с огромни крила, който е прихванал човек за кръста и го издига към небесата, а също и много черепи, скелети и най-различни подобни дивотии.

Джагър си представи жената. Нещо в нея — плавният начин, по който се движеше като котка, екзотичната ѝ красота — съвпаднаше с представата му за татуирана жена: мистериозна, непокорна, самоуверена.

— И ти откри всичко това за нея в Гугъл? — попита Джагър.

— Проследих племето до Лос Анджелис веднъж и я забелязах да влиза в един нощен клуб. Беше си сложила това оскъдно горно нещо, което ние наричаме потник, и то със сигурност, за да си покаже татуировките. Клубът беше от онези, в които пускат готическа музика, така че тя се вписваше перфектно в обстановката. Охранителят на вратата не искаше да ме пусне, така че заобиколих отзад, до кухнята, и платих на помощник-сервитьора една стотачка. Но не успях да я намеря. По-късно научих, че същата вечер един дилър на дрога, специализирал се в продажба на дребно на деца от средното училище, е бил намушкан с нож в тоалетната.

Джагър почувства слаб пристъп на възхищение към тази жена и я намрази още повече за това. Дори и да не беше стреляла по сина му, всичко около нея би трябвало да го отвращава. Тя беше убиец, който имаше странно влечение към смъртта, и от всичко, което знаеше, най-вероятно спеше в ковчег. И все пак не можеше да не признае, че имаше вкус при набелязването на жертвите си. Той тръсна глава, отвратен от себе си, за това, че благоговее пред най-незначителното качество на тази жена. Тялото му беше изморено, а мислите му се бяха вцепенили, това беше всичко. Тя беше стреляла по Тайлър и дори и да научеше, че притежава свръхестествена способност моментално да отърве света от всеки един убиец, изнасилвач и педофил, той пак щеше да иска да я убие.

Старците в дъното, изглежда, гледаха през тримата двайсет и няколко годишни и се взираха директно в Джагър, като че бяха чули мислите му и чакаха да се изповяда. Обърна им едно рамо и тропна с протезираната си ръка върху масата.

— ... изкушен съм да ги оставя на мира — говореше Оуен, — ако единствената мишена за убийствата им бяха пласъорите на дрога и други отрепки, които вредят на невинните. Но те не са такива. Думата *Агаг* означава кръв, много кръв, и това ще е пролятата кръв на много добри мъже, жени и деца. Те трябва да бъдат спрени. — Той повдигна чашата си, а сетне отново я остави. — И си прав — кимна той. — Не мога да се справя сам. — Млъкна, докато очите на Джагър не се спряха върху неговите.

— Джагър — каза той, — трябва да ми помогнеш да ги спрем.

Джагър имаше чувството, че единствената светлина, проникваща в кафенето през предните прозорци, беше слънчев лъч, който светеше право в очите му. Наведе главата си, за да избяга от него.

— Какво искаш да кажеш с това да ти помогна да ги спрем?

— Трябва да дойдеш с мен, да ми пазиш гърба и да намерим начин да ги спрем — обясни спокойно Оуен.

— Но какво означава да ги *спрем*? Да ги *убием*?

— Каквото и да значи това — натърти Оуен. — Да ги убием, да вземем обратно чипа, да открием достатъчно доказателства, за да накараме някой да ни обърне внимание... Не знам със сигурност. Но не искам да се събудя утре или след седмица и да науча, че някой е взривил бомба в Ню Йорк или Лондон или някъде другаде, и да знам, че не съм опитал всичко възможно да го предотвратя.

— Тези типове са много способни — поклати глава Джагър. — Те много умело координират действията си, със солидни връзки са, мотивирани са и са богати. Те са по средата или може би в края на игра, която ти дори не си започнал и на която не знаеш правилата. Те вероятно са побъркани. Имам предвид, това са онзи тип луди хора, за които се пишат книги и от които плачат малките деца, защото вярват, че се крият под леглата им. И съвсем между другото притежават и ядрено оръжие.

— Или нещо също толкова разрушително.

— Да де... ами...

Младежите на съседната маса също гледаха към тях и Джагър осъзна, че се беше изправил и надвесил над масата, за да се взре в лицето на Оуен. Поизправи се и с прасци бутна стола си назад.

— Пожелавам ти късмет в това начинание — каза той. — Наистина. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Джагър... — извика го Оуен, — моля те...

Джагър спря. След малка пауза се върна до масата. Постоя малко, гледайки надолу към Оуен, и попита:

— Защо аз? Защо молиш мен за това? Защо се опитваш да ме въвлечеш в твоята тайна война? — Той посочи с ръка към мъжете и жената на три маси разстояние от тях. — Помоли тях. Няма да заболи, нали?

— Ти не си случаен — отвърна спокойно Оуен. — Имаш мисълта на детектив, уменията на войник. И най-вече...

— Какво?

— Ти си казан от вряща омраза. Ти си разгневен и разочарован. Имаш малък син, борец се за живота си, страдащ без никаква вина, и ти искаш да накараш хората, които го нараниха, да си платят. В общия случай бих ти казал, че жаждата за отмъщение ще погълне сърцето ти и ще си направи шапка от душата ти, но точно сега отмъщението е блестящ меч, могъщ и нагорещен до бяло. И ще се окажа глупак, ако не те използвам да спрем племето. Защо не отмъстиш за сина си и междувременно не спасиш живота на хиляди други?

— Защото няма да изоставя Тайлър. Или Бет. Какъв мъж ще съм, ако ги оставя просто така? — Гласът му заглъхна. — Как ще живея, ако... ако Тайлър си отиде, а аз не съм там?

— А как ще живееш, знаейки, че си могъл да спасиш цял град, а не си?

— Това е самоубийствена мисия.

— Може би — каза Оуен. — А може би не.

Джагър поклати глава. Премина през пушека и втренчените погледи и блъсна вратата навън. Болницата се извисяваше четири пресечки по-надолу, като стъклена пирамида над покривите на запуснатите къщи. Хлапета риташа футболна топка надолу по улицата. Многоцветен фиат с боядисан със спрей надпис *Такси* на страничните врати изпуктя, докато завиваше по една пресечка, оставяйки след себе си гъст облак от сиви отработени газове. И Джагър тръгна към болницата.

Светът продължава да се върти. Но всичко му изглеждаше като в сън. Опитва се да си спомни последните думи на сина си, преди да го ранят, и сърцето го заболя още повече, когато се сети какви бяха те: *Татко, страх ме е.* Клекнал долу в ъгъла близо до горящия храст, вперил големите си очи в него и очакващ утешителните думи, че всичко ще бъде наред. И точно това му беше казал Джагър. *Бъди смел, сине.* Искаше отново да чуе гласа на Тайлър — онзи момчешки глас, който можеше да накара дори влака да дерайлира.

Дочу дрънчене, подобно на маракас, и сърцето му подскочи. Когато се обърна, видя две малки момиченца да седят на верандата на къща и да изсипват съдържанието на прасенце касичка. Толкова приличаше на звука от металната кутия на Тайлър. Колко много обичаше тези свои дреболийки... Джагър почувства необяснима привързаност към всички непознати хора, които нарочно изпускаха монети или празни ключодържатели, така че синовете им да могат да ги открият и да накарат малките им личица да се усмихнат.

Всичко изчезна — малките момиченца, къщите, улицата — и умът му се закачи за един образ, за един скорошен спомен: Тайлър пускаше нещо в кутията си, с отчетлив звук от падащ тежък предмет, стоварващ се върху бонбони и камъчета. *Оболът на Харон*, изглеждащият като монета предмет, който беше открил в пещерата, в която се криеше онова момче от племето. Оли беше казал, че той се поставял в устата на починалия, така че душата му да може да плати на лодкаря за пътуването през река Стикс. Можеше ли да е съвпадение това, че го бе открил на мястото, където стоеше един от племето, а на следващия ден друг от племето — една жена с влечение към смъртта, нападна манастира?

Можеш да се обзаложиш, че където и да се укриват в Париж — беше казал Оуен, мястото има някаква връзка със смъртта.

Дали имаше шанс оболът да ги насочи към това място?

Клаксонът на една кола избибипка и Джагър подскочи. Беше спрял по средата на пресечката. На два метра разстояние от него предната решетка на грозен форд седан изтрака под напора на форсирания двигател. Клаксонът отново изсвири, а една ръка се показа навън от прозореца на шофьора и заръкомаха във въздуха.

Той обмисли варианта да тръгне към болницата и напълно да забрави за Оуен. Но после се насочи обратно към кафенето.

* * *

Намери Оуен там, където го беше оставил — на масата, с глава, склонена за молитва. Издърпа един стол и седна до него.

— Оуен?

Мъжът не помръдна. Младежите на другата маса отново се смееха, поглеждайки от време на време към него. Старците и техните очи. В момента още един мъж стоеше пред тезгяха, той плати и понесе голяма чаша и някаква пържена питка в чиния към масата в близост до вратата. А Оуен се усмихваше на Джагър.

Джагър вдигна ръка.

— Не съм размислил. Няма да дойда с теб, така че престани да се усмихваш. Имам нещо, което може да помогне. Разполагаш ли с мобилен телефон?

Оуен зарови в чантичката си.

— Телефонът е сателитен — каза той, докато го подаваше на Джагър.

— Може ли да получава снимки?

— И песни, ако имаш нещо на Ленард Коен^[1].

Беше малко по-голям от айфона на Бет, със сензорен екран — на него имаше снимка на Оуен, коленичил сред група деца, а на заден план се виждаха сламени колиби.

— Какво да направя?

— Чукни го с пръст — каза Оуен.

Джагър го стори и се появи клавиатура.

— Просто въведи номера, без специални кодове. Сателитът допуска, че се обаждаш от същия район, освен ако не въведеш и код на страната.

Джагър набра номера на Бет.

^[1] Канадски поет, композитор, автор и изпълнител на песни. —
Бел.прев. ↑

Бет седеше на ръба на един стол, главата ѝ беше отпусната на леглото на Тайлър, а ръката ѝ стискаше неговата. Преди известно време, без дори да забележи промяната, молитвата ѝ беше прераснала в накъсан монолог, отправен към сина ѝ.

— ... Ти беше най-сладкото бебе — прошепна тя. — Обичах да усещам кожата ти до моята. Ние си лежахме в леглото, слънцето ни грееше през прозореца, а аз ти говорех за всички неща, които ще правим заедно: ти, аз и татко. Къмпинг... боулинг... Дисни уърлд. — Тя лекичко се засмя. — Татко ти каза, че щял да те научи как да стреляш и да се биеш с юмруци. А аз исках да ти покажа как да печеш сладки и да различаваш Шекспир от Франсис Бейкън. А ти се учеше толкова бързо. Можеше да четеш заедно с мен *Зелени яйца с шунка*^[1], когато беше на три. Бях изумена! А татко ти само каза: *Разбира се, че може, нали е твой син*. Но си личеше, че той също е изумен... и горд, ти винаги ни караше да се чувстваме толкова...

Една машина изпиука и тя рязко вдигна глава, готова да извика сестрите. ЕКГ-то бипкаше в нормален ритъм. Нищо не светеше по другите машини, само кехлибарени и зелени светлилки. Пиукането продължи и тя различи мелодия — някаква песен. Въобще не беше машина, а телефонът ѝ. Изправи се, заобиколи леглото и най-накрая забеляза чантата си върху масата в близост до вратата на банята. Извади телефона и видя непознат номер на екрана.

— Ало?

— Бет, аз съм. Как е Тайлър?

Погледна към момчето на леглото, с одеяло, праметнато през рамото му, с тръбички и кабели, влизащи и излизащи от него.

— Няма промяна — каза тя. — Ти къде си? Нещо случило ли се е? *Божже, дано не се е случило нищо лошо. Няма да мога да го понеса.*

— Искам да потърсиш нещо вместо мен — каза Джагър. Гласът му се промени на думата *нещо*, но тя не беше сигурна дали беше от гласа му (дали не плачеше, дали не беше уплашен?) — или беше проблем с предаването на звука по телефона. — Нещата на Тайлър още ли са при теб?

Тя отиде до висок тесен гардероб и отвори вратичките. Чекмеджета запълваха долната му половина, а пространството отгоре беше оставено за закачалки. Върху чекмеджетата имаше голям прозрачен плик с разрязаните дрехи, които сестрите бяха съблекли от Тайлър.

— Тук са, в плика, който ни дадоха. Джагър, какво...?

— Погледни в металната му кутия. Вътре трябва да има монета, стар медальон. Вчера му го дадох.

— Само секунда. — Тя премести плика на масата и разтвори пластмасовия му цип. Лъхна я остра миризма като от хамбургер: задържа дъха си и се опита да не мисли за това. Първото нещо, което извади, беше ризата му: разрязана, скъсана и твърда от засъхналата кръв, толкова много кръв. Сърцето ѝ спря, сетне отново затуптя силно в гърдите ѝ — един гневен юмрук, блъскащ по врата. Спомни си вчерашната сутрин, когато Тайлър беше излязъл от стаята си, облечен с нея, със закопчани накриво копчета. Тя ги

разкопча и ги закопча наново, а после му каза, че е лика-прилика с баща си и го попита дали иска парченца шоколад в палачинките.

Като премигна, отрони сълзи от очите си и подсмъркна звучно. Чу Джагър да казва:

— Бет? — Но тя вече беше тръгнала да оставя телефона.

Сгъна ризата толкова прилежно, колкото позволяваха разкъсаните й краища, и я постави да лежи до телефона. И дънките му бяха на петна и разрязани от талията до подгъва на крачола. Дори бельото му беше толкова пропито с кръв, че се виждаха само няколко фигурки на Спондж Боб с шантавата му усмивка. Вътре остана само металната кутия, а от двете й страни се показваха късо отрязаните краища на текстилен колан. Тя я извади и разтвори капака. Пръстите й опипаха вещите в нея. Бонбони, празни опаковки, джунджурийки — една изглеждаше толкова особено, че от любопитство едва се стърпя да не я издърпа. Но един по-тежък предмет — който приличаше на това, което търси — се плъзна по дланта ѝ и тя извади монетата: старинен диск с диаметър от около пет сантиметра.

— Държа я — обяви тя в телефона. Разгледа изсечения от едната страна череп с емблема между зъбите си — *Тайлър сигурно е луд по това нещо* — и я обърна обратно, за да види скелет, носещ се над вълнообразна линия, която вероятно изобразяваше вода. Три яйца образуваха полукръг над костите.

— Какво всъщност е това?

— Нарича се обол. Може да помогне на Оуен да открие хората, които нараниха Тайлър. Можеш ли да го снимаш, отпред и отзад, и да го изпратиш на този номер?

Бет включи стенната лампа и постави монетата върху празния плик, който допреди малко съхраняваше личните вещи на Тайлър. Включи камерата и поднесе телефона над монетата, докато се появи на фокус на екрана. Засне я, обърна монетата обратно и отново снима. Влезе в галерията, избра кадрите и натисна бутона за изпращане. Номерът на телефона на Джагър автоматично се показва в кутиятката на адреса за изпращане и тя му ги прати.

— Готово — каза тя. — Какво става? — Тя бръкна отново в кутията и откри предмета, който я беше озадачил по-рано. Беше черен осмоъгълник с размерите на нокътя на палец, с осем малки златни крачета, подаващи се от едната страна. Беше почти сигурна, че е компютърен чип.

Откъде въобще е взел това нещо?

— ... наричат себе си племето — говореше Джагър.

— Кой? Извинявай.

— Групата, нападнала манастира, и жената, която нарани Тайлър.

Бет стисна чипа между палеца и показалеца си, чувствайки как крачетата се забиват в плътта ѝ.

— Вече му казах, че не мога да го направя, но Оуен смята...

Една ръка се появи около врата на Бет и запуши устата ѝ, а гърбът ѝ рязко се удари в торса на човека, който стоеше зад нея. В същото време той сграбчи и стисна ръката ѝ, заклещвайки телефона в юмрука ѝ. Човекът — всъщност жена, Бет се убеди в това — наведе глава над рамото ѝ, за да се заслуша в думите на Джагър.

— ... можем да ги спрем, както и това нещо, наречено *Агаг*.

Жената дръпна ръката на Бет по-високо над рамото ѝ и извика в телефона:

— Не и ако искаш да видиш отново жена си.

Бет освободи с извъртане ръката си, замахна назад с лакът и го заби в ребрата на жената.

Телефонът изхвърча от ръката ѝ и гласът на Джагър прозвуча металически от малкия говорител:

— Кой е там? Бет! — Сетне се разби в плочките.

Бет се извъртя и замахна с предмишницата си така, че да удари нападателката си в носа, точно както я беше научил Джагър. Но жената вече беше прилекнала и стовари юмрук в ребрата ѝ. Докато ръката на Бет се носеше над главата на жената, тя — движейки се прецизно като механизъм на скъп часовник — се извъртя настрани, изправи се и се изви назад, като повдигна нагоре сгънатия си крак и го изстреля в гърдите на Бет.

Тя падна върху леглото на Тайлър. Застопорените метални колела на леглото изскърцаха по плочките на пода. Бипкането на една от машините прескочи от адажио до адажио, но се нормализира отново: майчина загриженост премина през мислите ѝ, чудейки се дали машината не е била ударена, или е отразила връх в сърцебиенето на сина ѝ, заради това че е бил блъснат. Тя се стовари на пода и подпря глава на рамката на леглото. Нападателката ѝ пристъпи напред, а облеченият ѝ в кожа юмрук върхлетя върху лицето ѝ. С глава, приклепена между металната рамка и здравите като стомана кокалчета, Бет чу изпукване като от звук на забит с чук пирон, почувства за кратко началото на внезапно, съкрушително главоболие и после... нищо.

[1] От англ. *Green eggs and ham*. Популярна детска книга от американския писател д-р Сюз. — Бел.ред. ↑

— Ало? Бет? — Джагър се изправи рязко и събори стола си. — Ало? — Погледна телефона, като че ли очакваше да му проговори с човешки глас и да му обясни какво точно се е случило. Броячът продължи да отмерва секундите като доказателство за продължаващия разговор с Бет. Поднесе го обратно към лицето си. — Бет!

— Племето е в болницата — извика той на Оуен и хукна към вратата. Зад гърба му Оуен също извика:

— Какво? Откъде...?

Джагър изблъска вратата навън, килна се на една страна, за да не се блъсне в дебел мъж, който гръмко запроизнася някакви думи на арабски, и се затича по мръсната улица. Едно куче излая и го подгони, джафкайки по петите му. Той пое по асфалта, а джафкането зад него стихна. Излезе от пресечката и пресече диагонално празното пространство пред болницата.

Какво иска? Защо се е върнала? Да довърши започнатото?

Фактът, че тази жена е в стаята при Бет и Тайлър, беше повече, отколкото той можеше да понесе.

Ще я убия, ще я убия, ще я убия... Няма да разбере откъде ѝ е дошло. Няма да спра и да разговарям с нея, няма да я слушам, просто ще я ударя, ще се нахвърля върху нея с... Ще я хвана с роборъката за гърлото и ще стисна...

Един образ премина внезапно през съзнанието му — неочакван, нежелан — като че се прожектираше на филмов екран от зъл кинооператор с влечение към ужасни и стряскащи сцени: Тайлър, проснат върху леглото, с отворени празни очи и със зейнала във вледенен писък уста, а Бет лежи на пода в уголемяваща се локва кръв.

Не! Не! Не!

Той се съсредоточи върху тичането, като напругаше краката си колкото се може повече, приземяваше се и замяташе напред всеки крак отново и отново. Болницата вече беше близо: първият етаж беше като бетонно укрепление, следващите четири етажа — покрити с черни накланящи се навътре стъкла — представляваха основата на пирамидата, зад която се простираше голям паркинг. На покрива се въртяха бавно витлата на хеликоптер — въздушна линейка — и Джагър си спомни ужаса на отминалата нощ и нахлуването в болницата с подобен на този хеликоптер.

Телефонът на Оуен лежеше занемал в ръката му. Повдигна го и използва палеца си, за да натисне бутона за повторно набиране. Обаждането му включи гласовата поща на Бет.

— Бет! — изкрещя Джагър, — почти пристигнах. Обади ми се. — Надяваше се, че тя щеше да получи съобщението, че беше в *състояние* да го получи, но не очакваше това да се случи. Прекъсна разговора и пхна телефона в задния си джоб.

Стигна до алеята за колите, водеща към вратата пред спешното отделение, задъхвайки се за въздух. Усещаше всеки мускул по прасците и бедрата си и изпитваше остра болка от едната страна на корема си. Спря пред автоматичните стъклени врати и се промъкна през тесния отвор още докато се разтваряха, стоварвайки с трясък роборъката в рамката на вратата. Спря за две

секунди, за да се ориентира, и реши да не минава през помещенията на спешното отделение, където охраната щеше да се опита да го спре. Вместо това зави и хукна надолу по един коридор с прозорци отляво и непрекъсната стена с картини в рамки отдясно.

Рязко зави по първата пресечка, което го изведе пред интензивното отделение, а отвъд зоната на регистратурата се виждаше заключена двойна врата. Той я побутна, видя встрани от нея метален квадратен бутон с десетсантиметрови стени и удари по него с длан. Вратите не се помръднаха.

Зад регистратурата една сестра се изправи, задавайки му въпрос на арабски, а после и на английски:

— Господине, мога ли да ви помогна?

— Синът ми е тук — каза той задъхано. — Тайлър Беърд. — Повдигна китката си със закачената на нея пластмасова идентификационна гривна, поставена му когато Тайлър беше приет. — Жена ми. Те са в голяма беда. Моля ви.

Тя му помаха да се приближи, сграбчи ръката му, за да разгледа гривната и след това натисна един бутон. Вратите изсъскаха и се отвориха.

Джагър се втурна надолу по коридора, следейки номерата на стаите, преминаващи през погледа му вдясно: 102... 104... 106... При следващата врата се хвана за страничната рамка и я удари с рамо.

Щорите бяха пуснати, превръщайки дневната светлина в квадратна искряща ивица около контура на прозореца. Флуоресцентните лампи от панела на тавана хвърляха студени отблясъци върху оборудването и леглото. Тайлър лежеше там, както Джагър го беше оставил: леко обърнат на една страна. ЕКГ-то показваше ритъма на сърцето му — 86, мониторът за кислорода в кръвта отчиташе 92 процента. Одеята върху стомаха му се повдигаха и спадаха плавно.

А едно малко момиченце стоеше от другата страна на леглото и държеше ръката му. Не беше на повече от шест години. Къдрици с цвят на кафе падаха върху раменете ѝ и се къдреха около челото ѝ, подчертавайки големите ѝ зелени очи.

— Ехо? — извика той. Погледът на момичето се премести от лицето на Тайлър към това на Джагър. То се усмихна, прелестно като кукличка с розови кръгли бузки. След като пусна ръката му, започна нежно да я гали, както се гали малко пиленце.

— Здравей.

Джагър огледа стаята. Никаква следа от Бет. Върху масата до отворената врата на банята металната кутия на Тайлър лежеше върху найлоновия плик с вещите му. Дрехите му бяха скупчени на топка върху пода. Нямаше как Бет да ги беше оставила така.

Обърна се отново към момиченцето. Беше облечено в розова лятна рокля, а не в престилка на болничен пациент. Нито на ръката, която галеше Тайлър, нито на другата, подпряна на леглото, се виждаше идентификационна гривна. — Къде са майка ти и татко ти, миличка?

Тя се изкикоти.

— Видя ли жената, която беше в тази стая, майката на Тайлър? Този, когото в момента утешаваш, е Тайлър.

Момичето погледна към Тайлър.

— Той спи. Добре ли е?

— Ще се оправи, но точно сега е ранен.

Момичето обърна тъжните си очи към Джагър.

— Съжалявам.

— Благодаря ти, че го посети, но сега трябва да си вървиш. Виждала ли си съпругата ми?

— Тя замина — отново се усмихна детето.

— Замина? Ти видя ли я? Накъде замина?

— Далеч — отвърна момиченцето. — Трябва да се включиш в играта. Стомахът на Джагър се сви.

— Игра?

— Не се опитвай да ни спреш и ще си я получиш обратно. — Главата на детето се наклони настрани по заучен маниер... или пък го направи съвсем тенденциозно.

— Опитай... и няма да си я върнеш.

— Какво? Къде е тя? — Джагър пристъпи по-близо до леглото. Момичето като че ли не го забеляза.

— Невея ми каза да ти предам това. Не прави нищо и ще спечелиш играта. — Усмихна се. — Много е глупаво, нали?

Той пристъпи по-близо.

— Не искам да играя тази игра. Кажи ми къде е жена ми.

— Правилата не са такива. — Детето поклати глава и се взря в него, като че ли той беше най-глупавият човек, който някога бе срещало. — Всичко, което се иска от теб, е да не правиш *нищо*. Тогава ще видиш отново жена си. Невея каза, че сам ще разбереш когато настъпи краят на играта и ще научиш къде да намериш Бет.

— Знаеш ли какво? Трябва да питам Невея нещо за играта. Защо не ми кажеш къде е *тя*? — Още една стъпка и вече се намираше на ъгъла на леглото.

— Ах ти, глупчо. Това е „нещо“. — Тя опули очи и изрече отсечено всяка една от думите с кимане на главата. — Всичко... което... се... иска... от... теб... е... да... не... правиш... ни...

Джагър се втурна към нея, подпирайки се на леглото, за да се завърти към отсрещната страна. Тя клекна, пхна се под леглото и излезе от другата страна, преди той въобще да разбере какво се случва. Той се спусна, за да сграбчи краката ѝ, които отдавна бяха изчезнали. Изправи се, видя я да се шмугва през вратата и заобиколи леглото, за да я последва. Вън от стаята разпозна силуета ѝ срещу светлината от прозореца в далечния край на коридора. Тя се насочваше към стълбището — малките крачета шляпаха по плочките, а едва доловимият ѝ смях се понесе назад към него.

— Какво става? — чу гласа на Оуен, който бързаше към него от входа на интензивното отделение.

— Малкото момиченце! — изкрещя Джагър, като я посочи и се втурна след нея.

Една сестра излезе от стая с табла в ръце.

— Спрете я! — извика Джагър.

Без да престава да се смее, момичето заобиколи смаяната сестра. Секунди по-късно и Джагър профуча покрай нея. Момиченцето изчезна през вратата на стълбището. Не се беше затворила напълно, когато Джагър я достигна. Стъпки и кикот проехтяха от горе надолу. Той се улови за парапета и се заизкачва, а Оуен беше няколко стъпки зад него.

— Горе е площадката за хеликоптери — извика Оуен, а Джагър се опита да забърза крачка, но установи, че няма как да бяга по-бързо. Спомни си за хеликоптера, който беше видял и който взе за въздушна линейка. Прокле се,

задето не беше съобразил по-рано. Можеше да действа по различен начин: първо да провери хеликоптера или да изпрати Оуен да го направи.

Една врата над него се отвори с трясък.

Стигна до най-горната площадка и изблъска вратата. Точно пред него момичето вече тичаше към хеликоптера, а косата ѝ плющеше като огън на порива на вятъра. Страничната врата на хеликоптера беше отворена и жената от предишната нощ — Невея — беше коленичила на пода и протягаше ръце към детето. Други хора седяха на седалките с извърнати лица, за да наблюдават гонитбата. На пода зад Невея се гърчеше тяло: беше Бет с ръце, вързани на гърба, и с колене, пристегнати със скок. Тя погледна покрай Невея и Джагър видя, че устата ѝ също беше залепена със скок. Ужас се четеше в очите ѝ. Имаше ожулена подутина на дясната вежда.

Беше прекосил покрива наполовина, когато момиченцето скочи в прегръдките на Невея. Тя се извъртя вдясно, пусна момиченцето вътре, а после и вляво, за да дръпне вратата и да я затвори. Хеликоптерът се издигна и се придвижи напред, докато ските му се отлепиха от покрива.

Джагър подскочи. Пръстите му и върхът на куката му пернаха едната ска, но краката му се приземиха върху покрива. Подскочи още веднъж нагоре, докато хеликоптерът се издигаше и се отдалечаваше. Той се затича, като не сваляше очи от него.

— Бет! Бет! Ще те намеря! Ще те освободя! — Трябваше да каже нещо без значение, че тя нямаше да го чуе, но в момента, в който думите прозвучаха, осъзна, че нищо не е по-добро и нищо нямаше да облекчи ситуацията повече от едно: *Обичам те!*

Хвърли се напред, опитвайки се да зърне още веднъж жена си, но страничните прозорци бяха твърде високо. Оуен го сграбчи за рамото и го издърпа назад. Джагър осъзна, че стоеше на самия край на покрива.

Лицето на Невея се появи на прозореца. Не се усмихваше, само го гледаше. Джагър падна на колене.

— *Невея!* — изкрещя той.

Хеликоптерът направи вираж встрани и ускори към Червено море, продължавайки да се издига. Грохотът на вятъра му заглъхна напълно.

Джагър се отдалечи от ръба и сграбчи здраво ръката и ризата на Оуен.

— Накъде отиват? Къде биха отишли?

Оуен се взря в смалващия се хеликоптер.

— Към летището — предположи той. — Но не към международното летище Шарм ел Шейх. По-вероятно е да са се насочили към Мангуна. По-уединено е: използват го знаменитостите и политиците.

Джагър се надигна, но дори така не можеше да забележи хеликоптера на заслепяващия го хоризонт. Обърна се към Оуен.

— Колко бързо можем да стигнем дотам?

Оуен стисна съучастнически ръката на Джагър.

— Страхувам се, че няма да е достатъчно бързо — каза той. — Те ще са на летището за минути, а след още двацет вече ще са отпратили със самолета си. Най-доброто, което можем да направим, е да се отправим към мястото, накъдето са се запътили.

Париж — помисли си Джагър. — *Ако Оуен въобще беше прав.*

— Не можем ли някак си да проследим самолета им? По номера на опашката? — Джагър мислеше трескаво различни варианти.

— Липсата на сътрудничество между държавите по въпроса за въздушния транспорт доста улеснява анонимното летене. А и за да са сигурни, че са прикрили следите си, от племето използват сложна апаратура, която подава фалшива информация на транспондерите на летищата. Самата апаратура от своя страна проследява други самолети и така се застрахова да не дава разнопосочна информация, като например номерата на някой самолет, който току-що е преминал.

— Откъде знаеш каква апаратура използват?

— Защото и аз я използвам и научих за нея, докато се опитвах да разбера защо никога не успявам да открия къде се намира самолетът им или къде е бил.

Джагър извади телефона от задния си джоб.

— Какъв е номерът за спешни случаи тук?

— Какво правиш? — попита изумено Оуен.

— Обаждам се на полицията. Те могат да ги спрат на летището.

Оуен дръпна телефона от ръката му.

— Ако се опитат, племето ще ги убие. Възможно е да има и престрелка. Искаш ли да поставиш Бет в епицентъра на подобно меле?

Джагър огледа небето — там, където за последно видя хеликоптера. Във всяка своя клетка той усещаше напрежение и нужда от действие: същевременно се почувства и победен, като току-що изкормен труп, който не можеше дори да се строполи на земята.

— Невея... — повтори той името й. — Беше изпратила едно малко момиченце, за да ми предаде, че е отвлякла Бет и че ако се опитаме да спрем този *Агаг*, ще убие жена ми. Каза да не правя нищо.

Оуен попита:

— Е, тогава какво ще правиш?

— Със сигурност не и нищо. — Джагър погледна Оуен в очите. — Дали ще стори каквото казва — че ще убие Бет, ако се опитаме да ги спрем?

Оуен впери поглед към морето.

— Ще го стори. Но си мисля, че ще изчака до последния момент, надявайки се да разбере, че не можеш да я победиш и се откажеш.

— А ние *можем* ли да я победим? Можем ли да спасим Бет?

Оуен се обърна към Джагър.

— Аз вярвам, че можем да измъкнем Бет и да спрем *Агага*. Въпросът е ти дали вярваш?

Джагър въздъхна с лека усмивка.

— Напоследък не вярвам в много неща. Семейството ми, ето в това вярвам, а виж какво се случи с тях. Чувствам се така, сякаш семейството ми е въже, на което досега съм висял, и то е единственото нещо, което ме крепи да не пропадна надолу към яма, пълна с... не знам какво: пепелянки, огън, небитие, или всеки друг символ, описващ ада на земята. Линията на живота ми се свежда до две нишки: сина ми, който има дупка от куршум в гърба, и жена ми, която е в ръцете на убийца.

Оуен повдигна веждите си и отвори уста, а после я затвори, без да каже нищо.

— Какво? — попита Джагър. — Щеше да кажеш нещо.

— Едва ли искаш да го чуеш.

— Кажи ми.

— Ами. — Пое си дълбоко дъх. — Има един кабел, един дебел масивен метален кабел, който виси точно до твоето въже. Всичко, което трябва да направиш, е да се хванеш за него. Може би затова въжето се е протъркало. Висиш на него с цялата си тежест, докато точно кабелът е предвиден да те подкрепи.

— Прав си — въздъхна Джагър. — Не искам да го чувам.

— Предупредих те. — Оуен се усмихна и добави тихо: — Но това, че не искаш да го чуеш, не означава, че не е вярно.

— Значи... — каза Джагър, — мислиш, че е Париж?

— Можем да бъдем там за шест часа.

— Не мога да оставя Тайлър.

— Нищо повече не можеш да сториш за него тук — погледна го със съчувствие Оуен. — Колко добре познаваш монасите — Геронтий, Лео, Джером?

Джагър кимна.

— Те са приятели. Поне по-рано смятах така. Защо?

— Нека те да бдят над Тайлър. С радост биха го сторили, а ти обещавам, че не би могъл да откриеш по-отговорни и по-способни мъже.

— Мисля, че Крийд би оспорил това твърдение — каза Джагър и тръгна към вратата на стълбището.

Оуен го последва.

— Може би... ако очакваш докторите и сестрите да нападнат Тайлър с пушки, мечове и експлозиви.

— Обади им се — нареди Джагър. — Сигурно им имаш номера. На мен ми казаха, че дори не разполагат с телефон.

В думите му се долавяше обида и горчивина. Той смяташе, че именно потайността на монасите беше в основата на всичко това. Беше сигурен, че ще се погрижат за Тайлър, но при други обстоятелства не би си и помислил да им се довери.

* * *

Седеше на ръба на леглото и галеше косата на Тайлър, когато Оуен влезе в стаята.

— Геронтий и Лео са на път — обяви той. — Ще са тук до няколко часа. Можем да тръгнем сега и...

— Не — извика Джагър. — Ще ги изчакаме. — Отметна кичур коса от челото на Тайлър. — Няма да го оставя сам.

— Разбира се. Има няколко формуляра, които трябва да попълниш на регистратурата при сестрите, за да упълномощиш монасите да бъдат тук и да вземат решения за грижите около Тайлър, докато те няма.

Джагър се намръщи, но Оуен заговори успокоително:

— Можеш да им се довериш, Джагър. Умни и добри мъже са и от това, което успях да разбера по телефона, обичат много Тайлър. Прекъснах утринната им молитва, когато се свързах с Геронтий — всички те се молят за него. Щом чуха молбата ми, на практика стигнаха до ръкопашен бой в спора кой да дойде. Очевидно синът ти притежава магията да спечелва симпатиите на хората.

Джагър се усмихна.

— Така прави. — Погледна към Тайлър и се обърна отново към Оуен. — Виж, аз съм... Благодаря ти за всичко, което направи. Миналата нощ, ако не беше ти...

— Няма защо. Това ми е работата — кимна Оуен.

— Мислех, че преследваш племето — засмя се Джагър.

Оуен влезе по-навътре в стаята, затвори вратата и се подпря на нея.

— Само когато мога, което не е много често. През повечето време работя с „Лекари без граници“. Судан, Руанда, Сиера Леоне. Наскоро бях в Демократична република Конго. Назови една зона с военен конфликт и вероятно ще се окаже, че съм бил там.

— Помагаш на хората.

— И с малкото, с което съм способен да помогна.

— Ти ни помогна много снощи... всъщност свърши всичко. — Джагър се намести на мястото си в леглото и стъпи и с двата си крака на земята. — Отговори ми на един въпрос. Как точно отвличането на жена ми и заплахата за убийството ѝ, ако тръгнем след племето, се свързва с мисленето на едни блюстителите на реда, особено на тези, които твърдят, че го правят в името на Бог? — Скръсти ръцете си и задиша тежко.

— Сам го каза в кафенето — извратена логика — отвърна Оуен. — Помисли си какво означава да си блюстител на реда. Сключваш сделки със смъртта, без никой да научи за това. Държиш го в тайна — така и трябва да бъде, ако искаш да продължаваш да го правиш, нали? Но всяко нещо, което е държано в сянка твърде дълго, дори и нещо, започнало с най-добри намерения, мутира и се изкривява.

Джагър не знаеше дали да се съгласи, или да възрази. Обяснението на Оуен имаше смисъл, но по един тъжен, нездравословен начин. Отново се отмести назад до положение, в което да може по-добре да вижда и да докосва Тайлър, после се извърна и каза на Оуен:

— Не искам да бъда нахален, но докато чакаме, ще можеш ли да свършиш и нещо друго? Нали знаеш... за да потеглим в момента, в който Геронтий и Лео пристигнат?

Оуен се отгласна от вратата.

— Разбира се. — Той свали от рамото чантичката си, постави я на масата, заобиколи и отиде към далечната страна на леглото. Сложи дланта на Тайлър в своята и постави другата си ръка отстрани на момчето. Наклони се напред, сведе глава и тихичко започна да се моли.

Обикновено, когато не се подготвяха за мисия, в кабината на самолета беше тихо и спокойно, но в момента обстановката причиняваше главоболие на Невея. Дори приливът на адреналин, който усети при отвличането на жената, не потисна ударите в главата ѝ — които се синхронизираха с ударите, разнасящи се от едното спално отделение.

— Тя ще пробие с крак дупка в дървото — обяви Тоби, като завъртя елегантния си стол, за да погледне към задната част на самолета.

— Мисля че го прави с главата си — констатира Невея, притискайки основата на носа си. — А и музиката не помага.

— Дафт Пънк!^[1] — каза Тоби. — По-добре е от префърцунената музика, която ти слушаш.

— Фин още не се е появявал — отбеляза тя. — Имаш ли още от успокоителните, които му даде?

— За теб или за Чарли Уотс^[2] там отзад?

Невея кимна.

— Ще съм довольна, ако поне едната от нас заспи. — Невея погледна към Алекса, сгушена в стола срещу нея, от другата страна на пътеката. Тя дремеше, използвайки за възглавница овехтяло и деформирано плюшено зайче. Палецът ѝ беше пъхнат в устата въпреки твърденията ѝ, че отдавна се е отучила от този вреден навик. С всеки удар и трясък от отделението Алекса се сепваше и започваше отново да смуче палеца си.

Жената — Бет, така каза, че е името ѝ — започна да удря още по-ожесточено по стените и вратата на отделението. Тоби измърмори нещо и стана тежко от стола. Отиде до отделението и потропа с длан по дървото.

— Ти там вътре, спри вече, чуваш ли? Няма да се измъкнеш по този начин!

Блъскането спря и той се усмихна. Още преди да стигне до стола си обаче, то започна отново. Тоби протегна ръцете си към Невея.

— Защо въобще я взехме? Не намерихме чипа... Нима ще я държим в плен, докато го намерим?

— Чипът е у мен — каза Невея.

— Тогава защо?

— За застраховка.

Тоби я погледна подозрително и се тръшна в стола си.

— Мисля, че отново си се забъркала в каша в желанието си да се развличаш — намръщи се той.

— Не и този път — отвърна твърдо тя.

Тоби отново се намръщи и извади един „Киндъл“^[3] от страничния джоб на стола. Отвори сръчно калъфа му, включи го, сложи краката си върху седалката и започна да чете.

— Нека позная — усмихна се Невея. — Лъдълъм^[4].

Без да я погледне, той отвърна:

— „Преди всичко друго, имайте власт“.

— Макиавели^[5] — заключи тя. — Хммм.

Той я погледна, а челото му се набръчка от учудване.

— Има едно нещо, което не разбирам — каза той.

— Да, аз също не можех напълно да разбера Макиавели... докато не го поставих в контекста на неговото време — каза тя, като й стана приятно, че я беше попитал. Тя придърпа краката под себе си и седна по турски на стола. — Помни, че както Църквата, така и Медичите са се отнасяли подозрително към него. Но поради тази причина „Владетелят“^[6] всъщност е сатира. Хората не разбират това.

— Не, нямам предвид Макиавели — махна с ръка Тоби, като размаха електронната книга. — Ти спомена Лъдлъм. Знаеш, че много обичам целия този екшън — шпиониране, стрелби. Но не разбирам защо нито един от героите в тези истории не ходи до тоалетната.

Невея се изсмя, но после осъзна, че той питаше сериозно.

— За това ли мислиш, докато четеш?

— Искам да кажа, че те тичат, шофират, преследват се, крият се, стрелят, бият се — и никой дори и не си помисля, *Човече, наистина имам нужда да отида до тоалетната.*

— Та кой ще иска да чете за това?

— В името на реализма — въздъхна Тоби. — Нека ти кажа нещо! Снощи си седях в джипа, след като взривихте портата, докато ви чаках да се върнете, и наистина страшно ми се доходи. Ама *наистина*. Умирах.

— И какво направи?

— Излязох и отидох — усмихна се той. — Бен ме хвана. Не каза нищо, но ме изгледа с онзи негов поглед, нали знаеш?

Тя кимна. Такъв си беше Тоби. Не можеш да не го обичаш.

— А, щях да забравя. — Невея потупа външната страна на джобовете на панталоните си — беше се преоблякла с цивилни дрехи още при качването им в самолета заедно с Бет — и бръкна в един от тях. Подхвърли обола към него.

Той го хвана, а лицето му се озари.

— *Сериозно?*

— И повече да не съм чула да казваш, че не правя нищо за теб.

— Но как? — погледът му издаваше изумление.

Тя наклони глава в посока към мястото, откъдето идваха трясците.

— Беше у жената.

— Благодаря. — Той го целуна, потри го в дланите си и се наклони, за да го пхне дълбоко в джоба на панталоните си.

Вратата на пилотската кабина се отвори и се появи Бен. Той направи кисела физиономия — явно предизвикана от врявата, идваща от спалното отделение.

— Дай й нещо да я приспиш — обърна се той към Тоби, който веднага премести аптекката от рафта в скута си и започна да тършува из нея. Бен погледна навъсено към Невея:

— Нали не смяташ наистина, че отвличането й ще ги спре?

— Ако любовта му е истинска, ще го спре.

Той присви очи.

— Наистина ли си загубила реална представа, та наистина вярваш в любовта?

Невея не каза нищо.

— Когато се приберем, тя си тръгва.

— Не, няма да си тръгне — извика Невея. — С периферното си зрение видя как Тоби спря да рови в аптекката и погледна към нея, после към Бен и

пак към нея.

Бен я изгледа с онзи поглед, за който Тоби спомена по-рано.

— Така само ги предизвикваш повече, мотивираш ги да действат.

— Аз ще отговарям за нея — заяви Невея. — Аз ще се погрижа за всичко, не трябва да се тревожиш за това.

— Тревожа се. И то доста.

Тоби набодне с игла едно шишенце с кехлибарена течност, изтегли буталото на спринцовката и я напълни. Чукна с пръст по пластмасовото тяло и пръсна струйка течност, за да се увери, че вътре няма въздушни мехурчета.

— Имам една добра и една лоша новина — обяви Бен. — Лошата новина — или по-добре да кажа *потенциално* лошата новина — е, че Министерството на отбраната е променило датата за полевия тест на дроните.

— Знаехме, че ще го сторят — каза Невея.

— Да, но този път са го преместили с десет дни назад. Ще се състои тази седмица, в петък.

— Но това е след три дни — извика Тоби.

— Няма да успеем — каза Невея. — Тоби не е готов, а Фин...

— Но аз съм готов! — каза Тоби.

— Себастиан ми каза...

Бен я спря с движение на ръката.

— Сигурен съм, че Тоби е готов. Притежава бързата реакция на младо момче и знае всички тънкости на видеоигрите. Това, което ни предстои, не е много по-различно. Колкото до Фин, ще видим какво ще се случи.

— А каква е добрата новина? — попита Невея.

— Себастиан е дешифрирал всичките микрочипове и е добавил своята част от шифъра, така че да не могат да бъдат заглушени. Готови сме да действаме.

— Добре тогава — каза Тоби, стана от стола си и се насочи към отделението, откъдето се чуваше тропането. Беше цяло чудо, че ударите не бяха изтощили жената до несвяст.

— Бен — изгледа го учудено Невея, — казваш ни, че трябва да преспим тази нощ, да тръгнем утре и да отидем направо на мисията.

— Доста често сме правили подобни неща: този път се надявам, че можем да бъдем продуктивни и бързи.

Това беше нещо ново за Бен: да предпочете бързината пред благоразумието. Но пък напълно устройваше Невея. Тя кимна.

— Предполагам, че се сдобихме с липсващия чип тъкмо навреме.

Тоби отвори спалното отделение: това спря ударите, но отприщи викове, заглушени от скок лентата. Той започна да се боричка с Бет, която се опитваше да се измъкне от леглото.

— Имам нужда от малко помощ? — извика той.

Невея разплете краката си и тръгна към него.

— А, и Невея? — каза Бен. Той протегна пръст към суматоката в спалното. — Тя *няма* да дойде с нас. — И после затвори вратата на пилотската кабина.

[1] Френски електронен танцувален дует, чийто стил музика е смесица между техно, хаус, ейсид хаус и електронна музика. — Бел.прев. ↑

[2] Барабанистът на британската рок група „Ролинг Стоунс“. — Бел.прев. ↑

[3] Четец за електронни книги на компанията Амазон. — Бел.прев. ↑

[4] Робърт Лъдълм (1927–2001) известен съвременен американски писател, автор на 29 романа в жанра трилър. — Бел.прев. ↑

[5] Николо Макиавели (1469–1527) италиански философ, държавник и историк от епохата на Ренесанса. — Бел.прев. ↑

[6] Заглавието на книгата на тоскански е „Il Principe“, което се превежда на български също като „Принцът“ или „Князът“. — Бел.прев. ↑

— Еха! — възкликна Джагър.

Стоеше на пистата за частни самолети на международното летище на Шарм ел Шейх и зяпаше самолета на Оуен, който наподобяваше влак стрела, но с крила. Бъчвообразен двигател беше монтиран на корпуса между крилото и опашката, а предният му въздухосборник беше хромиран отвътре. Пред вратата имаше големи прозорци, очертаващи пилотската кабина, която заемаше удължения в подобие на ястребова глава нос. Две успоредни ивици — златна и зелена, опасваха самолета от носа до крилото, преди да образуват вълниста спирала нагоре към прозорците и да се спуснат назад към опашката. Видът на Оуен — с рошавата му коса и брада, с изцапания и износен потник и широки дънки — който отваряше със замах вратата на самолета, извикаха у Джагър асоциация за скитник, който влиза с взлом в голяма, красива къща.

— Твой ли е? — попита Джагър. Пристъпи напред и прокара ръка по една дума, изписана с наклонен шрифт под страничните прозорци на кабината: *Boanerges*. — Красив е.

Оуен издърпа надолу сгъваема стълба и каза:

— Недей да правиш прибързани заключения.

Джагър не го разбра, докато не влязоха вътре. Кабината изглеждаше така, сякаш Оуен беше поканил ученици да струпат вътре тетрадките с домашните си, а родителите им да я използват като кош за пране — с отварянето на вратата всички предмети внезапно полетяха в главозамайващи лупинги. По стените и прозорците бяха закачени карти, диаграми, изрезки от вестници, снимки, лепящи се листчета, салфетки, изписани с драсканици и с петна от храна, и всичко друго, което *можеше* да бъде закачено, за да виси. Книги, списания, вестници, папки, откъснати страници бяха пхнати по ъгълчета и долапи, натрупани на пода, наредени по седалките и по масажа. Средата на масата беше празна, като сечище в Амазонската джунгла, за да побере монитор с плосък екран и клавиатура. Доколкото Джагър можеше да прецени, единствената друга повърхност, останала незаета от хартии, беше неоправеното легло — което очевидно служеше и за стол за бюрото — и един стар дървен скрин в долния му край.

— Днес е свободният ден на чистачката — обясни Оуен. — Вярваш или не, но всичко е подредено и знам къде се намира всяко едно нещо.

— Какво е всичко това? — попита Джагър.

— Работата ми, подвижният ми офис. Където и да съм бил по света, скривах самолета, и все пак съм успявал да се добирам до него няколко пъти седмично. Търсил съм новинарски репортажи, за да открия знаци за извършваните от тях дейности, събирал съм фактите в досиета за развитието на дейността им, опитвал съм се да предвидя следващите им стъпки.

— А предвиди ли това, което правят сега, *Агага*?

Оуен прибра стълбата и затръшна вратата. Когато се изправи, веждите му се бяха скрили под кичурите коса, висящи над челото му.

— Замисленото от тях е много рядко събитие — непредсказуемо и опустошително, дори променящо света, подобно на японското цунами или 11 септември. — Той поклати глава. — Не, не предвидих, че планират нещо

подобно. — Раменете му се отпуснаха. — А трябваше.

— Защо?

— Време е. — Изглеждаше така, сякаш обмисляше какво да каже. — Поне веднъж годишно правят по един голям удар... е, поне по-голям от редовните нападения над отделни престъпници. Веднъж спряха банда въоръжени крадци, които с месеци се занимаваха с обири на банки и бронирани коли — и избиха до един крадците по време на един обир. Представи си какво планиране са извършили, за да открият кога и къде ще е следващият удар на обирджиите, нещо, което дори ченгетата и ФБР не са могли да направят. Преди няколко години един американски взвод в продължение на седмица беше обграден от тежковъоръжени бунтовници в долината Коренгал в Афганистан. И една нощ хълмовете се осветиха от експлозии и стрелби, които не бяха насочени към фронтовата линия на взвода. На сутринта всички бунтовници бяха мъртви.

— Искаш да кажеш, че племето ги е избило?

Оуен пристъпи покрай Джагър и изрита разхвърляните по пода дрехи. Спря се пред бюрото, разходи пръстите си по висока трийсет сантиметра купчина хартии и извади една снимка.

— Направена е от една от автоматичните камери, поставени от батареята. — Заснета с обектив за нощно виждане, снимката показваше жена в далечината, отляво на кадъра, почти излязла извън обхвата на обектива. Тичаше с картечница в ръце, коланът ѝ беше натъпкан с предмети, наподобяващи консерви за супа, но Джагър предположи, че бяха ръчни експлозиви, а нещо, приличащо на оръдие, беше закачено с ремъци на гърба ѝ. Беше заснета точно когато е погледнала към камерата, която явно е издала някакъв шум, малко преди кадърът да бъде направен. Косата ѝ беше събрана на тила и се разстиляше от прилепнала шапка без периферия, а включеният инфрачервен режим правеше очите ѝ да изглеждат като блестящи парички. Но без съмнение това беше Невея.

— Не мога да повярвам — каза Джагър изумено. — Само за една нощ неколцина изпаднали типове, изживяващи се като Батман, правят това, което цял взвод войници не биха могли?

— Неколцина, да, но не и изпаднали типове. Обучавали са се години наред за подобен вид нападения. Те са изключително здрави физически и дисциплинирани, имат опит с експлозивите, огнестрелните и всякакъв друг вид оръжия, разчитат карти, ориентират се, владеят тактики за малки военни единици, умеят да се крият... Както сам видя, често са оборудвани с нови прототипни технологии. Пред тях Джеймс Бонд изглежда като хлапе, играещо си с шифров пръстен.

— А Рамбо изглежда като петдесеткилограмов слабак. С очила и меко сърце. И с детска пушка.

— Смешник — съгласи се Оуен и се усмихна. — Но това, което ги прави наистина ефективни, ги прави и много опасни: при тях няма правила, няма ограничения. Част от мисията на взвода е била да пазят и да изградят връзки с цивилното население. При избиването на бунтовниците племето е убило и поне няколко десетки цивилни. Те не се интересуват от гражданските права или юриспруденцията^[1]. Разчитат на отразените във вестниците новини и полицейските досиета в секретните компютърни системи, което е доста лесно за тях. Дори при най-малкото *съмнение*, в техните очи си изцяло виновен. И Бог да ти е на помощ, ако им се изпречиш на пътя.

Таванът беше твърде нисък, за да може човек да стои напълно изправен и Джагър започваше да усеща схващане във врата от изкривената си поза. Погледна зад себе си и седна върху купчина книги.

— И предполагам, че семейството ми се е изпречило на пътя им. — Той сведе глава.

Оуен профуча покрай него и се шмугна в пилотската кабина. Не седна на пилотското кресло, а се наведе над него, за да щракне някакви превключватели и да завърти някакви циферблати. Лампичките и екраните на пулта за управление светнаха.

— Значи *Агагът* е като кулминация на предишните им атаки? — попита Джагър.

Оуен се изтегли заднишком от кабината, обърна се и клекна, подпирайки предмишниците на коленете си.

— Миналата година организираха удар по руската мафия. В Москва за една нощ убиха осем мафиотски боса, техните помощници и бодигардове. Едновременно с това бомби взривиха четиринайсет ръководени от мафията обекта — стриптийз барове, нощни клубове, заведения, секс магазин, бардак, паркинг.

— Руската мафия?! — възкликна Джагър. — Ще е срамота, ако човек им попречи да извършат едно такова деяние. — Като каза това, с разума си повярва на изречените думи, но при мисълта, че сега не трябва да им пречат — и че няма да може да си върне Бет и да отмъсти за Тайлър — се почувства сякаш във вените му се разля киселина.

— Няма да те лъжа — каза Оуен. — Една част от мен се възхищава на деянията им. Покрай всичките обичайни дейности на организираната престъпност руснаците са замесени и с проституция: принудителна проституция, отвлечения, детски секс туризъм. Племето освободи множество жени и деца, организира частни авиационни фирми, за да им осигурят полети извън страната.

— Спомням си го — каза Джагър. — Атаката беше мащабна. Доведе до повдигане на обвинения към замесените лица по целия свят.

— При това положение как да не оцениш това, което е сторило племето, нали? — усмихна се Оуен. — Хората копнеят за правосъдие и защита, а понякога наказателноправосъдната система не прави това за нас. Ето защо Батман и всичките тези филми от рода на „Жажда за смърт“ са толкова популярни. — Той се намръщи. — Но после си спомням за онези невинни афганистански селяни, които са загинали, или руските семейства, които са минавали с колите си покрай някое от взривяващите се заведения... или за Тайлър. Запознат ли си с формулировката на Блекстоун?

Джагър поклати глава.

— Сигурен съм, че я знаеш, но не и под това име. Свързана е с Битие 18:24-28 от Библията:

Тогава Авраам се приближи и рече: нима ще погубиш праведника с нечестивеца?... Може би има петдесет праведници в града: нима ще погубиш и не ще да пожалиш (всичкото) това място заради петдесетте праведници в него? Не може да бъде от Тебе това. Съдията на цялата земя ще постъпи ли неправосъдно?

Господ рече: ... заради тях ще пожая (целия град и) всичкото това място.

Авраам отговори: ето, реших се да говоря на Господа, аз, който съм прах и пепел: може би до петдесетте праведници да не достигнат пет; няма заради петте Ти ще погубиш целия град? Той отговори: няма да го погубя, ако намеря там четирийсет и пет.

— Авраам продължава да се застъпва за града — обясни Оуен, — докато най-накрая Господ казва: *Заради десетте няма да го погубя.* Уилям Блекстоун, английски юрист, живял в началото на XVIII век, е казал следното: *По-добре е десет виновни да избягат от правосъдието, отколкото и един невинен да страда.*

През краткото време, в което Оуен разглеждаше кабината и размишляваше, Джагър осъзна, че той е закоравял човек: квадратна челюст, забележимо развита дори и под рунтавата брада, високо чело, възкафяв врат. Беше човек, чието състрадателно сърце може да ти помогне да се изправиш, когато си повален на земята, и чиито здрави мускули могат да откажат всеки, който е дръзнал отново да те повали на земята.

Джагър осъзна, че се възхищава на този човек — на силата, на духа и решителността му. Това го обнадежди.

Оуен погледна със сериозно изражение към Джагър.

— Преследвам племето не заради правото на виновните да се явят на съдебен процес, а заради правото на невинните да живеят. — Изправи се, изпъна краката си, сложи ръцете си на кръста и се наклони назад. — Понякога се чудя дали невинните хора, убити от племето, не са повече от виновните. — Той отново се запъти към пилотската кабина, но се върна. — Едно нещо е сигурно: ако успеят с *Агага*, няма да има нужда да се чудя повече.

[1] Правоведение, законоведение. — Бел.прев. ↑

Бет отново се намираше в болничната стая, но вместо да е надвесена над Тайлър и да му шепне утешителни думи, Тайлър се беше надвесил над нея. Тя почувства милващите му пръсти върху лицето си. Опита се да отвори очи, но проникналата през тях ярка светлина накара мозъкът ѝ да запулсира.

— Не се бой — чу гласа на Тайлър.

— О, Тай... Тай... — Тя отново насили очите си да се отворят, пренебрегвайки болката. Всичко беше замъглено, но Тайлър беше там — един силует срещу светлината зад гърба му. Тя докосна с пръсти ръката му върху бузата си, после обви ръката си около неговата. Спомни си как се беше отпуснал в ръцете на баща си, навсякъде имаше кръв... ръкохватките на дефибрилатора докосваха гърдите му — *ТУУ!* — и как малкото му тяло се сгърчи... Спомни си хладната му, бледа кожа, докато лежеше в леглото, и преминалата през главата ѝ мисъл, че апаратите бяха като фигури на каменни гаргойли, надвесени над него в очакване да оповестят с вик на радост неговата смърт. Тя започна да плаче, притисна ръката към лицето си и се обърна да целуне дланта му.

Той рязко дръпна ръката си.

— Ти ме *целуна* — каза той.

— Тайлър? — извика тя, протягайки се към него. Премигна и сълзи потекоха от очите ѝ. Да, той беше точно там, точно там, но се отдръпваше от нея. — Тайлър, чакай... толкова се притесних за теб.

Тя повдигна главата си, тежка като топка за боулинг, и подсуши очите си. Едно малко момче се взираше в нея с нещо като изумление върху лицето. Имаше тъмна коса, подстригана като тази на Тайлър — но не *беше* Тайлър. Това момче беше няколко години по-голямо.

Тя заплака отново, но по-силно отпреди и отпусна глава. Усети ръката му да я гали по косата.

— Съжалявам — каза момчето. — Не съм искал да те изплаша.

То клекна до нея и тя осъзна, че лежи на легло. Момчето се усмихна, придавайки на ангелските си черти израз на неподправена радост точно както Тайлър можеше да го направи.

— Къде съм? — попита тя.

— В безопасност си — отвърна то. — При нас.

Бет притисна дланта си към челото, за да облекчи болката в главата си. Изпъшка и си спомни: отвлечена от болницата, откарана с хеликоптер (Джагър тичаше да я спаси!), после към летището и на реактивен самолет, заключена в спалното отделение, тийнейджърът влиза в отделението и забива игла в ръката ѝ. Докато държеше дланта върху главата си, погледна към вътрешната страна на лакътя си. Там беше залепена квадратна марля с пробил през нея петно кръв.

Докосна устните си. Бяха подпухнали, както и кожата около тях. Устата и бе залепена със скоч, който вече беше отлепен. Помръдна единия си крак и с облекчение осъзна, че е свободен. После помръдна и другия, но една верига издрънча и внезапно спря движението му. Тя спусна крака си и ритна във въздуха, успявайки да го повдигне само на няколко сантиметра.

— За твое собствено добро е — каза момчето. — Не би искала да се изгубиш или да се нараниш или... — Гласът му затихна.

— Или какво? — попита Бет, надявайки се, че колкото повече знае за начина на мислене на похитителите си, толкова по-добри шансове има да ги надхитри. Момчето изглеждаше тъжно.

— Всичко е наред, миличък. Или какво...

— Или да направиш нещо, което ще ни накара да те нараним.

— Вас?

— Не мен — каза той, но изражението в очите му вече не беше толкова ангелско. — Някой от другите, но само за да ни защити... ако ти направиш нещо. Нали знаеш, например да ни нападнеш или да ни откраднеш нещата.

— Или да избягам?

— Ами, ти не можеш да избягаш. Това би ни навредило.

— Как?

— Можеш да издадеш къде живеем. Тогава няма да можем да живеем повече тук.

— Къде е това тук?

Той премигна, а лицето му прие безизразен вид. Бяха го предупредили да не казва къде се намираха. Може би това беше добър знак, може би това значеше, че планираха да я пуснат да си върви. Ако планираха да я убият, какво значение би имало това да знае къде е умряла? И все пак тя искаше да узнае: ами ако се добереше до телефон или пък информацията за мястото ѝ помогнеше да измисли начин да избяга?

Момчето каза:

— Устните ти са се напукали. Искаш ли вода? Ще ти донеса малко вода.

Той скочи и отиде до неръждаема мивка в ъгъла на стаята със същата на вид тоалетна отстрани. Това беше затворническа килия — нямаше решетки и беше по-голяма от тези, които Бет бе виждала, но въпреки това си беше килия. Изглежда, бе издълбана в масивна скала, никъде нямаше снаждания или съзидания, само няколко случайни пукнатини, спускащи се надолу по стената като светкавици. Имаше мръсни петна по пода и тя се опита да не мисли за това от какво са останали. Имаше резки по стените, драсканици. Извъртя главата си, за да погледне към най-близката до нея стена, до която беше подпряно леглото. В нея бяха изчовъркани стилизирани фигури, зачертани линийки в групи по пет и думи на чужди езици. Някои бяха плитки, сякаш са се изличили, други бяха по-дълбоки и по-ясни — или защото бяха по-нови, или просто бяха дълбани с повече постоянство. Каквато и да беше истината, тя имаше усещането, че в продължение на много дълъг период от време много хора са били държани тук.

Водата потече в мивката и Бет усети устата си пресъхнала и с вкус на тебешир. Момчето се върна с пластмасова чаша. То отново коленичи и ѝ я подаде. Тя се подпря на лакътя си и я пое с другата ръка. Имаше метален вкус, но си помисли, че това беше най-вкусната вода, която някога е пила, и затова я изпи до дъно, без да спира.

— Човече, трябва да си била много жадна. — Момчето взе чашата и се втурна обратно към мивката.

— Звучиш така, сякаш ти харесва да живееш тук, а?

С гръб към нея, той сви рамене. Зелената му тениска се повдигна малко, но достатъчно, за да разкрие пистолет играчка в задния джоб на дънките му. Толкова много приличаше на Тайлър, истинско малко момче. Бет почувства прилив на съжаление към него. Беше ли и стаята му като тази килия — без

прозорци и толкова тъмна? Какъв ли живот водеше... да живее с тези хора — неговите родители? — които с взрив си проправиха път към манастира, стреляха по дете, отвлякоха майка му?

— Какво ти харесва тук? — попита тя, опипвайки почвата.

Той спря чешмата и се върна с чашата в ръка.

— Да намирам разни неща, да проучвам.

— Какво проучваш?

Подаде ѝ чашата и се усмихна.

— И аз обичах да проучвам терена около къщата ни, когато бях дете. В мазето беше най-страшно, а таванът заемаше второто място в класацията ми. Кое е най-страшното място, което си открил?

— Доста си умна — заключи момчето. — Като ми казваш какво си проучвала, целиш да ти кажа какво съм проучил аз. Да научиш повече за мястото, където се намиращ, да обмислиш бягство.

Тя спря да пие, задържа глътка вода в устата си и му хвърли бегъл поглед.

— Няма нищо — каза момчето. — И аз бих направил същото, ако бях на твое място.

Бръкна в джоба си и извади ключ, който окачи на пръста си, за да ѝ го покаже. Кимна към веригата около глезена ѝ.

— Невея каза, че мога да те освободя от веригата... ако се държиш добре.

После момчето се приближи към долния край на леглото — не, не беше истинско легло, а по-скоро походно легло, а веригата беше заключена около металната му рамка. Спря и я погледна сериозно. Протегна се зад гърба си и извади пистолета играчка. Дръпна затвора назад и го пусна да се затвори с металическо щракване *ка-чук!* Пистолетът беше истински.

— Казах ти, че няма да те нараня. Имах предвид, че не бих *искал*. Така че не опитвай нищо, разбра ли? Невея каза, че случайно е стреляла по сина ти. Наистина съжалявам. Той ще се оправи ли?

— Аз... ааа... — Чувстваше се така, сякаш търсеше какво да каже както котката преследва опашката си. — Така си мисля. — Сълзите отново се появиха, напирани в очите ѝ. Тя ги избърса с пръсти. — Твърде рано е да се каже. Беше прострелян много лошо.

— На колко години е?

— На девет. А ти на колко си?

— На колко години ти изглеждам?

— Единайсет? Той прилича на теб.

Или приличаше — но не го каза на глас.

Той се усмихна.

— Изглеждаш ми приятна жена, но знаеш ли, случилото се с... как му беше името, Тайлър, нали?

Тя кимна, а той продължи.

— Случилото се с Тайлър и това, че си тук — че си много уплашена и всичко останало — може да те накара да направиш шантави неща. — Поклати мрачно глава. — Недей.

Той отключи гривната около глезена ѝ, отстъпи назад към вратата, държейки пистолета близо до бедрото си. Забеляза, че не беше сложил пръста си на спусъка, а го беше изпънал отстрани, както правят обучените професионални стрелци.

— Скоро ще ядем. Елиас приготвя яхния със скариди. Страшно е вкусна. — Излезе заднишком през отворената врата, затвори я и я заключи.

Бет се взря във вратата, чудейки се дали това не беше най-странната среща, която някога е имала или поне една от най-странните. Всъщност момчето беше отговорило на въпроса ѝ за начина на живот, който водеше тук. Не беше сигурна дали искаше да го прегърне или да го удуши.

Дори ако това те измъкне жива оттук?

Тази мисъл дойде неканена и тя нямаше желание да отговаря на въпроса. И все пак го направи: не, тя по-скоро би умряла тук, отколкото да нарани дете.

Може би точно на това разчитаха похитителите ѝ.

Остави ги — каза си.

Тя не беше Невея. Крайната цел не оправдаваше средствата.

Забеляза, че някой беше издълбал висок метър и половина кръст на стената до вратата, а това я накара да се усмихне.

Отче, прости им, защото те не знаят какво вършат — После положи главата си обратно върху тънката възглавница и затвори очи.

Бяха тръгнали преди около час от Шарм ел Шейх и под тях Египет вече беше отстъпил място на Средиземно море, когато Оуен излезе от пилотската кабина. Той посрещна с усмивка първоначалното учудване на Джагър и каза:

— Джордж пое управлението. Това е автопилотът. Системата е нула-нула, което означава, че може да ни вози през целия път до Париж и дори да приземи самолета, ако е необходимо. Подобрих цялата авиационна радиоелектроника преди няколко години. Струва повече от самия самолет.

Джагър седеше на леглото с гръб, облегнат на покритата с хартии стена, и пиеше в една тетрадка всичко, което знаеше за племето — от наученото от собствения му опит до разказа на Оуен; от това, което Невея, Фин, тийнейджърът и малкото момиченце бяха казали; както и от действията им в „Света Екатерина“. От всичко това той се опита да разгадае мотивацията им и бъдещото им поведение — създаде им класически ФБР профил.

Джагър реши, че мисловните им процеси са му твърде чужди или са така дълбоко сраснали с лудостта, че нямаше ни най-малка представа какви ще са следващите им ходове. Можеха да изоставят Бет, да я вземат със себе си към града, който планираха да нападнат, да я убият, ако знаеха, че с Оуен ще ги преследват, или да я оставят на място, което да го принуди да избира между нея и тях. Можеха да се върнат и да се опитат да отвлекат и Тайлър — макар да нямаше никакво обяснение защо биха го направили, но и нямаше да се учуди, ако наистина го стореха. Можеха да ги чакат в засада или да се опитат да ги изпреварят.

Можеше въобще дори да не мислят за Оуен и за него. В крайна сметка, те бяха непредсказуеми — *загадка в една обвита в мрак мистерия*^[1] — така Уинстън Чърчил беше описал Русия.

Оуен се приближи приведен и седна до него. Държеше сателитния си телефон със снимката на обола на екрана.

— Това е следа — каза той. — Знаеш какво представлява оболът, нали?

— Гробовна монета.

— По-заможните семейства са ги поръчвали за починалите, обикновено с фамилното си име върху тях. Точно това мисля, че пише. — Той посочи към емблемата в устата на черепа.

— *Choroute*? Дори не мога да разчета надписа.

— Мисля, че е *Cheneviere*, като името на френския писател Шеневьер. Вече рядко се среща по старите гробове, но достатъчно често, за да го разпознава. Откъде го взе?

Джагър разказа за случайната си среща с момчето.

— Познавам го — кимна Оуен. — И си сигурен, че той го е изпуснал, а не Невея?

— Мисля, че... — започна Джагър, но в този миг самолетът подскочи, като че беше преминал през легнал полицаи. От пилотската кабина се разнесе пиукане.

— Лека турбуленция — обясни Оуен и пиукането спря.

— Мисля, че момчето беше техен съгледвач, който да дебне Крийд — продължи Джагър. — Според мен Невея и другите се появиха по-късно. Дори

не съм сигурен, че оболът е негов. Може да си е лежал в онази пещера от...

— Не, негов е — потвърди Оуен. — Бедуините и туристите бродят из тези хълмове като мравки. Не би могъл дълго да се застои там. И какво въобще те накара да мислиш за него като за нещо, което може да ни помогне? Твърде вероятно е и да е съвпадение.

— А важно ли е, че принадлежи на него, а не на Невея?

— За нашите цели е важно. Срещал съм момчето, Тобиас, веднъж. Възщност е симпатично хлапе. По онова време той ми показва парче от череп с издълбан върху него надпис на средноперсийски език — версия на обола на Сасанидското царство^[2]. Тогава племето използваше Зороастрийска костница за своя щабквартира, тоест дом. Той обича да носи талисман от *настоящия* си дом. — Оуен плъзна пръст по екрана и премина на следващата снимка: обратната страна на обола. — Невея пък, от друга страна, много обича сувенири от гробища и притежава голяма колекция. Би държала в себе си по четири или пет такива във всеки един момент, или само един, който е от специално значение за нея за някоя конкретна мисия. Събира ги от различни места, на които е била, или от други хора. Разбираш, че ако е негов, веднага откриваме мястото, откъдето го е взел, а така намираме и племето.

Джагър се размърда настрани, извърна се с лице към Оуен и му каза направо:

— Знаеш повече за племето, отколкото се очаква. Аз съм бил агент. Информацията, с която разполагаш, не може да се получи от търсене в Гугъл или от това, че си ги проследил в някой нощен клуб.

Оуен, изглежда, се почувства неловко. Чудесно.

— Да не би да имаш вътрешен човек — член на племето?

— Не, но едно време имах. Не издържа и напусна.

— Говорил си с момчето, Тобиас. Как се случи това?

— Предизвиках го. Помолих го или да бъде моят вътрешен човек, или да ги напусне. — Оуен поклати глава. — Това не е живот за едно дете.

Джагър се сети за малкото момиченце.

— Какво правят с децата? — попита той. — Техни ли са или наети, отвлечени? Дали ги подготвят да продължат традицията на блюстителите на реда, да продължат рода на племето?

— Достатъчно е да се каже, че племето си е било това племе и са правели това, което вършат сега, от — той поклати глава — поколения.

Джагър стана от леглото. Наведе се над бюрото и дръпна една стара снимка от стената с вече грапава и разкъсана хартия и я подхвърли в скута на Оуен.

— Това прилича на останки от лагер по време на гражданската война — навсякъде има мъртви войници, изгорели палатки. Мислиш ли, че племето е сторило това? Някаква прародителска версия на племето?

Оуен вдигна снимката и се загледа в нея.

— Войници на Конфедерацията — каза той. — Те бяха подивели като животни, избивайки цели семейства без причина. Изнасилваха жените... и момичетата.

— И ти мислиш, че племето е уредило сметката?

Оуен върна снимката на Джагър.

— Да.

— *Това* племе, *нашето* племе? И децата са въвличани в техния начин на живот, в техните разбирания? И ти казваш, че това не е секта?

В този момент се запита защо не бяха взели Тайлър или пък дали биха го направили. Може би злополуката го беше спасила. Оуен не каза нищо, така че Джагър дръпна друга снимка от стената. На нея имаше шестима мъже в костюми, проснати на пода, близо до една стена, с процеждаща се от тях кръв, като корени на дърво. Джагър я показа на Оуен.

— Клането в Деня на свети Валентин?^[3] Наистина?

— В този случай се получи почти идеално — каза Оуен. — Накараха две съперничаещи си криминални групи — на Ал Капоне и на Бъгс Муран — да се изправят една срещу друга дори още по-агресивно отпреди. Това предизвика такъв публичен отзвук, че принуди федералните да удвоят усилията си, за да смажат господството на мафията в Чикаго. — Той проследи как Джагър захвърля снимката върху бюрото и после продължи. — Те не само искат да убиват, въпреки че биха се задоволили и с това. Искрено желаят да предизвикат промяна: да привлекат общественото внимание към престъпленията, случващи се под носа ни, но с които хората са свикнали, да покажат на полицията и съда, че си вършат работата толкова нескопосано, че други трябва да я свършат вместо тях. Да настроят престъпника срещу престъпника или най-малкото да осведомят престъпниците, че ако правителството не ги накара да си платят, може би някой друг ще го стори. Надяват се, че тези лоши хора ще помислят, преди да малтретират дете, да откраднат чужди пари или да умъртвят конкурент в любовта или в бизнеса.

Джагър избра друг пример — рисувана на ръка скица на стара сцена на убийство: мъже с палта и цилиндри, наредени около окървавено женско тяло, лежащо на павирана улица.

Показа я на Оуен.

— Джак Изкормвача.^[4] Не мислиш, че той просто е спрял да убива, нали?

Джагър хвърли скицата през рамото си.

— Не мога да проумея — каза той. — Как е възможно една група с толкова специфична цел — прикрита, морално укорима, и чието разгласяване носи смърт — да просъществува в продължение на — колко — *стотици* години?

— Хиляди.

Джагър вдигна ръце.

— Още по-невероятно. — Той закрачи към пилотската кабина, а после се обърна. — Те би следвало постоянно да наемат нови членове или да отглеждат свои собствени деца или чужди деца според техния начин на живот, което мога да си представя, че ще бъде непосилно след време: винаги да се крият, да пазят тайни, да убиват. Каза, че някои хора са избягали. Защо не са отишли при властите? Как не са били заловени, а племето не се е разпаднало? Как така притежават толкова умения? Как една такава малка група е толкова влиятелна, че убеждава дори правителства на държави да им извършват услуги и да им осигуряват свръхсекретна информация? Спомням си да казваш, че вършат мръсната работа на правителствата, но затова си имаме ЦРУ. Защо използват тях?

Всичко това дойде в повече на Джагър. Твърде много въпроси, твърде много детайли, които не се връзваха или бяха твърде невероятни. Прибавянето на тази информация към вече отровното питие от емоциите му около Тайлър и Бет, вероятността племето да планира изстребването на хиляди хора и планът на Оуен само те двамата да ги спрат — всичко това доведе Джагър до ръба на избухването.

Оуен се размърда на леглото. Хвърли поглед към стените и се замисли. Най-накрая каза:

— Вярваш ли, че в света има мистерии, които ние тепърва ще откриваме?

— Разбира се — отвърна Джагър. Квантовата физика беше сравнително нова наука, която преобръщаше традиционните представи за физическия свят с краката нагоре: като например атоми, които се държат различно в зависимост от това дали са наблюдавани, или не — „съзнателни частици“, май така се наричаха. Лекарят на Тайлър беше казал, че човешкото тяло често изненадва хората, макар да се предполагаше, че именно лекарите го познават най-добре. Следователно съществуваша доста области, които медицината все още не разбираше. Джагър класифицираше този вид въпроси като такива, които „все още са необясними, но някой ден ще бъдат“ и които просто бяха извън сегашните разбирания на науката.

Освен това обаче той знаеше, че съществуват въпроси, принадлежащи на духовната сфера, които човешките същества никога нямаше да разберат. Проучвания показваха, че болните хора, за които някой се моли, оздравяват по-бързо и по-пълноценно от онези, за които никой не се е молил, дори и в случаите, когато пациентите не са знаели за отправените молитви. Това е научно необяснимо, сега и завинаги. Човек трябваше да обича Бог или да вярва, че Бог го обича, за да изпита върху себе си делата му.

— Разбира се — повтори той. — Но какво общо има това с племето?

Оуен се надигна от леглото. Изправи се и затършува в куп документи на бюрото. Не се спря на нито един, просто ги прелистваше. Най-накрая застана с лице към Джагър и каза:

— Чувствам, че трябва да изимитирам Джак Никълсън и да кажа: *Истината? Ти не можеш да понесеш истината!*

Той се усмихна, а Джагър просто го гледаше — точно сега не му беше до шегички.

Оуен въздъхна.

— Всъщност това, което имам предвид, е, че ако ти кажа истината, няма да ми повярваш.

— Пробвай — каза Джагър.

[1] От англ. A riddle wrapped in a mystery inside an enigma. — Бел.прев. ↑

[2] Персийска държава, съществувала от III до VII век, обхващала днешните Иран, Ирак, Азербайджан, Армения, Туркменистан и части от Узбекистан, Афганистан, Пакистан и Турция. — Бел.прев. ↑

[3] Убийството на шест мафията в Чикаго през 1929 г. — Бел.прев. ↑

[4] Първият сериен убиец, за когото се твърди, че е убил пет проститутки през 1888 г. — Бел.прев. ↑

Някой почука на вратата — *почука? Наистина?* — и Бет се преобърна в леглото, за да застане с лице към посетителя си.

— Влизай — каза тя, като се почувства доста нелепо — затворникът да кани похитителите си. Тя очакваше да е Джордан с храната, която ѝ бе обещал, но влезе мъж, плешив, с козя брадичка и с изразителни тъмни очи. Изглеждаше на около шейсет, но здравата му физика и мускулатурата на лицето му го караха да изглежда по-млад. Носеше панталони, риза и горна дреха от кадифе — *домашен халат* помисли си Бет — или някакъв вид старомодна дреха, с която някой английски лорд би се размотавал в имението си. Мъжът застана изправен, с изпънати назад рамене, с горда осанка, човек, отгледан, за да продължи фамилията род.

— Извинявай — изрече той, спирайки по средата на разстоянието до леглото. — Името ми е Бен. Разбрах, че твоето е Бет.

Тя осъзна, че той чака тя да се изправи. Стори го и той изпъна напред ръката си. Бет бързо погледна първо ръката, а после го загледа съсредоточено в очите.

— Нали осъзнавате, че ме отвлякохте? И че съм затворник тук?

— Съжалявам — каза той без повече обяснения. — За мен ще е удоволствие, ако се съгласите да дойдете с мен на вечеря. Няма да е нещо особено, но си помислих, че би ни дало шанс да се опознаем малко по-добре.

Какви игрички играят хората — помисли си тя. — *Ами да, благодаря ти. Много бих искала да разгледам разположението на помещенията извън килията ми. С Джордан тъкмо си говорехме за това, че като научавам подробности за мястото, където се намирам, мога по-лесно да планирам бягство.*

— Не искам да бъда груба... Бен, но за мен не представлява никакъв интерес да те опознавам. Въпросите за това кой и защо, които обясняват положението ми, не ме интересуват. Интересува ме само как то може да се промени.

Той се усмихна.

— Разбирам, но трябва да се храниш, а разговорът ни може да ти се стори интересен. Щом ни се налага да пътуваме заедно, мисля, че е най-добре да се държим по-приятелски, не смяташ ли?

— Да пътуваме? Къде ще пътуваме?

— Невея си е навила на ума, че трябва да ни придружиш на една мисия. Опитих се да я разубеда, но тази жена може да бъде... крайно упорита.

Мускулите на челюстта му се стегнаха и Бет предположи, че поне тези думи бяха истина: именно Невея искаше тя да е тук. Ако действаша както решеше Бен, Бет щеше да бъде освободена... или убита.

— Заминаваме утре. Наречи го мистериозно пътуване: не бих искал да оставиш указания, в случай че някой открие това място след нашето заминаване. — Замисли се за момент. — Никой никога не е откривал дома ни, освен няколко злощастници, които се натъкнаха на нас съвсем случайно. Но сега Невея е накарала съпруга ти да ни търси, а аз няма да подценя находчивостта на мъж, който иска да спаси любимата си. — Усмихна се.

- Звучиш така, сякаш познаваш Джагър.
- Познавам хората. Ще вечеряме ли?
- Гладна съм — обяви Бет, въпреки че не беше.

Бен се поклони и с протегнатата ръка ѝ направи подканващ жест към вратата.

- След вас, госпожо.

Тя се спря на прага на вратата, шокирана от безбройните черепи, които я гледаха от отсрещната стена на слабо осветения тунел.

— Те вече не хапят — успокои я Бен. — Заповядай тук, нагоре. — Той изпъна ръката си покрай нея и изкриви китката си наляво. Тя тръгна напред, а всичките ѝ сетива се задействаха: лъхна я миризма на прах, влага и парафин; дочу леко отекващ звук на тракащи прибори по порцеланови чинии и приглушени гласове и експлозии като от филм; почувства хлад по кожата си, а когато очите ѝ привикнаха към слабата светлина, видя свещи, поставени в ниши високо на стената, врати, разположени по протежението на дълъг тунел — някои отворени и разливащи светлина навън, други затворени.

Минаха покрай една отворена врата и тя видя кухня и трапезария. Четирима човека седяха на масата и се хранеха: мъж с посивяла коса и брада, момчето на тийнейджърска възраст, което я довлече до самолета — *Тоби*, малкото момиченце от хеликоптера и Джордан, който се ухили и ѝ помахна. Всички се обърнаха, но още преди очите им да попаднат на нея, тя вече беше отминала.

— Следващата врата води към спалнята ми — каза Бен. Тя го погледна учудена, а той допълни: — Съжалявам, пространството е ограничено и спалните ни трябва да задоволяват всичките ни нужди. Трябва да ми се довериш, че ще се държа с теб като джентълмен и, разбира се, ще оставим вратата отворена.

Бет влезе. Изненада се, понеже просторната и добре обзаведена стая беше пълна противоположност на тунела с черепите и на нейната собствена килия. В същото време обаче изненадата ѝ не беше толкова голяма, тъй като очакваше точно така да изглежда стаята на наглед начетения Бен — по-точно половината от стаята му подходеше напълно. Тази половина можеше съвсем успешно да се превърне в адвокатски кабинет: с високи до тавана библиотеки, с богато украсени резби по страничните стени и по ръбовете на полиците; там, където нямаше библиотеки, стените бяха богато аранжирани и украсени с картини в златни рамки, с месингови лампи над всяка една от тях, а бюстове и скулптури бяха наредени върху бюфетите под тях. Имаше голямо антикварно бюро, кожен диван и столове, наредени около мраморна масичка за кафе, чиито крака изглеждаха като автентични гаргойли от средновековна църква. На бюрото и две странични маси се издигаха изящни настолни лампи „Тифани“ и къпеха стаята в топла светлина. Единствената липсваща полуксозна вещ беше камината. Миризмата на кожа, дърво и хартия предразполагаше към дълги посещения, най-вероятно за да се обсъжда световното положение на по чаша бренди или за да се четат класически произведения.

Другата половина от стаята изглеждаше като по-подходяща за папа: с кръстове в най-различни размери и стилове; с картини на Христос и библейски събития — Давид, изобразен като момче на възрастта на Тайлър, издигнал огромната отсечена глава на Голиат; Аарон и Ор, които поддържат издигнатите ръце на Мойсей, докато Йехова и израилтяните се сражават с войниците на „Амалек“ в долината; преображението на Христос с искрящо в

бяло лице между Илия и Мойсей, докато Петър, Яков и Йоан го гледат с благоговение; с подобни на картините рисунки и оферти^[1] и с предмети прилични на кости, скали и парчета дърво в стъклени контейнери. В тази половина нямаше никакви мебели: само плетена рогозка на пода, постлана пред ниска поставка, на която лежеше отворена голяма книга.

Два комплекта чинии и прибори, чаши с вода и купичка с лед бяха наредени върху масичката за кафе пред дивана.

— Съжалявам, но нямам маса за хранене — извини се Бен.

— Това твоята спалня ли е? А къде е леглото?

— Опъвам един матрак на пода между двете половини на стаята. Не съм много по спането — обясни Бен.

Бет се зачуди дали той беше наясно със символизма на това, че спи по средата между двете си увлечения, на които очевидно беше посветил живота си: науката и вярата. Разбира се, че беше наясно, реши тя. Пристъпи към една библиотека и осъзна, че двете половини все пак не бяха толкова различни: *De libero arbitrio* и *Confessiones*^[2] на Августин, *Хексапли* на Ориген, *Църковна история* на Евсевий Кесарийски, *Институти на християнската религия* на Жан Калвин, произведения на Мартин Лутер, събрани в колекция от Ваймарер Аусгабе. Латински, гръцки, иврит, немски, английски — тя спря да изброява всички езици, които бяха представени в библиотеката му. Самата стая и заниманията на Бен не бяха „наука и вяра“, а по-скоро учение за вярата, и то конкретно за християнството.

Изненадана, Бет успя единствено да промълви:

— *Ти си* вярващ?

[1] Гравюра върху метална плочка или картина, отпечатана от такава плочка. Графичната техника на офорта е била предпочитан метод в творчеството на Рембранд. — Бел.прев. ↑

[2] Българските заглавия на книгите са „За свободното решение“ и „Изповеди“. — Бел.прев. ↑

— Изглеждаш изненадана — каза Бен.

Тя се обърна към него и отвърна:

— Твоите хора взривиха манастира, стреляха по сина ми и ме отвлякоха.

Той седна в един стол и й отправи жест да се настани на дивана срещу него. Бет обаче нямаше никакво намерение да сяде.

— И ти намираш това за противоречиво?

— Един от вас стреля по деветгодишно момче! Как това се връзва с вярата ви? — извика възмутена Бет.

— Библията е изпълнена със смърт на деца — каза той. — Но не мисля, че всъщност питаш за това. Разбрах, че синът ти е бил ранен случайно.

— Само защото жената, която го простреля, се целеше в съпруга ми. И въобще с какво се занимавате, та взривявате манастири и носите оръжие?

Лицето му изразяваше искрено объркване.

— А не са ли оръжията и битките неизменна част от Божието слово?

— Но Бог е любов — извика отново Бет.

— А израз на любов ли е, когато баща защитава детето си и дори убива заради него, ако се наложи? — попита Бен. — Колко хора в Светото писание са убити от името на Бог или заради Бог?

Бет мислеше, че това е риторичен въпрос, докато той сам не даде отговора:

— Два милиона, четиристотин седемдесет и шест хиляди, шестстотин трийсет и трима, ако не броим онези, които въобще не са споменати, като удавилите се по време на потопа и броя на новородените деца на египтяните, умрели по време на десетата язва над Египет.

— Чувала съм подобни числа да се цитират и преди — намръщи се Бет. — Обикновено като пример за жестокостта на Бог.

— А ти смяташ ли, че той е жесток?

Тя знаеше как би отговорил Джагър, но нейното мнение беше различно.

— Не.

— Можеш да изтъкнеш много причини за тези смъртни случаи — незначителното на Бог от Балтазар; изстребените хора от Ханаан, заплашващи да покварят Божия народ и да го отдалечат от единствения истински Бог; Исаия казва, че праведните ще бъдат отведени, за да бъдат пощадени от злото. Но аз твърдя, че изброените причини водят към едно нещо: всички тези хора са били убити при самозащита или в защита на други хора, които не биха могли да се защитят сами. Защото всичко, което покварява душата — като например да станем свидетели на престъпване на Божия закон и престъплението да остане ненаказано — заплашва душите ни в отвъдното. А колкото и ценен да е животът ни тук, на Земята, вечният живот с Бог не е ли много по-ценен?

— Престъпленията, които остават ненаказани... — повтори Бет. — А къде остава Божията прошка, неговото милосърдие?

— Е, но това не е истинска прошка, нали? — отвърна Бен, очевидно наслаждавайки се на дискусията. — Нашите грехове са платени — от Христос на кръста. Той понесе нашето наказание, но ние трябва да приемем и да *повярваме*, че е платил цената заради нас. — Той кимна. — Приемам това и

ние полагаме големи усилия да се уверим, че не искаме отплата от тези, чиито дългове вече са платени чрез Христос.

Бет започваше да се обърква.

— Какво имаш предвид с това, че вие искате отплата?

— *Отмъщението е Мое, и Аз ще отплатя, кога им се разклати ногата.*

Второзаконие 32:35.

— Това са думи на Господ — каза тя. — *Възмездие е мое*, казва Бог.

— Искаш да кажеш, че той не твори чрез своите чедра? Той може да реши проблема със злото, да порази Дявола просто ей така. — Бен щракна с пръсти. — Но той върши това чрез своите създания, чрез нас, защото всеки един от нас се обръща към него, вместо към Сатаната. От множеството хора, някои са неговите очи, други са неговата глава или крака. А ние сме неговите юмруци.

Бет разтри слепоочието си, като се опита да спре пулсирането.

— Какво общо имат всички тези неща с атаката срещу манастира?

Брадятият мъж от кухнята влезе в стаята с цигара, стърчаща от устните му, и донесе две чинии, от които се вдигаше пара. Остави ги върху масичката за кафе: скариди в сос върху ориз. Миризмата беше екзотична и изпълваща устата със слюнка.

— Елиас — обърна се към него Бен, — запозна ли се с Бет?

— Госпожо — гласът му избоботи и той наклони надолу глава. Излезе, сякаш единственото, което го интересуваше, беше цигарата му.

— Смятам, че разговорът ни пое в грешна посока — каза Бен. — Седни, моля те. Хапни.

Тоест разговорът клони към тема, която не ти се иска да обсъждаме — помисли си тя. Той даде уклончив отговор на въпроса ѝ за тяхното искане на отплата и прекрати дискусията, когато тя попита за манастира. Бяха свързани: манастирът и възмездието. Те имаха нещо против „Света Екатерина“. Бет каза, че не се интересува от мотивите им, но все пак беше заинтригувана от изопаченото богословие на Бен.

Тя бавно се разходи през религиозната половина на стаята и хвърли бегъл поглед на гръбчетата на книгите: Игнатий Богоносец... Поликарп... Започна да разглежда картините. Бяха красиви, с богати и наситени цветове, с ярки светлини и дълбоки сенки, което я навеждаше на мисълта, че всички бяха от бароковия период. Характерна черта на картините в бароков стил е, че на тях е изобразено самото действие, за разлика от ренесансовото изкуство, което показва предимно сцени малко *преди* действието — спокойният Давид на Микеланджело срещу Давид на Бернини със свирепо изражение на лицето, изобразен, докато хвърля камък по Голиат. Те бяха...

Тя замръзна. Между по-големите картини Бен беше подредил рамкирани недовършени работи. Очите ѝ се спряха на едно познато изображение: нарисувана с молив скица на мъж, замахващ с окървавено острие, с лице, изразяващо злонамерен екстаз. Представляваше част от картината, която толкова я бе ужасила в библиотеката на „Света Екатерина“, с израилтяните, които танцуваха около Златния телец. Това беше една от фигурите, които Геронтий бе покрил, и само ръката, държаща ножа, се показваше извън рамките на картоната. Не би могло да бъде съвпадение фактът, че Бен притежаваше скицата, манастирът притежаваше картината, а хората на Бен бяха нападнали манастира. Бе ли възможно да са искали именно картината?

Само за секунда си представи как споделя това със Синди Брансфорд по начина, по който тя споделяше всичко с нея, обикновено на по чаша чай, докато момчетата бяха на училище. Синди щеше да каже:

— Твърде шантаво е.

И наистина си беше шантаво.

— Какво е това? — попита Бет, сочейки към творбата със Златния телец. Бен се наведе, за да я погледне отблизо.

— Скица с молив от 1609 г. — отвърна той. — Всъщност скоро след като моливът е бил изобретен.

— Защо си решил да я прибавиш към колекцията си?

— Аз колекционирам... когато художникът или темата имат специално значение за мен. Същият художник е рисувал и тази тук. — Той посочи към стената зад Бет.

Картината изобразяваше млад мъж, който пробожда с копие мъж и жена върху легло с такава сила, че окървавената стрела на копието се подаваше от дъното на леглото. Лицата на мъжа и жената бяха изкривени от изненада и агония, с оцъкдени очи, с изумени гримаси. Подобно на картината със Златния телец и тази беше изобразила и най-малкия детайл: лесно можеше да си представиш издутите мускули на копиеносеца, които треперят от усилие и ярост, бурните предсмъртни спазми на любовниците, топлината от лъча слънчева светлина, който падаше върху тримата.

Бет реши, че разяреният копиеносец е отритнат съпруг, който е заварил невярната си съпруга и любовника ѝ в оскверненото им брачно ложе. Но нещо във фигурата — вероятно лекият блясък на кожата, увереността на действията, стойката — го караха да изглежда не като ревнив, а като героичен убиец.

— Това е Финеес — отбеляза Бен. — Правнук на Аарон, брата на Мойсей. Той убива израелски прелюбодеец и идолопоклонник и мадиамската му любима, и така спира язвата, която вече била покосила двацет и четири хиляди израилтяни. Куражът и готовността му да стори каквото трябва, дори и като престъпва юдейските граждански закони, го извисяват в очите на Бог.

Отново насилие в името на Бог. Не е нужно да си гений, за да...

Бет се приближи до картината. От едната страна, в сенките зад гротескната сцена на действието, един мъж беше отместил завесата и надничаше зад нея. Брадата беше по-буйна и косата му се спускаше отстрани на главата като венец, но нямаше как да се сбърка — беше лицето на Бен. Щрихите на четката изглеждаха еднакви с останалите щрихи от картината, боята толкова подобна по вискозитет и цвят, че би могла да бъде единствено от същата палитра. Или някой изкусно беше добавил лицето на Бен, или цялата картина беше рисувана по-скоро, отколкото изглеждаше.

Извърна глава и погледна към Бен: по стиснатите му устни се четеше иронична усмивка. Той се изправи, заобиколи масичката за кафе и клекна пред една библиотека. Избра книга от полицата и я понесе към нея, прелиствайки страниците. Показа ѝ корицата: „Бароковият възглед за Светото писание“.

— Преди време дадох назаем това произведение на Музея по история на изкуствата във Виена, — каза той и протегна разтворената в ръцете му книга. Картината запълваше цялата дясна страница. На лявата страница имаше пет малки снимки, разпръснати из текста: картината, окачена на стена в музей, едър план на ръцете на Финеес върху копието, челото и очите му, лицето на

прободената с копието жена в профил и свидетелят, надничащ иззад завесата. На близкия план на лицето му се виждаше точка в ъгъла на лявото око. Повдигна поглед към Бен, който си обръщаше главата, за да ѝ покаже една бенка на същото място.

Бет започна да чете текста. Подобно на картината със Златния телец в „Света Екатерина“ и тази нямаше подпис на художника, но се предполагаше, че е произведение на Петер Паул Рубенс. На база на документите, предоставени от анонимен притежател и мненията на експерти, проучили произведението, се вярва, че е частна поръчка от барон в Антверпен и е нарисувано някъде между 1614 и 1618 г. Няколко експерти оспорват твърдението за авторството на Рубенс, изтъквайки много аргументи, сред които един неоспорим: два дребни инициала, изрисувани на гърба.

— С. Х. — прочете на глас Бет. — Какво означава?

— Скарлит Хемел — обади се някой и Бет се обърна. Невея се подпираше на касата на вратата. Тя беше облечена изцяло в черно, блуза с цип с дълъг ръкав и тесни панталони. Черната ѝ коса седеше като качулка на главата ѝ.

— Бих влязла, но Бен не обича физическите разправии.

— Не искам да се бия с теб — каза Бет. — Освен ако това няма да ме измъкне оттук.

— Нали разбираш, че Невея е жената, която простреля сина ти? — изрече внимателно Бен, не за да я провокира, а за да поясни.

— Разбирам — отвърна Бет.

— И ти не таиш никакви лоши чувства?

— Ако чувствата ми можеха да убиват — изсъска Бет, — тя нямаше да стои права, а щеше вече да лежи просната на земята. — Взря се в очите на Бен. — *Аз не съм юмрук. Кой е Скарлит Хемел?*

— Аз — отвърна Невея.

Бен се изсмя лекичко.

— В допълнение на интереса ѝ към смъртта Невея е обсебена и от идеята за Рая.

— А първото — смъртта — води към второто — Рая — допълни Невея.

— Хемел на нидерландски е Рай — обясни Бен. — С течение на годините тя е била *Ceu, Cielo, Taivas*^[1]...

— И *Nevaeh* — каза Бет. — Кое то е *heaven*^[2], изписано наопаки.

Кое то много ѝ приляга — помисли си тя, *ако наопаки означава обратното на Рай*.

Невея приближи, като не откъсваше поглед от Бет, и седна на подлакътника на най-близкия до тях стол.

— Не разбирам — погледна я с недоумение Бет. — Очевидно експертите са потвърдили, че тази картина е от началото на седемнайсети век — ако това е картината от книгата.

— Тя е — отсече Бен.

Бет погледна към Невея.

— Тогава как е възможно ти да си я рисувала?

— Разгледа ли останалото изкуство на Бен? — отвърна с въпрос Невея, поглеждайки наоколо из стаята.

Погледът на Бет се спря на бюст, положен върху странична маса. Беше младо момче, с коса, дълга до под ушите, на челото си имаше лента, подобна на корона, с леко разтворени устни и ириса, преместени встрани, за да пресъздадат движението на очите, небрежно наблюдаващи някакъв

съмнителен предмет. Бет присви очи към бюста.

— Това да не е... *Джордан*?

— Има още един подобен в Национален музей „Барджело“ във Флоренция — каза Бен. — А този беше подарък за модела от скулпторката Андреа дела Робия^[3].

Бет проговори шепнешком.

— Виждала съм я на картички. — Оцветеният глинен бюст показваше горната част на гърдите и раменете, включително нещо подобно на син суитчър, облечен върху зелена тениска. Сети се как понякога си бе мислила колко сладък беше фактът, че преди векове хлапетата са се обличали подобно на днешните хлапета.

— Та бюстът е... *стар*.

— 1470 г. А разпознаваш ли човека там? — Бен посочи към една друга странична маса, върху която беше положена висока около метър скулптура. Тя изобразяваше момче, седнало на скала, което вади трън от петата си.

Бет се приближи и започна да пояснява:

— Това е миниатюра на „Спинарио“ — „Момчето с трънчето“, една от скулптурите с най-много дубликати. Дори копията от началото на седемнайсети век са изложени в музеите. Бет си спомни, че е виждала един в Националната галерия по изкуство във Вашингтон.

— Тази миниатюра — продължи Бен — е първоначалното работно копие от... ъх... — Той погледна към Невея. — 143 г. пр.Хр.?

Невея сви рамене и промърмори:

— Там някъде.

— Оригиналът е от бронз в реални размери — каза Бен. — Съхранява се в „Палацо дей Консерватори“ в Рим.

Бет се наведе напред, за да погледне лицето по-отблизо.

— Това е тийнейджърът... Тоби. — Тя се изправи и се обърна с лице към тях. — Но как... — Погледът ѝ попадна върху една картина на две жени, обезглавяващи мъж: мъжът беше братият тип, който им донесе вечерята. — Как е възможно това?

[1] „Небе“ на португалски, испански, финландски. — Бел.прев. ↑

[2] „Небе“, „Рай“ на английски. — Бел.прев. ↑

[3] Италиански ренесансов скулптор, живяла в периода 1435–1525 г. — Бел.прев. ↑

— Те са безсмъртни — каза Оуен.

Той седна на ръба на бюрото, където беше прекарал последните трийсет минути в подхвърляне на снимки — на живи хора и на произведения на изкуството — към скута на Джагър, който пък се беше разположил на леглото. Навсякъде около Джагър бяха разпилени предполагаеми снимки на племето през различните епохи. Оуен беше започнал с членовете на племето, които Джагър бе видял лично:

Невея като елински бронзов ангел... майка, къпеща децата си в картина на Ван Гог, разминаваща се с Чарлин Чаплин, статистка в късометражния му филм от 1914 г. „Лицето върху пода на бара.“

Фин — мъжът, когото Джагър беше прострелял в главата — като човек от тъпата в картината на Жан Огюст Доминик Енгър „Апотеоз на Омир“ от 1827 г... широко усмихващ се за снимка, хванат подръка с Джими Хофа^[1], чиято усмивка изглеждаше угрижена и нервна — по това време мнителността на Джагър изплющя като изопнат до краен предел гумен ластик, затова той просто се изсмя... насочил пистолет Люгер към трупа на руския „луд монах“ Григорий Распутин, положен върху маса за аутопсия във фотография от 1916 г.

Тийнейджърът Тоби, изваян от бронз като „Момчето с трънчето“... ясно се виждаше как танцува с още половин милион други купонджии пред сцената на Удсток — точно тази снимка беше публикувана в брой на списание „Ролинг Стоун“ от 1969 г... като героя Джим Хокинс в гравюра за корицата на първото издание на книгата „Островът на съкровищата“.

Джагър отново се изсмя.

— Та това е нелепо — заключи той. — *Безсмъртни*. Не знам защо искаш да си мисля, че наистина са такива — или защо ти мислиш, че са такива — но си признавам, че тези материали си ги *бива*. — Махна с ръка към снимките, които Оуен му беше показал. — Признавам, че някой владее до съвършенство „Фотошоп“. Само не ми е ясно как си успял да постигнеш ето това. — Той изтегли от купчината страницата, която беше откъсната от старо списание „Ролинг Стоун“. — Наистина изглежда като истинска. Но знаеш ли кое го издава и доказва, че е добре изпипан номер?

Оуен просто се взираше в него.

— Това, че е *клише* — каза Джагър. — Те са безсмъртни и затова ще бъдат част от всички важни събития в историята, нали? Гражданската война, клането на свети Валентин, Джак Изкормвача, смъртта на Распутин, Джими Хофа... Хайде, стига!

Оуен се ухили.

— Ти не разбираш. Тези събития са известни, *защото* племето ги е направило такива. Спомни си, че те *издирват* грешници. Колкото по-големи са престъпленията им... и колкото по-дълго време са ги извършвали... и колкото по-известни стават, толкова по-добре. Това приковава вниманието върху факта, че грехът в крайна сметка те застига. Джак Изкормвача е убивал жени от април 1888 г. до февруари 1891 г. — достатъчно време, за да привлече вниманието на племето, а те да стигнат до Лондон от което и да е кътче на

Земята.

Протегна се към бюрото и вдигна високо снимката на избитите войници от Гражданската война.

— 1863 г. — продължи той. — Историите за техните зверства са се разпространявали в продължение на повече от година. Корумпираността на Хофа, слуховете, че е използвал насилие и извършил убийство, за да затегне хватката си около индустрията на превозвачите и да забогатее — това е продължило с години преди той да изчезне. Същото става и с Распутин. Неговата известност ги е *привлякла*. Не е просто *съвпадение*, че са присъствали на края. Те са *причинили* края. Това правят те.

Оуен сви рамене.

— Но се предавам за Удсток. Нямам никаква представа защо Тоби е бил там, освен за да докаже, че дори и на три хиляди и петстотин години все още има дух на тийнейджър. Ако племето по това време е било някъде близо до Ню Йорк, той със сигурност щеше да поиска да отиде. И освен това, за всеки един от тези случаи мога да ти покажа стотици други исторически събития, в които *не са* участвали. А има и стотици други събития, които никой не помни да са тяхно дело. А къде е доказателството? Вземи например снимката от Гражданската война. Това е неизвестен случай на жестоки убийства. Но наистина е станало и някой го е заснел на снимка. Разбираш ли?

Джагър кимна. Едно е да са „просто“ безсмъртни и случайно да са попаднали на някакво историческо събитие — и предположи, че това се е случвало от време на време, имайки предвид дългия им живот — но съвсем друго, ако са търсели прояви на жестокост и едва тогава са пристъпвали към действия. Дали щеше все още да се говори за Джак Изкормвача, ако не беше мистерията около неговото изчезване? Щеше ли някой да го е грижа за Распутин, ако отвратителната му и продължителна смърт не беше го превърнала в легенда? Племето беше организирано всичко необходимо за превръщането на тези събития в скандално известни. Съвсем логично бе Оуен да използва тези събития сега, като доказателство на всички свои твърдения за племето. Но все още нещо го тревожеше.

— Ами изкуството? — попита той. — Случайно ли са позирали на някои от най-великите художници в историята?

— Не — отвърна Оуен, — не е било случайно. Първо, показах ти само няколко снимки на произведения на изкуството — онези, в които се появяват членове на племето — от иначе хилядите съществуващи популярни произведения на изкуството. Но дори и тези няколко случая, в които са позирали, не са случайни. С годините те са се сприятелявали с влиятелни хора от всяка епоха, търсейки подкрепа, информация, власт в политическата и културната сфера. Познавали са императори и крале, хора като Медичите, Робърт Луис Стивънсън, Калигула.

— Участвали ли са и в неговото убийство? — попита Джагър, вече неспособен да възприеме каквато и да е по-различна логика.

— Наистина са били там по онова време. Възможно е те да са подтикнали други към действие. Могат да бъдат много харизматични. Като добавиш към това и богатство, знания за почти всичко и разпространените слухове за безсмъртието им и ти става ясно защо са били радушно посрещани във всеки един властови център, парламентарна камара или художествено студио, в което са пожелали да отидат. Така че са имали възможност да срещат млади хора на изкуството, които са ставали известни защото тези влиятелни хора са ги спасявали от неизвестността и са ставали техни

благодетели.

Оуен се премести на бюрото, подпря единия си крак на леглото и продължи:

— Но което е по-важно, някои от художниците, които впоследствие стават известни, сътворяват забележително изкуство тъкмо заради племето. Те самите са изключителни майстори. Помисли си, имали са на разположение достатъчно много време да се упражняват. Те са обучавали художниците, докато другите членове на племето са позирали като модели. И отгоре на всичко, са виждали с очите си нови и непознати техники и са помагали на художниците да ги усъвършенстват векове наред.

Джагър погледна надолу към всички онези лица, втренчени в него от фотографиите в ръцете му, в скута му и на леглото. Сети се за срещата си с невидимата Невея, когато се зачуди дали е ангел, или дявол. Оказа се, че въобще не е същество със свръхестествени сили, а просто невидимият ѝ костюм даде на късо, докато бе на нея. Сега трябваше отново да коригира начина си на мислене: *невидимостта* не беше свръхестествено явление... самата тя беше свръхестествена. Или поне натам сочеха доказателствата.

Намръщи се на Оуен.

— Безсмъртни блюстителите на реда... безсмъртни убийци. — Не можеше да си представи нещо по-лошо от това.

Оуен кимна в знак на съгласие.

— Но... — прошепна Джагър, — как... кога?

[1] Американски лидер на профсъюзите, който изчезва през 1975 г. — Бел.прев. ↑

Бет седеше на дивана и слушаше Невея, която разказваше историята за произхода на тяхното безсмъртие: как са чакали завръщането на Мойсей, как са принудили Аарон да изработи Златния телец, човешкото жертвоприношение, покварата. Как Мойсей ги заварил така и унищожил първите плочи, получени от Бог. Как светлината на Бог ги заляла, как ги е заправила в несвяст на земята и как ги е променила завинаги.

Невея сякаш изпадна в транс, гледеше отнесено към единия ъгъл на стаята и изреждаше подробности, като че ли пак беше там, на онова място, сякаш не си спомняше, а го преживяваше наново. Говорът ѝ ставаше все по-разпаден, изпълнен със страст, а после и с разкаяние.

Когато свърши, отпусна надолу глава и задиша тежко. Раменете ѝ се повдигаха и падаха, и с всяка отминаваща секунда движенията ѝ ставаха все по-спокойни.

Бет осъзна, че собствените ѝ дробове изпомпваха въздух като дробовете на атлет след спринт: сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Вече не беше трудно да повярва, че именно Невея беше художникът, нарисувал сцената от която ѝ стана лошо в манастира. И сега се почувства както тогава: тъжна и отвратена.

Невея вдигна глава и се вгледа в Бет, като че я виждаше за първи път. Бен ѝ подаде чаша с кехлибарена течност и тя я изпи на един дъх. После се усмихна и поклати глава, което накара къдравата ѝ коса да се разгъне като ветрило.

— И като всички останали, и ние се скитаме в пустинята — продължи тя. — В крайна сметка се ожених и родих деца — син и дъщеря. Трийсет и седем години по-късно съпругът ми беше мъртъв, а децата ми станаха на повече години, отколкото бях аз в деня на ужасния ми грях. А аз не се бях променила. Изглеждах така, както изглеждам сега. Взех със себе си момчето, което се събуди с мен в онази ужасна сутрин — и то си беше все още дете след почти четири десетилетия.

— Джордан? — досети се Бет.

Невея кимна.

— А малкото момиченце, което видях?

— Всички ние, които изгубихме съзнание заради Божията светлина, спяхме по време на разрушаването на Телца и олтара и едновременно се събудихме на мястото, където стояха издигнати те преди — всички ние спяхме да остаряваме.

— Но... — Бет поклати глава. — Но защо Бог наказва децата, особено малкото момиченце? — Не можеше да си представи, че Тайлър съзнателно би извършил толкова ужасен грях, който да му навлече подобно наказание — да бъде държан завинаги далеч от Бог. Знаеше, че според католицизма децата на около седемгодишна възраст вече могат да правят разлика между добро и зло. Именно тогава те са приемани в изповедалнята, но Бет смяташе, че седем беше твърде ранна възраст. А малкото момиченце изглеждаше дори още по-малко. — Със сигурност не е била достигнала възрастта, когато може да ѝ се търси отговорност или когато би могла съзнателно да реши сама да извърши грях.

Бен тихо се изсмя:

— Хората винаги се опитват да приложат собствения си начин на разсъждение върху Господ.

— Осъзнавам това — каза Бет. — Но обикновено здравият разум ни...

— *Обикновен* е ключовата дума тук. Бог е всичко друго, но не и обикновен, поне в сравнение с разума при човека.

— Но в неговите думи има здрав разум — започна да спори Бет. — Когато погледнеш написаното в Библията от птичи поглед, от гледна точка на вечността, то всичко е свързано... последователно... всичко показва неговото величие и любов към нас... — Не можеше да намери точните думи, за да изрази мислите си.

— Съгласен съм — кимна Бен. — Но това не означава, че знаем всичко. А и не можем, иначе нямаше да има нужда от *вярата*. Ето, пробвай да обясниш триединството.

— Важното е — намеси се Невея с малко нетърпелив тон, — че Бог наказва децата. Когато заръчва унищожаването на „Амалек“, Ерихон — децата също са били избити.

— Вече съм се убедил — каза Бен, — че това има нещо общо с идеята за всевиждащия Бог. А именно че знае всички неща така, както са се случили, всички неща, които всъщност ще се случат, и всички неща, които биха могли да се случат във всички възможни измерения. Знаел е, че децата от „Амалек“ например никога не биха приели неговия план за спасението им — и те са толкова виновни, колкото и възрастните — защото е виждал какво ще се случи.

— И е знаел — допълни Невея, — че Алекса, нашето малко момиченце, *щеше* съзнателно да участва, стига да беше по-голяма и стига да притежаваше мисловния капацитет да избира.

Бет поклати глава.

— Не мога да приема това.

— Тогава не го приемай — каза Бен. — Прекалено е сложно за теб.

Бет се намръщи. Бен се измъкваше по много страхлив и егоистичен начин: *Ако не си съгласна с мен, тогава ти просто не разбираш.*

Той продължи:

— Помисли за следното: има духовна връзка между родител и дете, която е по-висша от разбиранията на съвременния човек. Всички ние искаме да бъдем личности, възнаградени и наказани за собственото си поведение, а не за поведението на някой друг: на нашите родители, на прародители, на който и да е. Но първородният грях, който ни е предаден чрез Адам и Ева, говори за нещо съвсем друго. Библията съвсем ясно проследява назад потомството на Исус поне до цар Давид, което означава, че нещо в темата за кръвните линии е от значение за Бог. Не го разбираме, но със сигурност то съществува. Съжалявам за играта на думи, но в *духа* на казаното, децата могат да бъдат наказани за греховете на родителите си.

— Датан и Авирон — намеси се Невея. — Можеш да прочетеш за тях в Числа 16, но ние бяхме там. — Погледна към Бен. — Видяхме какво се случи със собствените си очи. Те се разбунтуваха срещу Бог и отрекоха властта на Мойсей. Стояха извън палатките заедно със семействата си, с жените и децата, включително и най-малките деца като Алекса, дори бебетата.

Бет знаеше края на историята, нямаше нужда да чете за нея в Библията.

— Земята се разтворила и ги погълнала, заедно с домовете им.

Невея й се усмихна.

— Беше страхотна проява на могъществото на Бог. — Произнесе тези думи с искрено благоговение в гласа. Мислено сякаш се отнесе, спомняйки си за миналото.

— И пример за това, че Бог наказва и децата — каза Бен. — Може и да не ни харесва, но е истина. Башата на Алекса беше там, близо до Златния телец.

— А той стана ли безсмъртен?

Бен кимна с тъжно изражение на лицето.

— За известно време беше един от нас. А после си замина.

— Умря?

— Замина си. — Очевидно беше нещо, за което Бен не искаше да говори.

Невея продължи разказа си:

— Разбира се, други хора са наблюдавали случващото се и те ни събраха пред Мойсей. Всички стигнахме до едно заключение: че нашата вечна младост е наказанието на Бог за греха ни. Ако не можем да умрем, никога няма да живеем с него в Рая.

— По онова време не мислехме за небето като за Рай — обясни Бен.

— Само знаехме какво изпускаме: да живеем в покой с него — каза тъжно Невея. — Мойсей реши, че щом Бог ни е прокълнал, не заслужаваме Обетованата земя. Разрешено ни бе да останем в лагерите до пресичането на река Йордан, а после ни изпъди от племената ни.

— Затова си създадохме наше собствено — усмихна се Бен. — Станахме Тринадесетото племе, племето на Олам.

— На иврит това означава *завинаги* — разясни Невея.

— Колко души бяхте? — попита Бет. — Колко души... не успяхте да умрете? — Неспособна беше да изрече думата безсмъртни.

— Четиридесет — отвърна Бен.

— Но не е ли имало много повече хора, които са се прекланяли пред идола? Защо само тези четиридесет?

— Според нас — каза Невея, извърщайки глава настрани — само ние сме били тези, които... които сме опитали кръвта.

— *Ще насоча лицето си против всеки от Израилевия дом, или от заселените между тях пришелци, който яде кръвта, и ще го изтребя изсред людете му* — цитира Бен.

— Мислех, че това се е отнасяло за животинските жертвоприношения — намръщи се Бет.

— Тогава колко по-голям е бил грехът ни? — каза Бен. — Четиридесет. Това може и да не е внушителна бройка, но помисли си. Предостатъчно е, щом като никой от нас не може да умре.

— Но те *могат* да умират! — извика Оуен и нов прилив на възбуда прозвуча в думите му и озари лицето му.

Това беше отговорът му на тъжната констатация на Джагър:

— Какъв е смисълът тогава? Преследваме хора, които не можем да убием.

— Но те могат да бъдат спрени — продължи Оуен. — Това дори е по-важното в този момент. Ти извади от строя Фин, нали? Отклони го от пътя му. Ако беше застрелял него и останалите още докато влизаха в манастира, щеше да осуетиш плановете им. Това, че са безсмъртни, не означава, че е невъзможно да бъдат спрени.

— Нямаше ли стрелбата по тях на входа на манастира само да ги забави?

— Сериозно при това... достатъчно дълго, за да преместим Крийд и да скрием или унищожим микрочипа, за който бяха дошли. — Извъртя главата си леко встрани и заговорнически се усмихна на Джагър. — Или достатъчно дълго да ги довършим.

— Да ги убием? Как?

— Да отделим главите от телата им.

Джагър наклони главата си назад.

— Какво са те, *Шотландски бойци*?

— Е, няма да изчезнат в експлозия от мълнии и не можеш да погълнеш жизнената им сила, но... да, нещо подобно са. Може би хората, които са измислили „Шотландски боец“, са познавали безсмъртен, а? Но по-вероятно е просто да са подхождали логично: как ще продължиш да живееш без глава?

— Добре — каза Джагър провлачено, докато се опитваше да осмисли казаното. — Отрязваш им главите.

— Безсмъртните се възстановяват изключително бързо — обясни Оуен. — Не бързо като върколаци, но като във филм с натиснат бутон за превъртане назад. Убеден съм, че това бързо оздравяване произлиза от същата генетична деформация, която не им позволява да остарееят.

— Генетична деформация? — учуди се Джагър. — Мислех, че са станали безсмъртни заради действията на Бог.

Оуен му беше споменал за разказа на един напуснал член на племето за това как са проследили назад своето безсмъртие до момента, в който Бог ги зашеметява на върха на планината Синай заради почитането на Златния телец.

— *Бил* е Бог, но често той прави нещата по начин, който можем да разберем едва впоследствие, макар че дори тогава не бихме могли да повторим действията му. Те си остават чудо.

Оуен тръгна с бавни крачки към пилотската кабина, обърна се и закричи обратно, ритайки дрехи и боклук по пътя си.

— Ние живеем, защото телата ни заменят умрелите клетки чрез клетъчно делене. Но всеки път след деленето на клетката теломерите ѝ — частите от ДНК на върха на хромозомата, необходима за репликацията — стават по-къси. В крайна сметка — средно след около петдесет и две деления — теломерите изчезват и клетката не може да се дели повече. Тогава започва

така нареченото клетъчно стареене. Клетките започват да умират, без да са създали свои заместители и това е моментът, в който започваме да виждаме симптомите от стареенето: бръчки, чупливи кости, загуба на памет. Ставаме по-податливи на заболявания, свързани с напредналата възраст.

Оуен премина покрай Джагър, без да спира, стигна до дъното на кабината и се върна обратно.

— В лабораторни условия са обезсмъртени човешки клетъчни линии — с други думи, теломерите им не се скъсяват по време на клетъчното делене, което им позволява да се делят вечно — чрез активирането на теломеразния ген. Всяка една клетка го има, но той е активен само в няколко клетъчни типове. — Обърна се към Джагър и вдигна ръката си, сякаш да му каже *Сега ме слушай много внимателно*. — Дали това, което Бог е направил с тях, не е било да активира теломеразните гени във всичките им клетки? — Оуен се ухили. — Няма да има клетъчно стареене, няма да има стареене по принцип, няма да има биологична смърт... никога.

— Отначало някои членове на племето не осъзнавали значението на безсмъртието — продължаваше да разказва Невея. — Те просто се радвали като кученца, че са се спасили от остаряването и смъртта. Но повечето, включително и ние, бяхме съкрушени. Все едно ни бяха казали: *Хей, знаете ли какво, отивате в Ада. Никога не ще усетите присъствието на Бог.* Нашият ад беше тук, на Земята, но какво значение имаше това? Адът е отсъствието на Бог.

— Молахме се за прошка — включи се Бен. — Ден и нощ се молахме. Нека да остареем и умрем... прибере ни сега.

— Защо не се самоубиете или не се убиете един друг? — попита Бет, но веднага се сети какъв щеше бъде отговорът.

— Това само ще ни подsigури място извън Неговото царство — отвърна Невея. — Повечето евреи и християни вярват, че самоубийството е духовен грях. Все пак Бог ти е дал живот и само Той би трябвало да има силата да те прибере обратно у дома, по какъвто начин Той избере. А ние знаем, че не фигурираме в неговата Книга на живота, защото ето ни тук, отдавна просрочили времето да бъдем прибрани. Но може би има някаква причина, заради която все още не ни е изтрил от списъка с кандидати за Рая и не ни е изпратил направо в Ада.

— Защо мислите така? — попита Бет.

— В Битието се казва: *А вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам.* Той е начертал за всеки един от нас земна цел, която ние все още не сме изпълнили. Едва когато го сторим, евентуално ще получим опрощение и ще можем да си отидем у дома. — Тя се усмихна на Бен. Каква приятна мисъл.

— Но тогава — продължи Бен, — по времето на Мойсей, единственото, което мислехме, че можем да правим, беше да се молим. И всеки ден търсехме бръчки, сиви коси, мерехме децата дали не са станали по-високи? Нищо не се случи. — Той пристъпи до картината с Финеес, който намущкваше с копие двамата влюбени, и прокара ръка по нея. — А после се случи това. Бяхме в Ха-Ситим в равнините на Моав, нашия четиридесет и втори лагер, откакто напуснахме фараона. Щеше да е нашата последна спирка, преди Исус Навин да поведе другите племена през река Йордан към Обетованата земя. Още един шанс за израилтяните да се реваншират на Бог и те почти успяха.

Той изучаваше картината, докато говореше.

— Валак, царят на Моав, извикал пророка Валаам да прокълне израилтяните, но когато се опитал, Бог го накарал вместо това да изрече благословия към тях. По-късно той се върнал при Валак и му казал: *Ако искаш да навлечеш гнева на Бог върху израилтяните, използвай жените си да ги съблазнят към прелюбодеяние и идолопоклонничество*, както и сторили. И така Бог пратил язва върху израилтяните и заръчал на Мойсей да обеси идолопоклонниците. Тогава Зимрий непокорно довел една мадиамка в лагера, направил шумно веселие, задявайки жената пред очите на Мойсей. Завел я в своята шатра. Финеес тръгнал след тях и... — Той посочи картината.

— Бог провъзгласил Финеес за велик мъж, лоялен и смел, и спрял язвата над израилтяните, защото Финеес изкупил греховете им. Провъзгласил Финеес за първосвещеник и казал, че той и синовете на неговите синове ще получат небесна благословия за вечни времена.

— И в този момент разбрахме какво трябва да направим — каза Невея. — Трябваше да следваме примера на Финеес и да убиваме грешници.

— За да си възвърнете благоразположението на Господ? — попита учудено Бет.

— За да се харесаме на Господ, както се случи на Финеес.

— И вие правите това... вече три хиляди и петстотин години?

— Ще го правим и още три хиляди и петстотин години — заяви решително Бен. — Ако именно това се иска от нас.

Бет забеляза, че Невея се намръщи при неговите думи, и затова добави:

— Но ако не е проработило досега...

— Какво е времето за Бог? — той махна презрително с ръка. — Грехът ни беше толкова голям, че изкуплението ни трябва да е огромно... да трае дълги години, да е нужно съответно количество и качество на покаяние, а може да се случи при следващата ни среща с много специален грешник.

— Но... — Бет се спря. Тя беше втрещена от логиката им. Погледът ѝ се премести от рафтовете с книги върху кръстовете на стената. Най-накрая промълви:

— Ти... знаеш ли нещо за Исус?

— Дали *знам* нещо за него? — Бен се изсмя. — Та ние сме го срещали, последвахме го до кръста.

— Тогава знаеш какво е дошъл да проповядва — прошка и милосърдие.

— Точно за това копнеем — каза Бен — и му се молим постоянно за това.

— Докато убивате грешници.

— Именно затова сме тук.

— Но така не можете да си *заслужите* място в Рая. — Тя погледна Бен, после Невея, лицата им не потрепваха. — Точно това се опитвате да направите, нали разбирате?

— Не се ли опитва всеки да заслужи Божията милост? — попита Невея.

— Това не е милост. Милостта се дава свободно и се получава свободно.

— Тогава защо хората ходят на църква, плащат данъци, молят се, опитват се да правят добри, а не лоши неща? — провокира я Бен. — Не се заблуждавай. Може би ще кажеш: *Да благодарим на Бог за това, което ни е дал*. И хората може и да повярват на това, но то не е истина. Дълбоко в себе си знаем: *Ако не направя това или ако направя онова, ще загубя благоразположението на Бог*. Не го отричай, млада госпожице.

Бет без малко да се усмихне. **Млада госпожице**. Ако това, което казваше, беше истина, всяка една жена на Земята щеше да е млада госпожица за него.

Беше малко шокирана, че хора, молещи се и изучаващи Светото писание в продължение на 3500 години, могат да са толкова невежи. И все пак апостолите изпитали съмнения и объркване след три години, прекарани с Исус, и дори след като станали свидетели на сътворените от него чудеса. Смяташе, че толкова съкровен досег до Бог би се равнявал на 10 000 години учение и молитви.

Събра мислите си за момент, а после проговори:

— Няма никакво значение какво си мислят хората, нали? От значение е само истината. *Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога. Или вярвате в това, или не.*

Бен веднага отвърна:

— *Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му.*

— *Не чрез дела, за да се не похвали никой.*

— *Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, който е на небесата.*

— Искате да кажете, че убийствата на хора са „добри дела“?

Бен отново измина разстоянието обратно до картината на Финеес и я посочи.

— Единственият ни недостатък е, че не сме убили достатъчно хора.

— Някои от тези, безсмъртните, вече са умрели? — учуди се Джагър. Самолетът очевидно се управляваше добре и сам, докато Оуен отсъстваше от пилотската кабина, и Джагър беше почти забравил, че се носеха към Бет — и към среща с безсмъртните — с приблизително 800 километра в час.

— Обезглавиха един по време на Френската революция.

— Не е била Мария Антоанета, нали?

Оуен се изсмя и седна на леглото до него.

— Не, случва се някой член на племето да... се отличи с нещо и да стане доста известен.

— Кой например?

Оуен го плесна по коляното.

— Не ти ли замаях достатъчно главата? — Той помисли за секунда. — Други просто умряха.

— Какво значи това *просто умряха*?

— Те просто се предадоха. Предполагам Бог е решил, че времето им е дошло.

— И са останали само десет или петнайсет души? Значи двайсет и пет са умрели.

— Казах, че в племето има десет или петнайсет в момента, а не десет или петнайсет безсмъртни в света. Някои са напуснали и все още са там някъде, доколкото знам. Успявал съм да проследя част от тях.

— С какво се занимават?

— Един преподава в университет. Сменя местонахождението си, а понякога и професията си на всеки десет години.

— И никой не забелязва, че не остарява?

— Специално в този случай става въпрос за жена и сигурно ще се изненадаш, като разбереш колко дълго можеш да си живееш без някой да обърне внимание. Възрастните не се променят толкова много за едно десетилетие, а хората, които те виждат всеки ден, не забелязват малките промени. А има и неща, които можеш да направиш, за да заблудиш хората. Започваш, като си пускаш дълга коса и внимаваш да не напълнееш. После с времето си правиш по-къси прически, наддаваш няколко килограма, мъж може да си пусне и брада. Жените са истински майстори на грима. — Хвърли поглед към Джагър, видя въпросителния му поглед и каза: — Правя това от доста дълго време.

— Какво те накара да започнеш?

— Дълга история, а вече трябва да започваме с подготовката. Искam да поработиш на компютъра и да се опиташ да намериш информация за някакви убийства в района около Париж, които съм пропуснал. Трябва да стесним малко ловния периметър.

— Но оболът...?

— Ако експертът, който познавам, ни помогне въобще, той би ни върнал информация за три вероятни местоположения или десет, или двайсет. Трябва да знаем точно къде да нанесем първия удар. А убийствата биха могли да ни дадат някаква представа.

Джагър се замисли върху израза *нанасям удар*. Нанасянето на удари по безсмъртни изглеждаше като да отидеш на лов за лъвове с водна пушка. Проблемът не беше, че враговете им щяха да се връщат отново и отново, ако не успееш да им отрежеш главите, а в това, че враговете им имаха хиляди години опит зад гърба си.

Продължавайки да разсъждава на глас, Джагър заключи:

— Те са такива професионалисти, защото имат хиляди години опит.

— И само това правят — допълни Оуен. — Редовите войници са ужасно добри в убиването. Но тези типове не се задоволяват само да научат нещо и да чакат да бъдат повикани от време на време, за да упражняват уменията си. Те правят това ден след ден — намират целите си, наблюдават ги, планират мисията, нанасят удара, измъкват се.

Раздразнението му беше очевидно и Джагър осъзна, че Оуен се беше борил с тези факти от *години* — със същите тези хора, които бяха разстроили, разгневили и огорчили Джагър за по-малко от двайсет и четири часа. Сега съжали, че го беше измъчил с мнителността си. Но пък Джагър беше сигурен, че Оуен наистина знае повече и че нарочно държи в тайна някои факти.

Оуен сякаш прочете мислите му — Джагър нямаше безизразното лице на играч на покер.

— Наистина ги преследвам от години. Когато разбиха за убийства, отговарящи на техния маниер на убиване, или откривах, че зачестяват на конкретна територия или че преследват определен тип престъпници, аз издирвах предполагаеми мишени, които са интересни за тях, и се опитвах да ги пресрещна на място. Ако ги пипнех, пробвах да хвана някой от племето насаме, да променя мисленето му и да го насоча към моя начин на мислене.

— Да го превърнеш в къртица? — предположи Джагър.

— Или да го убедя да напусне племето.

Погледът на Джагър се плъзна по снимките наоколо.

— Някога успявал ли си да промениш позицията на член на племето по този начин? — Погледна през рамото си, за да види изкривената на една страна усмивка по лицето на Оуен.

— Няколко пъти. Не е лесно да измъкнеш хората от бъркотията, в която са затъвали в продължение на три хилядолетия, особено когато раздават на злите хора заслуженото или когато предпазват добрите хора да не се превърнат в жертви. А и те притежават самочувствие от типа *Бог е на моя страна*. — Той изпуфтя. — По-скоро бих ги убеждавал, отколкото да прибегна до методите им.

— *Убивал* ли си някого от тях? — попита Джагър.

— Опитвал съм един или два пъти. — Той стана от леглото и тръгна към пилотската кабина. — Когато не искаха да изслушат довода, който им изтъквах. — Спря при вратата на кабината и се облегна на стената. — Трябва да знаеш едно нещо. Те жадуват за смъртта, но ще направят всичко по силите си, за да ти попречат да ги убиеш.

— Защо?

— Защото всичко друго е равнозначно на самоубийство, а те не искат да умрат, преди да са получили Божията прошка. — Той седна на пилотското място.

— Хей, Оуен?

— Да?

— Не отиваме в Париж, за да можеш да завържеш разговор с тях, нали?

Оуен отвърна:

— Не се тревожи, Джагър. Този път ще оставим оръжията ни да говорят вместо нас.

Бет забеляза как Бен я гледаше настоятелно и как любопитството беше смекчило чертите на лицето му. Но в очите му тя прочете и тъга и се зачуди дали тя не е породена от липсата на разбиране от нейна страна, или от нещото, което тя притежаваше, а той не: ограничен живот на Земята.

Той отмести погледа си надолу и отбеляза:

— Нищо не хапна.

Бет погледна към чинията си върху масичката за кафе и отвърна:

— Благодаря все пак.

Знаеше, че трябва да се храни, но историята на Невея за Златния телец и думите на Бен, за това, *че единственият ни недостатък е, че не сме убили достатъчно хора*, бяха развалили апетита ѝ.

Невея се наклони напред, както си седеше на стола, придърпа чинията и започна да тъпче храната в устата си.

Бет се облегна на облегалката на дивана. Затвори едното си око и разтри слепоочието си с пръсти. Бен мина зад бюрото си, отвори едно чекмедже и ѝ донесе две хапчета.

— Ибупрофен — каза той.

Тя изпи хапчетата с голяма глътка вода.

— Мисля си, че трябва да полегна.

— Ела — каза той и ѝ протегна ръка.

Тя се изправи без помощта му и излезе след него през вратата. Завиха надясно, а тя проследи с поглед стената с вратите. Не ѝ се искаше да вижда черепи точно в този момент: стигаше ѝ толкова смърт за една вечер.

Бен забави крачка и изостана назад.

— Вярваш ли ни? — каза той. — За това, че сме безсмъртни?

— Има ли значение?

— Любопитен съм.

Бет се замисли.

— Всичките ми знания за света и за живота ми подсказват, че вие или лъжете, или сте луди — каза тя. — Но не знам как бихте могли да фалшифицирате всичките тези произведения на изкуството или пък защо бихте го направили. Така че, да, може да се каже, че ви вярвам.

Джордан и Алекса се появиха тичешком иззад ъгъла в края на тунела. Когато видяха Бен с Бет, се заковаха на място. Като се престори на уплашен, Джордан изпищя силно и продължително, а Алекса му заприглася. Направиха кръгом и изчезнаха там, откъдето бяха дошли.

— И казваш, че са на три хиляди и петстотин години? — усмихна се Бет.

— Завинаги деца. Съществуват невроендокринни промени, които настъпват в мозъка по време на пубертета, нещо като основна промяна на мозъка, ако щеш. Не настъпват само външни, физически промени — мозъкът всъщност се трансформира, така че да можем да *мислим* като възрастни. Тъй като тези двамата не са преминали през този процес — и никога няма да преминат — те все още мислят и действат като деца. И слава Богу. Не вярвам, че бих понесъл думи и мисли на възрастен да звучат през устата на тези деца.

— Но те знаят от колко дълго са живи, нали?

— Имат бегла представа за това. Децата от племето имат доста по-къса памет от нас, въпреки че са развили забележителни езикови умения. Всеки от тях знае около трийсет езика.

Стигнаха до килята на Бет и тя влезе вътре. Бен се спря на прага.

— При Тоби е същото. Той е все още тийнейджър в почти всяко отношение. Всички ние сме спрели да се развиваме на възрастта, на която сме били, когато сме станали безсмъртни. Това е една от причините да се възприемаме именно на тези години, а не на действителната ни възраст. Така много по-лесно помним какви са когнитивните умения и емоционалния темперамент на децата, когато се занимаваме с тях или планираме ролята им в дадена мисия.

На Бет ѝ се повдигна.

— И те ли са убивали?

— Опитваме се да стесняваме задълженията им и да им възлагаме само спомагателни функции. Алекса е много добра в разузнаването и събирането на сведения. Хората си позволяват да казват повече неща в присъствието на малки деца. И ако имаме нужда някой бързо да надзърне в нечий дом, тя е правилният човек за тази работа... *Изгубих се, мога ли да звънна на мама?* Джордан пък е най-добрият съгледвач, няма по-добър от него. Тоби... е, той има навика да разширява функциите си. Трудно е да го обуздае човек. — Сви рамене, после пак наклони глава. — Какво да ги правиш? Тийнейджъри. Разговорът ми беше приятен. — Той заотстъпва назад, затваряйки вратата.

Бет седна на леглото — ужасно много мисли се стрелкаха в главата ѝ. Излегна се и смачка на топка тънката възглавница под бузата си. Искаше ѝ се в момента да е отново в малкия им апартамент в манастира, тримата да са на твърдия диван, да ядат пуканки и да се смеят на нещо, сторено или казано от някой от тях. Желаше го с всяка клетка на тялото си, но със същия успех можеше да иска и да полети.

Скри лицето си във възглавницата и заплака.

Джагър се сепна и повдигна глава от възглавницата, докато Оуен приземяваше самолета на летище „Льо Бурже“ в североизточните покрайнини на Париж. Протегна се, потърка очи и седна на края на леглото, докато се ориентираше и си спомняше защо се намираше на това място: усещането беше като да облечеш мръсни, окървавени дрехи.

Самолетът се плъзна по пистата, после звукът от двигателите постепенно заглъхна като убит дракон, който изпуска последния си дъх. Джагър се изправи и се затътри към банята в дъното на кабината. Наплиска лицето си с вода, намери ролка кухненска хартия в шкафа под мивката и се подсуши.

— Успя ли да поспиш малко? — попита Оуен, докато вървеше по пътеката към него.

Джагър погледна часовника си.

— Почти два часа — отвърна той. — Сънувах, че стоя сред необятна пустош — нищо не се виждаше, докдето погледът ти стига. Само суха напукана земя... и два стъклени ковчега. И двата бяха на километър разстояние от мен, но в двете противоположни посоки. Тайлър беше в единия, а Бет в другия. И двата се пълнеха с вода, която стигаше почти до ръба. Знаех, че ако изтичам с всички сили, ще успея да достигна до единия. — Тръсна глава и обърна кървясалите си очи към Оуен. — Но не и до двата.

Оуен седна до него и сложи силната си ръка на рамото му.

— Тайлър е добре. Ще спасим Бет. И двамата отново ще бъдат в обятията ти.

Джагър кимна.

— Трябва да използвам телефона ти.

Набра номера на Геронтий, но се обади отец Лео.

— В момента съм в стаята му — прошепна Лео. — Още не се е събудил, но докторите казват, че това е нормално. Жизнените му показатели са стабилни. Ще те информирам, ако настъпят промени.

Джагър искаше да му зададе куп въпроси, но знаеше, че няма какво повече да научи. Прииска му се да бъде при момчето си, да го докосва и утешава. Успя да каже само:

— Просто... ами... говори му. Можеш ли да му говориш, моля те? Нека да знае колко много го обичаме с майка му.

— Говоря му — отвърна Лео — и ще продължа да го правя. Ти свърши каквото там трябва да свършиш, Джагър, и се върни тук, за да можеш да му го кажеш лично.

Когато Джагър прекъсна разговора, Оуен пристъпи към скрина в долната част на леглото и отвори капака. Измъкна дървено сандъче, пълно с чорапи и бельо, които закриваха набор от пистолети и револвери, всеки поставен в изработен по мярка черен филцов калъп.

— Избери си един — нареди той.

— Ами митницата?

— Погрижил съм се.

Докато Джагър оглеждаше всяко едно от оръжията, Оуен извади черен сак — една докторска чанта — изпод леглото. Разтвори двойното дъно, взе от бюрото пистолета Глок, който беше носил в „Света Екатерина“, и го прибра вътре.

— Сакът е облицован с олово — обясни той. — На рентгена изглежда като плътна кутия, но митничарите по терминалите на пътническата авиация рядко използват рентгеновите уреди. От опит знам, че по-скоро биха те хванали да пренасяш големи количества пари, отколкото оръжия. И като стана дума за това... — Пъхна ръката си под чорапите в най-горното сандъче и извади пачка банкноти, която пусна в чантата.

— Ами теглото на сака?

— Тези типове не повдигат нищо, по-тежко от гумените печати за оформяне на документите. Ще видиш, че ще пуснат багажа да се върти около гишето, докато преглеждат документите. Избра ли си?

С едната си ръка Джагър повдигна късоцевен Колт пайтърн 357-и калибър, а с роборъката — Таурус джъдж 45-и калибър.

— Не мога да реша.

— Вземи ги и двата — каза Оуен и разтвори чантата.

На излизане от самолета Джагър видя, че се намираха между други два бизнес самолета.

Оуен заключи и посочи отвъд настилната, към сграда с голям надпис 153.

— Там се намира *Bureau d'Enquêtes et d'Analyses pour la Sécurité de l'Aviation Civile*^[1].

— Познаваш ли това летище? — попита Джагър.

— Бил съм тук един-два пъти. — Тръгнаха, а Оуен отбеляза: — Точно тук е кацнал Чарлз Линдберг^[2], след като самостоятелно прелетял за първи път Атлантическия океан без спирка.

Джагър огледа небето и се учуди от вече настъпващата нощ. На фона на ранното ставане в четири и половина сутринта преди два дни, когато Тайлър го беше събудил, за да отидат на сутрешната литургия, и липсата на сън миналата нощ, в комбинация с емоционалното сътресение от прострелването на сина му и отвлечането на съпругата му, тези два часа сън в самолета бяха твърде недостатъчни. Би трябвало да не се държи на краката си, но въобще не се чувстваше така: от надигащите се вълни адреналин и тревожността се чувстваше така, все едно може да изкара дванайсет рудна с Флойд Мейуедър^[3].

Оуен разказваше, че Хитлер е започнал единствената си обиколка из Париж от това летище, когато Джагър го прекъсна.

— Какъв е планът, Оуен? Как ще открием племето?

— Познавам един тип, който може да ни изясни произхода на обола. Той е куратор в музей.

— И просто ей така ще ни каже откъде се е появил? — отвърна с недоверие Джагър.

Оуен го погледна с крайчеца на окото си.

— Няма да е толкова лесно, но ако някой е в състояние да открие нужната ни информация, то това е той. Притежава документация за смъртните случаи и погребенията за цяла Франция, а може би и за Европа, датираща от преди векове.

— Трябваше да му изпратим снимките още докато бяхме в самолета, за да може да започне с проучването.

— Той няма телефон — усмихна се Оуен.

— Какво? Дори и стационарен? — Джагър трудно можеше да си го представи.

— В това отношение е чудак, почитател е на стария, по-спокоен начин на живот.

— Липсата на телефон прави ли живота ти по-спокоен?

Оуен сви рамене. После нае кола с навигация, провери нещо в папката с бележки на телефона си и зададе адрес на устройството.

— Не е далече — отбелязала той.

Кварталът, в който навлизаха — *Gare du Nord* — не даваше вид, че в него може да има нещо като музей. Всъщност Джагър би го определил по-скоро като западнал. Плакатите на отдавна отминали събития се отлепваха заедно с лющещата се боя от фасадите на сградите, върху които бяха залепени. Хората седяха по тротоарите и облягаха гърбовете си на стените, като че очакваха автобуса, някой приятел или пък златния шанс, без обаче да има изгледи някое от изброените да пристигне.

Свърнаха по *Rue la Fayette*, а разрухата стана още по-очевидна: с избелели витрини на магазини, боклуци, превърнали се в част от бордюрите, и графити — повечето от които бяха крайно неприлични.

— Не е съвсем като този Париж, който съм виждал по снимките — отбеляза Джагър.

— Всеки град има своите по-колоритни квартали.

— Каза, че този тип е куратор в музей?

— А ето го и него — засмя се Оуен, накланяйки се напред към кормилото, за да погледне през предното стъкло към знак, който доближаваха отляво: *Musée de Paris de la Mort*.

— „Mort“? — учуди се Джагър. — Това не означава ли...?

— Смърт — преведе Оуен. — „Парижки музей на смъртта“. Известно ли ти е по-подходящо място, където да научим повече за една гробовна монета, от това? Казвам ти, този тип може да ти посочи стената, зад която някой е зазидал жена си през 1890 г., дори и никога да не е била открита официално.

Минаха с колата покрай сградата и през пукнатия преден прозорец Джагър успя да види мъждиви светлини, които горяха вътре. Мястото приличаше на заложна къща, като тези, които търгуват с грилове, счупени китари и откраднати бижута. Оуен обаче продължи.

— Няма ли да спрем? — извика Джагър.

— Ако племето наистина нарича Париж свой дом, не искам да рискувам. От сега нататък ще се движим под прикритие.

Той зави по една тясна уличка и се насочи към гърба на сградата. Мина покрай препълнена кофа за боклук и паркира след едно пежо от ерата на седемдесетте, с откачен капак на багажника. То беше паркирано пред метална врата, служеща за пожарен изход. Името на музея бе нанесено с шаблон върху нея и едва се виждаше от графит в стил ала Джаксън Полък^[4]. Една крушка над вратата превръщаше цялата мръсна обстановка в черно-бяла диорама^[5], която не изглеждаше съвсем реална.

Оуен изключи двигателя и каза:

— Чакай ме тук. Не искам да го изплаша, като се появявам след толкова години, и то придружен от непознат.

— Той да не е пласъор на наркотици?

— Само ще се уверя, че ме помни, и тогава ще ти дам знак да влезеш. — Оуен слезе от колата, отиде до пожарния изход и удари силно по вратата. След минута отстъпи назад и вратата се отвори. Един мъж се появи от светлината и стресна Джагър. Около шейсетгодишен, мъжът беше поне два метра висок, слаб като вейка, с издължено и изпито лице, плешив от челото до темето, но с дълга прошарена коса отстрани и отзад на главата, стигаща под раменете му. Беше облечен в смачкан черен костюм и имаше противна, намръщена физиономия. Или музеят с времето го беше превърнал в идеалния куратор на смъртта, или той съзнателно се беше въплътил в тази роля: просто нямаше начин човек да изглежда така.

Наведе се и присви едното си око към лицето на Оуен. После физиономията му внезапно се измени в също толкова противно ухилване и той обгърна Оуен с изключително тънките си ръце. Напомни на Джагър за женската на паяка черна вдовица, която поглъща мъжкия. Оуен говореше нещо и сочеше към колата. Мъжът погледна, намръщи се отново, сетне Оуен го дръпна по-близо, очевидно за да му прошепне нещо. Мъжът слушаше и кимаше. Оуен махна с ръка към Джагър.

Докато Джагър се приближаваше, мъжът протегна ръката си и Оуен ги представи:

— Джагър Беърд, това е Виктор Грим^[6].

Поемайки ръката на мъжа, Джагър не се сдържа:

— Не! — и се изсмя.

Намръщената физиономия на мъжа стана още по-мрачна. Оуен се усмихваше.

— Съжалявам — каза Джагър. — Приятно ми е да се запознаем.

Виктор направи поклон с глава. Той забеляза роборъката и просто се вторачи в нея. Със силно френско произношение, с дълбок и пресипнал глас, сякаш отекал в някоя каменоломна, той попита:

— Къде е ръката?

— Какво?

— Къде са ръката и дланта — повтори Виктор. — Запази ли си ги?

Джагър беше чел статия за хора, устройващи погребални церемонии за отрязаните си крайници, но никога не беше чувал за някого, който да ги пази.

— Изгориха ги в болницата.

— О — изстена Виктор и се начумери, — много жалко. — После потри ръце. — Разбрах, че имате нужда от моите услуги.

Преценката на Джагър, че мъжът приличаше повече на собственик на погребално бюро, отколкото на куратор, изглежда, се потвърждаваше.

— Да, Оуен разказа ли ти? — попита той.

— Да, за обола — потвърди Виктор. — Елате. — Обърна се и потъна в тъмнината зад вратата.

[1] Бюро за запитвания и анализ на сигурността на гражданската авиация. — Бел.прев. ↑

[2] Американски пилот, който извършил полета от Ню Йорк до Париж през 1927 г. за 33 часа и 30 минути. — Бел.прев. ↑

[3] Американски професионален боксьор. — Бел.прев. ↑

[4] Американски художник (1912–1956), главна фигура в абстрактния експресионизъм. Уникалната му техника и стил се състоят в капане и пръскане на боята върху платното. — Бел.прев. ↑

[5] Умален макет на реално съществуваща местност, исторически момент или сцена. — Бел.прев. [↑](#)

[6] На английски grim — „мрачен“, „страшен“. — Бел.прев. [↑](#)

Джагър последва Виктор в Музея на смъртта. Вътре го връхлетя миризма, подобна на тази от изопропилов алкохол или бензин: зачуди се какъв ли е мирисът на течността за балсамиране на трупове. Беше примесена с други, биещи се един с друг аромати — предимно на цветя и прах. Точно толкова неприветливо беше и мрачното помещение. Освен експонатите в музея всичко друго беше черно: стените, таванът, килимът, мебелировката.

Прекосяха централната пътека и минаха покрай лабиринт от кътчета, преградки и малки стаи. Всяка зона беше осветена от фенери — в някои горяха свещи, други работеха на газ — фенерите бяха разположени стратегически, така че да осветяват определени експонати. Първият подобен акцент, който Джагър забеляза, беше окървавена гилотина, обслужвана от манекен с качулка, а до нея — отрязана глава, без съмнение принадлежаща на Мария Антоанета, която гледаше свирепот от една кошница. Не си ли беше мислил в самолета тъкмо за нея?

Следваща поред беше стаята на сериен убиец, изпълнена с писма и картини в рамки, снимки, изрезки от вестници, както и инструментите на занаята — от скалпели и ножове до въжени примки, шишенца с отрова и огнестрелни оръжия. Друга стая обясняваше интереса на Виктор към отрязаната му ръка: беше пълна с високи стъклени буркани с подбрани части от разчленени тела. Две лампи, аранжирани една срещу друга, осветяваха ярко най-важния трофей в стаята: лявата половина от глава, поставена в плексигласов куб, който увеличаваше като през лупа разрязания на две мозък, кухините на синусите и съставните части на устата.

Джагър престана да разглежда експонатите.

Виктор беше отишъл доста напред, премина през едни завеси и влезе в една малко по-добре осветена стая в края на пътеката. Джагър си помисли, че единствено походката му не подходеше на собственик на погребално бюро. Ходеше бързо и имаше дълъг разкрач на мъж с чувство за целеустременост, сякаш близостта на толкова много смърт му припомняше колко кратък е животът. Стаята, в която влезе, беше приемната зала на музея, където посетителите бяха изкушавани от плакати, снимки и няколко реални артефакта на тема смърт, повечето от които можеха да бъдат видени на живо срещу 9,50 евро. Имаше също стойка с тениски и още една с картички.

В единия ъгъл лежеше ковчег, приспособен за бюро. Зад него бяха изправени други ковчези без капаци — като библиотеки с рафтове и книги, с изключение на последния вдясно, в който един манекен позираше като мъртъв каубой с надупчена от куршуми риза. Виктор седна зад бюрото, сложи си чифт очила за четене и погледна с очакване към Джагър.

Оуен пристъпи напред и му подаде сателитния телефон:

— Какво е това? — попита Виктор, като гледаше кръвнишки към снимката на екрана.

— Оболът.

— Това не е обол. — Виктор отвори едно чекмедже и подхвърли шепа медальони върху бюрото. — Ето *това* са оболи. Това е *снимка* на обол... върху някаква *измишльотина*. — Изглеждаше отвратен, но все пак се

приблужи по-близо до екрана и каза: — Красив образец. Дори гравиран с фамилно име, много рядък екземпляр.

— Шеневьер — уточни Оуен.

Виктор кимна.

— Да, така мисля.

— Можеш да плъзнеш пръста си по екрана. Следващата снимка е обратната му страна.

Виктор погледна към Оуен така, сякаш току-що го бяха помолили да си бръкне в носа. Оуен се пресегна и зареди другата снимка.

— А, да, да, красиво — отбеляза Виктор. Погледна нагоре с почти детско изражение върху лицето — стига детето да е наистина сърдито и грозно. — Продава ли се?

— Не е у нас — каза Оуен. — Искаме да знаем откъде произхожда и къде е бил намерен, и то съвсем наскоро. Първичният гроб.

— Мога да ви кажа, че не е бил в първичния си гроб от доста време — отбеляза Виктор. — Не и през последните два века.

— Познат ли ти е? — изстреля нетърпеливо Джагър. — Къде е бил?

— Разпознавам части от него. Виж тук. — Посочи към трите яйцевидни овала на позиции десет, дванайсет и два часа и дебелия вълнообразна линия в долния край. — Тези камъни всъщност са дланта на мъченика.

— Свети Стефан — каза Оуен и се обърна към Джагър. — Той е бил първият мъченик в Новия завет, убит до смърт с камъни, защото проповядвал божествения произход на Исус.

— И светец покровител на църквата *St-Etienne-du-Mont* в Париж — допълни Виктор. — Сега вижте тук. Не се различава съвсем ясно на това проклето устройство, но виждате ли този малък знак под овалите от линията на дланта? Ако разполагахме с оригиналния обол, щяхте да видите, че са буквите Н, Г и Д една върху друга — отличителният знак на гравьора Никола-Габриел Дюбоа. — Той премести поглед от Оуен към Джагър, впечатлен от самия себе си. — От всичко това можем да предположим, че човекът е умрял преди смъртта на Дюбоа през 1771 г. и че е бил погребан в гробището на *St-Etienne-du-Mont*.

Джагър също беше впечатлен.

— В края на осемнайсети век всички гробища в Париж са били препълнени — обясни Виктор, стана от бюрото и мина през завесите, които водеха към експонатите на музея, а Оуен и Джагър го последваха. — Разлагането на телата създавало нездравословни условия и застрашило резервите от вода. Правителството постановило, че не могат да се погребват повече тела в Париж и че тленните останки на вече погребаните трябва да бъдат преместени — над шест милиона бивши жители на Земята. Но никой не знаел къде да се положат толкова много тела.

— В катакомбите — предположи Джагър.

Виктор се извърна, за да му се усмихне, и спря пред прага на една стая.

— Почти всички сгради в Париж са построени от варовик — каза той. — По времето, когато станала кризата с труповете, вече е имало стотици километри издълбани тунели в кариерите на града. Не им отнело много време, докато решат да сложат всичките тези останки в тунелите. Те разравяли телата от гробищата и нощем ги прекарвали със закрити каруци до новото им място за вечен покой. Един свещеник водел процесията и се молел за мъртвите. Започнали през 1786 г. и им отнело повече от петнайсет години, за да приключат.

Джагър си мислеше, че катакомбите щяха да са като почивка в „Уолдорф Астория“^[1] за лудата по смъртта Невея, когато Виктор забеляза, че Оуен проучва надписа над входа, нарисуван така, че да наподобява камък с отчетлив надпис, изсечен в него: *Arrête, c'est ici l'empire de la Mort.*

— Това е точно копие на табелата над входа на катакомбите — обясни Виктор и преводът на надписа разпръсна всякакви съмнения в главата на Джагър относно мястото, където се бяха укрили Невея и племето. — *Спри, тук е империята на Смъртта.*

[1] Много луксозен хотел в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

Тримата мъже влязоха в миниимперията на смъртта на Виктор. По цялото протежение на стените имаше големи колкото плакати снимки на наредени един до друг черепи, много от тях подредени във фигури на звезди или сърца. Имаше също и кости, поставени така, че да се видят в дължина, преди да са използвани за направата на някоя от композициите, в които се виждаха само заоблените им краища. В ъгъла един стъклен аквариум очевидно съдържаше образци от истинските кости — обезцветени, напукани, начупени.

В средата на стаята бе поставена стъклена витрина с още черепи, всеки държаш по един обол между зъбите си.

— Хей — викна им Джагър, почти опрял нос до стъклото.

— Виждате ли? — каза Виктор, поглаждайки с ръка витрината. —

Всички те са намерени в катакомбите. — Посочи към едната стена на стаята. На нея бяха окачени рамкирани документи и офорти от онова време. Една рисунка изобразяваше процесията от гробището до катакомбите, точно както я описа Виктор: каруци с черни мушамы, които покриваха обемист и несъразмерен товар; един свещеник с църковни одежди, с висок кръст в ръце, крачеше най-отпред; мърляви и приведени работници с лопати и ръчни колички го следваха. Друга рисунка показваше църква с надупчено от празни гробове гробище — *ето доказателство за завръщането на зомбитата*, би казал Тайлър.

Над всичко, закачено на стената, се открояваше голяма карта, очевидно рисувана ръчно по времето на създаването на катакомбите. Тунелите лъкатушеха нагоре и надолу без каквато и да е видима хармония и закономерност, подобно на криволиещата мрежа от тунели в мравуняк. Един тунел се простираше доста по на север от останалите, а цялостната форма на системата от тунели напосми на Джагър на храносмилателен тракт. При гърлото стояха думите *Place d'Enfer*.

— Какво е това? — попита Джагър, почуквайки с пръст по надписа.

— Мястото на Ада — отвърна Виктор. — Сега се нарича мястото *Денферт-Рошери*. Старото име е било по-хубаво, нали? Много по-цветисто. Това е входът към катакомбите. Не, не... това е официалният вход. — Той махна с ръка над картата. — Има хиляди начини да влезеш вътре, повечето входи или не са известни, или са зазидани. Но катафилите — хората, които ги посещават редовно — продължават да откриват нови начини да си пробият път през преградите.

— Дали покриват голяма площ?

— Има стотици километри тунели, виещи се под по-голямата част от Южен Париж.

Джагър погледна към Оуен.

— И как можем да разберем къде са те?

— Кои? Кои са тези „те“?

— Още боли — отговори бързо Оуен, преди Джагър да успее да издаде още нещо.

— Да, да — съгласи се Виктор. — Струва си да потърсите още подобни на този.

— Но как можем да намерим точното място, когато има хиляди километри за претърсване?

— Невъзможно е — усмихна се Виктор. — За известно време хората са живели там, долу. Те превърнали цели зони в общежития, със стаи за живеене, складове, всичко, което има в един квартал. Всичко, освен слънчева светлина и градини, но пък си построили детски площадки и кинозали. През Втората световна война германската армия превърнала някои от тези зони в бункери и командни центрове. Те укрепили рушащите се тунели, изградили зали с тухли и бетон, монтирали врати и прокарали електрически трасета от трафопостовите над земята до тунелите. — Той повдигна ръце в знак на поражение. — Но сега никой не знае къде се намират повечето от благоустроените зони. По-ранните заселници, а после и германците са скрили добре входовете. От време на време катафилите или работниците, поправящи комуналните трасета, се натъкват неочаквано на някоя от тези стаи. Чувал съм експертите да изчисляват, че осемдесет процента от намиращото се долу не е било посещавано от повече от шейсет години.

Джагър изслуша плеядата на Виктор, но умът му беше спрял да възприема казаното още след първата дума.

— Невъзможно? — повтори Джагър. Бяха дошли дотук напразно.

— Е... — каза Виктор закачливо. — Всъщност има начин да стесним кръга и да определим мястото доста точно.

— Как? — извика Джагър.

Виктор потри брадичката си и се загледа замислено и в двамата с присвити очи.

— Ще си поделим с теб всичките оболи, които намерим — всъщност всичко, което намерим — каза Оуен.

Виктор се усмихна: със заговорнически наклонена глава и с ужасно мазна усмивка, която Джагър подозираше, че се появява на лицето на Дявола, когато успява да изтръгне с хитрост душата на някой отчаян човек.

Той погледна надолу към екрана на сателитния телефон, използва възтънкия си пръст, за да прехвърли към другата снимка, и се загледа в нея за кратко.

— Шеневьер, Шеневьер... — повтаряше си той. После изненадващо се обърна и излезе от стаята.

Джагър хвърли озадачен поглед към Оуен и тръгна след възрастния мъж. В предната стая Виктор отиде до ковчега с каубоя и го дръпна напред, сякаш отваряше врата. Разкри се тесен вход, който отвеждаше към черна като катран стая. Без да поглежда назад, Виктор вдигна показалеца си и нареди:

— Чакайте тук. — Пристъпи напред и с всяка стъпка ставаше по-нисък с 12 сантиметра. Джагър осъзна, че това не беше стая, а стълбище.

Светлината от телефона на Оуен, която се отразяваше смътно в страничната тухлена стена, постепенно избледня и най-накрая се изгуби от поглед.

Джагър се обърна, за да види Оуен как стои на входа към експонатите, отместил завесите встрани и вперил поглед в тайното стълбище.

— Къде отива?

— Надявам се, че ще се върне с телефона ми — отговори Оуен.

— Мислиш ли, че те наистина са там долу, в катакомбите? Имам предвид племето?

— Трябваше да съм се сетил досега — каза Оуен. — Идеално е за тях, особено ако съвсем случайно са се натъкнали на едно от тези общежития, за които говори Виктор. Стаи, врати, електричество. Вероятно са издигнали нещо подобно на подвижна изкуствена стена между помещенията, където живеят, и пътя до повърхността.

Оуен се разходи в приемната зала, повдигна една тениска и разгледа модела — лице със злонамерен поглед насочваше пистолет право към наблюдателя. Пусна я обратно и каза:

— Но дори и да знаех, че се крият в катакомбите, не бих могъл да направя нищо по този въпрос без някаква следа като обола, която да ме насочи накъде да търся — ако приемем, че Виктор ще постигне някакъв успех. Много вероятно е да бродиш там, долу, години наред и пак да не откриеш човек, който не би искал да бъде открит.

Джагър стигна до предната врата и погледна навън. Жена на колело премина покрай витрината. Трима мъже излязоха от бара на отсрещната улица, двама от тях тръгнаха наляво, а третият — надясно. Махаха си и си крещяха един на друг: *adieu u au revoir*^[1]. Пристъпи настрани и се озова лице в лице със скелет на дете, придържащ надпис, който не можеше да прочете.

Оуен се доближи и каза:

— Пише, че децата влизат с билет на половин цена.

[1] От френски — „чао“, „довиждане“. — Бел.прев. ↑

Виктор се завърна половин час след като беше изчезнал надолу по стълбите.

— Ще отнеме известно време, няколко часа. — Посочи към бара на отсрещната улица. — Идете да хапнете и да пийнете по нещо и се върнете по-късно.

Джагър си поръча халба „Кроненберг 1664“ и някакъв сандвич — и двете изключително безвкусни. Веднага щом седнаха на масата, умората го удари като камион. С Оуен подеха разговор за намеренията и подбудите на племето, какво трябва да сторят, когато ги открият, за опитите на Оуен да ги проследи и как всеки път ги е изпускал след поредица неуспехи. Сега всичко зависеше от успеха на Виктор да открие къде е била монетата през последните две столетия и Джагър не можеше да мисли за нищо друго, освен за това.

По едно време реши, че Оуен е задрямал прав, но сетне видя устните му да помръдват леко и разбра, че отново се моли. Джагър се загледа в ръгби мач по телевизията, но единственото, което улавяше, бяха безсмислени цветове и звуци.

Точно два часа след като бяха напуснали музея, той се изправи, смуща Оуен и каза:

— Да се връщаме.

Когато пристъпиха през входната врата, Виктор седеше зад бюрото, заобиколен от купища документи, книги и свитъци. Повдигна глава, лицето му беше мрачно, но в неговия случай това не означаваше нищо. Обърна се към Джагър и каза:

— Заклучете вратата, *s'il vous plait*^[1]. А, и запали черепа на витрината!

Джагър врътна ключа и откри череп, положен върху старинен електрически стол на витрината. Той повдигна горната част на черепа и видя вътре свещ. Запали я с дълга кибритена клечка, също оставена върху стола, и върна капака на мястото му. Светещите кухни на очите и носа се отразиха в стъклото.

— Елате да видите — повика ги Виктор.

Когато Джагър и Оуен се надвесиха от предната страна на ковчега, който изпълняваше ролята на бюро, Виктор постави дланта си върху подвързана с кожа книга и заговори:

— Шеневьер са били заможна фамилия от латинския квартал, където са живеели търговци на стоки, внос от Азия. Много от тях били заровени в гробището *St-Etienne-du-Mont*, където са имали семеен парцел и мавзолей.

Интонацията му беше придобила формална и механична нотка, звучеше подобно на отегчен професор. Джагър се надяваше това да е признак на нетърпение да преразкаже набързо първоначалните сведения, преди да стигне до интересната част.

Виктор продължи:

— Щом правителството разпоредило разрушаването на всички съществуващи енорийски гробища в пределите на града, Шеневьер опитали да подкупят властите да оставят скъпите им покойни роднини там, където са

били положени, но накрая се съгласили вместо това да откупят частен терен в новите катакомби.

— Намери ли нещо, или не? — не издържа Джагър. — Откъде се е взел оболът?

Виктор, изглежда, не чу, но докато разтваряше една карта пред тях, отвърна:

— Ще стигна и до това. — Картата изглеждаше стара — поизтрита и пожълтяла — малко разкъсана по сгъвките. Подобно на картата в изложбената зала, тя изобразяваше тунелите на катакомбите, но тази беше нарисувана по-грубо — дори небрежно — и включваше насочващи стрелки и обяснителни бележки.

— Повечето хора знаят, че катакомбите са отворени за посетители в частта *Денферт-Рошери*. — Посочи им мястото на картата. — Но много от тях не са наясно, че човешки останки могат да се намерят и в много по-широк периметър. — Прокара пръста си по една линия, после по още една и още една, като всичките се намираха доста надалеч от областта *Денферт-Рошери*. — По-заможните семейства платили, за да погребат починалите им близки далеч от огромната маса тленни останки на хората от простолюдието и за да си обособят нещо като семейни гробници. В архивите ми има много сведения за погребения, включително изравняния и премествания в пределите на катакомбите. За съжаление...

Силни удари се дочуха зад гърба на Джагър. Той се извъртя и видя едно малко момче на около осем години да му маха през витрината. Момчето отново заблъска с длан по стъклото. Джагър се обърна към Виктор, който каза:

— Пуснете го. *Entre! Entre!*^[2]

Джагър отвори вратата, а момчето се втурна вътре.

— *Est-ce que je suis trop tard? Ma mère vient de voir la lumière!*^[3]

Виктор му подхвърли една монета и му каза:

— *Va chercher Adrien et Remy au bistro du coin. Dépêche.*^[4]

Момчето се ухили широко и отвърна:

— *Oui!*^[5]

Изтича до запаления череп, духна свещта и се стрелна през вратата.

— Той ще отиде да доведе едни хора от кръчмата на ъгъла — каза Оуен на Джагър. — Видя ли, че няма нужда от телефон?

— Кои са тези хора? — попита Джагър и се обърна отново към бюрото.

Виктор изкриви устните си в нещо, което като че ли заприлича на усмивка, и повтори:

— Ще стигна и до това. — Загледа се надолу към картата, прокарайки длан по нея. — Докъде бях стигнал?

— До сведенията за погребенията — напомни му Оуен.

Джагър добави:

— И каза за съжаление.

— А, да. За съжаление, не притежавам сведения за преместването на семейство Шеневиер.

Джагър се почувства все едно го удариха в корема.

— Обаче успях да намеря писмо от Матилда Шеневиер до сестра ѝ Адел, в което тя обяснява транспортирането на останките на баща им Чарлз Шеневиер в катакомбите. — Сложи си очилата, прелисти един куп документи и извади копие от писмото, написано с красив декоративен почерк. Зачете го, като междувременно превеждаше: *Семейството ни се подсигури с най-*

благоприятния участък в гробницата. Той е в същия коридор със семейство Де Горне и не е ужасно далече от семейство Фуке.

Остави писмото настрана и изглади с длан картата.

— Това, *messieurs*^[6], е картата на определеното място за семейство Де Горне в катакомбите. — Той посочи един знак X на картата, залепен върху едно от по-отдалечените разклонения. После върху старинната карта разви съвременна карта на улиците и се изправи, за да задържи и двете пред един фенер. — Не са в еднакъв мащаб, но това е най-доброто, което можах да намеря. Ето къде е мястото, където е бил оболът. Под *Rue de Sevres*.

— Мястото достъпно ли е? — попита Джагър хладнокръвно, макар че се почувства като малко момче, което подскача нагоре-надолу.

— Винаги може да се намери начин — отговори Виктор. — Проверих няколко съвременни карти на катакомбите — тези, които катафилите използват и постоянно обновяват. Хората, които момчето отиде да доведе, са катафили. Те могат да ви заведат до местоположението на семейство Шеневиер. С радост ще ви помогнат да намерите това неизследвано място. Ще тръгнат утре. Можете да ги изчакате, нали?

— Не — извика Джагър.

Оуен го докосна по ръката.

— Да, можем. И без това имаме нужда от сън. Ще си наемем стая и ще се върнем на сутринта. По кое време ще е добре да дойдем?

Виктор махна с ръка.

— Ще останете тук. — Прочете паниката, изписана на лицето на Джагър, и добави: — Не тук, в музея. Имам стаи горе — един апартамент. Няма да е проблем, а и ще сте тук, когато те пристигнат.

[1] От френски — Моля ви. — Бел.прев. ↑

[2] От френски — Влез! Влез! — Бел.прев. ↑

[3] От френски — Много ли закъснях? Майка ми току-що видя светлината! — Бел.прев. ↑

[4] От френски — Извикай Адриен и Реми от бистрото на ъгъла. Побързай! — Бел.прев. ↑

[5] От френски — Да! — Бел.прев. ↑

[6] От френски — Господа. — Бел.прев. ↑

— Все още я подушвам — каза Джагър — онази химическоорхидеена смрад. — Излежаваше се в леглото, загледан в тавана, с ръце пъхнати под главата му. Оуен лежеше на другото легло до срещуположната стена, а между тях имаше нощно шкафче, часовник и нощна лампа. За щастие, нищо в стаята не беше черно. Червени и жълти светлини от бара на отсрещната улица проникваха през прозореца и танцуваха по тавана.

— Заспивай — каза Оуен.

На улицата някой изкрещя, а друг глас се изсмя. С напредването на вечерта все повече хора напускаха бара, а склонността им към хулиганщини нарастваше. Някакво стъкло се счупи и някой изрева радостно.

По-рано Джагър отново се беше обадил в болницата в Шарм ел Шейх, този път говори с Геронтий. Той каза, че Тайлър се е събудил замаян, но вече бил контактен. Лекарите били доволни, но все още предпазливи да дават мнения.

— Болеше ли го? — попита Джагър.

— Малко. Липсваш му.

Джагър затвори очи, мразейки се, задето не беше там. Как ли се е почувствал Тайлър, когато се е събудил и е открил, че само Геронтий е при него да го утешава. Тайлър харесваше този старец — а и обичта на Геронтий към момчето беше очевидна — но той не беше нито татко, нито мама. Представи си го: болеше го и се намираше на това непознато място без двете най-обични за него същества.

Джагър беше притиснал Геронтий по телефона:

— Той дали... плака ли?

Връзката като че ли прекъсна, а после се чу:

— Малко. Докато отново заспиваше.

Джагър не би могъл да се почувства по-зле, дори и ако беше забил нож в сърцето си. Момчето му беше уплашено, тежко ранено и заспиваше с плач.

Сега се вираше в цветните светлини и яростта му се насочи към племето и жената, която простреля сина му.

— Мислех си за това, че членовете на племето са толкова изкусни бойци, войници — каза той.

Оуен се обърна с лице към него:

— Да?

Светлините на тавана примигнаха и подскочиха. До надписа над предната витрина на бара имаше и някакъв мигащ неонов знак — една бутилка, изливаща течност в чаша с високо столче, или нещо подобно.

— Няма значение. Трябва да го направим — допълни Джагър.

— Опитваш се да убедиш мен... или себе си? — попита Оуен.

Джагър извъртя глава и го погледна.

— Те нараниха момчето ми, отвлякоха жена ми. Ще го направя.

— С теб съм — каза Оуен.

— Но не заради Тайлър.

— Не, не е за отмъщение — съгласи се Оуен, — а заради Бет и заради всичките хора като Тайлър и Бет, които ще пострадат, ако не ги спрем.

Осуеяването на *Агага* е това, за което съм орисан.

— И знаеш това със сигурност?

— Очаква се от мен да помагам, под каквато и форма да го правя.

— Да помогнеш за какво? — не разбираше Джагър.

— На хората — отвърна Оуен. — Да намаля страданието им.

— Не се ли чувстваш като капка в морето?

Оуен замълча за няколко секунди и изрече с твърдост в гласа:

— Не ми е работа да се съмнявам в плана или в ползата от помощта ми.

Вярвам, че има полза.

— Виждал си доста ужасяващи неща — отбеляза съчувствено Джагър.

— Злото в най-лошите му форми. Никога ли не си изпитвал съмнение защо Бог позволява да се случва това?

— Разбира се. Но никога не съм се съмнявал в любовта му или в замисъла му, а само в разбирането ми за тях. Понякога вярата е като да играеш тенис в пълна тъмнина. Не виждаш топката, но знаеш, че е там някъде, затова замахваш. Понякога я уцелваш, понякога не, но след известно време очите ти свикват с тъмнината и започваш да виждаш топката.

Тенис в тъмнината? — помисли си Джагър. — *Човек би си помислил, че толкова сериозен човек като Оуен, който беше виждал и жестоката страна на живота, би използвал по-силна метафора — катерене по отвесна скала, бой с жесток гладиатор... Понякога разполагаш с истински меч, а понякога само с пирона, който си извадил от ръката си, след като са те заковали към стената.*

Но пък нали затова избра да поеме по обикновения път: важните неща в живота невинаги бяха в кръвта и силата, във войната и смъртта. Само привидно беше така.

Следващото нещо, което Джагър разпозна, беше светлината, струяща от прозореца, и ударите, отекващи по вратата на спалнята. Изправи се и се подпря на лакът.

— Да?

Вратата се отвори и се показва главата на Виктор.

— Катафилите са тук. — И отново изчезна.

Оуен се беше облегнал в леглото, протягаше се и потриваше лицето си толкова енергично, че Джагър очакваше всеки момент брадата му да се запали.

— Добре ли спа? — попита той.

— Не помня.

Оуен скочи и започна да навлича дрехите си.

— Сега, след като вече можем да тръгваме — каза той, — по-добре е да действаме колкото се може по-бързо. Да открием скривалището празно е също толкова лошо, колкото и да не го открием въобще.

* * *

По пътя за *Rue de Sevres* и катакомбите Оуен беше казал на двамата им водачи:

— Заведете ни близо до мястото, после ще продължим сами. Очакваме проблеми от едни много гадни типове.

Ейдриън Бертранд се изсмя зад волана: с онзи шумен смях, който се чува над всички останали в комедийните сериали. Беше на двайсет и две и

беше досущ като образа, който Джагър би си представил при споменаването на думата сърфист: дълга руса коса, триъгълна кърпа на главата, тен, набола брада и вечно отвъен поглед, сякаш постоянно мисли за нещо друго. Готин и спокоен тип. Взеха именно неговата кола, защото багажникът ѝ бил пълен с нужните им приспособления.

Джагър беше много напрегнат и мисълта за тези „приспособления“ го раздразни — поредният начин да изгубят още време. Вече беше втъкнал в колана на панталоните и в чорапа си единствените приспособления, от които се нуждаеше — пистолетите.

— Говоря сериозно — натърти Оуен.

— Знам, знам — отвърна Ейдриън, кимайки доста пресилено, докато косата му се развяваше. — Ние ви водим, вие взимате оболите. — Английският му не беше толкова добър, колкото този на Виктор, но Джагър поне го разбираше.

— Ако въобще намерим — каза Оуен, — ще получите оболите, всичките.

Партньорът на Ейдриън — Реми Льофебре — се ухили назад към тях от седалката до шофьора. Той беше на около трийсет и беше по-тих в сравнение със Сърфиста: единственият му проблем беше, че се хилеше постоянно, което караше Джагър да вярва, че е страничен ефект от неуспешна козметична операция... или човекът просто си беше идиот.

— Мосю Грим каза да ви водим при оболите — каза Реми.

— Добре, стига толкова, обърни — ядоса се Оуен. Джагър го сграбчи за ръката и започна да го увещава, но Оуен повдигна дланта си. — *Tourne-toi maintenant.*^[1] Наистина, обърни.

— *Bien! Bien!*^[2] — каза Ейдриън. — Ние стигнем по-близо, ние говорим.

— Никакви приказки — нареди Оуен. — Искам да се закълнете.

— Добре, ние ви караме по-близо, това е всичко.

За учудване на Джагър навлязоха в спокоен жилищен квартал и Ейдриън намали скоростта почти до пълзене. Джагър се замисли върху факта, че всичките тунели на катакомбите бяха под градските улици.

Ейдриън и Реми прекараха около час в разчитане на картата на Виктор, в паркиране до бордюрите и в търсене за входовете към „комбите“ — както ги наричаха — в задните дворове, при основите на мазетата и в шахтите. Джагър и Оуен също се включиха в претърсването на района и въпреки че не бяха съвсем сигурни какво точно издирват, решимостта им да го намерят ги накара да бъдат смели до границите на престъпното поведение: те прескачаха през частни огради, разглеждаха незаклучени гаражи, преминаваха през храсти като торнадо. Накрая техните водачи решиха да се оттеглят от квартала и да влязат в тунелите от познато място.

— Ще трябва да вървим още малко, да минем през още повече тунели — обясни Ейдриън.

— Какви други варианти имаме? — попита Джагър, подпирайки се с рамо на едно дърво, докато си поемаше дъх. Листа и клечки от детските площадки бяха полепнали по косата и дрехите му.

Ейдриън пресилено сви рамене и Джагър започна да осъзнава, че човекът просто така си правеше.

— Да стоим тук и да продължаваме да търсим... може би ще го намерим всеки момент, а може би никога.

— Сигурни ли сте, че можете да намерите мястото, след като слезем под земята? — попита Джагър. — Ако картата на Виктор е грешна и не показва входа...

— *Non, non*^[3] — отвърна Реми. — Там, долу, нищо не се променя. Тук горе, къщи, паркове, улици... вечно се променя. Вховете биват скрити.

— Просто ни заведете долу — каза Джагър.

Петнайсет минути по-късно се намираха на една алея между триетажна тухлена сграда — с магазини на приземния етаж и с апартаменти и фирмени офиси на горните етажи — и каменна стена. От другата страна на стената имаше затревен парк с хора излезли на пикник, такива, които си разхождаха кучетата, и майки с деца — твърде малки, за да ходят на училище. Ейдриън беше спрял толкова близко до сградата, че всички трябваше да излязат през шофьорската врата и сега стояха до отворения багажник, докато Реми им подаваше приспособленията: работнически гащеризони, високи до бедрото гумени ботуши, намотани въжета, миньорски челници. Сложи на гърба си раница, пълна с храна, вода, аптечка и други предмети, които нарече *peut-être* — неща, които може да потрябват.

Докато Джагър и Оуен се обличаха като фермери, чудейки се дали отиват на риболов, или на спелеоложка експедиция, а Реми проверяваше за нещо изпаднало и заключваше багажника на колата, Ейдриън вече беше свалил пет или шест големи камъка от стената. Появилата се дупка се превърна в зейнала паст, водеща надолу в земята. Реми се обърна с гръб и заслиза надолу, използвайки стъпала, монтирани към стените на дупката.

Оуен го последва и когато дойде редът на Джагър, Ейдриън го спря. Хвърли поглед към роборъката му и каза:

— Може да стане доста напечено там, долу. Сигурен ли си, че ще се справиш с това?

— Не се тревожи за мен — отсече Джагър и потъна в непрогледния мрак.

[1] От френски — Обърни веднага. — Бел.прев. ↑

[2] От френски — Добре! Добре! — Бел.прев. ↑

[3] От френски — Не, не. — Бел.прев. ↑

Четиримата мъже се събраха точно под отвора в стената, кимнаха си един на друг и започнаха да се придвижват в първия тунел. Не беше по-широк от ханша на Джагър и те вървяха като работи в продължение на четиридесет метра, после отново се спуснаха надолу, този път по вито метално стълбище. С всяка стъпка то изскърцваше като животно, уловено в капан, и заплашваше да се откъсне от стената. Стигнаха до широка каменна тераса, отвъд която светлините им изгубиха битката с тъмнината, преди да успеят да осветят отсрещната стена.

Ейдриън извади прожектор от раницата на Реми и светна с него от ръба на терасата. Намираха се в подземна кухня, а отсрещната стена беше на разстояние колкото цяло футболно игрище. Два етажа по-надолу се виждаше плетеница от пасажи, изсечени на шест метра в каменния под, които, изглежда, не се пресичаха един с друг. Джагър си спомни, че беше сравнявал „Света Екатерина“ с лабиринт за мишки, но *тази гледка* правеше манастира да изглежда като образец на геометрична съразмерност.

Ейдриън издърдори нещо на френски, вероятно заради уморителното усилие да говори на английски или пък беше твърде развълнуван от предстоящото пътуване.

Оуен преведе:

— След като пресечем тази кухня, ще навлезем в тунели, които минават един над друг. За разлика от единствената равнина на света над нас тук ще трябва да се ориентираме през пластове тунели. Може да ни се наложи от време на време да се връщаме назад и едва тогава да поемаме по друго ниво.

— Тогава какво чакаме още? — отсече Джагър.

Трийсет сантиметра хладка вода покриваше пода на лабиринта. Зашляпаха през водата, като от време на време ходеха по външния ръб, за да избегнат отточните ями, където според Реми можеше да потънеш до раменете или да пропаднеш в подземни реки, които има риск да те отнесат. Завиха по друг тунел и излязоха на сух терен. Често подът се издигаше право нагоре на известно разстояние, а после се спускаше стремглаво надолу, преди да продължи напред, като че ли дълбаещите в камъка работници изведнъж са осъзнавали грешката си и мигновено са я поправяли. Повечето от наклоните вече бяха снабдени с въжета, прикрепени към забит в стената клин. Реми и Ейдриън се погрижиха да осигурят въжета там, където те липсваха.

Преминаваха през тунели с всякакви форми и размери: широки коридори, които им позволяваха да ходят рамо до рамо, толкова тесни тунели, че трябваше с усилие да вървят с едното рамо напред, високи кухни и заешки дупки, които изискваха пълзене на колене и лакти. Но две условия никога не се променяха: пълният мрак, само временно разсейван от подскачащите и поклащащите се на главите им челници и от отразената от стените светлина, и тишината — без звук от капеща вода, без ехо, без звуци, различни от тези, които те самите произвеждаха.

След един час стигнаха до кухня, голяма колкото стая, която предишните посетители — по-вероятно *жители* си помисли Джагър — бяха

превърнали в нещо подобно на всекидневна. Бяха си направили маса от ръждясало старо кръгло острие за циркуляр, достатъчно голямо и за спане. Тройка сгъваеми пластмасови столове образуваха полукръг около масата, но вече бяха счупени и негодни за седене. Джагър се възхити на усилието, което е било необходимо за подсигуряването на най-важната мебел в стаята: изцапан, овехтял диван с липсващ дунапренов пълнеж, сякаш мъртъв бизон, оглозган от вълци. По пода имаше разпилени празни пластмасови бутилки от вода, опаковки от енергизиращи десертчета и мухлясали и повредени от водата книги.

Реми свали раницата си и седна на дивана, задните му части потънаха до пода, а краката му щръкнаха нагоре. Подхвърли на всеки енергизиращо десертче, което накара Джагър да си помисли, че поне част от заварения боклук наоколо беше оставен от Реми и Ейдриън.

Ейдриън намери стар инструмент — подобие на гаечен ключ или къс железен лост, подхвърли го във въздуха и го хвана отново. Скочи върху кръглото острие, седна на него по турски и започна да удря инструмента по металната му повърхност.

— Хей! — извика Оуен. Когато светлината на Ейдриън го освети, той разтвори дланта си: *Хайде да не се държим глупаво, а?*

Оуен седна на пода, като гледаше настойчиво Ейдриън, за да му покаже, че е сериозен. Джагър се присъедини към него, разтривайки единия си глезен през гумения ботуш. Май леко го беше изкълчил, но не помнеше точно кога.

Реми им подаде бутилка с вода.

— Знаете ли — каза той, като отново се ухили. — Намираме се в източната част на тунелите и се насочваме още по на изток. Много истории се разправят за тази част, хората са виждали призраци, изчезващи в нищото. — Той щракна с пръсти.

Оуен и Джагър осветиха взаимно лицата си със светлините. Оуен беше спокоен, само наблюдаваше, но очите му бяха малко по-големи от обикновено, като че ли казваше: *Хей, това е интересно.*

Реми потупа подлакътника до него.

— Двамата, които го преместиха тук... — каза той, — ние ги срещнахме — мъж и жена. — Намръщи се към Ейдриън. — *Quels étaient leurs noms?*^[1]

— Ами, Тристан et... Ейми.

— *Non, non, non...* Адел!

— Адел. — Придружено с кимане.

— Искаха да се нанесат — продължи Реми. — Да си направят дом. Ние им казахме, че са луди, кой иска да направи това? Няма слънце, твърде е тясно. Те отговориха, че е заради свободата тук. Няма правила, няма хора, които да ги... *_condamnez_*.

— Да ги осъждат — предложи превод Оуен.

— *Oui*, осъждат.

— Ами полицията? — попита Джагър. Беше чувал, че има специален отряд само за катакомбите.

Ейдриън се изсмя.

— Влизали сме тук може би триста пъти. Никога не сме виждали полиция. Чуваме от време на време за тях, че търсят изгубени деца, че разгонват шумни купонджии, които се подвизават твърде близо до туристическата част.

Реми кимна.

— Те стоят близо до туристите, за да се уверят, че няма да бъдат ограбени или изплашени. Сега сме далеч от тях. Тази двойка... върнахме се седмица по-късно, а те бяха изчезнали. — Реми хвърли поглед към Ейдриън и за първи път изпита колебание дали да се ухили. Вече по-тихо каза:

— Имаше кръв.

Ейдриън кимна.

— *Beaucoup*^[2] — каза той.

— Сметнахме, че са *искали* да ни изплашат — зашепна Реми и изтъкна това като основателна причина да забравят за въпроса.

Джагър освети каменния под с челника си и го огледа. Всяко едно от петната по него можеше да бъде от кръв, но можеше и да не е. Диванът също беше твърде мръсен, за да се разпознае какво е веществото.

— Шшшт — каза Джагър, въпреки че единственият шум, който другите произвеждаха, беше шумолене с опаковките от десертчетата.

— Какво? — Ейдриън се изсмя. — Шубе те е.

— Шшшт.

— Чувам нещо — каза Оуен. — Музика.

Слаба... потрепваща, като понесена от вятъра, който Джагър не беше усещал откакто влязоха в тунелите... Ниските тонове бяха по-осезаеми от високите... Музиката беше толкова неопределена — можеше да бъде класическа или рок, изсвирена от един инструмент или от цял оркестър.

— Откъде идва? — попита Джагър.

— От туристите? — предположи Реми. — От повърхността? Кой знае? Звукът не се разпространява нормално тук, долу. Тунелите са като... — Замисли се за думата. — *Заглушител*, нали разбираш, като звукозаписно студио. — Той сви рамене. — Но никога не се знае. Веднъж проследих звука от музика. Отне ми два часа да я открия, някакъв тип с касетофон рисуваше цветна дъга по тавана на една кухня.

— Колко близо сме до неизследвания район?

Реми се намръщи и поклати глава.

— Може би на около един час път?

— Non — каза Ейдриън, като скочи от масата на пода, завъртя се и седна тежко на дивана до Реми. Извади картата, която Виктор им беше дал, и заедно започнаха да я проучват, като сочеха, прокаряха пръсти по линиите и си шепнеха.

Челникът на Ейдриън се издигна, за да светне в лицето на Джагър, а после премина към това на Оуен.

— Още малко и сме там. — Метна инструмента във въздуха, а той се стовари върху масата със силен трясък.

Музиката спря.

* * *

Невея държеше пръста си върху бутона за звука на айпода, с глава, наклонена на една страна, като заек, усетил опасност.

— Чухте ли това?

— Какво? — каза Джордан, докато тъпчеше чисти дрехи в раницата си.

Алекса се беше разтанцувала върху лимоновия килим в стаята си, като разклащаше дупето си и помпаше във въздуха с юмруци, сякаш лъскаше

обувки. — Тази песен ми харесва.

Невея се загледа в тавана, докато се заслушваше. Мъжете — Бен, Елиас, Себастиан, Фин и Тоби — бяха отишли на повърхността за електронното оборудване, необходимо на Себастиан за проекта „Амалек“. Не ги очакваха да се върнат толкова скоро.

— Стойте тук — нареди тя и напусна стаята. С бързи крачки мина покрай другите спални и кухнята и спря пред следващата врата. Отключи и я откряна, подготвена за всичко. Бет седеше на походното легло, с колене, присвити към гърдите. Повдигна поглед от Библията, която Бен ѝ беше дал.

— Какво правиш? — попита Невея.

Бет повдигна книгата заедно с едната си вежда. Невея забеляза металната чаша на пода до леглото. Отхвърли възможността Бет да я беше използвала, за да създаде шума. Затвори вратата, заключи и се върна в стаята на Децата.

— Джордан, миличък, иди да провериш.

— Какво?

— Шумът, издрънчаването.

— Не съм го чул.

— Тогава просто иди да проучиш периметъра — каза тя. — Виж дали има някой отвъд замаскираните врати.

— Мислех си, че заминаваме — каза той леко хленчещо.

— Каква полза от местата ти за наблюдение, ако никога не ги използваш?

— Използвам ги.

— Тогава отиди веднага — извика Невея. — Заради мен.

Той грабна едно фенерче и се затътри към вратата с клюмнала глава.

— Побързай, моля те — добави стенещо тя. Момчето се затича.

— Джордан?

Спря се на вратата.

— Внимавай.

[1] От френски — Как се казваха? — Бел.прев. ↑

[2] От френски — Много. — Бел.прев. ↑

И четиримата мъже осветиха с лампите си един отвор в стената, на трийсет сантиметра над главите им. Беше малко по-голям от средна пица и Джагър прецени, че катафилите нямаше да имат проблеми да се промушат през нея, но той и Оуен имаха по-широки рамене и едва ли щяха да успеят.

— Какво смяташ да правим? — обърна се към него Оуен.

Преди да успее да му отвърне, Ейдриън заяви:

— Това е пътят, ако искате да стигнете до оболите. Води до тунел, който е отбелязан за край на картата.

— Засега — отсече Реми. — Картата на Виктор показва и по-далеч. Днес ние сме Колумб.

— Да действаме — каза решително Джагър.

Ейдриън побутна Реми нагоре. Краката на мъжа ритнаха във въздуха, прибраха се рязко навътре и се изгубиха. Оуен тръгна втори, пъшкаше и мърмореше, но успя да се промуши. Джагър се оттласна с крак от ръцете на Ейдриън и с мъка се намъкна вътре. Усети върху крака си дръпването на Ейдриън и осъзна, че Сърфиста го използваше, за да се издърпа нагоре. Джагър последва гумените ботуши на Оуен. Когато раменете му се заклещваха, той отстъпваше назад няколко сантиметра и опитваше пак, но с усукани под различен ъгъл рамена или с ръце, пъхнати под тялото. На няколко пъти Ейдриън му помагаше с побутване по краката. Джагър стягаше коленете си и допълнителната инерция го изтласкваше напред. По този начин измина разстояние от около дванайсет или петнайсет метра и най-накрая видя краката на Оуен да се плъзгат извън дупката. Непрогледният мрак остана назад и един лъч светлина огря стена от кръгли камъни.

Изпълзя от дупката право в ръцете на Оуен. Стъпи си на краката и се обърна да помогне на Ейдриън. Светлините им се насочиха към отсрещната стена, която беше изградена не от кръгли камъни, а от черепи и краища на дълги кости. Стената се разпростираше и в двете посоки и стигаше дотам, докъдето светлините им можеха да огреят.

* * *

Джордан излезе от спалнята си и се отдалечи от маршрута, водещ към повърхността: този изход беше подсигурен, защото никой не подозираше, че тази най-източна част на тунелите въобще съществува. Насочвайки се на запад, той се замисли за лабиринта от проходи, които в крайна сметка водеха или до мъртва точка — той обожаваше звученето на думите „мъртва точка“ на това място, пълно с кости — или до привидно мъртва точка, представляваща на практика замаскиран изход. Или *вход* и точно това беше обезпокоило Невея.

Нямаше никакво желание да проверява шумове, които не бе чул, или да следи за нарушители, които така и не се появяваха. Беше си изградил наблюдателници по периферията на обитавания от тях район: някои бяха

обикновени ключалки и прозорци, други бяха допълнително иззидани навън, подобно на кулите и валове на някой замък. Беше ги построил за забавление или в моментите, когато му беше скучно и си търсеше някакво занимание. Но сега *имаха* какво да правят — нещо голямо. Минути ги деляха от заминаването им. Защо се налагаше да излиза точно сега?

Сви зад един ъгъл, стигна до края на тунела и застана на колене и ръце. Хвана краищата на голям скален блок и го задърпа с разклащане към себе си. Когато измъкна почти целия камък от стената, угаси фенера и доиздърпа камъка. Бутна го настрани, легна по корем и надникна през отвора. Нищо. Непрогледен мрак. Въпреки че не можеше да го различи, знаеше, че тунелът продължава още няколкостотин метра — това беше главна артерия, от която тръгваха множество по-малки разклонения. С помощта на Алекса и Тоби си беше правил експерименти и знаеше, че можеше да забележи дори най-малката светлинка — от свещ или от фенерче на ключодържател — във всички посоки на тунела и често съзираше дори мъждукаща светлина от страничните тунели. Спомни си, че Крийд също му беше помагал и това го натъжи.

Върна обратно каменния блок, включи фенерчето и се насочи към следващия пункт за наблюдение. Беше едно от най-забавните и най-добре замислените места. Това малко повдигна духа му и той забърза ход.

* * *

— Същите са като в сектора за туристите — отбеляза Ейдриън, разглеждайки стената с черепите. — Катафилите винаги са смятали, че хората, създали „комбите“, са сложили тези далеч от останалите, за да отбележат границата.

— Спрете тук, не ходете по-нататък — нареди Реми.

Ейдриън отмести рус кичур коса от лицето си, издърпа го назад и го нагласи така, че ремъкът на челника да го задържи на мястото му. Издърпа картата на Виктор от средния гръден джоб на работния си гащеризон и я разгъна.

— Но Виктор казва, че това е само началото. — Постави дланта си върху един от черепите и разгледа внимателно стената с маниера на археолог, който наблюдава пряко разкопан вход към все още неизровен древен храм. — И ако оболите са тук, какво следва?

— Още гробовни съкровища — отвърна Реми. — Чувал съм, че хората, които са премествали телата, са били особено внимателни да държат вещите на мъртъвците при мъртъвците. Внимателно се подбирали най-достойните, които изразявали уважение към мъртвите.

— Всъщност пазачите ги заставяли да се държат така. При опит за кражба са се постаравали и крадците да се присъединят към мъртвите — добави Ейдриън.

— Оуі. Но по-късно нахлули крадци, които станали много богати хора. Докато говореха, Джагър навлезе в тъмнината на тунела. Стигна до мъртва точка и се върна обратно. Сочейки с пръст през рамото си, се обърна към Оуен:

— Там свършва, няма други тунели.

— Същото е и в тази посока — осведоми ги Реми, обръщайки глава заедно със светлината от челника в другата посока.

— Как да се прехвърлим от обратната страна? — Оуен мислеше на глас.

— Можем ли да стигнем дотам от друго ниво? — попита Джагър.

Ейдриън поклати глава.

— Това е единственото ниво, което отива най-на изток. Това е причината да поемем по него. — Освети с лампата си дупката, през която бяха дошли. — Трябва да се върнем, да се придвижим на юг и да намерим друг път, водещ на изток.

— Може и да не съществува такъв — Оуен поклати глава. — Ако частта зад тази стена е единствено за богатите, може да е била избрана именно защото е достижима само през входовете, водещи направо към нея.

Ейдриън проучи картата.

— Виждат се линии, свързващи тази страна с отсрещната, но човек не може да им има доверие.

Реми кимна.

— Следвали сме дори и по-съвременни карти, създадени от катафилите, които познаваме, и сме намирали мъртви точки там, където бяха показани проходи. Тези стари карти са дори още по-зле.

— Стените изцяло ли са направени от кости? — попита Джагър, опитвайки се да обмисли всички възможности и да обуздае паниката, надигаща се в стомаха му. Това отнемаше твърде много време. Оуен се беше изразил много точно: *Да открием скривалището празно е също толкова лошо, колкото никога да не го открием.*

— Зад тях има плътни каменни стени — каза Ейдриън.

— Или още кости — предположи Реми, вглеждайки се в картата в ръката на Ейдриън. — Често тленните останки са струпвани в камери и около тях са изградени тези стени от черепи, за да ги задържат вътре.

— Подпорни стени — обясни Оуен.

Ейдриън плъзна светлина по черепите.

— Но по-често стените от черепи са били издигани пред каменни стени. Зидарите, работещи с черепи, са се изживявали като Да Винчи, но са работели с кости вместо с боя. Никой художник не би искал да разрушат творението му. — Удари с ръка по един череп. — Солидна е.

— Дали да не опитаем отново да претърсим жилищния квартал на повърхността? — предложи Оуен. — Виктор ни посъветва да влезем именно оттам.

Сърцето на Джагър се сви. Щеше да им отнеме часове да се върнат обратно по същия маршрут и да излязат от тунелите без никаква гаранция, че ще намерят входа, който не успяха да открият първия път. — Ако племето се крие отвъд тази стена, те биха прикрили входа.

— Кое? — каза Реми. — Кой?

— Казах ви, че е възможно да има лоши хора тук, долу — каза Оуен. — Смятаме, че те вече са намерили тунелите, които ние все още търсим.

Ейдриън избълва поредица от думи на френски, за които Джагър със сигурност знаеше, че биха възмутили майка му.

— Ние не сме първите? Те ще вземат съкровището?

— Никой не е споменавал за съкровище — каза Оуен.

— Оболите! — извика Реми.

— Не сме тук заради тях.

Сърфистът и Веселия видимо се ядосаха: започнаха да си крещят един на друг и заканително да ръгат с пръсти Оуен и Джагър.

Оуен ги спря.

— Помогнете ни да намерим пътя през тази стена и ще ви платя цена, равностойна на стотици оболи.

— О, да, разбира се, разбира се... — изсмя се Ейдриън и се изплю.

Оуен се пресегна към гащеризона си и извади пачката, която беше взел от багажника. Отброи около десетина банкноти и ги подаде на Ейдриън.

— Ще ви дам останалите, когато влезем.

Катафилите ги преброиха и си ги разделиха. Пъхнаха ги в джобовете си, а Реми каза:

— Добре, така и така сме тук, ще потърсим вашия скрит вход.

С Ейдриън тръгнаха надолу в тунела, оглеждайки внимателно черепите от тавана до земята, побутвайки ги с пръсти и шепнейки си един на друг нещо, докато вървяха.

Джагър и Оуен се отправиха в обратната посока. Джагър не просто мушкаше черепите с пръстите си: той ги изтласкваше с цялата си тежест. Няколко черепа помръднаха, един се счупи под напора на пръстите му, но нищо не свидетелстваше за таен панел или вход. Той почукваше черепите с куката си, като се надяваше, че някакъв по-различен звук ще ги отведе на следа. Оуен го следваше, заемайки се с долната половина на стената.

Светлината на Джагър подчертаваше безжизнената белота и сивота на голите чела, челюсти, зъби и черни очни кухини. С всяко движение на главата му черепите също се помръдваха, сякаш трепереха от страх от тези мушкащи ги, месеци се в чуждите работи натрапници.

Изведнъж един лъч светлина заля черепите, които Джагър все още не беше достигнал и той подскочи. Светлината се беше появила от невъзможно място: един от черепите все още притежаваше плът... и очи, които се завъртяха, за да го проследят. Той насочи светлината право към черепа и уплашено нададе вик. На разстояние около метър от него на нивото на гърдите му един череп липсваше, а на негово място се показваше лицето на съвсем живо малко момче.

Внезапно заслепен от светлината, Джордан дръпна главата си от дупката в стената и пхна черепа на мястото му. Някой извика от другата страна, а Джордан се препъна назад и падна. Тъкмо беше показал лицето си, за да погледне през наблюдателницата, когато светлината го освети. За няколко секунди беше замръзнал на мястото си, а част от мозъка му сякаш спря да работи. Частта, която все още действаше, му каза: *Не мърдай! Той няма да забележи!* Но, разбира се, онзи вече го беше забелязал.

Гребна фенерчето си, изправи се несръчно на краката си и изхвърча от камерата.

— Невея! Невея!

Още преди години беше замислил да разчупи задната част на един череп, така че да може да гледа през празните дупки на очите, но всичките черепи, които се опита да моделира, се строшиха. Трябваше да прояви повече търпение: очите бяха много по-добро прикритие, отколкото цялото лице. Какво си беше мислил?

Зад него се чу шумът от падащи на пода черепи и разрушена стена.

— Невея!

* * *

— Ето тук! — извика Джагър.

Сърцето му биеше лудо и изпомпваше кръв към тъпанчетата му в оглушително бучене. Лицето го беше уплашило заради внезапно появилата се плът сред многото кости и искрящите очи — сред многото неவிждащи очни кухни. Начинът, по който тялото му реагира — от *подскок* до *писък* — беше заради факта че момчето приличаше много на Тайлър.

Бутна черепа с роборъката. Той се търкулна назад и се дочу звук, сякаш се разби в камък. Джагър се наведе, за да погледне.

Оуен го сграбчи.

— Внимавай.

Джагър надникна бързо, дръпна се назад, после надникна отново. Светлината му попадна върху каменна стена на разстояние около пет метра. Свали челника си и освети с нея отвора, докато оглеждаше мястото. Не момчешки, а детски вик достигна до него от другата страна:

— Невея!

Той отскочи назад.

— Те са! — Започна да рита черепите, които затрепериха, освобождавайки водопад от прах. Ритна отново, а с роборъката удари един череп, запращайки лицевата му част в мозъчната кухня. Отново удари и куката му проби стената. Не знаеше кое е по-ефективно — ритането или удрянето — затова продължи да прави и двете, упражнявайки първо силата на крака си, а после чукоподобната мощ на протезираната си ръка.

Оуен също зарита, натрошавайки лицата на черепите на парчета, но стената не се рушеше така, както под напора на Джагър.

Зад тях Ейдриън и Реми, развълнувани от внезапното раздвижване, започнаха да крещят и да ги окуражават:

— Направете го! Да! — викаха те разпалено на френски. Движещите се светлини от челниците им се смесваха с накъсаните просветвания върху черепите от лампите на Оуен и Джагър, които караха цялата сцена да изглежда сюрреалистично.

— Мисля, че е само тук — каза Джагър. — Има отвор. — Ритна и кракът му потъна в стената чак до коляното. Падна по гръб на земята. Оуен го повдигна нагоре и го задърпа назад, докато Джагър успя да извади крака си.

— Ритай по ръба на липсващите черепи — посъветва той и направи точно това. Един череп полетя назад към непрогледния мрак. Джагър изрита още един от стената. Биеха заедно по стената, редувайки ударите си подобно на двама железничари, забиващи метален клин с чукове. Над отворилата се дупка един череп се отскубна и падна, последван от още един. Първо падаха като капки вода, а после прераснаха в порой.

Оуен отстъпи назад, докато черепите се разливаха напред към тях в тунела и назад към тъмната камера. Джагър покри главата си с ръце и прескочи през рушащата се стена, разтрошавайки черепите под краката си. Нахлузи челника около главата си, намести го и пристегна ремъците му. Протегна се за пистолета, втъкнат в колана, но сграбчи само шепа от плата на гащеризона. Свали презрамките от раменете си и го засмъква надолу по тялото си. Непромокаемите ботуши му попречиха да се съблече и той изруга. Винаги нещо не беше наред.

Седна по задник сред черепите и изпъна крак към Оуен, който прескачаше през отвора.

— Свали тези проклети неща от краката ми — извика Джагър. — Много съм тромав с тях.

Оуен го стори и Джагър съблече гащеризона. Едно време мястото, откъдето влязоха, беше представлявало сводест портал между кухнята и тунела. Който и да беше построил стената от скелети, не беше зазидал портала предварително. Сега пък Оуен беше на земята, повдигнал крак към Джагър. Джагър издърпа единия му ботуш и сграбчи другия. Ослуша се за викове и стъпки, идващи към тях от тунелите от тази страна, но не чу нищо. Дори виковите на момчето бяха заглъхнали.

Реми и Ейдриън също влязоха през отвора, но хукнаха покрай Джагър, който се протегна към ръката на Ейдриън, без да успее да я хване. Те преминаха през друг сводест портал, който обаче не беше зазидан.

— *Hè! Tu m'as donnè ton parole. Arrête!*^[1] — извика Оуен, а Джагър разбра всичко и без превод.

Дръпна рязко петата на Оуен, изхлузвайки ботуша от крака му. Извъртя се, за да измъкне магнума от колана си.

— Чакайте! — викна той. — Опасно е.

— Опасност! — викна Оуен — Опасност! Идиоти. — Изправи се, събу гащеризона, измъкна глока и завъртя веднъж патронника. — Да вървим.

Настигнаха двамата смешници още на първата пресечка, където започваше нов тунел. Те проучваха картата, като спореха по кой път да поемат. Оуен ги доближи с бързи крачки и дръпна картата от ръката на Ейдриън.

— Не! — запротестира Сърфиста.

— Какво „Хей“? — каза Оуен с тих глас. — Бяхме се договорили. Вече сме вътре, сега си вървете. — Измъкна навитите на руло банкноти и им ги показа. — И си дръжте езика зад зъбите.

— Все още имате нужда от нас — инатеше се Ейдриън. — Погледни картата, можете ли да се ориентирате по нея?

— Достатъчно, за да се оправим.

— Къде сме?

Оуен посочи една пресечка. Джагър кимна.

Ейдриън потупа картата пет сантиметра встрани от пръста на Оуен.

— Не всички пресечки са посочени — каза той. — И няма как, твърде много са. — Сграбчи ъгъла на картата, а Оуен отказа да отстъпи. — Идваме с вас. Вие си преследвайте вашите *voyeurs*^[2], ние ще намерим оболите. — Отблъсна ръката на Оуен, държаща пачката. — Не искаме парите, не са толкова важни. Важно е откритието.

— Помислете и за друго — каза Реми. — Без нас никога няма да намерите пътя за навън.

— Нямаме време за това — извика Джагър на Оуен.

Оуен разтвори пръстите на ръката си, за да пусне картата, и хвана пистолета си. Насочи го към лицето на Ейдриън.

— Тръгнеш ли да тичаш, ще стрелям — предупреди той. — Освен ако не е в обратната посока, далеч от лошите хора, а при това положение ще трябва да пуснеш картата. Ако не я пуснеш, пак ще стрелям. Вървете близо до стената и ме оставете да водя.

— Какво? Искаш ли да съм ти навигатор? Нали каза да си държа езика зад зъбите — Ейдриън се усмихна, обърна се и тръгна най-отпред.

[1] От френски — Хей! Вие ми обещахте. Спрете! — Бел.прев. ↑

[2] От френски — гангстери. — Бел.прев. ↑

Оуен въздъхна и го последва. Държеше рамото си близо до стената отдясно. Джагър направи същото при лявата стена, която също беше изградена от черепи. Рамото му отскачаше от тях, като че се триеше в грапава дъска за пране. Подминаха други странични разклонения на тунела, които водеха наляво, надясно или го кръстосваха. Ейдриън спря един-два пъти, за да погледне картата, но продължаваше напред.

Свиха зад един ъгъл и тъкмо стигнаха до кръстопът, когато Ейдриън отново спря. Направи няколко нерешителни крачки, докато останалите го изчакваха да се ориентира.

— Какво е това? — попита той стъписано.

В тъмнината точно пред тях — отвъд обхвата на светлините им — едно пламъче потрепна, сякаш висеше във въздуха.

До тях достигна някакъв звук: *шрак... шрак... шрак...*

— *Излезте от тунела!* — извика Джагър. — *Веднага!*

Изблъска Оуен към страничния проход, сграбчи Реми за яката и се хвърли в срещуположната на Оуен посока. Докато напускаше главния тунел, видя пламъчето да се възпламенява в насочена във въздуха огнена струя, която освети всичко наоколо. Ейдриън се превърна в силует срещу ослепителния оранжев взрив.

Джагър падна на пода в страничния тунел, а Реми се стовари върху него. Писък прониза ушите на Джагър — много по-отвратителен и по-печален от всеки друг писък, предизвикан от кошмар или изигран във филм. Като фон, подобно на диханието, което го породи, се чуваше шум от прииждаща вълна, но не от вода, а от огън, който консумира кислород и който яростно търси нещо за поглъщане. И ето че намери: Ейдриън полетя назад покрай страничния тунел, вече изцяло погълнат от пламъци, които изглеждаха като запалено въже, прикрепено към гърдите му. Парчета от горящи дрехи, коса и прасящо гориво се отделяха от него, политваха нагоре, а след това се посипваха надолу като миниатюрни бомби. Падна на земята, въртейки се бясно между стените. Всичко, до което се докосваше — каменния под и стените — оставаше в пламъци. Пищенето продължи.

Джагър застана на колене, подпря се на стената, за да се изправи, като същевременно мислеше как да помогне. В отсрещния тунел Оуен задържа ръката си вдигната, за да го спре. Реми изпълзя към приятеля си.

— Ейдриън! Non! Ейдриън!

Джагър го задържа за яката на гащеризона и го дръпна назад, държейки го далеч от стената, която ги делеше от мъжа, стрелящ с огнехвъргачката.

Струя разстилащ се огън удари ъгъла на страничния проход, точно където се пресичаше с главния тунел. Пламъците изпрасяха. Джагър вдигна протезираната си ръка, закри лицето си и едновременно с това заотстъпва назад в тунела, влачейки със себе си Реми. Температурата се беше покачила поне до трийсет градуса, което накара потта да потече от Джагър като от изстискана гъба.

Ъглите на тунела горяха като огнени стълбове. Пръските по стената и земята напомниха на Джагър за нощна гледка към долина, в която са

разпръснати големи огньове, докдето поглед стига. Спомен ли бе това? Дали беше виждал подобна гледка някъде в изгубеното си минало или пък загнезденият в главата му образ беше сцена от някой филм? Отърси се от тази мисъл.

Струя от пламъци удари ъгъла на тунела на Оуен. Той покри лицето си с две ръце и се обърна. Струята се разля по земята като вода, изтичаща от маркуч, оставяйки горяща линия върху земята. Джагър видя, че единият ръкав на Оуен се беше подпалил от маншета до рамото.

Джагър се стрелна към него, докато в движение разкъсваше пуловера си. Огnehвъргачките изхвърляха запален напалм — стъстен бензин. Той полепва като лепило по всичко, до което се докосне, и изгаря, изгаря, изгаря, и никой нищо не може да стори.

— Не го пипай! — изкрещя Джагър, като започна да удря по ръката на Оуен със свития на топка пуловер. Сега и двамата горяха. Сграбчи маншета на Оуен с роборъката и силно го дръпна, разцепвайки го по изгорялата от пламъците материя. Захвърли пуловера и с двете си ръце откъсна ръкава направо от рамото. Оуен се отдръпна, но Джагър го хвана за китката, за да огледа за рани по плътта му — а от вътрешната страна на лявата му предмишница видя златна татуировка на горящо кълбо.

Мъжете се вторачиха един в друг.

— Ти? *Ти?* — извика Джагър.

— Ще ти обясня по-късно — отвърна Оуен без злоба и без паника в гласа.

Джагър стисна ръката му, гледайки го кръвнишки в лицето.

— По-късно Джагър. Първо Бет. Бет.

Пусна го и прекоси отново тунела. Имаше нужда да избяга от Оуен, пък дори и само на шест метра и за няколко минути. Оуен беше един от тях. Ако нямаше намерение да го наранява, тогава защо не беше му казал? Опря гръб на стената.

Не сега — помисли си той. Оуен беше прав. Целта беше Бет. По-късно щеше да има време да поговорят за... *предателството* на Оуен.

Ейдриън беше спрял да пищи, но беше спрял и да мърда. Тялото му лежеше в средата на тунела все още в пламъци. От него и от огньовете наоколо се издигаше пушек, който се събираше към тавана, ставаше все по-гъст и падаше все по-ниско. Оуен се закашля. Джагър клекна близо до пода и видя, че той също лежи на земята.

Реми беше изпъзлял назад, към тъмнината. Светлината от пламъците едва го достигаше и очертаваше седящата му фигура, със сгънати пред гърдите колена и с обвити около краката ръце. Хленчеше, а челникът му се тресеше и поклащаше, осветявайки обутите му в гумени ботуши крака.

Джагър се зачуди дали мъжът с огnehвъргачката се приближаваше. Изгаси светлината от челника си и се промъкна до ъгъла, за да надникне. Можеше вече да види мъжа отвъд огньовете. По-възрастен тип, с буйна посивяла брада, дълга коса и цигара в уста. Докато Джагър го наблюдаваше, мъжът извади цигарата от устата си, извърна глава и плю, сетне разгледа цигарата, преди да я пхне обратно в устата ти. Спокоен и равнодушен, че подпалваше хора. На Джагър му се стори, че той не се беше помръднал въобще от първоначалната си позиция.

Джагър заотстъпва назад. Защо този тип не се придвижваше напред? Чакаше удобен момент? Но за какво? Имаше само две възможности: страничните тунели бяха мъртви точки, откъдето рано или късно щяха да

бъдат принудени да излязат заради пушека, или в този момент съучастниците му настъпваха към тях през страничните тунели. Нито един от двата варианта не го зарадва.

Свистящият звук предшестваше струята огън с половин секунда. Пламъците се удариха в стената и изпръскаха пода. Ейдриън получи още една вълна огън и се възпламени отново. Струята прекъсна.

Джагър не знаеше много за огнехвъргачките, но сега му се искаше да не беше така. Особено интересно му беше дали струята е ограничена във времето за всеки изстрел и дали бяха необходими няколко секунди да се охлади или презареди или нещо друго, преди отново да стреля. Не можеше да бъде сигурен, но му се струваше, че струите продължаваха около пет-шест секунди, а интервалите между изстрелванията — два пъти по-дълго. Което означаваше, че следващата атака щеше да е... точно... сега.

Нищо.

Нищо.

Хууиш! Приближаващият огън запали тунела. Струята удари ъгъла на тунела, в който беше Джагър, премина по земята към тунела на Оуен и се върна обратно към ъгъла на неговия тунел. *Иска да ни задържи тук* — помисли си Джагър. Струята удари земята, като горящ камшик, който беше изпълнил предназначението си.

Джагър се хвърли на земята и започна да лази на лакти, придвижвайки горната част на тялото си към главния тунел. Прицели се и стреля: магнумът 357 звучеше като топовен изстрел в тясното пространство. Мъжът леко трепна и насочи цевта на огнехвъргачката към него. Джагър стреля отново. Една искра отскочи от цевта и мъжът отдръпна ръката си. Цевта падна и се извъртя надолу покрай крака му, но ремъкът през рамото му ѝ попречи да падне на пода. Той веднага се протегна да я вдигне.

Джагър дръпна спусъка.

Изстрелът изгласка лявото рамо на мъжа и го накара да отстъпи една крачка назад. Той премести ръка от цевта на огнехвъргачката към катарамата на колана си — за да извади пхнатия там пистолет, досети се Джагър.

Джагър изтри потта от очите и челото си и стреля, но не улучи.

Мъжът повдигна ръката си, в която стискаше голям револвер.

Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! — пет бързи изстрела от Оуен, който се беше показал иззад ъгъла, а после се дръпна назад.

Мъжът се олюля, трепна и изпусна пистолета. Обърна се и тръгна залитайки, като се виждаше все по-неясно, докато се отдалечаваше от огъня.

Бам! Бам!

Джагър последва примера на Оуен и стреля отново. Нещо припламна на гърба на мъжа. Резервоарите на огнехвъргачката. Знаеше, че са проектирани така, че да не се взривяват: единият съдържаше напалм, другия сгъстен газ. Нито един от двата нямаше да се взриви поотделно — това не беше „Челюсти“ и той не беше Рой Шайдър.

Бам! — отново Оуен.

Бум! — магнумът на Джагър.

Нямаше експлозия, но единият от резервоарите се подпали. Запламтя като факла, забучена на гърба на мъжа: струя запалена течност се изливаше навън и се разстилаше зад него, като че беше Сатаната, перчещ се с опашката си. Размърда раменете си, за да смъкне презрамките на огнехвъргачката, която падна на земята с издрънчаване. Пламъци се разплисаха към стената. Мъжът падна на колене, отново се изправи, олюля се настрани към стената, но

продължи да ходи. Зави зад един ъгъл и изчезна.

Пушекът се завихряше по тавана подобно на буреносен облак. Джагър се закашля и придърпа ризата върху носа си, като се опита да игнорира вонята на обгорено месо и за първи път се зарадва на силната миризма на гориво. С Оуен се бяха снишили в пресечката с лъщящи от пот лица и ръце.

— Джагър, не исках...

— Това ли е, което си мисля?

Оуен изучи внимателно лицето на Джагър, преди да отговори.

— Да — отвърна той. — Боях се, че няма да ми се довериш, че щеше да избягаш и да опиташ сам да спасиш Бет.

— Нали сега не си един от тях? Не си част от племето? Ти ли си напуснал?

— Не съм един от тях. Измъкнах се.

— Преди колко време?

— Преди две хиляди години — отвърна Оуен.

Джагър премигна. Това беше число — отрязък от време — каквото не можеше да възприеме. Погледна надолу по тунела към горящата огнехвъргачка.

— Трябва да продължим напред — отсече той.

Оуен кимна към Реми.

— Какво ще правим с него?

— Не можем да го оставим тук — каза Джагър. — Смятам, че ще ни нападнат от страничните тунели. Не мога да се сетя за друга причина той да ни задържаше тук, ако не за да настъпват към нас.

Оуен се намръщи.

— По-вероятно е да е печелил време, за да могат другите да се измъкнат.

Бет. Оуен сигурно беше прав. Подозираха, че племето щеше скоро да потегли, за да изпълнят *Агага*, и със сигурност нямаше да позволят на неколцина натрапници да им попречат.

Джагър искаше да побегне — просто да се втурне след тях в тунелите, докато ги открие. Пое си дълбоко дъх и затвори очи.

Човекът, който се хвърля необмислено в бой, е първият, който пада в него.

Това не беше просто мъдрост от фрагментираната му база данни от спомени: той можеше да дочуе как един мъж му говори. Не можеше да си спомни лицето или повода, но безспорно някой му беше казал тези думи.

Чу своя отговор:

— *Но ако времето е от значение, а бързината определяща...*

— *Времето винаги е изключително важно. Защо от бързане да съкратиш своето време и да умреш? Да мислиш трезво, да оцениш обкръжението и слабостите на опонента си, да забележиш капана, заложен за теб — тези неща се изпускат заради бързането. Дали на този, към който си се втурнал, ще му е по-добре, ако никога не пристигнеш?*

Не знаеше мястото, начина или причината, но беше сигурен, че тези думи вече му бяха спасявали живота. Някога в миналото той се беше вслушал

в тях и бе избегнал смъртта.

С едно движение разтвори барабана на магнума, наклони го и извади шестте празни гилзи.

— Патрони?

— В самолета са — каза Оуен. — Смятах, че три пистолета ще са ни достатъчни.

Джагър издърпа пистолета таурус джъдж от чорапа си.

— Тук имам пет патрона 45-и калибър. Колко каза, че са членовете на племето?

Оуен се усмихна. Изправи се и втъкна глока отзад в колана си.

— Не ме карай да се бия с теб за оръжието на Елиас.

— Елиас?

— Подпалвачът. Разказах ти за него.

Джагър си спомни и кимна. До този момент си беше представял някакъв сухар, приведен над смачкани вестници и драскащ с клечки кибрит, а не това огненишашо чудовище, с което се сблъскаха. Изправи се и тръгна към края на тунела, където беше изчезнал Елиас. Спря, вдигна оръжието на Елиас и го подаде на Оуен.

— Рюгер.

— Ако отново го срещнем — каза Оуен, — не мисли, че няма да е въоръжен.

— Една огнехвъргачка и два пистолета?

— А може и повече, също и гранати, ножове, мечове.

Джагър го погледна изпитателно и установи, че говори сериозно.

Приблжиха се към горящата огнехвъргачка.

— Тези неща дали избухват? — попита Оуен.

— Няма да остана, за да разбера.

Джагър погледна назад към мястото, откъдето бяха дошли. Нямаше и следа от Реми, който най-вероятно все още подсмърчаше и се поклащаше в страничния тунел. Джагър отчасти се радваше на дълбокия посттравматичен стрес, в който Реми беше изпаднал, защото точно сега не му се разправяше и с него.

Стигнаха до ъгъла и Джагър надникна внимателно.

— Има светлина в далечния край — каза той. — Може би на стотина метра.

— Това означава непрогледна тъмнина в промеждутъка.

Джагър се придвижи в тунела, а Оуен го последва.

* * *

Елиас лежеше на пода с пистолет в ръка и наблюдаваше как двамата мъже навлизат в тунела. Светлината от огъня зад тях ставаше все по-бледа. Видя главите им като силуети, но докато се приближаваха, очертанията им се изгубиха. После един от тях включи фенерче. То светна високо и заподскача в такт със стъпките му и Елиас си припомни лампите, които носеха на челата си. Щеше да ги остави да се приближат, за да се увери, че се е прицелил добре.

Притисна пръсти към раненото си рамо, изпращайки болезнен спазъм надолу по ръката си и нагоре към мозъка си. Имаше нужда от стимулиращата му сила. Трите рани от куршуми бяха изцедили от него твърде много кръв.

Силите му отслабваха и не можеше дори да върви. Но можеше да стреля.

Умираще за една цигара. *Ха!* Но щеше да е много глупаво, ако запалеше — все едно да използва главата си като запалка.

Зрението му се замъгли, после отново се изясни. Трябваше да стреля сега, докато все още можеше. Бяха на четиридесет метра — лесна мишена. Повече от веднъж беше провъзгласяван за най-добър стрелец с револвер.

Както и с пистолети, ловджийски пушки, далекобойни пушки, М16^[1]...

Лежейки настрани, се прицели, като използваше юмрука си като опора, на която да положи ръка. Взе на мушка светлината и спусна леко мерника си с няколко сантиметра. *Между очите — би било смъртоносно попадение.* Дръпна спусъка, видя моменталните проблясъци на обратния огън и нищо повече.

* * *

Оуен стреля още два пъти. Зачака, но никакви други изстрели не дойдоха от непрогледния мрак.

— Добре ли си? — попита.

— Чувството в ръката ми е все едно я е ритнало муле — изскимтя Джагър. Той беше сграбчил челника с роборъката, държейки я встрани от тях, докато се движеха близо до стената. Оуен беше отпред, готов да стреля по всяка искра от дуло на пистолет. Куршумът беше ударил основата на щипката, служеща му за палец.

Разтри бицепсите си, защото не можеше да достигне чукачето, което беше поело силата на удара. Отвори и затвори хващача, за да се увери, че все още работи. Той произведе непознат прищракващ шум, но все още функционираше. Изработена от въглеродна стомана, въглеродни нишки и проводници за самолет, джаджата беше практически неуязвима: доста неподатлива на разрушение от плътта и кръвта.

Вдигна челника от земята, освети с нея роборъката, видя вдлъбнатината, но не установи други повреди. Повдигна отново лампата и продължиха напред. Светлината освети двайсет метра пред тях и хвърляше мъждив контур по стените и тавана. После се разля по тяло, потънало в локва кръв.

— Прострелян е в главата — установи Джагър. И нямаше как да бъде другояче, когато мишената е искра от дуло на пистолет и стрелецът е точен, а Оуен беше точно такъв.

Той измъкна пистолета на Елиас от ръката му и го втъкна в колана си. Придвижиха се към светлината в края на тунела.

^[1] Автоматична пушка на въоръжение в американската армия. — Бел.прев. ↑

Невея стоеше пред склада с праметнати през рамо дръжки на сак, пълен с оръжия и оборудване. Останалите ѝ съкровища бяха натъпкани в раница — най-доброто от скъпоценностите ѝ на тема смърт: оболи, дарейки^[1], тънки златни „призрачни“ монети^[2], ламели^[3]; окървавена туника; танта кама^[4], използвана за азиатския самоубийствен ритуал сепуку чрез изкормяне; добре запазено парченце от Евхаристичния хляб^[5]; трън от венец. Загледа се към края на тунела, където Елиас трябваше да се появи всеки момент. Последният залп от изстрели — четири изстрела от два пистолета — идваха от много близо. Елиас явно не ги беше спрял веднага и сега отстъпваше назад.

Обърна се и се насочи в противоположната посока, после спря пред вратата на Себастиан. Той пхаше в чанта лаптоп, хард дискове, DVD-ROM устройства, цяла шепа устройства за флаш памет.

— Мислех, че вече си взел всичко — намръщи се тя.

Той я погледна.

— Онова беше за мисията. Това са другите ми проекти.

Тя забеляза ексбокса на Тоби върху бюрото до чантата.

— Защо ти е ексбокса, Себастиан?

— За да могат момчетата да се упражняват още няколко часа и в самолета.

— Времето изтече — изръмжа тя. — Всички вълн.

— Идвам. — Но той бръкна в чекмеджето на бюрото и заграби още предмети.

— *Веднага*, Себастиан! — Невея продължи напред, мина покрай стаята на децата, на Тоби, на Фин... но се върна една крачка назад. — Фин, какво правиш? Трябва да вървим.

Той се беше надвесил над леглото, където бяха нахвърляни най-различни оръжия. Обърна се, за да я погледне, ухили се, а заздравяващите рани на лицето му се нагънаха, напукаха и прокървиха.

— Мислех си да помогна на Елиас — каза той. Затвори рязко магазина на един пистолет и превъртя патронника.

— Няма време за това. Тръгваме.

При последната стая тя извади ключ и отключи вратата. Отвори я и видя Бет да стои в средата на стаята със състарено от тревога лице.

Невея ѝ показа белезниците, поклащащи се на единия ѝ пръст и отсече:

— Време е да тръгваме.

* * *

Джагър и Оуен достигнаха до осветения тунел. Черепи запълваха цялата дължина на едната стена. Другата беше каменна, с поредица от врати чак до далечния ѝ край. Те вървяха бавно, придържайки се към стената с черепите, така че да могат да надникнат колкото се може по-бързо във всяка стая. Раздвижване в срещуположния край привлече вниманието на Джагър. Той

вдигна рязко оръжието си.

Бутната откъм гърба, Бет се препъна навън от една стая.

Появи се и Невея, хванала белезниците, които бяха пристегнати около китките на Бет.

— Бет! — извика Джагър. — Невея, спри!

Невея извъртя Бет с лице към Джагър и пристъпи зад нея.

— Джагър! — викна Бет, заради което получи яростно разтърсване.

От стаята помежду им излезе мъж с праметната през рамо платнена торбичка и пластмасова кутия в ръка.

— Себастиан — нареди Невея. — Ела при мен.

Джагър стреля в пластмасовата кутия, за да им покаже, че не се шегува. Кутията се стовари на земята, а едно откъртено парче отскочи, удари се в един череп и падна на земята. Себастиан залитна назад, а нещо златно проблесна върху тъмната кожа на предмишницата му: татуировката. На Джагър му се прииска да беше прострелял момчето в ръката.

— Не мърдай, Себастиан! — извика той.

— И ти казваш това, докато в гърлото на жена ти е опрян нож? — попита спокойно Невея.

Невея наистина притискаше острие към кожата под челюстта на Бет.

Спокойно — помисли си той и добави:

— Исках да се уверя дали слушаш, Невея. Пусни я или Себастиан е мъртъв.

Себастиан сви рамене.

— Направи го, човече.

Още един мъж се появи с тичане от стаята в по-далечния край на тунела, с вече вдигнат пистолет и маниакална усмивка на лице. Втурна се към Джагър и Оуен, като стреляше толкова бързо, колкото можеше да дърпа спусъка.

Оуен стреля, разтрошавайки един череп точно пред нападателя им, който изкрещя:

— Киеран! — като че ли не можеше да повярва на дързостта им да отвърнат на открития огън.

— Не стреляй! — извика Джагър на Оуен. Хвърли се към отсрещната стена, направи три крачки и се втурна бързо в една от стаите.

Оуен също полетя навътре, блъскайки се в него и се завъртя настрани.

— Не рискувай, може да уцелиш Бет. — Джагър скочи обратно към отворената врата. Извъртя ръката си покрай нея, готов да стреля, ако мъжът продължаваше да приближава и ъгълът на изстрела не би изложил Бет на опасност. Но той беше спрял пред Себастиан, тласкаше го назад, отстъпваше заедно с него и беше насочил пистолета си към Джагър. Произведе един изстрел, който рикошира в касата на вратата.

Джагър не се помръдна, само продължи да държи на мушка мъжа, опитвайки се да асимилира случващото се. Нападателят с оръжието беше същият тип, когото беше застрелял в лицето при манастира. Кръгове от заздравяла розова тъкан очертаваха входа и изхода на раните по бузите му. Раната по-високо вдясно, изглежда, кървеше. Джагър го беше прострелял преди два дни. Не беше възможно вече да е излязъл от болница, камо ли да тича наоколо, все едно е претърпял нещо незначително като изстискване на пъпка. Оуен му беше разказал, че се възстановяват бързо, но разликата между това някой да му го опише и да го види със собствените си очи беше като разликата между съзерцаването на Луната и ходенето по нея.

— Фин, изведи Себастиан на повърхността — заповяда Невея.

— Мога да се справя с тези типове — отсече Фин.

— Това не е най-важното в момента, Фин. — Беше спокойна, като че ли си поръчваше сандвич. Задърпа Бет назад, спирайки в края на тунела, където той се пресичаше с друго разклонение под формата на буквата Т.

Себастиан стигна до края му и зави надясно. Фин се спря до Бет и Невея.

— Върви — каза му Невея.

— Нев...

— Тръгвай! Погрижи се да пристигне невредим догоре.

Фин пристъпи настрани и се изгуби от поглед, завивайки в посоката, в която беше тръгнал Себастиан.

Невея също тръгна в тази посока. Но Бет ритна назад и уцели коляното ѝ. Отскубна се от хватката на похитителката си и хукна към Джагър, но Невея подскочи нагоре и удари Бет с всичка сила. Бет полетя настрани към лявото разклонение. Невея тръгна след нея.

— Бет! — викна Джагър и изтича бързо към пресечката. Дочу Оуен зад себе си.

— Оуен — изкрещя той, — ти тръгни надясно. Спри ги. Спри ги на всяка цена.

Достигна разклонението и спря на място по средата на тунела с вдигнат пистолет, докато Невея изправяше Бет от пода и я завърташе, така че отново да я използва за преграда между себе си и Джагър. Бяха на четиридесет метра разстояние и той се замисли дали да не стреля по главата на Невея, подаваща се над рамото на Бет. Разкриваше му се добра възможност, но ако не уцелеше...

Оуен се доближи до него.

— Джагър...

— Спри ги, Оуен. Фин и Себастиан и всеки друг, който е там горе. Не им позволявай да се измъкнат.

Оуен се затича нататък, докато стъпките му съвсем заглъхнаха.

— Няма да я отведеш — каза Джагър и пристъпи напред.

— Стига да не пропускам нещо — отвърна Невея, — но не мисля, че ти решава.

— Не я наранявай. Ако го направиш, ще изпразня този пистолет в главата ти. — Невея се усмихна, а той продължи: — Следя всяка твоя стъпка. Едно погрешно движение и ще стрелям. Накрая и Оуен ще пристигне и на един от нас ще му се открие добра възможност за изстрел. Пусни я сега и ни спести веселбата.

Бет оформи с устни думите: *Обичам те*.

Той я погледна, наслаждавайки се на всичко, което представляваше: беше като топлината на слънцето... преди тъмните облаци да я засенчат.

— Да ти се връща.

Очакваше, че Невея ще изкоментира нещо остроумно в стила на коравосърдечен злодей *О, колко мило? или Запази съзливите думи за опелото ѝ*, със съпътстващия противен смях. Но с един бегъл поглед забеляза по лицето ѝ само тъга. Тя беше една нещастна душа, която знаеше само как да прави другите хора също толкова нещастни.

В дъното на една стена вдясно един голям каменен блок се размърда. Плъзна се навън сякаш от само себе си. Отдели се от стената, а зад него се показаха две тънки ръчички, които го бутаха по земята. Едно момче се показа

през дупката, изправи се и изтупа прахта от дънките си.

— Джордан! — гневно извика Невея.

Той се обърна и погледна към Джагър. Ето това лице се беше появило на мястото на скелета. Джагър разбра защо му беше заприличало на лицето на Тайлър. Това момче беше приблизително на същата възраст, имаше същия цвят на кожата, същите невинни черти.

— Твое ли е? — попита Джагър. Невея му беше задавала същия въпрос за Тайлър.

— Може да се каже.

Джагър премести мерника си към момчето.

— Джагър, не! — извика Бет, но думите ѝ бяха излишни. Какво правеше? Можеше ли да застреля момчето? Щеше да оцелее, нали? Не можеше да го убие, не и преди да отреже главата на хлапето.

И тогава осъзна какво го измъчваше още от момента, в който беше видял татуировката на ръката на Оуен: казаното от него започна да изглежда подозрително. Дали всичко не беше само добре изпипан номер? В действителност нямаше никакви безсмъртни... наистина ли беше повярвал на тези празни приказки?

Да, беше повярвал: заради снимките и подробното обяснение на Оуен. А пък и защо му е на някого да измисля подобна лъжа? Какво се надяваше, че ще постигне с това? Дали не се опитваше да накара Джагър да стреля по всичко живо, мислейки си, че не стреля по човешки същества, а по чудовища? Или се опитваше да му втълпи, че не *убиваше* никого, а само ги изваждаше от строя за малко — но в действителност *щеше* да ги убива?

Обзе го съмнение, и то в най-неподходящия момент. Оуен му беше казал да забрави частта с безсмъртието и Джагър реши да направи точно това. Щеше да стреля по всеки, за да освободи Бет, и нямаше напразно да наранява други, независимо от разказа на Оуен за безсмъртието им. А и по този начин, ако всичко се окажеше лъжа, нямаше да съжалява за постъпките си.

Но можеше ли да застреля хлапе? Невея беше стреляла по сина му. Но Джагър не беше Невея и изпита огорчение, задето беше заплашил да нарани детето и беше *насочил пистолета си към него*. Обаче Невея не го познаваше: не можеше да допусне, че той наистина *нямаше* да го направи. Ако обичаше това момче по същия начин, по който той обичаше Тайлър, дори и най-малката несигурност щеше да бъде достатъчна, за да я откаже от играта.

Всичко това премина през главата му за наносекунда.

Момчето — беше го нарекла Джордан — веднага изпъна ръцете си встрани от тялото, излагайки се пред оръжието на Джагър.

— Давай — каза то. — Застреляй ме.

Какво им става на тези хора? — помисли си Джагър. Дори и да беше безсмъртен, нямаше ли да е болезнено? Фин беше изпищял като озверял и беше изгубил съзнание.

Само ги нараняваш, не ги убиваш.

Не мисли по този начин! Върни се към предположението, че са смъртни човешки същества.

— Върви, Невея. Прикривам те — подвикна Джордан.

Потресавачо, но Невея започна да отстъпва, дърпайки Бет със себе си.

Никога не би могъл да застреля хлапе, но със сигурност можеше да го избута настрани, да го набие, да го събори в безсъзнание на земята, за да може да продължи да притиска Невея. Тъкмо си мислеше, че я е спипал, преди момчето да се появи. Трябваше да извади момчето от играта и отново да се

съсредоточи върху нея. Обмисли как да го стори: просто ще го върхлети и ще му даде да се разбере. *Съжалявам, хлапе.*

Тогава Джордан наклони везните в своя полза. Бръкна зад рамото си и извади меч с проблясващо триметрово острие, което напомни на Джагър за катана — самурайски меч. Този беше по-къс: може би ги предлагаха в размер за деца.

Невея и Бет вече бяха далеч в сенките и се отдалечаваха все повече.

Джордан размаха меча, описвайки дъга надолу, завъртя го над главата си и го кръстоса пред гърдите си. Преди Джагър да разбере, мечът беше в другата му ръка и момчето изпълняваше отново същите движения.

Момчето знае как да го използва. Нямаше да има избутване настрани или удар с пистолет по главата. И сега какво? Да го простреля в крака? Джагър не можеше да стори дори и това. Дори и сега, когато Невея се изплъзваше надолу в тунела с жена му, не можеше да стреля по момчето. И знаеше, че Бет се чувства по същия начин. Нямаше да иска да бъде спасена, ако това означаваше да се приложи насилие върху дете...

Ако Джордан го нападнеше с меча... да, може би тогава. Но щеше първо да опита да избегне острието, да го отблъсне. Съзнателно си пожела да се случи именно това.

Джордан хвърли поглед през рамото си, за да провери докъде беше стигнала Невея. Отстъпи назад от Джагър, който го последва. Момчето спря и заразмахва острието с бързи движения.

Далеч зад него, Невея зави заедно с Бет зад един ъгъл.

А Джордан все още чакаше.

— Ще стреляш ли по мен?

— Обмислям идеята.

— Харесвам жена ти.

— Тогава защо позволяваш това да ѝ се случва?

— Повече харесвам племето.

— Джордан, чуй. Всичко, което искам да направя, е да си върна съпругата. Тя не е част от всичко това. Позволи ми да я освободя от Невея и вие, племето, можете да отидете да правите каквото сте замислили.

— Тя не е част от това? — каза Джордан и прозвуча сякаш казва *Ти не си ли от тази планета?* — На мен ми се струва, че е част от това.

Изстрели отекнаха от стените на тунела зад него. Той се извъртя в посока на гърмежите, а когато отново се обърна, Джордан вече тичаше в противоположната посока — натам, където Невея беше отвела Бет. Джагър изтича след него.

На ъгъла той се спря и заобиколи от по-далеч. Свещи осветяваха прохода: беше мрачно, но имаше видимост. Не видя никого, затова се втурна напред, отправяйки се към друга Т-образна пресечка. Подмина страничен тунел и се зачуди дали не бяха тръгнали по него, защото само така Джордан можеше да изчезне толкова бързо. Спря се, преди да достигне до края. *Накъде?*

Още изстрели, доста далеч.

— Бет! Бет!

Стрелна се към Т-образната пресечка. В този нов тунел и в двете посоки беше тъмно като в рог. Издърпа челника от задния си джоб, стегна ремъка около главата си и го включи. Тръгна надясно по посока на стрелбата. Изчисли, че се движеше по тунел, успореден на този, в който за последно беше видял Бет, същия, в който Джордан се бе изправил срещу него. Но дали

тези тунели наистина бяха така прави, като стените на решетка? Можеше да се отдалечава от Бет, може би дори се насочваше към друго ниво.

— Бет!

Обърна се и затича обратно към осветения от свещи проход. Светлият тунел — тунелът на Бет — беше отдалечен на няколкостотин метра. Тръгна натам и осъзна, че с връщането си назад нямаше как да открие Бет и че всъщност увеличаваше разстоянието помежду им.

А може би не — помисли си той.

Невея взимаше Бет с тях. Със сигурност и Джордан отиваше при нея. Те трябваше да се насочват „нагоре“ — както беше казала на Фин — всички те трябваше да се срещнат на някакво уречено място преди пътуването. Започна да тича. Фин и Себастиан очевидно бяха поели по пряк път към мястото на срещата. Те бяха тръгнали надясно вместо наляво още от тунела със стаите. Оуен ги беше последвал и после беше завил в първата пресечка вляво.

Знаеше повече за този маршрут, отколкото за маршрута, по който бяха поели Невея, Бет и Джордан.

Изтича покрай тунела със стаите, като не преставаше да крещи името на жена си.

[1] Древна сребърна персийска монета, подобна на гръцките оболи. — Бел.прев. ↑

[2] „Призрачни“ са, защото представляват отпечатък на истинска монета, щампована върху тънко златно фолио. — Бел.прев. ↑

[3] Погребален амулет, представляващ тънко метално листче с надпис. — Бел.прев. ↑

[4] Типичен самурайски кинжал. — Бел.прев. ↑

[5] В Асирийската източна църква частта от Евхаристичния хляб с остатъка от хляба на Исус Христос от последната вечеря. — Бел.прев. ↑

Бет се препъна, докато Невея я буташе да върви през тъмен тунел, осветен само от фенерче-писалка, с което Невея светеше над рамото ѝ. Белезниците се впиха в китките ѝ, а дърпането и бутането, които Невея упражняваше върху тях, засилваха болката.

Още по-болезнена беше тежестта в гърдите ѝ: това, че видя Джагър, ѝ напомни за живота, от който беше откъсната, и за мъжа, който винаги я караше да се чувства обичана и защитена. След катастрофата, в периода, за който тя си спомняше като за тъмния период, той беше отблъснал и нея, и Тайлър, беше враждебен и лесно раздразним, но зад това поведение прозираше объркване, скръб и страх, а като отхвърляше нея и Тайлър, търсеше начин да се съхрани от звяра вътре в себе си, който сам не можеше да контролира. Не искаше и тях да ги погълне същата черна бездна, затова щракна с челюст, излая, уплаши ги и ги прогони. Но непременно се връщаше, често късно през нощта, след като цял ден се беше измъчвал, за да потърси прошка, утеха и топлина. Невинаги беше лесно да му ги даде, но познаваше сърцето му и искаше то да заздравее.

Преди две нощи — едва преди две нощи? Изглеждаше ѝ сякаш бяха минали векове — му беше казала, че той скърби толкова дълбоко, колкото и обича, и това беше самата истина. Всеки притежава извор на емоции в себе си, някой по-дълбок от тези на другите. Тя го възприе като свой дълг — на негова жена, приятел и човек — да му помогне да замени отровата, която след катастрофата беше замърсила извора на емоциите му, с благородната субстанция, която едно време съществуваше там.

Искаше ѝ се да вярва, че Джагър се беше втурнал да я спасява и да се срещне лице в лице с похитителите ѝ повече от любов към нея, отколкото от омраза към тях, но със сърцето си усещаше, че сигурно имаше по малко и от двете. В крайна сметка в това нямаше нищо лошо и беше единственият начин нещата да се случат: понякога да обичаш някого означава да мразиш онова нещо, което може да го нарани.

Един изстрел я върна обратно в тунела към болезнените ѝ китки и към Невея, която я буташе зад един ъгъл. В края на малък проход Фин ги прикриваше, като стреляше надолу в перпендикулярен на техния тунел. Той ги видя и изкрещя:

— Стреляй и може да раниш жената!

— Бет — извика Невея.

— Бет! Ще раниш Бет! — а на Невея каза: — Вървете, той няма да стреля.

— Изчакай Джордан.

Фин кимна.

Невея бутна Бет в разклонението, прилепвайки се плътно до гърба ѝ. Потрепваща светлина идваше иззад тях, като осветяваше тунела и разтегляше сенките им далеч напред по земята. Бет видя Оуен да наднича зад един ъгъл.

— Бет — каза той. — Добре ли си?

— Засега. Къде е Джагър?

— Мисля, че тръгна след теб.

Дишайки тежко, Джордан достигна до Фин.

— Джордан, тръгвай, изкачи се горе — нареди Невея.

Той изтича зад тях, а краката му затропаха по някакви стъпала.

— Фин, ти си следващият — нареди Невея.

Фин последва Джордан. Невея дърпаше Бет заднишком, стъпка след стъпка.

— Не прави това, Невея. Остави жената — Оуен не се отказваше да я убеди да размисли.

— О, но с нея всичко е толкова по-интересно, не смяташ ли?

— Не виждаш ли колко грешно е това? Какво е станало с теб? — изстена Оуен.

Невея дръпна Бет през един вход.

— Случи се животът. Твърде дълъг живот.

— Бет! — дочу се гласът на Джагър, който приближаваше.

Невея отново дръпна Бет. Светлината тук беше ярка заради десетките свещи върху каменните тераси. Фин се беше притиснал от другата страна на входа. Още едно дръпване и петата на Бет се удари в нещо. Тя осъзна, че беше стъпало, което изкачи.

Лицето на Оуен изчезна, а на негово място се появи Джагър.

— Бет!

— Джагър! — извика Бет и беше издърпана още едно стъпало нагоре.

В този момент Фин се извъртя и стреля по Джагър, който се хвърли настрани. Фин се изсмя, докато затръшваше една тежка метална врата, а после спусна метална греда върху скобите, монтирани по стените и вратата. Тя задрънча, от другата страна се чува тропане и викове: *Бет! Невея! Бет!* Невея дръпна Бет нагоре по стъпалата, а Фин ги последва, хилейки се. Невея забута бързо Бет в един тесен тунел. В края му една метална стълба се издигаше към заешка дупка в тавана.

— Ще ти сваля белезниците, за да можеш да се изкачиш — разясни й ситуацията Невея. — Ако се опиташ да избягаш, ще ти прережа гърлото и ще оставя мъжленцето ти да те открие. После ще предприема специално пътуване, за да посети сина ти. Разбра ли?

Бет кимна и усети как белезниците падат от ръцете ѝ. Изкачи се по стълбището с треперещи ръце и с пулсиращи китки. Като стигна върха, Бен я сграбчи и ѝ помогна да се промуши през А-образна цепнатина в бетона. Озоваха се в гараж, който едва побираше двата паркирани бели товарни буса. Ролетната врата пред тях беше затворена. Тоби беше на кормилото на единия бус, Себастиан — на седалката до шофьора, а Алекса беше застанала зад гърба на Тоби и надничаше от прозореца на шофьора.

Бет се обърна и видя Бен да помага за издърпването на голям сак през цепнатината, докато Невея го буташе от другата страна. И тя се изкачи, последвана от Фин.

— Крайно време беше — каза той.

Фин се засмя.

— Те все още блъскат по вратата там долу. Ще им отнеме часове, за да излязат от „комбите“. — Той бутна шкаф на колела за инструменти над процепа.

Бет усети, че извиха ръцете ѝ назад и белезниците отново щракнаха около китките ѝ. Фин изтича към предницата на буса и вратата на гаража се повдигна нагоре с тракане, изпълвайки помещението със слънчева светлина. Навън имаше ниски сгради, всичките снабдени с ролетни врати: намираха се в

складова база.

— Хайде всички, качвайте се — заповяда Невея, докато буташе Бет към единия бус. Страничната му врата се отвори и Джордан ѝ се усмихна отвътре. Опитва се да каже нещо, но Невея го спря.

— Без излишни приказки. Имам главоболие, а ни предстои дълъг полет.

Оуен сграбчи раменете на Джагър, за да го издърпа от вратата.

— Няма смисъл — каза той. — Ела, ще трябва да се върнем по пътя, по който дойдохме.

Джагър ритна вратата и ударът прокътна наоколо. Обърна се към Оуен, но се заслепи от челника му. Присви очи и извърна поглед. Светлината от собствената му лампа срещна стените на тунела, като така тъмнината отвъд изглеждаше още по-непрогледна. Самата мисъл, че трябва да бързи по обратния път през всичките тези тунели, докато *те* отвеждаха Бет все по-надалеч, го караше да се чувства сякаш хиляди ръце забиват нокти в него и го дърпат под земята.

— Сигурно има и друг изход в тази част на катакомбите — предположи той.

— Никога няма да го открием — погледна го отчаяно Оуен. — Мога да намеря пътя обратно към Реми, ако все още е там. Той може да ни изведе навън.

— Нямаме толкова много време! Оуен, те се измъкват... с Бет!

Като че имаше нужда да му го припомня. Мисълта, че Оуен някак си беше нагласил всичко това и че помагаше на племето да се измъкне, мина през ума му като докосване на ръка в тъмна празна стая и Джагър осъзна огромната щета, причинена от разкритата татуировка на Оуен. Всъщност не от това, че *видя* татуировката — а че Оуен въобще *имаше* татуировка.

— Нямаме никакъв шанс, Джагър. Съжалявам.

— Накъде отиват? Как изобщо ще ги намерим сега? — Отново изпита прилив на паника — тя се надигна и сграбчи мозъка му.

Оуен се замисли за момент.

— Ще претърсим жилището им. Ела.

* * *

Вече бяха претършували останалите спални, когато влязоха в стаята, която по думите на Оуен беше на Себастиан.

— Тук са компютрите и мониторите — Себастиан е техничарят. Ако има нещо важно за откриване, то трябва да е тук. — Но компютрите бяха военни модели — портовете и предните пултове за управление бяха защитени от метални планки с тежки ключалки.

— Мога да ги разбия — предложи Джагър.

— Не си прави труда. Всяка намеса ще активира размагнетизиращ импулс през твърдия диск, който ще го изтрие, както и взрив от хилядаволтова батерия, което пък ще изпържи дънната платка, чиповете на паметта и почти всичко останало.

— Откъде...?

— Имам същия. Но виж това. — Извади нещо приличащо на син блистер дъвки „Орбит“ от едно чекмедже. — Флашки — каза той, тиквайки ги

в джоба си. — Ще ги проверим на самолета. — Върнаха се отново в тунела, той посочи към пода и каза:

— Какво е това?

— Ексбокс — отвърна Джагър. — Конзола за видеоигри. Тайлър имаше такава във Вирджиния.

— Какво прави в тунела... с дупка от куршум в нея?

— Беше у Себастиан, а аз я прострелях.

— Ами, съмнявам се, че е искал да я вземе само за забавление — каза Оуен. — Виж дали можеш да я отвориш. — Продължи по коридора и допълни: — Има още няколко стаи нагоре.

Джагър го проследи с поглед. Мъжът беше решителен и бърз. На Джагър щеше да му отнеме десет пъти повече време да огледа стаите и да прецени дали нещо си струва да се подложи на допълнителен анализ. Изглеждаше решен да търси улики и да продължат нататък, независимо от естеството на замислените от племето предстоящи действия. Ако Оуен го разиграваше, беше много добър актьор.

Джагър използва роборъката си, за да раздружи на части ексбокса. В DVD устройството намери диск без типичното ситопечатно изображение на игрите, които се продаваха. Някой беше написал върху него с перманентен маркер една-единствена дума: „Амалек“. Изтича да го покаже на Оуен и го засече на една от вратите.

— Намерих това на пода на кухнята — каза Оуен. Показа на Джагър хартиен самолет, направен от двайсетдоларова банкнота. — Американски. Отправили са се към Америка.

— И разбра това само от едно хартиено самолетче?

— Бен педантично спазва определен ред при използването на валута. Ако отиват във Великобритания, вземат пачка с паундове. В останалата част от Европа — евро. Йени в Япония. Когато се върнат обратно, той прибира непохарчените пари. Не иска някой от тях да бъде хванат с грешната валута, с цел да избегнат както финансови неудобства, така и нежелано внимание. Ако съвсем скоро е раздал американски долари, то е поради една-единствена причина: това е мястото, накъдето са тръгнали. Ти какво намери?

Джагър му показва диска.

— Джакпот — извика Оуен. — Трябва да е информация за текущата им мисия.

— Мислех, че мисията им е *Агагът*.

— *Агаг* е кодово име за „ще се случи нещо голямо“.

Джагър кимна.

— Хирошима. Спомням си.

— *Агаг* е книгата. „Амалек“ е само една глава от нея.

Оуен тръгна с бързи крачки към края на тунела, който щеше да ги отведе до Реми и пътя навън.

— Ще купим един ексбокс на път за летището. Аз ще се погрижа за излитането и да се насочим към Щатите, а ти ще провериш компактдиска и флашките. — Спря се при една врата, премина през нея и секунда по-късно излезе с меч.

— За какво ни е това? — погледна го с недоумение Джагър.

Оуен кимна с глава и каза:

— За Елиас. Човекът с огнехвъргачката. Време е да го изпратим у дома. Но Елиас беше изчезнал. Имаше кръв, но не и тяло.

— Дали не е заради това че е... безсмъртен? — предположи Джагър. — Просто е станал и си е тръгнал?

— Рани като тази не зарастват *толкова* бързо. Вероятно е стигнал донякъде с пълзене.

Джагър изучи пода със светлината си: покрай локвата и вадичките кръв той забеляза кървава следа от обувка и няколко петна. Но нищо, което да показва, че Елиас беше пропълзял на безопасно място.

— Или по-вероятно — каза Оуен — някой е дошъл и го е прибрал. — Захвърли меча, който издрънча силно в тунела. — Някой друг път, Елиас.

Овъгленото тяло на Ейдриън лежеше и пушеше в средата на тунела. Реми беше все още сгушен в тъмната страна на прохода, стискаше краката си, трепереше и всякакви секрети се стичаха от очите, носа и устата му.

Джагър пхна ръцете си под мишниците на Реми и го изправи на крака, като каза:

— Хайде, човече. Трябва да се измъкнем оттук и ти ще ни водиш.

Бет седеше в кабината на самолета на племето, подпряла глава на плексигласовото стъкло, и наблюдаваше облаците, плъзгащи се под тях. Със затворени очи се помоли за Джагър, за Тайлър и за себе си. Не можеше да си представи живота си без тях или всеки един от тях без някой от останалите. Те имаха нужда един от друг.

Всичко беше толкова хубаво, а те толкова сплотени. Дори след катастрофата те се бяха подкрепяли взаимно и беше сигурна, че щяха да преминат през случилото се по-силни от всякога. Защото тя щеше да има тях, а те щяха да имат нея.

И в тази идилия се промъкна паяк. Даже много по-лошо: отровни създания със *зли намерения*. Бяха атакували, обричайки сина й на смърт, бяха я отвели, принуждавайки Джагър да рискува живота си, за да я спаси.

Завъртя глава, за да погледне към Бен, който седеше в стола срещу нея от другата страна на пътеката. Изучаваше нещо на един айпад. Тоби се беше отпуснал в стола зад него и хъркаше лекичко с четеца за книги в скута си. Другите бяха в спалните отделения или в пилотската кабина. Изглеждаха толкова нормални. Как беше възможно да се превърнат в толкова подли и нараняващи същества?

Бен се раздвижи и отвърна на погледа й. Усмихна се, а на нея й се прииска да изтрие усмивката му с един шамар.

— Угрижена си.

— Така ли мислиш? — Върна се обратно към гледката на преминаващите облаци и заби зъби в кокалчетата на ръката си.

— Имам един въпрос — каза той.

Тя не му обърна внимание.

— Това, което каза вчера — продължи той. — Че не можем да си *заслужим* Рая. Вярваш ли го?

Тя проговори, без да го погледне:

— Така казва Библията. Човек или вярва в Библията, или не.

Той остана безмълвен за около минута, а после каза:

— Само се опитвам да разбера.

Тя завъртя стола си, за да го погледне в очите.

— Това си е твой проблем. Да, християнството е религия за мислещия човек. Всяко нещо си пасва с останалото, ако се вгледаш добре. Бог е последователен. Но в нея става дума и за вярата, а ти не можеш да *мислиш* за вярата. Ти го превръщаш само в това — тя потупа главата си — и забравяш това. — Докосна гърдите си над сърцето.

— Но виж беряните^[1] — отвърна той. — Те били...

Тя се обърна към прозореца, поклащайки глава.

Няколко секунди по-късно той отново се обърна към нея:

— Моля те.

Бет затвори очи. *Господи, какво искаш от мен? Мога да си говоря цяла година и няма да съм казала нищо, което този мъж да не е чул вече поне сто пъти. Дори ако имах отговорите, които търси, защо трябва аз да му ги давам? На всеки друг, но не и на него.*

Докато той мълчеше, Бет усети настоящия му поглед да се впира в тила ѝ.

Божее, не ме карай да служа на това чудовище. Дори и да можеш.

Помисли си за това как Исус често проповядвал дори и на враждебно настроените към него хора: предатели и шпиони, римляните и фарисеите. Не е чакал идеалната публика и хора, готови да го чуят. Дори при болката от бруталния бой с камшици и при ужаса от предстояща смърт той е говорил само за своя Отец. Казвал е истината.

Но какво бих могла да му кажа? Този човек изучава богословие от векове.

Залезващото слънце превърна облаците в злато, а небето зад тях се обля в червено, преливащо към лилаво. Беше красиво и тя благодари на Господ, задето ѝ бе подарил тази гледка и ѝ напомни за своето присъствие. Бавно обърна стола си, за да погледне Бен в очите.

— Залез — каза тя, като го гледаше наистина. — Цвете, бебе, планини, океанът, ароматът на лавандула, на кожа или на стари книги, „Матеус пасион“ на Бах, „Месия“ на Хендел... Затвори очи и усети тези неща, като че ги преживяваш в момента.

Клепачите му се затвориха, а тя продължи много по-бавно:

— Лек дъждец над раззеленила се долина... *ромоленото* на дъжда... топлината на слънцето... вкусът на ябълка, круша или ягода... милиони звезди по тъмното небе... Бог.

Гледаше го как се отпуска, как диша бавно и как съвсем лека усмивка кацна на устните му. Той стоя така дълго време. Накрая очите му се отвориха и седна така, че да я гледа.

— Всичко това са красиви неща, които носят щастие, радост, мир. Поне при мен е така. Дори да могат да бъдат анализирани — коя нота с кой инструмент се съчетава, за да бъде създаден „Матеус пасион“? ^[2] — не е задължително да бъдат слушани поотделно, за да им се насладиш. Всъщност е по-добре, ако не го направиш. Поне не и *докато* се опитваш да им се наслаждаваш. *Усети* любовта на Бог. *Бъди* негово дете.

— Не знам как да *не* мисля — поклати глава той.

— *Лудост е да правиш едно и също нещо отново и отново и да очакваш различен резултат.*

Той кимна.

— Алберт Айнщайн.

— Опитай нещо различно — каза тя. — Различен път да стигнеш до Бог. Направи нещо, което вярваш, че е правилно, изпълнено с любов... и го направи, преди да помислиш как да го постигнеш. *Довери се*, че това е правилният път.

^[1] Деяния 17:11 — И беряните... приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията да видят дали това е вярно. — Бел.прев. ↑

^[2] „Страсти по Матея“. — Бел.прев. ↑

Двайсет минути, след като се бяха отлепили от земята, Оуен излезе от пилотската кабина и влезе в салона на самолета.

— Нещо? — поинтересува се той.

— Не и на флашките — отвърна Джагър. Седеше на леглото, като отваряше и затваряше документите, записани на всяка една от флашките, на компютъра. Те бяха подредени на бюрото до клавиатурата и докато сочеше към всяка една от тях, описваше съдържанието им:

— Всичките броеве на „Попюлър Меканик“, „Попюлър Сайънс“, „Сайънтифик Американ“, и „Уиърд“... сканирани страници на някакво старомодно списание на език, който не мога да разпозная... топографски карти, ако не се лъжа, на всяка една точка по света... а пък в тази... — Посочи към екрана, на който се виждаше акула с размерите на Буик, изскачаща от водата към мъж на малка лодка. — Дотук нищо друго, освен снимки и клипчета на акули.

— На Себастиан са. Фен е на акулите.

— Следващата ми работа е да инсталирам ексбокса.

— Имаме време — необходими са ни около девет часа, за да стигнем до Ню Йорк. Трябва да спра на Азорите да заредя. Защо не поспиш?

Джагър се загледа в екрана.

— Защото, честно казано, не знам дали ще се събудя някога.

— Толкова ли си уморен?

Той го изгледа гневно.

— Не съм уморен.

— Не разбирам тогава.

— Мисля, че разбираш. — Изправи се с лице към Оуен по средата на пътеката и посочи към ръката му, вече скрита от ръкава на чиста риза. — Татуировката с горящото кълбо.

— Всъщност това е горящият храст.

— Не ме интересува какво е. Ти си един от тях. Не е чудно, че знаеш толкова много. С цялото това приказване, с цялото това гледане на снимки...

— Изправи се и дръпна една снимка от стената, за да я метне като фризби през кабината. — А не ти ли мина през ума: *Хей, може би трябва да му кажа, че едно време бях част от същата тази група, която застреля сина му и отвлече жена му? Едно време бях част* — не мога да съм сигурен дори и в това.

— Напуснах преди много време.

— Две хиляди години, нали? Леле. И откъде да съм сигурен? Какво те е накарало да напуснеш? Раздразнил си Невея? Тръгнал си след някое красиво момиче на другия край на света? Убил си някой невинен?

— Срегнах Исус Христос — отвърна Оуен.

— Ти... — Джагър млъкна за момент. — Имаш предвид лично?

Оуен се усмихна.

— Той ми каза: *Ου εφίλει ο Ιησούς*.

— Какво означава това?

— Че ме обича.

Джагър седна на леглото.

— Ами, разбира се. Искам да кажа, че все пак той е бил Исус, нали?

— Слушах го, наблюдавах го. Беше човек на мира и любовта. Не можеш да го опознаеш истински и да се върнеш пак към онова, което върши племето.

— Спомням си думите ти, че са християни? Защо не са се отрекли от постъпките си?

— Ако твърдим, че съществуваме в задруга с него и все пак ходим в тъмнината, ние лъжем и не живеем в истина.

— Значи не са? Не са вярващи имам предвид?

— И ти вярваш в него — каза Оуен. — Но, обичаш ли го?

Със същия успех Оуен можеше да го прободне с нож право в сърцето, но Джагър схвана смисъла на думите му: знаеше истината, но не можеше да преодолее гнева си.

— Също като теб и членовете на племето таят зрънце мъка в сърцата си. Може и да е малко, но е достатъчно да отрови душите им. Отишъл си в „Света Екатерина“, мислейки, че близостта с божествените предмети ще омилистави сърцето ти, ще стопи горчивината в него. По същата логика те убиват грешници. Вярващи са по същия начин, по който много други хора са вярващи. Все още се опитват да си обяснят значението на вярата и как да построят живота си според истината, която чувстват със сърцата си.

Джагър поклати глава.

— Човек би си помислил, че след три хиляди и петстотин години вече би трябвало да са си го обяснили.

— Някои проглеждат още докато са деца, други — на смъртния си одър. Бог решава кога ще се случи. Какво са три хиляди и петстотин години за него?

— А знаеше ли той — Исус, — че си безсмъртен?

— Ти как мислиш?

— Мисля си, че ако беше поискал, можеше да ти прости и да ти позволи да умреш.

— Превърна проклятието ми в благословия. Върна ме на масата на дванайсетте племена и вече не бях част от Тринадесетото племе. Знам целта си... и кога ще си отида у дома.

— Знаеш кога ще умреш? Кога?

Той просто се усмихна, а после каза:

— Това си остава между мен и Него.

— И каква е твоята цел — да спреш племето?

— Отчасти. Тук съм да помагам на другите, да бъде светлина. Подобно на останалите вярващи.

Джагър се взря в компютърния екран. *Това е прекалено. Може би Оуен точно на това разчита. Отвлича вниманието ми, обърква ме с фантастична, недоказуема информация.* Той отново се изправи.

— Това не обяснява защо скри от мен истината, че си част от тях.

— Бях част от тях.

— Не мога да се доверя на нито една твоя дума и как да го сторя, когато не ми казваш цялата истина, а пазиш някои неща в тайна. Чудя се защо.

— Не исках да те изплаша.

Двамата застанаха един срещу друг на тясната, покрита с боклуци пътека на самолета, като че се озоваха в тъмна алея.

— Да, знам... щял съм да опитам сам да спася Бет. В момента си мисля, че точно това трябваше да направя. Не би могло да бъде по-зле от сега.

Защото, доколкото знам, ти все още си един от тях. Колко удобно беше да се появиш в манастира, точно когато имахме нужда от теб — даже с хеликоптер. Заведе ме в онова кафене, разказваше ми небивалици... тогава отвлякоха Бет. Не знам що за игра е това, не знам защо се спря на мен, но момчето ми се бори за живота си с дупка от куршум в гърба, жена ми е в ръцете на хора, които обичат смъртта, подлежащи на освидетелстване умопобъркани типове, и би трябвало да се запитам кое е нередното в цялата тази картинка? И точно сега, това си ти.

— Джагър, слушай...

— Искаш от мен *сега* да те слушам. Какво друго не си ми казал?

— Доста.

Твърде откровеният отговор на Оуен го накара да забрави замислените хапливи реплики. Доста по-тихо той попита:

— Например... какво?

Оуен му обърна гръб и тръгна към пилотската кабина. Джагър го сграбчи за раменете. Оуен се обърна с пистолет в ръка.

Джагър отстъпи крачка назад, повдигайки нагоре ръцете си.

— Оуен?

Оуен се отдръпна от него, отстъпвайки непохватно встрани по пътеката.

Джагър хвърли поглед през рамото си към задната част на самолета, където дебела дървена преграда разделяше кабината от тоалетната и складовото помещение. Оуен се извърташе, така че куршумът да не застраши целостта на самолета. Той *възнамеряваше* да го направи.

— Оуен, недей!

— Съжалявам — каза Оуен и стреля по него.

Джагър се събуди в леглото, дясната половина от тялото му пулсираше, като че първо беше ритнат от кон, а после намушкан с нож. Болка раздираше ханша и крака му, пълзеше по гърдния му кош и го прерязваше в рамото. Не вярваше дълго да е бил в безсъзнание. Оуен разрязваше ризата му, а ръцете му бяха толкова червени, сякаш носеше ръкавици.

Джагър се опита да се дръпне встрани от него. Оуен се изправи, надвеси се над него и сграбчи и двете му рамена, притискайки ги към матрака на леглото.

— Вярваш или не — каза той — ще се справиш. Куршумът е влязъл и излязъл точно под ребрата, но доста встрани. Не е засегнал нито един жизненоважен орган.

Джагър обърна глава, търсейки нещо, което да използва като оръжие.

Оуен улови брадичката му и обърна насила лицето му към своето. Притискаше дланта си към бузата на Джагър.

— На това вече *трябва* да повярваш: на твоя страна съм. Аз съм твой приятел.

— Ти си луд, ето това си ти — каза Джагър, стенойки, замахвайки с роборъката към него. Оуен се отдръпна и избегна удара. Падна отново на колене на пътеката и притисна марля върху хълбока на Джагър.

Джагър стисна зъби, извъртя се на едната, после и на другата страна, опитвайки се да намери положение, в което болката да не е толкова силна.

— Дадох ти обезболяващи — усмихна се Оуен. — Скоро би трябвало да се почувстваш по-добре.

— Да се почувствам по-добре? — изруга го. — Та ти стреля по мен. Знаех си, че не трябваше да ти се доверявам.

Оуен попи кръвта около раната, а Джагър усещаше всяко докосване като счупена бутилка по хълбока си. Оуен подсуши раната и залепи марля отгоре й.

— Сега се наклони на другата страна — каза той и превърза и изходната рана. Отиде до сервизното помещение и донесе бутилка вода. Повдигна главата на Джагър и му помогна да отпие. Изправи се, седна на бюрото, затвори капачката на бутилката и я сложи настрана. Издърпа ключ от джоба на гърдите си и отключи горното ляво чекмедже на бюрото. Пъкна ръката си вътре, започна да тършува из някакви документи, но не извади нищо. Скръствайки ръце, той си пое дълбоко дъх, издиша и просто продължи да наблюдава Джагър.

Джагър изскимтя от болка, а краката му ритнаха във въздуха. Притисна ръка върху очите си. *О, Тайлър* — помисли си той. *И ти ли изпита толкова силна болка? Още по-силна? Много, много съжалявам.*

Постепенно конвулсиите спряха. Лежеше на леглото с ръка на очите и дишаше, само дишаше. Отмести ръката от лицето си и се загледа в мръсния таван. Болката беше утихнала до тъпо смъдене. Пипна превръзката и потръпна от електрическият шок, който го стрелна в стомаха. Изправи се на лактите си и се завъртя до седящо положение, с гръб облегал на късата стена на салона, подпирайки се лекичко на скрина с пистолети, който беше по-

широк и служеше за временна горна табла на леглото. Реши да остане в това положение — така болката беше по-слаба.

Присви очи към Оуен, като осъзна, че стискаше устните си толкова силно, сякаш всеки момент от тях щеше да се разнесе кучешко ръмжене.

— Не стреля по мен без причина — каза той. — Кажи ми всичко, като започнеш с истинското си име. Нареккоха те Киеран.

Оуен поклати глава.

— Теб нарекоха Киеран.

— Мен? Какво? Защо?

Оуен издърпа една хартийка от чекмеджето на бюрото и я хвърли в скута на Джагър. Преди дори да я вдигне, Джагър почувства, че самолетът около него се изпарява. Всичко избледня, докато не остана само той, седящ в нищото — в едно огромно пространство от сивота — държащ снимка на самия себе си: гледащ през рамо към камерата, докато бягаше встрани от нея. Държеше оръжие в ръката си, а някъде отляво на снимащия се издигаше пушек, закривайки горния десен ъгъл на кадъра. Тичаше през градска улица към кола, марка „Седан“, модел от 70-те години, със странични декоративни панели, имитиращи дърво. Фин се смееше и стоеше в далечния край, при вратата на шофьора, наблюдавайки източника на пушека. Невея се показваше от вратата срещу тази на шофьора, хващайки дръжката, проточила шия настрани, да му изкрещи. Алекса и Джордан го наблюдаваха от задните прозорци.

— Киеран беше името ти през последните трийсет години, през които беше с племето — изрече бавно думите Оуен.

Джагър поклати глава и се загледа във фотографията. Елиас, господин Огнехвъргачка, излизаше тичешком от алея на една пресечка разстояние. Джагър се почувства замаян: всъщност Елиас не се виждаше на снимката. Но беше сигурен, че Елиас беше там, бързайки към колата, след като беше охранявал задния изход.

— Не — прошепна той. — Не може да бъде.

— Искаш ли албума със снимки? Художниците те обожаваша, особено в Древна Гърция. Красив, мъжествен. Смятаха, че от теб става идеален Посейдон или Зевс. Има една бронзова скулптура в Националния археологически музей на Атина — ще решиш, че се гледаш в огледалото.

— Но... — Джагър не знаеше откъде да започне с въпросите. Сещаше се за хиляди, като всеки се появяваше светкавично в ума му само за да бъде изместен от следващия.

— Снимката е направена, докато племето взривява главната квартира на Симбионистката армия за освобождение^[1] в Оклахома през 1974 г. Едно дете беше убито и ти напусна племето малко след това. Опитах се да те спечеля на моя страна, да ми помогнеш да спра дейността на племето, но ти каза, че първо имаш нужда да откриеш кой си извън него. Пътува, посещава различни университети и в крайна сметка се озова в Университета във Вирджиния, където срещна Бет и се влюби до уши в нея. Каза, че искаш нормален живот и ме помоли да не се свързвам с теб отново.

— Не... спомням си детството си, родителите си...

— Спомняш си историята, която си измисли, след като срещна Бет.

— Мога да ги *видя*... в главата си... помня гласовете им.

— Гледал си филми, Джаг. Клипчета на нормални американски семейства. После филми за деца, които са изгубили родителите си и са се озовали в приемни семейства. Заимствал си сцени от тези филми и си създал

живота, който си искал, така че новият ти живот с Бет да бъде колкото се може по-нормален.

Джагър си спомни един период в колежа, малко след като срещна Бет, когато гледаше филм след филм и междувременно си водеше бележки. Една част от него вярваше, че беше подготвял курсова работа по някаква дисциплина — Увод в киното — или нещо подобно. Но дали не беше проучване, обслужващо различна цел... за *заблуда* на човека, когото обичаше?

Погледна отново снимката в ръката си и тя сякаш оживя. Видя децата да махат... видя себе си — сядаше на задната седалка и се преместваше навътре, за да направи място на Елиас, който затръшна вратата и му се усмихна... колата се отлепва от бордюра с изсвистяване на гуми, а всички се смеят.

[1] Американска революционна група действала от 1973 до 1975 г., участвала в обири на банки, две убийства и други насилствени действия. — Бел.прев. ↑

— Животът ми... — изрече вцепенен Джагър. — Всичко е било лъжа, така ли?

— Не и времето, прекарано с Бет, с Тайлър... всичко това е реално. Направи всичко заради нея. Толкова много я обичаше, толкова силно искаше да бъдеш нормален, да водиш нормален живот с нея, че създаде ново минало, такова, каквото тя щеше да приеме.

Сърцето на Джагър го заболя.

— Аз... не мога да повярвам, че бих я излъгал. — Хвърли поглед, изпълнен с болка към Оуен. — И то в продължение на толкова години... за толкова важно нещо.

— Ако ще е някакво утешение, първо излъга себе си. Сам си наложи да повярваш на измисленото от теб минало и блокира житейската си история преди това. След като напусна племето, ти и аз — усмихна се лекичко — ние се срещаме веднъж годишно като стари приятели, които наваксват с новините. Засяхох те и в Университета във Вирджиния. Разказа ми какво ти се е случило. Помоли ме да не те търся повече.

— Тогава смяташе ли, че всичко това ще сработи?

— Знаех, че щеше да дойде време, когато всичко ще се разкрие, когато ще трябва да й кажеш истината. — Огледа се из кабината, а после отново погледна към Джагър. — Беше твърдо решен. Искаше не просто да не говориш за изминалите три хиляди и петстотин години — ти *наистина* искаше да ги забравиш и да настроиш ума си така, сякаш те никога не са се състояли. Почти ме убеди, че можеш да го направиш. Често си мислех за теб, чудех се дали си успял. Дори си представях как постепенно се ужасяваш, че не остаряваш. — Ухили се. — Щеше да посетиш всички тези доктори и всички те щяха да се озадачат. После си помислих, ами ако ти все пак *остаряваш*? Ако го желаеш толкова силно, че Бог ти е позволил да забравиш, а твоята забрава е станала олицетворение на неговата прошка и те е освободил от безсмъртието ти? Нямаше ли да е невероятно? Молах се да ти се случи именно това.

— Но... — Джагър погледна към протезираната си ръка. — Татуировката.

Оуен кимна.

— Единственото нещо, което не можеше да забравиш. Попитах те за това. Нямаше ли поне това, ако не друго, да продължава да ти напомня за миналото, да те държи закотвен към него?

— И какво отговорих?

— И за това си беше измислил история: че е било нещо, което ти и близък приятел сте си подарили по случай завършването на гимназията. Когато е умрял в автомобилна катастрофа, татуировката се превърнала в болезнен спомен. И щеше да помолиш Бет никога да не отваря дума за нея.

— Защо не си спомням, че съм я имал, дори и по времето, когато вече сме били заедно?

— Странно нещо е това, което ти се случи в тази автомобилна катастрофа. Изглежда умът ти се разби на хиляди парчета — всъщност само

паметта ти. Веднага след като дойде в съзнание, имаше реална представа за действителността, така че не можеше да се определи като амнезия.

— Нареккоха го фрагментация.

Главата на Оуен се поклати бавно нагоре и надолу.

— Сдобих се с медицинския ти картон. Разбира се, че не ми казаха цялата истина, но ми дадоха отправна точка за проучване, което ми помогна да си изградя няколко теории. Мисля, че подсъзнанието ти се е счупило като стъкло, и когато си се опитал да го поправиш, си подбрал само желаните парчета, само приятните парчета. Имаш ли някакви лоши спомени от десетте години преди катастрофата?

Джагър се замисли и си спомни семейни пикници, рождени дни, приятни съвместни събирания на дивана. Наскоро Бет му беше показала снимка на седемгодишния Тайлър с гипсирана ръка и му бе разказала как Тайлър плакал, втурвайки се в къщата след падане от едно дърво. Очевидно Джагър го беше грабнал и откарал в болница... но той въобще не можеше да си спомни това събитие.

— Не.

— И понеже си се опитвал толкова силно да забравиш за миналото си преди Бет, със сигурност е нямало да избереш някое от онези парчета... включително и татуировката.

— Но в действителност аз съм избрал няколко пластмасови парчета, някакви фалшиви спомени — каза Джагър. — И не мога да направя разлика между тях и парчетата от реалността.

— Това не е прецедент — обясни Оуен. — Всъщност съществуват по няколко документирувани случая на година, в които жертви на травми напълно заличават лошите спомени. Понякога това са само бели петна в паметта им, но кой да си спомни това, което те самите не могат да си спомнят? — Усмихна се. — Някой трябва да им каже какво липсва, или пък трябва да има някакво доказателство: белег или надгробен камък. В други случаи тези празнини са запълнени с фалшиви спомени, нещо, гледано по телевизията, или дори нечий чужди спомени, за които пострадалите са чували. — Почука темето си. — Шантаво нещо е умът.

Джагър се хвана за челото. Не знаеше дали загубата на лошите спомени — в продължение на 3500 години — беше доказателство, че не упражнява абсолютно никакъв контрол над живота си, колкото и да не му се искаше да вярва в това, или беше доказателство, че притежава пълен контрол.

— Ще споделя едно подозрение с теб — продължи Оуен. — Просто хипотеза, но си мисля, че доста си я бива. Катастрофата е увредила паракхипокампалната ти кора, което е разбъркало спомените ти, нали?

— Оказа се, че няма никаква повреда.

— Не и по времето, когато са се заели да я изследват. При нормалните хора тя нараства бавно, осигурявайки време на мозъка да организира спомените правилно, доколкото е възможно. Твоята е заздравяла бързо, улавяйки всеки спомен, който е могла, и предимно онези в предната част на съзнанието ти — животът ти с Бет и измишльотините, за които през последното десетилетие си полагал усилия да приемеш за реални. Никога не е имала време да достигне до онези спомени, които си избутал дълбоко и които си искал да бъдат забравени. Може би се е докопала до няколко, но е нямало как да знаеш за какво са се отнасяли: били са извън контекста и фрагментирани.

Джагър си помисли за ярките „конфабулирани“ спомени — как пътува на пиратски кораб, как се сражава с щит и меч — и кимна. Сърцето му кървеше, като че гноми го бяха удряли с бухалки. Безсмъртие. Заблудил е семейството си. Бет е отвлечена. Тайлър е ранен. Но това, което постоянно се връщаше в предната част на съзнанието му, беше мисълта да гледа как Бет остарява и умира, докато той си остава точно такъв, какъвто си беше. Дали някога наистина си е мислил, че би могъл да понесе това? А и Тайлър също?

Той каза:

— Тайлър... той дали е... смъртен?

— Някои от децата на други членове на племето бяха. Проявяваха признаци, че са унаследили някои от нашите отличителни черти: имаха по-продължителен живот, до около стотина, сто и пет години, раните им заздравяваха по-бързо от нормалното, но не бяха безсмъртни. Именно това най-вероятно спаси живота му онзи ден. Раната беше смъртоносна, особено за дете на неговата възраст.

Поне това е хубаво — помисли си Джагър. Колкото и съкрушителна да беше тази новина за него, щеше с радост да я приеме, стига тя да означаваше пощада за живота на Тайлър.

Размърда се на леглото и усети силна болка да пламва в хълбока му, но не беше нещо сериозно. Приличаше повече на остра болка встрани от бързо тичане, отколкото от рана от огнестрелно оръжие: дали поради обезболяващите или беше страничен ефект от безсмъртието? Помисли си за Фин, как се беше възстановил толкова бързо, след като беше застрелян в лицето.

Но нещо го объркваше.

— Как... — започна отново. — Защо докторите не са забелязали нищо необичайно около начина, по който съм се възстановил след катастрофата?

— Ти си бил в безсъзнание — каза Оуен. — Много кръв, болка. Къде се събуди?

— В болницата.

Оуен продължи да го гледа.

Джагър си спомни:

— В отделна стая, цял апартамент. Застрахователната компания на пияницата...

Оуен клатеше глава.

— Бил си ти?

— Монасите го уредиха. От болничния персонал си помислиха, че имаш ексцентричен богат чичо.

— Монасите? Монасите от „Света Екатерина“? — Не беше срещал Геронтий или някой друг от монасите, преди да приеме работата в Египет.

— Помагат ни, когато могат. Защо според теб доктор Хофман се свърза с теб за позицията?

— Каза ми, че бивш клиент го е насочил.

Оуен поклати глава.

— Геронтий. По моя молба. Ние се грижим за своите хора. — Очите му се сведоха към протезираната ръка, която Джагър отнесено потриваше през ръкава на ризата си. — За съжаление, когато „помощниците“ пристигнаха в болницата, опериращият екип вече беше ампутирал ръката ти. Разбрах, че е била смазана, и може би и без друго нямаше да се възстанови. Имам предвид, виждал съм безсмъртни да оживяват от потресаващи наранявания: изгаряния, набождания с колове, разпъване на кръст. Лично аз съм хвърлян във врящо

олио.

— Оу — Джагър наистина не знаеше какво друго да каже.

— Наистина оу. Но смазване? Не знам.

— Ти спомена „помощници“. Имаш предвид монасите?

— Лекарите и сестрите, които се грижеха за теб след първоначалната операция — те бяха наши хора, пет от може би десетина смъртни — без да се броят „пазителите“ и монасите — които знаят за нас.

— Те никога не издават тайна.

— Да, пък и нямаше да им се наложи. Когато ми каза какво правеше, за да създадеш нов живот с Бет, ти ме помоли да разпространя мълвата: никакъв контакт от никого. Не искаше миналото ти в един момент да те застигне.

— И те се съгласиха?

— Предадох молбата ти на монасите. Те са един вид клирингова къща^[1] за комуникациите на безсмъртните. Нямаме си много доверие.

— Да, ти се опитваш да ги убиеш.

Оуен сви рамене.

— Както и да е, племето изрази одобрението си чрез единствената дума: „Кой?“ Когато си напуснал племето, те със сигурност са те приели за мъртъв. Много им се удава да превръщат нещата в мъртви, дори и метафорично.

Щяхме да ви оставим на мира, беше казал Фин, съвсем леко загатване, но в никакъв случай признание.

— Дори сега — каза Джагър — в манастира и в катакомбите — те не казаха нищо.

— Мъртвият не е мъртъв, ако непрекъснато цъфва тук-там. Колкото до тях, ти си просто поредният. Освен това си мисля, че им е минавал през ума въпросът: ами ако си намерил правилния път? Да забравиш миналото си и да откриеш ново бъдеще. Те са опитвали всичко друго. — Отгласна се от бюрото и се изви назад, за да изпука гръбнака си. — Но не си мисли, че няма да ти отрежат главата, ако им се удаде случай.

Джагър не вярваше, че сърцето можеше да го заболи още по-силно, но си помисли за Бет и това се случи. Тя беше при тях — при племето — при убийци, които знаеха кой... *какво* представляваше той. Това беше много добра причина да я наранят. Те мислеха само за отмъщение — което всъщност наричаха справедливост. Той ги бе напуснал, нещо, което очевидно не приемаха благосклонно. Дали щяха да наранят нея само за да наранят него?

Наклони се напред и каза:

— Трябва да измъкнем Бет от лапите им.

— Вече правим всичко по силите си, и то възможно най-бързо. И аз искам тя да се върне в обятията ти толкова силно, колкото и ти.

Джагър въздъхна.

— Това не е възможно.

Оуен тръгна към пилотската кабина, но Джагър го спря.

— Защо ми разказа? Защо сега?

— Защото имам нужда от помощта ти, както ти казах в кафенето. Наистина имам нужда. Имам нужда да ми се довериш, затова ти разкрих всичко, поне всичко, което знам.

Джагър се наклони настрани, почувства подръпването на пластира върху кожата си, но не и истинска болка.

— А ме простреля, защото...?

— Как е раната?

Джагър отлепи пластира от едната страна и отмести марлята настрани. Кървенето беше спряло и новообразуваща се розова кожа оформяше тънък пръстен около раната. Наченки на нова кожа имаше и по средата.

— Със снимките или без тях — каза Оуен — щеше ли да ми повярваш?

[1] Централна организация за събиране, класифициране и разпращане на информация. — Бел.прев. [↑](#)

След като Оуен спря на Азорите да презареди, Джагър се почувства достатъчно добре, за да даде своя принос за постигането на целта им да открият племето. Сега седеше пред компютъра на Оуен, който беше свързал с ексбокса. На монитора се появи прозорец за настройки, на който се виждаше бавно въртящ се безпилотен летателен апарат — дрон. И по-точно MQ9-Рийпър. Предлагаше и въоръжение от четири реактивни снаряда Хелфайър II въздух-земя и картечница M134 със система „Гатлинг“, а когато Джагър премести курсора върху нея, неочаквано изскочи малко прозорче: Известна и под името „минигън“, тази многоцевна тежка картечница изстрелва 4000 изстрела в минута с патрони 7.62 мм.

Под голямото централно изображение на единствения рийпър се виждаше редица от по-дребни рийпъри, номерирани от 1 до 12. В скоби под първите шест беше изписано „Пилот А“, а под следващите шест „Пилот Б“.

Джагър се обърна — изпита болка под ребрата си, сякаш някой съученик го бе ръгнал с молив, заради това че не е оправдал доверието му.

— Оуен — извика той, — трябва да дойдеш да видиш това.

Оуен излезе от пилотската кабина и седна до него.

— О, не! — лицето му се сгърчи от ужас.

— Поне не са атомни — каза Джагър.

— Кажи го на хората, които ще убият.

Джагър натисна бутона „Старт“ на екрана, но се появиха нови пет бутона:

Поемане на управлението

Излитане

Приближаване

Атака

Приземяване

При натискането на бутона *Поемане на управлението*, екранът се раздели на шест сектора, всеки показващ носа на дрон с полосата отпред. Имаше по две светлини в долния край на всеки сектор: червена и зелена. В бърза последователност червените светлини изгасваха, а зелените светваха.

— Трябва да разберем каква е мишената им — каза угрижено Оуен.

Джагър избра *Излитане* и осъзна, че управлява само един от дроните. А дори и само с този беше почти невъзможно да се справи. След известно време нестабилно летене и разминаващи се на косъм съприкосновения със земята, той успя да овладее управлението на дрона и започна да пърпори във въздуха над някаква военна база.

— Това е мястото, откъдето ще вземат дроните — обясни Оуен. — Опитай се да разбереш къде ги изпращат.

Помощните индикации върху екрана показваха радар в долния ляв ъгъл, четири ракетни снаряда и една картечница „минигън“ в горния десен, и едно

замъглено АП в долния десен.

— Това е автопилот — каза Оуен. — Опитай се да го включиш.

Джагър започна да натиска бутоните на управлението. Един снаряд набразди екрана и удари бяла тухлена сграда, превръщайки я в купчина развалини. Картечницата затрака и трасиращи снаряди излетяха в редица от дъното на екрана към земята, а където попадаха, издигаха прах във въздуха, докато не уцелиха един джип, който избухна. Накрая автопилотът светна в жълто. Дронът моментално заходи наляво и полетя над пустинен терен, земни и двулентови пътища, по широка магистрала... после на хоризонта се появи град. Все по-близо и по-близо. Дронът полетя над къщи, индустриални сгради и заходи, за да се понесе над главна оживена улица. Навсякъде просветваха светлинки на иначе дневната светлина. Претъпкани с хора улици. Тълпи от пешеходци. Айфеловата кула започна да се приближава отдясно.

— Какво по дяволите...?! — възкликна невярващо Джагър.

Но нещо в нея не беше съвсем наред: беше твърде малка и обградена от сгради, а не беше в парк. Статуята на свободата се разкри пред очите им... после голяма черна пирамида...

— Лас Вегас — извика Оуен.

— Трябва да кажем на някого.

— На кого? Няма да ни повярват.

— Опиши им базата и дрона. Някой все ще знае къде е това. Може скоро да има някакво събитие с участието на дроните: въздушно шоу, полеви изпитания. Оуен, непременно трябва да предупредим някого.

Той кимна.

— Ще завъртя няколко телефона. — Той се насочи към пилотската кабина. — Ще трябва отново да спрем за гориво. Нали знаеш, че ще трябва да прекосим три четвърти от Съединените щати.

— Не мисля, че ще се наложи. Рийпърите се управляват от разстояние чрез сателитна връзка. Може да са навсякъде по света.

— Но те не са. Знаем че напуснаха Париж, за да заминат за Щатите. И все пак това, което можем най-много да направим — или най-малко, — е да се доберем до тази база и да ги предупредим. Може би те могат да задържат за малко на земята своите малки машини убийци, докато ние открием нашите малки машини убийци.

На екран рийпърът изпрати залп от снаряди във величествената фасада на хотел „Беладжио.“

Робърт Макманус седеше зад огромното си бюро в офиса си в Пентагона, прехвърляйки доклади върху монитора на компютъра си. Някой чукна на вратата и една от асистентките му влезе.

— Сър, поискахте всички разговори, свързани с програмата „Рийпър II“, да идват директно при вас.

Макманус почувства, че скалпът на главата му се сковава.

— Да.

— Един мъж е на телефона. Не поиска да си каже името, а от Секретната служба за охрана се опитват да проследят разговора, но, изглежда, е закодиран през множество сателити.

— Какво за него? — настоя Макманус.

— Твърди, че има информация за дроновата програма „Тор“, и по-точно за терористичен заговор да...

— Свържи ме. Веднага. Прекратете проследяването, изтрийте всички записи и протоколи за обаждането.

— Сър?

— Това е свръхсекретна информация — каза той, като че ли говореше на дете.

— Да, сър.

Макманус приглади косата си и погледна през прозореца към един обширен паркинг и река Потомак отвъд него. Изминаха десет секунди преди телефонът му да иззвъни. Вдигна слушалката и натисна един примигващ червен бутон.

— Наричайте ме Исмаил^[1].

— Интересно. Защо се обаждате?

Докато човекът отсреща говореше, Макманус реши, че гласът му е познат. Може би не беше чак толкова добра идеята да прекрати проследяването. Тъкмо обмисляше да нареди да го възобновят, когато онзи от другата страна на линията прекъсна връзката.

* * *

Никол Ричмънд беше на тринайсет и приемаше болезнено промените в тялото си. Тя беше на прага на самоубийство, задето беше оставила майка си да стегне багажа за пътуването им. Защо тази жена беше решила, че Никол ще облече новия бански костюм от две части в Лас Вегас, когато тя нямаше намерение да го носи дори на басейна у дома?

— Мила — каза майка ѝ от шезлонга до нея, — огледай се. Всички ги носят.

Никол пристегна бялата хавлиена кърпа с избродирано лого на „Беладжио“ по-плътено около себе си и обърна гръб на майка си.

— Не ме интересува.

— Догодина ще ни се молиш да ти позволим да го носиш. — Майка ѝ прошепна заговорнически. — Нека баща ти свиква отсега, преди да го изпълниш и да започнат да ти се виждат прелестите.

— *Мамо!* — Беше достатъчно неприятно, че носеше скоби на зъбите, но това вече беше прекалено.

Заляха я пръски вода, сякаш някой я смушка със студени пръсти по цялото тяло. Веднага хвърли гневен поглед към своя брат близък, който се смееше, докато се хващаше за ръба на басейна.

— Мамо, Джейсън ме пръска — оплака се тя.

— Джейсън... — каза само майката, без да отмества поглед от списанието си.

Той отново я изпръска, а Никол грабна сгъната хавлия и я хвърли по него.

— Аха — извика той, дръпвайки кърпата във водата. — Амунции.

— Да не си посмял — изкрещя Никол. Мразеше това пътуване. И кой въобще би завел децата си в Лас Вегас?

Джейсън повдигна подгизналата хавлия, като се готвеше да я хвърли по сестра си.

— Джейсън, остави я веднага. — Баща им мина с бързи крачки покрай тях и седна на шезлонга от другата страна на Никол. Носеше хавайска риза и бермуди — приятна промяна от униформата с костюм и вратовръзка, но краката му бяха толкова бели, че можеха спокойно да я заслепят. Разглеждаше един туристически справочник.

— Да тръгваме, хора. Има много за разглеждане.

— Като например? — намуси се Никол. — Стриптийзъорки и банда дъртофелници, играещи карти?

— Стриптийзъорки! — прозвъня гласчето на Джейсън откъм басейна.

— Има „Адвенчър доум“^[2]... Гробницата на фараона Тутанкамон... — Той прелисти една страница. — Атракционът „Турнирът на кралете“.

— Искам да отида в „М & М Уърлд“^[3] — каза Джейсън.

— Ще ти излязат пъпки — закачи го Никол.

— На мен не ми излизат пъпки — отвърна той със самодоволна физиономия. — На теб ти излизат.

Не беше лъжа и не беше честно.

— Няма да ядеш шоколадовите, скъпа — каза майка ѝ и това я поуспокои.

— Имат ли розови? — попита тя.

— Имат всички цветове, които можеш да си представиш — включи се и баща ѝ. — Какво ще кажеш? — Тя кимна, а той се изправи и целуна върха на главата ѝ. — Хайде, всички! Обличайте се. Ще бъде един страхотен ден.

Заради нотката в гласа му и заради слънцето, сияещо над главата ѝ, Никол почти му повярва.

* * *

Бен гледаше как Тоби и Фин заемат местата си пред двойния пулт за управление в контролния център, който изпълняваше и функцията на техен дом на колела. Части от станциите за управление на дроните бяха изработени на различни места из страната с помощта на осигурени от Макманус

експерти, а после превозени към частен хангар близо до международното летище „Маккаран“ във Вегас, където са били сглобени. Веднага щом пристигнаха, Бен подкара големия кемпер „Гълфстрийм“ и в момента се движеше в подножието на назъбената планинска верига Тоябъл между базата на въздушните сили „Крийч“ и Лас Вегас. Другите ги следваха с джип.

Себастиан се беше навел между Тоби и Фин и нагласяше осветеността и контраста на мониторите. В момента те показваха само тестови режими, но скоро щяха да разкрият кулминационния момент на месеците усилена работа.

Телефонът на Бен иззвъня подобно на морзов код и той моментално разбра кой се обажда. Изрови телефона от една раница на седалката до вратата и излезе навън, пристъпвайки от охлаждания с климатик въздух към сухата горещина на пустошта. Едва тогава натисна бутона за отговор.

— Робърт, как си?

— Не съм много щастлив, Бен. Току-що получих обаждане от някой, който знае какво сте намислили. Нали нямаше да казваш на никого за мен, дори и на другите членове на племето.

— Не съм казал — Бен продължи да се изкачва по хълма и спря отгоре на билото. — Какво знае този, който ти се обади?

— Лас Вегас. Дрони. Скоро. Няма нужда да ти казвам, че това е ужасно много.

— Успокой се. Ние вече сме на линия. В рамките на часове всичко ще е приключило.

Погледна надолу от другата страна на възвишението и се намръщи. Невея се изкачваше нагоре по хълма от техния джип, влачейки Бет за ризата. Ръцете на Бет бяха пристегнати зад гърба ѝ. Настояването на Невея да доведат жената на Киеран с тях го разгневи и вероятно беше основната причина за разговора, който водеше в момента. Това застрашаваше мисията — и то не само тази тук, на Земята.

— Знаеш ли кой е човекът, който ми се обади?

— Имам някаква представа.

Пауза.

— Ще ми кажеш ли?

— Нека първо да го проуча — каза Бен. — Няма смисъл да натопявам невинни хора.

— Предполагам, че уточнихме този въпрос и че не е нещо, за което да се тревожа?

— Точно така.

Макманус прекъсна разговора.

Бен гледаше как Невея подръпва Бет и поклати глава.

* * *

Макманус затвори и се загледа продължително в телефона. Дано всичко да не рефлектира върху него. Бори се твърде дълго и твърде упорито да заеме настоящата си позиция, за да се откаже от всичко, и то заради един от мъченическите проекти на Бен. Но този проект си го биваше: той си беше мечтал да организира именно нещо такова, докато се изкачваше от пост на пост, все по-близо до най-желания, и само няколко години го делиха от него. Със сигурност щеше да стане при следващото ръководство. И все пак, сега когато беше заместник-министър на отбраната, се зачуди дали това не беше

по-благоприятната служба в сравнение с най-високата позиция: притежаваше цялата сила, но само отчасти видима за околните. Трябваше да пресметне следващите си ходове много внимателно.

Стана от бюрото, гледайки телефона като че не беше средство за връзка с Бен, а самият Бен. Независимо колко амбициозен и всеобхватен беше проектът му, Макманус вярваше, че можеше да направи много повече. Не дребни градски играчки, а проекти със замисъла на Бен, но на глобално ниво. Влезе в личната си баня и затвори вратата. Пусна водата и нави нагоре ръкавите си. Три плискания със студена вода по лицето го накараха да се почувства по-добре и избистриха съзнанието му. Подсуши лицето си, дланите си, ръцете си, но забави движенията си, докато потриваше златната татуировка от вътрешната страна на предмишницата си.

[1] Буквален превод: Да чуе Бог. — Бел.прев. ↑

[2] Закрит развлекателен парк. — Бел.прев. ↑

[3] Магазин, в който се продават лакомства от марката M & M. — Бел.прев. ↑

Бен пристъпваше и се плъзгаше надолу по хълма към наетия джип, доволен, че накараха Алекса и Джордан да останат в самолета на летището: в момента нямаше да понесе вперените им в него очи, а и не искаше да ги вижда как страдат. Отвори багажника и прерови чантите и кутиите, докато намери онова, което търсеше.

Изкачи се отново по хълма, спусна се от другата страна и се насочи към кемпера. Бет седеше на стъпалата, с вдигната към перилото ръка — там, където Невея я беше закопчала с белезниците. Бен приклепна до нея.

— Невея вътре ли е?

Бет кимна.

Бен ѝ показва телефона, който беше взел от джипа.

— Това е твое, нали?

Тя го погледна и отвърна с неуверен глас:

— Да.

— Разбрах, че съпругът ти се е обадил от сателитния телефон на Оуен.

— Бях в болничната стая на Тайлър и говорех с Джагър, когато Невея се нахвърли върху мен.

Подаде ѝ телефона.

— Покажи ми.

Бет го пое, набра кода си за достъп и отиде на списъка с последните обаждания. Подаде му го обратно:

— Най-горният номер.

Бен погледна.

— Благодаря. — Той се изправи и пхна ръка в джоба на панталоните си. Поднесе стиснатия си юмрук към Бет, която го гледаше с озадачен поглед и разтвори дланта си. В нея той пусна един ключ. — За белезниците ти — каза той. — Не го използвай веднага. Тя просто ще те настигне и ще те върне обратно. Сама ще разбереш кога е настъпил моментът.

Бет се втренчи в него, в тези изразителни очи.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Докато се взираше в телефона, той се обърна и тръгна към пустошта от дъбови храсталаци, юка и пясък. Спря и обърна глава, за да погледне към Бет.

Усмихна ѝ се и каза:

— Аз не *мисля*.

Някъде под хартиите на бюрото сателитният телефон на Оуен извъня.

— Телефонът! — извика Джагър, оглеждайки бъркотията от двете страни на монитора. — Да го вдигна ли?

— Не — отсече Оуен. Измъкна се от пилотското място и тръгна леко превит надолу по пътеката. Джагър намери телефона и му го подаде.

— Да? — извика той. Само слушаше, каза „да“ още няколко пъти, а после: — Чакай, чакай. — Потупа джоба си, отвори средното чекмедже на бюрото, принуждавайки Джагър да се дръпне назад и извади една химикалка. Надраска нещо на гърба на една снимка. — Защо правиш това? — Продължи да слуша. — Бог да те благослови.

Натисна бутона за прекъсване на разговора, остави телефона върху купчина хартии, но продължи да държи ръката си отгоре му, докато размишляваше. Обърна се към Джагър.

— Знам къде е контролният център на племето.

От контролната кула на базата на въздушните сили „Крийч“, петдесет и шест километра северозападно от Лас Вегас, подполковник Арнолд Джаксън наблюдаваше как хората от екипа по въоръжаването бутаха празните колички за снаряди далеч от флотилията дрони, наредени върху асфалтовата настилка в един хангар. Разходи се покрай редица от отделени с прегради работни места, уверявайки се със собствените си очи, че на всеки основен екран вътре се виждаше носът на дрона и полосата пред него. Други прозорци показваха страничен и заден изглед, карти и статистика за летателните апарати, като ниво на горивото, височина, GPS координати и оставащите на борда оръжия. Всеки пулт се обслужваше от двама мъже — пилот и навигатор, който движеше камерите и стреляше с оръжията.

Подполковник Джаксън се връщаше обратно към прозорците за наблюдение, когато зад гърба си усети някакво раздвижване. Двайсет и четири гласа се надигнаха в объркване и тревога. От мястото, където се беше спрял, можеше да надникне в дузина от работните места и да види как екраните премигваха и почерняваха един след друг. Тръгна към пултовете за управление:

— Какво стана? — после отново замръзна, когато чу шума от запалването на дузина двигатели на дрони. Той изтича към прозорците.

Вече в движение, дроните набираха скорост, докато напредваха по полосата. Два от тях се отделиха от земята... още три... и останалите седем. Поне половината от хората изтичаха от работните си места към прозорците, а лъскавите им черни обувки заскърцаха по паркета като кряскащи маймуни.

Подполковник Джаксън посочи и извика към главнокомандващия полета, седящ пред близкостоящ пулт за управление.

— Променете честотата на самолетите! Направете го веднага!

Наблюдаваше как дроните набират стремително височина и започват да захождат. Дванайсет хантър-килър рийпъри с пълно бойно снаряжение излитаха... и никой от подчинените му не ги управляваше.

* * *

— Да, бейби! — извика Фин и се изсмя.

Тоби свирна с уста, концентрирайки се върху монитора си. Шест сектора показваха шест различни изгледа от небето. Той обходи всичките дрони, контролирани от него, включвайки ги на автопилот. Облаците отминаха бързо и останаха далеч в дъното на всеки от секторите, когато дроните полетяха хоризонтално след изкачване от цели 600 метра. Най-високата сграда в далечината се плъзна последователно в средата на всеки един от секторите и започна да се приближава.

Невея погледна екрана на Тоби, после екрана на Фин и отново този на Тоби. Ухили се на Себастиан, който стоеше близо до нея, и той ѝ отвърна със същата смахната усмивка, сякаш се отразяваше в огледало. Повдигна дланта си за поздрав. Но тя не му обърна внимание и се огледа наоколо.

— Къде е Бен?

Себастиан сви рамене.

Невея бутна вратата и застана под навеса на кемпера. Видя го: коленичил доста навътре в пустошта. *Подхванал е молитва*, помисли си тя. *Чудесно, защото тя даде своя резултат.*

— Бен! Бен! Установиха контрол! Дроните са във въздуха!

Той не се помръдна, затова тя слезе по стълбите, като мина покрай Бет. Затича се към Бен. На около шест метра от него спря да тича и започна да ходи.

— Не ме ли чу? — извика тя.

Никакво движение. Дълбоко унесен в молитва. Понякога изпадаше в състояния, близки до транс, когато говореше на — и най-вече, когато слушаше — Бог. Но сега не беше подходящото време. Това беше първият им *Агаг* за последните сто години и той го пропускате.

— Бен. — Заобиколи го. Очите му бяха отворени, но невиждащи. Прошепна му: — Бен?

Това не беше никаква молитва, никакъв транс.

Докосна го по рамото, а той бавно се наклони и падна странично на земята с лице в прахта. Тя виждаше ясно едното му око... беше широко отворено.

Невея падна на колене и зарови лицето си в ръце. Сълзи бликнаха от очите ѝ и се събраха на локвичка на мястото, където дланите ѝ се притискаха в бузите. Той си беше отишъл, Бог го беше прибрал. Мисли и емоции се надигнаха в нея и изпълниха съзнанието ѝ като балони.

Мой приятел... мой враг... мой другар по оръжие... в продължение на толкова години!

Защо него? Защо не мен?

Какво ли е направил? Какво ли му е казал?

Не е мъртъв... не може да бъде... да, само е изпаднал в транс!

Пръстта влизаше в окото му.

Мъртъв е! Той ме изпревари в смъртта!

Приближи се, пълзейки на колене, обхвана лицето му с ръце и го придърпа към себе си. Взря се в очите му.

— Какво виждаш, Бен? Покажи ми. Моля те!

Търсеше Рая в очите му, но видя само тъмнокафявите му ириси, които познаваше така добре, с резчици около зениците, подредени като ветрило и приличащи на изгубени слънца. Положи обратно главата му.

Той стискаше нещо в ръце, държеше го близо до гърдите си. Измъкна го от ръцете му. Мобилен телефон. Мобиленият телефон на жената.

Погледна покрай тялото на Бен и видя Бет да я гледа от стъпалата на гълфстрийма.

Изправи се и изкрещя:

— Какво му направи? — Прескочи тялото на Бен... неговото *тяло*! —
Какво му направи?

Изтегли камата от ножницата на кръста си и се втурна към Бет — която вече се изправяше на крака и дърпаше белезниците. Невея се затича към Бет, без да обръща внимание на едва доловимия шум от приближаващ над главата ѝ самолет.

Оуен насочи самолета ниско над кемпера.

— Виждам Бет! — извика Джагър, изправяйки се от седалката на втория пилот, за да погледне през прозореца. Опита се да не обръща внимание на болката, която отново се надигна с пулсиране в хълбока му. Докосна раната и видя кръв по пръстите си.

Не обръщай внимание на това.

Бет!

— Нещо не е наред — каза той. — Мисля, че не може да мръдне оттам, заключена е с белезници.

— Жив щит — каза Оуен.

— Върни се обратно и увеличи височината.

— Какво си намислил?

Джагър прескочи седалката, върна се обратно със залитане и сграбчи рамото на Оуен.

— Имаш ли парашут?

* * *

Белият бизнес самолет профуча над кемпера точно над Бет, но тя не откъсна поглед от Невея. Жената стискаше голям нож или къс меч и тичаше към нея. Бет се засуети с ключа, докато се опитваше да го пхне в ключалката на белезниците.

Невея вече напяваше някакъв маниакален боен вик. Тичаше. И напяваше. Все по-близо.

Ключът се плъзна в ключалката и тя го завъртя. Белезниците се разтвориха. Бет слезе несръчно по стъпалата, обърна се и се затича с всичка сила.

* * *

— Бет се освободи — извика Оуен от пилотската кабина.

Вече на вратата, Джагър пристегна плътно и последната презрамка на парашута. Пристъпи назад, така че да види Оуен, който седеше на пилотското място.

— Въпреки това ще скоча — обяви той.

— Какво чакаш? Невея вече я гони. — Извъртя главата си, за да погледне Джагър. — Правил си го и преди — каза той. — С теб сме правили скокове с парашут в Таупо, Нова Зеландия, през 1985 г. Помниш ли?

— Ще ми се да помнех — отвърна Джагър. — Но си спомням, че съм скачал с парашут в армията. Ще се оправя. — Пристъпи към вратата.

— Чакай! Чакай! — извика Оуен. Нещо в лицето му беше коренно различно от обърканата ситуация, в която се намираха. — Истинското ми име

не е Оуен.

— Знаех си, че не е. — Както и знаеше, че неговото собствено име не беше Джагър или Киеран. Можеше и никога да не разбере кой беше в действителност, но нямаше да прави драми от това.

Оуен издърпа нещо от страничния джоб на седалката си.

— Дневникът ми — каза той. — Мисля, че в него ще намериш нещо, което ще ти послужи. — Той му подхвърли малка тетрадка. — На страница петдесет и втора, когато ти се удаде удобен случай.

Джагър се усмихна и я пхна в джоба си.

— И лично да ми съобщиш как е свършило това. Благодаря ти за всичко.

— На теб също.

Джагър натисна дръжката надолу, очаквайки вратата да полети встрани. Но тя дори не помръдна. Блъсна я с рамо. Нищо.

— Не се опитвай да я отвориш по нормалния начин — извика Оуен. — Виждаш ли аварийната ръчка над нея?

Беше голям червен бутон, монтиран в червен корпус под стъкло, сливащо се със стената на кабината.

Чак сега ли ми казваш?

— Изчакай секунда — каза Оуен. — Почти съм заел позиция.

Джагър използва щипката си, за да счупи стъклото. Роборъката продължи да се движи, натискайки бутона. Със звук от експлозия вратата изчезна, изтръгната от въздушната струя.

Джагър изхвърча заедно с нея.

* * *

Бет се хвърляше с все сила напред през камънаци и юка, устремена далеч от кемпера, далеч от Невея. Зачуди се дали да не спре, просто да се обърне, да сграбчи един камък и да премери сили с Круела де Вил. Можеше да го направи, да откачи и да разпердушини жената, която простреля сина ѝ, отвлече я и сега нападаше милиони невинни хора. Но пък Невея беше воин: силна, умела и въоръжена. Бет реши, че иска да целуне отново съпруга си и да прегърне сина си и го желаше повече, отколкото това да постави една откачена безсмъртна на мястото ѝ. Затова свърна към един пролом между ниските, издигащи се наоколо хълмове.

Самолетът се беше върнал, гмуркайки се надолу към нея и нещо падна от него — човек, който се устреми надолу, към земята. Три секунди по-късно иззад гърба му изхвъркна парашут, вятърът го подхвана и го разтвори до квадратен син купол. Той — тя предположи, че е мъж, но не беше сигурна — установи контрол, като се залюля леко и се понесе надолу.

Тя хвърли поглед през рамото си. Невея приближаваше, бягаше бързо, размахвайки ръце, в едната от които държеше острието.

Парашутистът, изглежда, се насочваше от другата страна на хълмовете пред Бет, когато куполът се наклони на една страна и се понесе към върха на хълма.

Бет пое по най-прекия път към парашутиста.

Бяха се насочили към изхода на магазина, а Никол се взираше във високата си целофанова фунийка, пълна с бонбони М & М, когато Джейсън я блъсна отзад. Тя се препъна напред към възрастна жена, която тъкмо влизаше в магазина, а бонбоните ѝ политнаха във въздуха. Не знаеше дали да сграбчи ръката на жената, или да се опита да хване бонбоните, затова не направи нищо.

Жената се подпря на вратата и изгледа Никол със злобен поглед, който сигурно ѝ беше отнел години тренировки пред огледалото.

— Толкова съжалявам! — каза Никол. Тя се обърна и плесна торбичката с бонбони на Джейсън с намерението да ги избие от ръката му, но той ги дръпна настрани. — Половината от моите М & М са на земята, кретен такъв!

Те излязоха през стъклени врати и тръгнаха по тротоара, където хиляди обувки тъпчеха по цимента розовите ѝ бонбони.

Беше на път да удари едно кроше на брат си, но той я удостои с онзи поглед, който почти винаги разсейваше гнева ѝ.

— Съжалявам — изгледа я разкаяно той. — Не знаех, че ще полетиш така. — Ухили се противно на собствените си очаквания. — Ето. — Поднесе към нея своята торбичка.

— Не искам черни и червени — каза тихо тя, но протегна ръка, за да си вземе.

Родителите им най-накрая излязоха от магазина, след като бяха прекарали известно време в обсъждане на един двуметров бонбон М & М с ръце, крака и очи.

— Никол, бонбоните, дето се въргалият по земята наоколо, да не са твои? — попита майка ѝ. — Наистина трябва да си малко по-внимателна, миличка.

— Видяхте ли какво има в следващия магазин, хора? — извика въодушевено баща им. — „Гейм Уъркс“. Виж, Джейсън. Имат си двама и два метра изкуствена стена за катерене.

Никол погледна към Джейсън, за да види реакцията му: той обожаваше стените за катерене. Но брат ѝ не му обърна никакво внимание. Очите му бяха приковани към нещо в небето и тя се обърна в същата посока, за да види какво го беше запленило толкова.

Птици, десет или единайсет на брой. Не, не бяха птици: тези неща приличаха на малки самолети или големи ракети, лъскави и черни — заходиха едновременно, за да полетят надолу към улицата.

— Татко — дочу гласът на Джейсън зад нея, после видя ръката му да се протяга над рамото ѝ и да сочи към небето. — Какви са тези неща?

— Кои неща? О, аз... — Гласът му заглъхна.

Докато приближаваха, няколко от летящите тела започнаха да се отделят от групата, някои останаха високо, други пикираха все по-ниско и по-ниско. Едно от тях летеше право към тях.

Никол се опита да отстъпи назад, но се блъсна в Джейсън.

Сега видя, че бяха самолети, с нещо прилично на бомби, прикрепени в редица от долната им страна. Три от тях изсвистяха покрай тях на сто метра над покривите на колите по улицата. Искри от изстрели изригнаха от двете

страни на муцуната на минисамолета, насочил се към тях.

Та-та-та-та-та-та! Бързо, сякаш някой удряше с чук по метален барабан, отново и отново.

Триетажното пластмасово пано над входа на магазина — с три М & М човечета, изливащи чувал с бонбони — се разби на парчета.

Майка им изпищя, а татко им разпери ръце и се хвърли към тях, изблъсквайки ги надолу по улицата, далеч от падащите парчета пластмаса, които валяха като огромни гилотини и висулки.

— Хайде! — извика той, сграбчи Джейсън за ръката и го дръпна към улицата, където колите спираха със свистене на гуми и се забиваха една в друга. Майка й обаче обви ръцете си около Никол и рязко я завъртя обратно към магазина.

Един мъж на тротоара избегна падащо парче от табела с големината на предно стъкло на автомобил и сграбчи дръжката на вратата на магазина. Оцветеното стъкло на витрината се раздроби на парчета и големи кървави дупки от куршуми зейнаха по гърба му. Той залитна към цимента, докато прозорците сякаш се превърнаха в капки дъжд и рухнаха надолу заедно с него. Хората в магазина също се строполяваха на земята.

Никол и майка й заотстъпваха отново към улицата. Бащата и Джейсън я бяха прекосили наполовина, когато през пет коли от тях една се взриви. Тя отскочи нагоре и полетя във въздуха. Секунда по-късно предната кола също се взриви... и още по-предната... Сякаш ракета беше поразила първата кола и промушваше всички напред, като шишче за барбекю. Огън, метал, стъкло и пушек се издигнаха и завихриха по посока на бащата и Джейсън подобно на разпенена вълна.

Майката крещеше, а гласът ѝ се сля с шума от разрушението и ужаса. Никол беше отворила уста, но страхът беше сковал гърлото ѝ, сякаш че беше запечатано с лепило.

Бащата се обърна и се втурна назад към тях, бутайки Джейсън пред себе си. Пушек се издигна зад гърба му и нещо грамадно се извиси над него. Очите на Никол се разшириха, когато разпозна такси — то се отдели вертикално от земята, превъртайки се и приближавайки право към баща ѝ и брат ѝ.

— Татко! — успя да изкрещи тя. — Джейсън!

Бащата погледна през рамо и видя таксито да се носи към него. В последния момент той избута сина си. Джейсън сякаш се гмурна, като че се оттласна от трупче за скачане на състезание по плуване. Падна тежко на земята и се плъзна по нея.

Таксито падна върху бащата. На мястото, където стоеше той, сега се виждаше само таксито.

Докато дробовете на Никол поемаха въздух в много по-големи количество, отколкото някога преди, Джейсън започна да пищи.

Сетне се дочуха и нейните собствени писъци, които сякаш никога нямаше да спрат.

* * *

— Първо попадение! — изкрещя Фин, докато помпаше с юмруци във въздуха.

На монитора му един от шестте сектора показваше вихрещ се пушек, а моментално след това синьо небе и облаци.

— Млъкни — извика Тоби, присвивайки очи към собствения си екран. Той натисна няколко бутона и цъкна напред един превключвател. Три дрона се гмурнаха към трафика отдолу.

— Сгради, моля, господи — каза Себастиан зад тях. — Имаме само ограничен брой ракетни снаряди. Нека да използваме всеки от тях така, че да си заслужава.

Докато се приземяваше, Джагър видя Бет да тича към него. Тя тъкмо беше започнала да се изкачва нагоре по хълма с Невея по петите си. Той достигна хребета на хълма със скорост пет метра в секунда. Естествено Оуен разполагаше с най-добрия възможен парашут — кръстовиден Т-11, използван от армията. Квадратният купол правеше парашута изключително маневрен, намаляваше скоростта на спускане и така позволяваше по-меко приземяване.

Или поне така твърдяха експертите.

Пет метра над земята Джагър дръпна надолу командните ръкохватки, прегъна краищата на купола и допълнително забави падането. Краката му докоснаха пясъка и скалите, но се килнаха настрани, а той се строполи на земята и се затъркаля по склона, който Бет вече истерично изкачваше. Вятърът, по-силен от очакваното, изду парашута и го повлече назад по хребета и надолу от другата страна. Джагър сграбчи въжетата и силно ги дръпна, което прибра купола. Откри дръжката за отделяне на парашута и я дръпна. Група въжета от дясната му страна отскочиха назад и встрани, а тези отляво се закачиха за роборъката му, задържайки купола прикрепен към него. Борейки се със страничното дърпане от влачещия се парашут, той отново се изкачи нагоре по хълма.

Докато стигне до върха, вече беше намотал в ръце въжетата и купола. Бет се появи точно пред него и го прегърна. За момент усети в гърдите си, че сърцето му откликва на ударите на нейното сърце и двете заедно затуптяват в синхрон.

— Джагър!

Никога досега не беше изпитвал по-голямо желание да я целуне. Под тях слънчевата светлина се отрази в някакъв метал и той я извъртя, докато проблясващото острие на Невея се носеше напред. То разряза прасеца му и той с усилие се задържа прав. Изблъска Бет настрани, принуждавайки я да се затъркаля надолу по склона далеч от Невея.

Той ритна нападателката си, поразявайки ръката ѝ. Тя се олюля назад, като че изгуби равновесие на стръмния склон, но клекна, за да се закрепил. Куполът на парашута потрепна на земята подобно на изтеглена на брега гигантска медуза, чиито пипала се протягаха да уловят изкуствената му ръка. Той ги отскубна от ръката си и ги захвърли на земята.

Замахвайки към краката му, принуждавайки го да отстъпи, Невея с мъка се покатери на билото. Джагър се пресегна към задния си джоб и измъкна 45-калибровия таурис джъдж. Докато го извърташе настрани и напред, кракът на Невея се стовари върху него. Пистолетът изхвърча от ръката на Джагър. Невея завърши удара си със завъртане, а сетне спря в приведена, готова за бой позиция. Тя насочи острието си към него. Незнайно как той разпозна оръжието: предпочитаната в средновековна Индия сува^[1], чиято Н-образна дръжка правеше седемдесетсантиметровото острие да изглежда като продължение на кокалчетата и беше почти невъзможно да се избие от ръката.

Тя му се усмихна.

— Джагър^[2]. Това име ти отива, целият си раздран и смазан. — Тя се спусна напред, за да пониже лицето му с острието. Той парира удара с

роборъката. Двата метала *издрънчаха* ясно като изстрел. Невея издърпа острието обратно и отново замахна към гърдите му. Той снижи ръката си, после я вдигна нагоре и стисна острието между щипките си. Тя усука китката си, насилвайки острието да се завърти и да разтвори щипките. Издърпа го навън и замахна пак. Но напразно: париращата му ръка премина пред върха на острието, а тялото му се извъртя на четвърт оборот в страни от нея.

Невея повдигна суваята и замахна надолу. Оръжието разряза плешката му с изгаряща болка, като удар от камшик, и отрязва едната от двете найлонови презрамки, на която се крепеше протезата му. Почувства, че изкуствената му ръка се изхлузи от механичното коляно, поддържано само от втората презрамка. Един от кабелите, който чрез раменните и гръбните му мускули задвижваше хващача, също се скъса, превръщайки парализираната роборъка в безжизнена кука.

Невея вдигна острието високо във въздуха, за да нанесе нов мощен удар. Прегърбен, Джагър повдигна безполезната си ръка над главата си, надявайки се, че острието нямаше да се приплъзне и да го прободне в тялото. Приложи единствената нападателна техника, за която можеше да се сети: хвърли се под острието и се вкопчи в торса ѝ.

Тя се стовари тежко по гръб, а цялата тежест на Джагър я прикова към земята. Куполът на парашута се изду и изплющя няколко метра в страни от тях. Тя го удари с юмрук в слепоочието, а той сграбчи китката ѝ с истинската си ръка. От другата страна камата полетя към него. Той изтласка ръката ѝ към земята с протезата си. Изкуствената ръка се размести, падна тежко надолу и се сгромоляса върху нейната, като отрязано парче дърво.

Ухилването ѝ показва, че осъзнава случилото се. Ръката, стискаща камата, се появи от прахоляка, отмествайки протезата, сякаш не съществуваше. Джагър пусна лявата ѝ китка и се извъртя, за да достигне дясната, знаейки, че е безсмислено и че камата щеше да го застигне, преди да е успял да я спре.

Върхът на острието спря на петнайсет сантиметра от лицето му, върна се осем сантиметра назад и увисна във въздуха треперейки. Джагър видя две ръце да държат китката на Невея и плъзна поглед по дължината им до лицето на Бет, напрегнато от усилие, с оголени зъби под разтеглените устни. Тя коленичи до двамата борещи се, дърпайки ръката на Невея, която се напрягаше да полети напред и да забие суваята в Джагър.

Вместо да се метне настрани, Джагър се претърколи под острието и върху ръката на Невея. Невея също се претърколи с него, като го удряше в ребрата. Бет задържа хватката си върху китката на Невея и заудря ръката на жената в земята. Но Джагър знаеше, че оръжието не можеше да се избие от ръката ѝ по този начин.

Невея спря да го удря. Ръката ѝ се стрелна към джоба на бедрото ѝ: пръстите ѝ повдигнаха капака и успяха да бръкнат вътре.

Куполът се изду и падна върху тях, променяйки дневната светлина в цвят на вода от басейн и блокирайки видимостта на Джагър към ръката на Невея. Сигурно се беше протегнала за друго оръжие — пистолет или нож. Отблъсна се от ръката ѝ и се насочи към мястото, където смяташе, че се намираха другата ѝ ръка, джобът или незнайното оръжие. Усети Невея да се гърчи под него във вълна от движения, търкаляйки се заедно с него.

— Джагър! — извика Бет. — Ръката ѝ е на свобода! Тя се освободи!

Острието разсече купола и премина през бицепса му подобно на лък по струните на цигулка.

Те се затъркаляха отново, омотани в купола и във въжетата. Джагър се плъзна надолу към краката на Невея, като междуременно повдигаше и изтласкваше тъканта на парашута далеч зад него. Една връв се закачи за ухото му, но после изсвистя настрани. Коляното на Невея го удари по брадичката. Той се претърколи по земята и продължи да се отблъсква настрани... лазейки... промъкваше се под и около въжета и плющиящия купол... извърташе се. Измъкна се изпод купола и се изправи.

Невея се гърчеше отдолу. Бет беше приведена близо до главата ѝ. Когато видя Джагър, тя заотстъпва тремаво назад. Изправи се, държейки с двете си ръце камък с големината на диня. Повдигна го високо, втречена в издуващия се купол, под който беше главата на Невея. Джагър не беше сигурен, дали тя се поколеба с надеждата плющиящата материя да слегне, за да може по-точно да се прицели или просто не беше в природата ѝ да убие дори толкова лош човек като Невея.

Прокънтяха два изстрела. Бет се стресна и изпусна камъка.

— Тичай, Бет! — каза Джагър. — Веднага! — Той отстъпи встрани, докато Невея изстрелваше още един куршум. Той не видя дупката от куршума в купола, но знаеше, че се беше прицелила в гласа му.

Бет беше замръзнала на място, като местеше в кръг очите си от камъка... към купола... към Джагър.

— Бет, тръгвай! — изкрещя Джагър.

Пистолетът отново изгърмя.

Тя се отдалечи от хребета и слезе надолу по склона встрани от кемпера, на 400 метра в далечината. Погледът на Джагър проследи движенията ѝ и улови нещо в небето: самолетът на Оуен се насочваше право към него, като се виждаха само носа и крилете му. Беше на разстояние километър и половина, може би двадесет секунди го делиха от това да прелети над хълма. Джагър визуално проследи траекторията му и разбра какво беше намислил Оуен.

Още един изстрел.

Погледна и видя далечния край на купола да се набира към средата, дърпан от невидима ръка. Невея се опитваше да освободи поне главата си, за да може да види накъде стреля. Ако скочеше върху нея или дори само ако я изрита, единственото, което щеше да постигне беше да ѝ даде ясна мишена. Ако пък избяга, тя щеше да е на крака след секунда и щеше да го настигне... а после и Бет.

Хрумна му идея, която беше обречена на провал, но не му оставаше нищо друго? Погледна към самолета: все по-голям, все по-близо, на петнайсет секунди. Скочи и размаха ръцете си — протезираната изплющя назад към бицепса му. Сочеше, жестикулираше.

Лявото крило на самолета се наклони, после дясното — универсалният авиационен сигнал за потвърждение.

Приведе се, сграбчи ръба на купола най-близо до него и започна да го събира в ръцете си. Далечният край се плъзна по лицето на Невея, после по ръцете. Тя беше насочила пистолет към него. Той продължи да дърпа и да събира купола.

Тя поклати глава и се усмихна:

— Нали осъзнаваш, че с пистолета само ще те поваля за момент? След това ще ти отрежа проклетата глава...

Той подхвърли купола във въздуха. Той тръгна да пада надолу, но после вятърът го подхвана, издувайки го до искрящ син квадрат над главите им.

Невея се намръщи. Очите ѝ проследиха въжетата до мястото, където се бяха омотали в тялото ѝ: един около рамото, няколко намотани около стомаха и гърдите ѝ. Рязко обърна глава към самолета, чиито двигатели вече ревяха в ушите им и шумът ставаше все по-оглушителен. Беше почти над тях.

— Върни се след стотина години, Невея! — изкрещя Джагър. — Все още не съм готов!

Той се хвърли на земята, а самолетът прогърмя над тях. Носът не уцели купола. Секунда по-късно лявото крило се вряза в него, както пластмасовата сабя на дете поразява прострян чаршаф. Първо забеляза пристъп на ужас по лицето на Невея, а после тя изчезна, дръпната далеч по-бързо от времетраенето на едно премигване. На мястото, където беше стояла, остана само облаче прах. Невея се носеше под крилото, омотана във въжетата на парашута. Тялото ѝ се залюля и от инерцията се удари в корпуса под вертикалния стабилизатор на опашката. Сетне продължи да се развива като знаме.

Самолетът зави с поклащащи се наляво-надясно крила и се разби в кемпера.

Първоначално нямаше експлозия, нито огън. Беше като сблъсък между две играчки. Подвижният контролен център се разцепи на две. Крилата на самолета подхванаха парчетата и започнаха да ги влачат напред. Носът се заби в земята, а корпусът се разцепи като суха кост. Две секунди след удара, самолетът се взриви, и всичко се скри зад пелена от пламък и пушек. Какофонията, която достигна до Джагър, му напомни за писъците и риданията на душите, дочуващи се от портите на Ада.

[1] Нарича се още катара. — Бел.прев. ↑

[2] Jagged е нащърбен, назъбен, грапав, скъсан, съдран. — Бел.прев. ↑

Дронът се носеше към входа на „Винишън Ризорт“^[1]. Създаден по образец на италианския град, хотелът беше изграден само от камъни, арки и стъкло. Канал, пълен с вода, преминаваше пред фасадата му като обграждащ ров, а гондоли предлагаха превоз за влюбени и семейства по маршрути, които не водеха доникъде. Широк покрит мост свързваше модерната суматоха на *Стрин*^[2] с тази имитация на чуждестранна земя. И навсякъде имаше туристи, които тичаха и викаха. Хиляди се носеха на тълпи през моста към крайната цел на дроните. Тълпи от хора пред входните врати се блъскаха наляво и надясно, незнаещи накъде да тичат или натъпкани един до друг, без да имат възможност да мръднат.

Когато профуча над моста, дронът внезапно се стрелна почти вертикално нагоре. Из целия град — около „Беладжио“, „Луксор“, „Мандалей Бей“ — дрони се стрелкаха към небето, подобно на облечени в черно ангели, отзовавали се на спешно повикване от Рая. Те се изкачиха на 1200 метра и се пренасочиха към базата на въздушните сили „Крийч“, следвайки програма, която ги връщаше невредими към хангарите им в случай на загуба на връзка с управляващите ги устройства.

* * *

Никол лежеше просната на тротоара, със стъкла забити в ръцете, дланите, бузите и краката. Хлипаше и стенеше. Навсякъде около нея хората крещяха и плачеха, охранителните аларми на колите виеха като бебета, пращеше огън, избухваха малки взривове, вероятно от автомобилните резервоари. Гъст пушек се стелеше над нея като сянка и тя се прокашля.

Повдигна глава. Тела лежах навсякъде и за момент изкривеното ѝ подсъзнание реши, че някой беше развил лъскави червени мушамы, върху които да легнат — къде беше нейната мушама? — но после забеляза вълнообразните краища и начина по който се разливаха към бордюра и преливаха над него. Това беше кръв, толкова много кръв, че ѝ се повдигна.

Разпозна един глас, викащ за помощ, но той звучеше дрезгаво и диво. Осъзна, че го беше чувала през цялото време — той се надигаше толкова често, че беше станал част от акустичния фон. Обърна лице към улицата. Там лежеше Джейсън, краката му бяха заклещени под таксито. Майка му беше коленичила отстрани до него, държейки го за ръка и насочила устните си към небето, за да вика за помощ.

Брат ѝ не помръдваше, но клепачите му потрепваха и тя опита да се засмее. Тогава очите ѝ се спряха на нещо зад майка ѝ: таксито, лежащо на смазания си покрив и капак. От шасито се издигаше пушек, а черна течност се разливаше надолу. Видя образувалата се вадичка и стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че черната течност се вливаше в локва с аленочервена течност.

Тя придърпа ръката си, влачейки я върху парченца от счупено стъкло, и отпусна върху нея главата си. Всички шумове избледняха — виковете за

помощ, сирените — и единственото нещо, което чуваше, беше собственото ѝ тихо ридание.

* * *

Джагър отвърна поглед от пушещата развалина и се загледа надолу към другата страна на хълма. Бет стоеше там и гледаше нагоре, а тревогата беше набраздила лицето ѝ с дълбоки бръчки. Той се усмихна и тръгна надолу. Тя се заизкачва. Той протегна здравата си ръка, а тя сграбчи дланта му, прокара пръсти нагоре по ръката му, докато той мина покрай нея, за да застане на по-нисък терен. Това ги разположи очи в очи, нейните бяха насълзени, а неговите се опитваха да уловят цялото ѝ излъчване наведнъж. Положи дланта си върху бузата ѝ, а тя улови лицето му, сякаш нямаше намерение никога да го пусне.

Приблжиха се един към друг, но се спряха преди устните им да се докоснат. Джагър вкуси дъха ѝ, вдиша уханието ѝ, усети оживлението, породено от нейното същество.

Устните им се докоснаха и за няколко минути всичко на този свят беше свършено.

[1] Луксозен хотел с имитация на характерни за Венеция забележителности, като например кулата „Кампанила“ на площад „Сан Марко“ в реални размери. — Бел.прев. ↑

[2] „Стрип“ е главната улица на Лас Вегас. — Бел.прев. ↑

Джагър и Бет седяха от двете страни на болничното легло на Тайлър и го държаха за ръце. Горната страна на леглото беше повдигната нагоре, така че Тайлър да може да се усмихва на родителите си. Беше блед, но познатата искрица се завръщаше.

— Нямам търпение да покажа на Адисън — каза той. — Мислиш ли, че някога преди е виждала рана от куршум... или куршумът, който е бил в *някого*?

Докторът му беше дал куршума, който бяха извадили от тялото му. Бет искаше да го изхвърли, или още по-добре, да го смели на прах, както Мойсей беше смлял Златния телец. И ако някога видеше отново Невея — Джагър я беше предупредил да не изключва тази възможност: не бяха открити никакви тела на мястото, където останаха импровизираният контролен център на племето и отломките от самолета на Оуен — тя щеше да я накара да го изпие.

Но Тайлър я беше убедил, че трябва да го запази.

— Това е като... като чудовище, което се е опитало да ме убие, но не е успяло — каза той.

— Спомен от твоята победа. Ще го сложиш ли в металната си кутия?

Той беше поклатил глава.

— Ще създава твърде много шум. Ще си го държа в джоба.

Сега стисна ръцете им и попита:

— Мога ли да си отида у дома?

— Скоро — обеща Джагър. — Може би след няколко дни.

Тайлър направи физиономия.

— Искан ми се да видя взривената стена, преди да я поправят. И този тип, който ме преследваше — той мина *върху* покрива на една от килиите на монасите. Не знаех, че би *могло* да се мине оттам.

— Но *ти* и без това не можеш!

— Но, мамо... — Той произнесе втората сричка на „мамо“ провлачено.

Джагър разтrese ръката на Тайлър.

— Има достатъчно време за открития и достатъчно места, които чакат да бъдат открити. Нека първо се оправиш.

Тайлър погледна първо към баща си, после към майка си и обратно към баща си.

— Това означава ли, че оставаме? Няма да се налага да напускаме „Света Екатерина“?

— Не ми е известна причина, заради която да го правим — каза Джагър. — *Аз* самият тъкмо започнах да разкривам тайните му.

Тайлър се усмихна и си пое дълбоко дъх. Докато го изпускаше, клепачите му се затвориха. След няколко минути вече спеше.

Очите на Джагър и Бет се срещнаха. Джагър пусна ръката на Тайлър и посегна към нейната. Той изпиваше с поглед перфектно оформените ѝ черти и блясъка на кожата ѝ. Спомни си, че се беше замислял как красотата ѝ е нещо, на което да се топлиш, по-приятно дори от топлината на слънцето, а сега това беше по-вярно от всякога. И също като слънцето, тя не само беше красива. Тя беше силна и умна, вдъхваща живот, топла... и секси. Това го накара да се

усмихне — едно голямо глупаво ухилване. Тя му се усмихна в отговор, но нейната усмивка изглеждаше малко тъжна.

— Значи — каза тя. — Безсмъртен.

— Съжалявам.

— Не съжалявай за това, което си.

— За това, че го държах в тайна от теб. Не знам защо съм го правил.

— Не знаеш? Щях да си помисля, че си луд.

— Но ако все някак ми беше повярвала...

Очите ѝ се спряха върху ръцете им.

— Не знам. Обичах те, но дали те обичах достатъчно да те гледам как оставаш млад и жизнен, докато мен ме понася морето от бръчки, сиви коси, провиснала плът, болки в ставите, старчески недъзи? Не знам.

— А сега?

Тя го погледна право в очите.

— Да — каза тя. — Обичам те. Ще бъде трудно... тъжно... ужасно. Но ако си с мен до края...

— Ще съм. До края и по-дълго.

— Тогава нека да приемаме всяка бръчка поотделно. Как бих могла да отхвърля любовта на живота си само защото „животът“ е само за мен?

— И за мен.

— Твоето завинаги е доста дълго време.

— Ще те обичам вечно — прошепна той. — Независимо къде съм аз или къде си ти.

— Ще помогна за приготвянето на твоето място там — обеща тя.

Той се усмихна и ѝ се полюбува. После се обърна да погледа как Тайлър спи. Сърцето му натежа, заби, знаейки, че един ден — не днес или може би не и в следващите стотина години, но някой ден, ще стои над гроба на сина си. Една сълза се отрони от ъгъла на очите му.

— Мисли си за това от друг ъгъл — прошепна Бет. — Ще имаш шанса да му се радваш за много, много дълго време. По-дълго отколкото аз.

Той стисна ръката ѝ.

— Ще прекараме времето, в което сме заедно, така, че да си заслужава.

— Радвам се, че оставаме в манастира.

— Тъкмо започваха да ми харесват църковните служби в пет часа сутринта. — Той видя въпросителния поглед върху лицето ѝ и допълни: — Ако Бог все още говори, съм готов да го слушам.

— Не си ли му ядосан?

Той разкърши врата си наляво и надясно.

— Имам някои забележки, но в коя връзка няма такива? Със сигурност не разбирам начина му на действие, но предполагам, че не се очаква да го разбирам. — Гласът му стана игрив. — Когато *Гняв* и *Депресия* почукат на вратата ми, ще накарам *Радост* да им отвори. Тя наистина ще им разкаже играта.

— Радост, а?

Загледа замислено към Тайлър, а после към Бет.

— Да. — Вдигна рамене. — Ами, ще видим.

Бет погали ръката на Тайлър и се загледа в сина си.

— Понякога си мисля какво ли щеше да се случи, ако Оуен не беше се появил. Благодаря на Бог за този човек.

Спомняйки си нещо, Джагър се ухили.

— Не мога да повярвам, че не се сетих по-рано. Но направих известно проучване...

— За?

Той извади тетрадка от сака на пода. Прелиствайки страниците, каза:

— Знаеш ли, че повечето теолози вярват, че дванайсетте апостоли представляват дванайсетте племена на Израел?

Тя кимна.

— Името на самолета на Оуен беше „Boaerges“^[1]. Това означава „синове на гръмотевицата“.

— Така Христос е наричал Яков и Йоан заради тяхната пламенност. А Йоан е наричал свой любим.

— Точно така. Но чуй това. В Йоан 21 Исус казва за Йоан: *Ако искам да остане той докле дойда, тебе що ти е?*

— Да не би да казва, че Йоан е безсмъртен?

Джагър се усмихна.

— Смъртта му никога не е била описана. Според раннохристиянския автор Тертулиан римляните се опитали да убият Йоан, като го хвърлили в казан с врящо олио, но не се получило. Той си тръгнал. Затова го заточили на гръцкия остров Патмос, където написал „Откровение“.

— Добре...?

— Готова ли си? — извика тихичко Джагър, докато се хилеше.

— За какво?

— Какво е истинското име на Оуен?

Тя поклати глава.

— Когато го срещнахме за първи път, той каза, че е Летоис^[2] — оригиналното име на Патмос. — Джагър заговори бързо, на един дъх. — Каза, че е преживял врящото олио и че Исус го е върнал на „масата на дванайсетте племена“. Много интересен начин да се изрази, нали? Представих си „Последната вечеря“. Исус го е нарекъл *Ου εφίλει ο Ιησοῦς*. Каза ми какво означава: че Исус го е обичал, но буквалният превод е „любим ученик.“

— Да не се опитваш да ми кажеш...?

Подаде й книгата, която Оуен му беше дал.

— Това е Новият завет в пътнически формат, а той го нарече свой дневник.

Джагър беше отбелязал страница петдесет и втора с лепенка, и щом разтвори страницата Бет започна да плаче: *Евангелие от Йоан*.

[1] Чете се „воанергес“ в Марк 3:17. — Бел.прев. ↑

[2] На англ. Letois — островът е кръстен Летоис на богинята Артемида, дъщеря на Лето. ↑

Издание:

Автор: Робърт Липаруло

Заглавие: 13 племе

Преводач: Ивалина Иванова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Фабула, AMG Publishing

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Полиграф Юг“ АД

Излязла от печат: 08.07.2014 г.

Редактор: Илияна Бенова — Бени

Коректор: Любомира Якимова

ISBN: 978-954-9696-63-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9614>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*.
Посетете **работното ателие**, за да научите повече.